

မင်းအန္တရာယ် ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ကြစေဖို့

မင်းအန္တရာယ် ရှာဖွေ

မင်းအင်းရှင်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

VOL (E) , NO (30)

၂၀၁၃ ခုနှစ် ၊ ဇွန်

BURMESE CLASSIC .COM

မင်းအန္တရာယ်
မင်းအန္တရာယ်
မင်းအန္တရာယ်
မင်းအန္တရာယ်

သရုပ်ဆောင် - ပုလဲဝင်း
တတ်ပုံ - ကိုရဲမြင့်ထွဋ်

ဖြစ်ရပ်မှန်မှောင်းဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းအားဖြင့်
မှောင်းများကို ကြိုတင်ကာကွယ်နိုင်ကြစေရန် ရည်ရွယ်လျက်----

မှောင်းပညာပေးအစီအစဉ်အရ ခွင့်ပြုချက်ပြု-ဝဂ္ဂ ၂၀၂၄
ရှုထောင့်မှောင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းအား
လစဉ်လဆန်း (၁)ရက်နေ့တိုင်း ပုံမှန်ထုတ်ဝေပါသည်။

- နာယက - ရဲမှူးကြီးဝင်းခေါင်
- ဒုတိယမှူးကြီးဝင်းမြင့် (ငြိမ်း)
- အကြံပေးလမ်းညွှန်မှု - ဒေါ်သက်ရီ (Jacob)
- Jacob Media Group**
- အယ်ဒီတာချုပ် - ဦးသက်နိုင်ဦး
- တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ - မောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ပင်ကောက်)
- အုပ်ချုပ်ရေးမှူး - ညိုညိုစိန်
- တွဲဖက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး - ငွှေနိုင် (ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး)
- အောင်ကျော်ဦး (သတင်း)
- ဒီဇိုင်း - ဇောဝဏ္ဏ
- ကွန်ပျူတာစာမီ - တင်တင်အောင်
- ရုံးလုပ်ငန်း - ခင်စန်းဝင်း၊ ဖြူဖြူလှိုင်၊ ခင်မာသွ
- တင်ကြိုင်၊ တင်ရွှေ
- ကြော်ငြာတာဝန်ခံ - ဦးသက်ထွန်း၊ ဒေါ်အေးအေးခင်
- စာအုပ်ချုပ်အဖွဲ့ - ဦးတင်ဦးအဖွဲ့
- ပုံနှိပ် - စိန်နန်း၊ ပုံနှိပ်တိုက်
- အဖုံးပလင် - EAGLE
- အတွင်းပလင် - PERFECT

သတင်းစုဆောင်းရေးရုံးခွဲများ

- ဦးဇော်လင်းသန်း (ရဲရဲအဖွဲ့) - နေပြည်တော်ရုံးခွဲ
- ဦးခင်ဇော်ဦးအဖွဲ့ - မြဝတီရုံးခွဲ
- ဦးသိန်းဇော်ဦးအဖွဲ့ - မုသယ်ရုံးခွဲ
- ဦးသန်းဝင်းအဖွဲ့ - ဘေဂျက်ရုံးခွဲ
- ဦးလှရွှေအဖွဲ့ - ကျောက်ပန်းတောင်းရုံးခွဲ
- ဦး-----အဖွဲ့ - ဥယျာဉ်ပင်(ပန်းတောင်း)ရုံးခွဲ
- ဦးအောင်သန်းထွဋ်အဖွဲ့ - ပြည် (၁)ရုံးခွဲ
- ဦးလှထူးအဖွဲ့ - အောင်လံ (ပြုလီ)ရုံးခွဲ
- ဦးစိုင်းဇော်ဇော်အဖွဲ့ - ရွှေတောင်ရုံးခွဲ
- ဦးတင်ဝင်းအဖွဲ့ - သဲကုန်း/ပုတီးကုန်းရုံးခွဲ
- ဦးခင်ဇော်အဖွဲ့ - စီးကုန်းရုံးခွဲ
- ဦးသိန်းဝင်းအဖွဲ့ - ကြို့ပင်ကောက်ရုံးခွဲ
- ဦးမိုးအဖွဲ့ - ပေါင်းတည်ရုံးခွဲ
- ဦးထွန်းဝေအဖွဲ့ - ကံပုရဲခွဲ
- ဦးလှမြင့်အဖွဲ့ - မိုးညိုရုံးခွဲ
- ဦးစိုးနိုင်အဖွဲ့ - အုတ်စိုရုံးခွဲ
- ဦးဇော်မိုးနိုင်အဖွဲ့ - နတ်တလင်းရုံးခွဲ
- ဦးမြိုင်အဖွဲ့ - လွိုင်ကော်ရုံးခွဲ
- ဦးသိန်းလှိုင်အဖွဲ့ - ငယ်လပြိုင်ရုံးခွဲ
- ဦးမိုးမြိုင်အဖွဲ့ - ဘိုကလေးရုံးခွဲ
- ဦးဇော်ရှင်အဖွဲ့ - ပဲခူးရုံးခွဲ
- ဒေါ်လှလှကြည်အဖွဲ့ - လှိုင်သာယာ (၁) ရုံးခွဲ
- ဦးတင်ထွန်းဦးအဖွဲ့ - လှိုင်သာယာ (၂) ရုံးခွဲ
- ဦးမိုးအဖွဲ့ - သာဓကော (၁) ရုံးခွဲ
- ဦးတင်မောင်ဝင်းအဖွဲ့ - သာဓကော (၂) ရုံးခွဲ
- ဦးအောင်မင်းအဖွဲ့ - ဒေါ်ပုံ (၁) ရုံးခွဲ
- ဦးတင်လှိုင်အဖွဲ့ - ဒေါ်ပုံ (၂) ရုံးခွဲ
- ဦးစိန်ဝင်းအဖွဲ့ - ရေစကြိုရုံးခွဲ

သတင်းနှင့်စာမူများပေးပို့ရန်လိပ်စာ
 ရှုထောင့်မှောင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းရုံး၊ သတင်းစုဆောင်းရေးရုံးခွဲ
 (၉၆) မဟာသုခလမ်း၊ ကျိုတော်ရပ်ကွက်၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 PH: 01-297297, 01-9000017
 FAX: 01-397164
 Email: shuhtaunt@gmail.com
 nyonyoseinnt@gmail.com

ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။ ဓမ္မော မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။

သံဃာ မေ သရဏံ အညံ နတ္ထိ။

ဒိဝါတပတိ အာဒိစ္စော၊ ရတ္တိမာဘာတိ စန္ဒိမာ၊ သန္တုဒ္ဓေါ ခတ္ထိယော တပတိ၊ ဈာယံ တပတိ
ဗြဟ္မဏော၊ အထသဗ္ဗမဟောရတ္ထိ*၊ ဗုဒ္ဓါ တပတိ တေသော၊ တာဒိသံ တေသေမ္ပနံ၊ ဗုဒ္ဓံ
ဝန္ဓာမိ အာဒရံ၊ နမက္ကာရာနုဘာဝနေ၊ သဗ္ဗေပုရေန္တု သင်္ကပ္ပာ။

ဪ-တစ်ရာရှစ်ကွက် ဗုဒ္ဓစက်၊ တစ်ဆယ့်လေးချက် ဓမ္မစက်၊ တစ်ဆယ့်ရှစ်ချက် သံဃစက်၊
လရောင်ဝင်းလျက် ရှင်ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါရဟန္တာစက်၊ မြင်းမိုရ်တောင်ဦး မြင့်ခေါင်ကျူးလျက် မိဘစက်၊
ဂုဏ်ကျေးဇူးအထူးသိလျက် ဆရာစက်၊ ဗြဟ္မစိုရ်လက်နက် ဗြဟ္မာစက်၊ မိုးကြိုးလက်နက်
သိကြားစက်၊ လောင်မီးကျလျက် နတ်တို့စက်၊ ဘွဲ့ဖြူလက်နက် ဘီလူးစက်၊ တောင်ဟုန်ပြင်းလျက်
ဂဠုန်မင်းစက်၊ အာခံတွင်းက ဝင်းဝင်းတောက်လျက် နဂါးစက်၊ သုံးထောင်သင်္ချာ ဟေဝန္တာ
အာဏာစိုးလျက် သီဟစက်၊ စက်ကြီးတစ်ဆယ့်သုံးပါး ရွတ်သံကြားက ဘေးများမြင်မှုမကောင်းစုတို့
ဝေးကကြည့်ရှောင် အောင်စေတတ်သည် မြတ်သည့်ဆရာ ပညာတည်း။

ဪ-နမော ဗုဒ္ဓါနုဘာဝနေ၊ ဪ-နမောဓမ္မာနုဘာဝနေ၊ ဪ-နမော သံဃာနုဘာဝနေ၊
ဪ-နမော ဒုရေ-ဒုရေ သွား ပဟံ-ပဟံ။

ဆရာစောဝင်း (လက္ခဏာဗေဒပဏ္ဍိတ)

မယ်လမာ့ရှားဝင်း/မြောက်ဥက္ကလာပဏ္ဍိ

(၇)ရက်သားသမီးများ၏ ကောင်းကျိုးအတွက် ပိတ်ဝင်စားပွယ်သတင်းကောင်း

- ၁။ မိမိတို့၏ ကံဇာတာကိုလည်းကောင်း၊ လက္ခဏာကိုလည်းကောင်း စစ်ဆေးပေးပြောခြင်း။
- ၂။ မကောင်းကျိုးပေးသော မဲ့ကိုလည်းကောင်း၊ နာမည်ကိုလည်းကောင်း အစီအရင်နည်းဖြင့် ပယ်ဖျက်ပေးခြင်း။
- ၃။ မိမိတို့၏ မိသားစုဝင်များတွင် ပြောဆိုဆုံးမ၍မရသူများအား လိမ္မာကောင်းမွန်လျက် ပြောစကားနားထောင်ရန် ယတြာအစီအရင် ပြုလုပ်ပေးခြင်း။
- ၄။ အရက်သောက်ခြင်း၊ ဆိုသွမ်းခြင်းများအား လူခေါ်လာစရာမလိုဘဲ အရက်ဖြတ်ပေးခြင်း။

◆ အထွေထွေကိစ္စရပ်များအတွက် အထူးယတြာ ◆

- (၁) ယတြာဆောင်ရွက်ရာတွင် ငွေကုန်ခြင်း၊ ခက်ခဲခြင်းမရှိစေရ။
  - (၂) မိမိတို့ ဆောင်ရွက်လိုသော ယတြာအတွက် မိမိတို့၏ဖြစ်စဉ်နှင့် အကြောင်းခံတို့သည်သာလျှင် မှန်ကန်မှု၊ တရားမျှတမှု ရှိစေရပါမည်။
  - (၃) ဆရာပေးသော ယတြာကို ပြုလုပ်ပြီးလျှင် (၇)ရက်အတွင်း ထူးခြားစေရမည်။
  - (၄) အချိန်မီ အလျင်အမြန် ဆောင်ရွက်သင့်သော ကိစ္စများဖြစ်ပါက ညပအိပ်၊ နေမကူး ထူးခြားစေရမည်။
- နေ့စဉ် နံနက် (၈:၁၅)နာရီမှ ညနေ (၅:၄၅)နာရီအထိ၊ (ပိတ်ရက်မရှိ)

ရှုထောင့်

ပုဒ်မင်းလှည့်ပုဂ္ဂိုလ်

VOL(E),NO(30), ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

“ကဗျာရှုထောင့်”

- ❑ ရွှေငယ်ဝိုင်း ၈
- ❑ မောင်ခင်မှိုင်း (ချောက်) ၉
- ❑ မကျည်းတန် (လွိုင်ကော်) ၁၀
- ❑ ကျော်မျိုးနွယ် ၁၁

- ❑ မှော်ဝန်းအုန်းမြတ် (အကြံတူနောက်လူသာစမြဲ) ၄၁
- ❑ မောင်မောင် (ပိတောက်မြိုင်) (ကံကြွေး) ၄၇
- ❑ ဟင်္သာတ မောင်မျိုးသက် (ကျွန်မချစ်တာရှင်ကို) ၅၄
- ❑ ကိုကိုလှ (ကမာမြေ) (ချစ်ဒုက္ခ) ၆၅

“ကာတွန်းရှုထောင့်”

❑ ရွှေကိုဦး၊ ဇွဲနော၊ မြင့်သန်း

- ❑ ဇော်ထွဋ် (ကမ်းသာယာ) (သံသယအမှန်း အပြုံးတို့ဖြင့်--) ၇၁

“မူခင်းပဟေဠိရှုထောင့်အမှတ်စဉ် (၆၇)”

❑ မောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ပင်ကောက်) ၁၆

- ❑ မောင်မောင်မြင့်-ဥဒသာမြို့သစ် (သတိပြုရာနယ်လှည့်သူနိုးအထာ) ၇၉

“မူခင်းဝတ္ထုတို/ရှည်ရှုထောင့်”

❑ မောင်မောင်စိန်လင်း (နတ်မောက်) (အမေအိမ်အပြန်) ၃၃

- ❑ ချစ်ကံငယ် (ဝိုးကိုချစ်သည်အိပေမယ် မုန်းသည်) ၈၅
- ❑ တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး (တင်လှ၍တင်လှဟုခေါ်သည်) ၉၆
- ❑ မောင်ဆွေ (တောင်ငူ) (မလမ/ဂကဂတ) ၁၀၇
- ❑ ကျော်အေးရွှေ (ဘိုးတော်မတဲ့အချုပ်) ၁၁၉

“ဘာသာပြန်ရှုထောင့်”

- ❑ ယုယုလွင်
(ဝါယာကြိုး) ၁၃၀

“ဖြောင့်ချက်နုလုံးသား”

- ❑ ဟာဝန်ခံအယ်ဒီတာ.ရဲ့သုံးသပ်ချက် ၁၆၆
- ❑ နင်းဖြူသူ (သံတွဲ)
(အက်ကွဲသံ) ၁၆၆

“ရသဝတ္ထုတိုရှုထောင့်”

- ❑ နန္ဒာမိုးကြယ်
(ဖိတ်ခေါ်မိသည်အန္တရာယ်) ၁၄၈

“တအုပ်စင်ရှုထောင့်”

- ❑ ကိုကြီးထူး ၁၇၂

“ဆောင်းပါးရှုထောင့်”

- ❑ ဆူးသစ်
(တကယ်လိုအပ်တဲ့အရာ) ၁၅၇

“ဗေဒင်ရှုထောင့်”

- ❑ တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၁၇၄

“နုလုံးသားရှုထောင့်”

- ❑ ခွန်စည်သာဟိန်း
(ပြန်လမ်းမှစောင့်နေသူ) ၁၆၁

ရှုထောင့် များနှင့် ရသစုံဗဂ္ဂစင်း

ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် ပူပန်မှု

ရွှေငယ်စိုင်း

- ❖ ဆင်းတုတော် ရုပ်ပွားက
ငါဘုရားနှင့် တရားကိုရှာတဲ့။
- ❖ ရုပ်ပွားတော် ဘုရားရှေ့
ငုတ်တုတ်မေ့ ဗျစ်ထိုးသည်
ယောင်လည်လည်မြှေးအသွားက
ဝယ်သူတွေ လာပျံ့မလားတဲ့။   ။

အသံများ

မောင်ခင်မိုင်း (ချောက်)

* စမ်းရေစီးသံ လေတိုးသံ
 ကျေးသံငှက်သံ ဆည်းလည်းသံ
 တီးသံ မှုတ်သံ ရေကင်းသံ
 စည်သံ ခြောက်သံ သောသောညံ့။

* တော်လည်းမြည်သံ မုန်တိုင်းသံ
 လေးသံ မြားသံ ဝိုရိုက်သံ
 ပြေးသံ လိုက်သံ ကျိန်ဆဲသံ
 အော်သံ ဟစ်သံ ဘဝဂ်ညံ့။

* ကမ္ဘာဦးကစ
 ကမ္ဘာရွာကြီးအထိ
 ဣဌ အနိဌအသံများ
 မရပ်မနား၊ မပြတ်မခြား
 ကြားနေရပြီပါပဲလား။ ။

အခင်းကပြန်ခြင်း

မကျည်းတန် (လွိုင်ကော်)

- ♥ ကံပလီ အမှုစုံမြောက်ကရောထင့်
စံမမီ လူ့ဘုံရောက်သော်လဲ့
အောက်ဆုံးကနေရသူ။
- ♥ အား--အိ--အူ အသံစကားကိုလဲ
ကြားမိသူ အမှန်နားမလည်ကြတာမို့၊
အားငယ်လို့ ရင်တွင်းပူ။
- ♥ နှစ်ဖက်ခြေ--
လက်အနေချွတ်ယွင်းတာမို့၊
လူလူချင်း အမြင်မတူ
ဘယ်သူ--ထူ--ကူပါ။
- ♥ အရပ်တကာစုံ
တစ်နပ်စာ လုံရုံမျှပါကလား
သည်ဘဝ-- သည်ကြမ္မာနဲ့၊
သံသရာ-- ပြန်ကာဝဲမလှည့်ချင်လို့၊
မစားခင်--
ဘုရားရှင် အာရုံပြုတယ်
(ကွယ်)အိ--အု--အေး--အ။ ။

ကျွေးကောက်ခွာ စီးပျောခြင်း

ကျော်မျိုးနွယ်

အဖြူရောင်ထဲ၊ အရောင်မည်းနက်
တစ်စက်ကျလျှင်၊ ညစ်သွင်ပြောင်းလဲ
ကြုံတတ်မြဲတည်း။

ဖက်ပေါ်ပုပ်တင်၊ ကြာခဲ့လျှင်ကား
ဖက်တွင်အပုပ်၊ ပြန်၍နတ်လည်း
ပုပ်နဲ့လှိုင်လှိုင်၊ စွဲထင်နိုင်တည့်။

အဖြူရောင်ပန်း၊ နီးသည့်တန်းတွင်
ပန်းပင်အနီ၊ ထားခဲ့မည်ဆို
ဤပန်းဖြူဖြူ၊ နီစွက်ယူတင်
အဖြူမဟုတ်၊ နီမဟုတ်နှင့်
ရောသုတ်သည့်နှယ်၊ ဖြစ်တတ်သည်။

ဪ---
လူကောင်းကြားတွင်၊ ဆိုးသူဝင်သော်
မနှင်ခွာထုတ်၊ ဘေးမပုတ်လျှင်
ဆိုးယုတ်မှုများ၊ ကောင်းမှုကြားသို့
စီးသွားစိမ့်ဝင်၊ ဘက်မယှဉ်လည်း
ပျက်သွင်အရိပ်ထင်တတ်သည်။ ။
နက်ဝင်အဆိပ်ငင်တတ်သည်။ ။

ကာတွန်း ဂူထောင်

သူကြီးပျို မောင်းထုပြီး
 ခေါ်ဂုတ်ခေတ်ပေ့တိဘူး
 မိဒီယာကချယ်ပြန်ပါဗျာဗျာ

BURMESE CLASSIC .COM

အဝင်အထွက်ပျက်ပျက်
 တောက်ခံစာပေပျက်ပျက်
 ပျက်ကွာမယားကွာပြေး
 စွဲချေးပေါင်ခွံကိစ္စတွေ
 ရှင်းဆင်းမယ့်သူ ပျက်...
 ပျက်...

ဂျပ/ဇာဗျား
 အပျစ်ချပစ်ရဲ

၂၀၁၂/၁၂

ကာတွန်း ဂူထောင်

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့
အဓိကအသက်ဟာ
"ဂျက်သီကွာ"ပဲ...
"စောင့်ထိန်း"မျှပဲ...
"အရှက်တရား"ပဲ.....

သူ့ကမိန်းမကလေး
မဟုတ်တော့အတိုင်း

ကာတွန်း ဂူထောင်

နေရာတိုင်းမှာလောက်
မြင်ဖို့ လိုတယ်ကွ၊
တပည့်ရ...---

လာဘ်တော့
မမြင်ဘူးဆရာ
လက်ထိတ်ကို
ပဲ၊ မြင်နေ
တယ်...

၆၆၆၆
၂၀၁၂/၆/၆

ဆုငွေများချီးမြှင့်မည့်
မူဝင်းပဟေဠိအစီအစဉ်
အမှတ်စဉ် (၆၇)

(၁) မေးခွန်းနံပါတ် (၄)ခုစလုံးကို တိုက်ရိုက်အဖြေမှန်သူအား ဆုငွေကျပ် ငါးသောင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ချီးမြှင့်ပါမည်။

(၂) မေးခွန်းနံပါတ် (၁/၃/၄)ခုစလုံးကို တိုက်ရိုက်အဖြေမှန်သူအား ဆုငွေကျပ် သုံးသောင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ချီးမြှင့်ပါမည်။

(၃) မေးခွန်းနံပါတ် (၁/၂/၃) ခုစလုံးကို တိုက်ရိုက်အဖြေမှန်သူအား ဆုငွေကျပ် နှစ်သောင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ချီးမြှင့်ပါမည်။

(၄) မေးခွန်းနံပါတ် (၄)ခုစလုံးအတွက် အနီးစပ်ဆုံး အဖြေမှန်သူများ အား ဆုငွေကျပ် သုံးထောင်နှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ချီးမြှင့်ပါမည်။

အဖြေမှန်သူတစ်ဦးထက် ပိုမိုခွဲပါက ကံစမ်းမဲစနစ်ဖြင့် ချီးမြှင့်ပေးပါမည်။

မောင်မဟေဠိ အမှတ်စဉ် (၆၇)

မောင်ငြိမ်းသူ (ကြိုပင်ကောက်)

ရှုထောင့် ညွှန်းနှိုင်းရသစုံမဂ္ဂစင်း

“မူခင်းပဟေဠိအမှတ်စဉ်(၆၇)”
မောင်ငြိမ်းသူ(ကြို့ပင်ကောက်)

“အလောင်း အနေ
အထားအရ ခင်ခင်မြဟာ ကြိုး
ဆွဲချသေဆုံးတဲ့ အနေအထား
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိ
နေတာပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ဘာကြောင့်လဲ ကိုစိုး
နိုင်”

“ဗိုလ်ကြီးလဲ သိနေမှာ
ပါ။ ကြိုးဆွဲချသေဆုံးသူတွေရဲ့
လက္ခဏာက မျက်စိပြူး၊ လျှာ
ထွက် သေနေကြတာ များပါတယ်။
အခု ခင်ခင်မြကတော့
သေဆုံးပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ကြိုးဆွဲချသတ်သေသလို ဖန်တီး
ထားတာပါ”

“ခင်ဗျားတော်သွားပြီ
ကိုစိုးနိုင်၊ ရဲလုပ်သက်ရင့်လာရင်
အတွေ့အကြုံက သင်ခန်းစာ
တွေပေးလေ့ရှိပါတယ်။ အဲဒီ
သင်ခန်းစာတွေကို အရယူတတ်
ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ အခက်အခဲ အ
ကျပ်အတည်းနဲ့ ကြုံတွေ့ကြသူ
တိုင်းဟာ အလေ့အကျင့်၊ အ
တွေ့အကြုံတွေကို ပြန်လည်
သတိရတတ်ကြတယ်။ အဲဒီ အ

လေ့အကျင့်၊ အတွေ့အကြုံတွေ
ကပဲ အခက်အခဲ အကျပ်အ
တည်းကို ဖြေရှင်းပေးလေ့ရှိတယ်
ဗျ။ ရော့ ဒီဆေးစာကို ဖတ်
ကြည့်”

ထိုရဲစခန်းသို့ ပြောင်း
ရွှေ့ရောက်ရှိလာသည်မှာ ရက်
ပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသော စခန်းမှူး
ရဲအုပ် သက်မောင်က နယ်ထိန်း
ခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်ကို
မူခင်းပဟေဠိအဖြေညှိ နေသည့်
ပမာ၊ လူသေမှုသေခင်း ဖွင့်လှစ်
ထားသော ခင်ခင်မြ၏ သေဆုံး
မှုကို ဆွေးနွေးနေကြခြင်း ဖြစ်
သည်။

ခင်ခင်မြ ကြိုးဆွဲချသေ
ဆုံးခြင်း ဟုတ်/မဟုတ် အဖြေကို
ဆေးစာအရ သိနေသော ရဲအုပ်
သက်မောင်က ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်ကို
ဆေးစာပေးကာ ဖတ်ရှုစေခဲ့ရာ
ဒုရဲအုပ်စိုးနိုင်က ဆေးစာကို ဖတ်
ရှုပြီး ရဲအုပ်သက်မောင်ကို ပြန်
ပြောသည်။

“ကျွန်တော့် ထင်မြင်
ချက်မှန်သွားပြီပေါ့ ဗိုလ်ကြီး။ ထူး
ခြားတာက ခင်ခင်မြရဲ့ လည်ပင်း
ကို ညှစ်သတ်ထားတဲ့ လက္ခဏာ
နဲ့ ဗိုက်ထဲမှာ ကိုယ်ဝန်နှစ်လ

လွယ်ထားရတဲ့ အခြေအနေပဲ”

“အဲဒါထက် ထူးခြား
တာက မသေခင်မှာ၊ ကာမစင်
ယုက်ထားတဲ့ လက္ခဏာနဲ့ ရုန်း
ကန်ကုတ်ခြစ်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာ
ဒဏ်ချက်တွေပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
သေချာတာက လူသတ်မှု ပုဒ်မ
၃၀၂ ကို ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်အ
ရေးယူရမယ်။ တစ်ဆက်တည်း
မှာပဲ လူသတ်တရားခံကို ဖော်
ထုတ်ဖမ်းဆီးရမယ် ကိုစိုးနိုင်”

“ကျွန်တော်တို့ သိထား
တာက၊ ခင်ခင်မြဟာ အပျိုစင်
လေးဖြစ်တယ်။ ရန်ငြိုးရန်စမရှိ
ဘူး။ ပထွေးကလဲ သုံးနှစ်သမီး
အရွယ်ကတည်းက ရင်အုပ်မ
ကွာ ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်
ခဲ့သလို သမီးရင်းနဲ့မခြား သံ
ယောဇဉ်ထားနေတာတဲ့။ ပြီး
တော့ တစ်ဦးတည်းသောသမီး
လေးတဲ့။ အခုတော့ အသေဆိုး
နဲ့ သေရပြီ။ မစဉ်းစားတတ်
အောင်ဘဲ ဗိုလ်ကြီးရာ”

“စဉ်းစားရမယ် ကိုစိုး
နိုင်။ လူသတ်မှုဖြစ်ပြီဆိုရင် လူ
သတ်တရားခံ ရှိကိုရှိရတယ်လေ။
ဘယ်သူက သတ်တာလဲ၊ တရား
ခံ ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးဖို့က ကျွန်

ရှုထောင့်အင်းဒင်၊ ယုသန်မဂ္ဂဇင်း

တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ရဲ့တာဝန်ပဲဗျ။ ဒီတော့ကာ ခင်ခင်မြရဲ့ အပေါင်း အသင်းတွေရယ်၊ ခင်ခင်မြမှာ ရည်းစားရှိ/မရှိရယ်။ သူ့ပထွေးဦး အောင်သန်းရဲ့လှုပ်ရှားမှု၊ အဲဒါ တွေကို ခင်ဗျားတို့ရဲ့နယ်ထိန်း အဖွဲ့နဲ့ အမြန်စုံစမ်းပါ။ ခင်ခင်မြ မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတာရယ်။ အသတ် ခံရတာရယ်ကို သူ့မိဘတွေရော အဲဒီ ကျွန်းတောရွာ တစ်ရွာလုံး လုံးဝမသိစေနဲ့။ ခင်ခင်မြဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်း ကြံသွားတယ်လို့ပဲ သတင်းလွှင့် ထားလိုက်ပါ။ ရှင်းရဲ့လား”

“ရှင်းပါတယ် ဗိုလ် ကြီး”

“ရှင်းရင် အမြန် လှုပ် ရှားတော့”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကြီး”

နယ်ထိန်း ခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်နှင့် နယ်ထိန်းရဲ တပ်ဖွဲ့ဝင်များက ကျွန်းတောရွာ ဝန်းကျင်အနှံ့တွင် အသွင်အမျိုး မျိုးဖြင့် လေ့လာစုံစမ်းခဲ့ကြသည်။

လေ့လာစုံစမ်းတွေ့ရှိ ချက်များကို ပေါင်းစည်းပြီး ဖြစ် နိုင်ခြေကို စဉ်းစားကြသည်။

“ကျွန်တော့် အဖွဲ့ မသင်္ကာတာလဲ”
နည်းမျိုးစုံနဲ့ လေ့လာစုံစမ်းခဲ့တာ တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အနှစ်ချုပ် ကို ထုတ်လိုက်တော့ သံသယ မသင်္ကာ သူသုံးဦးကို တွေ့ရပါ တယ်ဗိုလ်ကြီး”

“ပြောပါဦး ဘယ်သူ တွေလဲ”

“ခင်ခင်မြရဲ့ ရည်းစား သူရင်းငှား ဝင်းမောင်ရယ်၊ သူ့ ပထွေး ဦးအောင်သန်းရယ်။ ခင်ခင်မြကို တစ်ဖက်သတ်ချစ် နေတဲ့ ပွဲစား ကျော်လှရယ်ပါ”

“သူတို့ကို ဘာကြောင့်

မသင်္ကာတာလဲ”
ရဲအုပ် သက်အောင်က မေးလိုက်ရာ ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်က တစ်ဦးချင်းစီ၏ အခြေအနေကို ရှင်းပြသည်။

“သူရင်းငှား ဝင်း မောင်က ခင်ခင်မြကို ချစ်ခင်နှစ် သက်ပေမယ့် ခင်ခင်မြက တစ် ချိန်က သူ့ကို လူလယ်ကောင်မှာ အရှက်ခွဲခဲ့ဖူးတယ်တဲ့။ ပထွေး ဦး အောင်သန်းကလဲ ခင်ခင်မြနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဘဲ အကဲပိုလွန်းနေသလို သူရင်း ငှားဝင်းမောင်ကို မလိုလားဘူး

ရှုထောင့် ညွှန်းနှိုင်း ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

တဲ့။ ခင်ခင်မြနဲ့ဝင်းမောင် ချစ်သူ ရည်းစားဖြစ်နေကြတာကို သိလို့ ဝင်းမောင်ကို ဆက်မငှားတော့ ဘူးတဲ့။ ပွဲစား ကျော်လှကတော့ အရက်ကလေးတမြဲမြဲနဲ့၊ ခင်ခင် မြကို ရအောင်ယူပြမယ်လို့ အမြဲ တမ်း ကြုံးပါးနေလေ့ရှိတယ်တဲ့။ ခင်ခင်မြနဲ့ တိုက်ရိုက်ပက်သက် နေကြသူတွေဟာ သူတို့ သုံး ယောက်ပဲရှိတယ်လို့ သိုရပါတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဒါက ခင်ဗျားတို့ ဆွဲ ထုတ်ဖို့ စဉ်းစားတဲ့အပိုင်းပေါ့ ဗျာ။ ဖြစ်နိုင်ချေလဲ ရှိပါတယ်။ ဒါပေ မယ် သူတို့အပြင် ဘေးလူတွေထဲ ကလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ အတွေး ထောင့်ကို ထောင့်စုံက စဉ်းစား ဖို့လဲလိုတယ်။ ဒီတော့ကာ ကို စိုးနိုင်တို့ မသံကာသူ သုံးယောက် ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီး စုံ စမ်းရင်းက တခြားပယောကကို လဲ ဆက်လက်စုံစမ်းဖို့ လိုတယ်”

“ဗိုလ်ကြီး မှာတဲ့ အ တိုင်း ဆက်လက်လှုပ်ရှားပါ့မယ်”

“ဆိုလိုတာကဗျာ။ သူ ရင်းငှားဝင်းမောင်ကို ဆက်မငှား ဘဲ ထုတ်လိုက်တော့ ခင်ခင်မြနဲ့ ဝင်းမောင်ကြားမှာ ဆက်သွယ်

ပေးသူရှိရမယ်။ အောင်သွယ်လို အပေါင်းအသင်းတွေပေါ့ဗျာ။ အဲ ဒီလိုပဲ ခင်ခင်မြသေဆုံးသွားတာ နဲ့ ဦးအောင်သန်း ဘယ်လိုဟန် မူရာရှိနေသလဲ၊ ပွဲစားကျော်လှနဲ့ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ လှုပ် ရှားမှုအခြေအနေတွေကိုပဲ လေ့ လာကြပေါ့ဗျာ။ လူသတ်တရားခံ ဟာ သူတို့ အဝန်းအဝိုင်းထဲက ပေါ်ထွက်လာနိုင်တယ်ဗျာ။ ရှင်းရဲ့ လား”

“ရှင်းပါတယ် ဗိုလ် ကြီး”

“ရှင်းရင် မြန်မြန်ဆန် ဆန်၊ သွက်သွက်လက်လက် လှုပ်ရှားကြပေတော့။ အထက်က လဲ ဖိအားပေးနေပြီ”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကြီး။ မကြာမီမှာ လူသတ်တရားခံကို ဖော်ထုတ် ဖမ်းဆီးပေးပါမယ်”

နယ်ထိန်း ခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်စိုးနိုင်က တိကျပြတ်သား စွာပင် ကတိပေးလိုက်လေသည်။

ခင်ခင်မြ၏ ရည်းစား ဝင်းမောင်ကို ဒုရဲအုပ်စိုးနိုင်က ခေါ်၍စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။

“ဝင်းမောင် ... မင်းနဲ့

ခင်ခင်မြရဲ့ အခြေအနေကို တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့က သိတန်သလောက် သိထားပြီ။ မင်းရဲ့ချစ်သူဟာ ဘာ ကြောင့် သေကြောင်းကြံသွား တာလဲ ဆိုတာ၊ မင်းသိလား”

“ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ အ ချစ်နယ်ကျွန်သွားလို့ သူ့မှာကိုယ် ဝန်ရှိနေပြီလို့ ပြောတာကြောင့်၊ သူ့ကိုခိုးပြေးဖို့ ကြံနေတုန်းမှာ အ ခုလို သေကြောင်းကြံသွားလို့ ကျွန်တော်ရင်နှင့်ကြေကွဲနေရတာ ပါ ဗိုလ်လေး။ သူ့ ပထွေးက၊ ကျွန်တော်နဲ့ဆို လုံးဝသဘောမ တူဘူးလို့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေ တာကြောင့် သူ့စိတ်ညစ်ပြီး၊ သေ ကြောင်းကြံသွားတာလို့ ကျွန် တော်ထင်ပါတယ်။ ခင်ခင်မြ အခုလို အသေဆိုးနဲ့ သေဆုံးရ တာဟာ သူ့ပထွေးစနက်ကြောင့် လို့ပဲ ထင်ပါတယ် ဗိုလ်လေး”

“သူ့ပထွေးက သူ့ကို ကြံစည်တာတွေရှိဖူးသလားကွ”

“အဲဒီလိုတော့ မရှိဘူး လို့၊ မြက ပြောပြပါတယ်”

“ခင်ခင်မြ သေဆုံးနေ တဲ့ နေရာဟာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ချိန်းတွေ့နေကျ နေရာဆိုတာ ဟုတ်လား”

ရှုထောင့်မျှားနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ နေ့က ကျွန်တော်ဝါးခုတ်ဖို့ ဝါး တောထဲရောက်နေတာပါ။ ကျွန် တော်အိမ်ဘေးက ကိုစန်းညီတို့ ကိုရွှေတို့ ပါကြပါတယ်။ ကျွန် တော်အိမ်ပြန်ရောက်မှ မြဲရဲ့ အ ဖြစ်ဆိုးကို သိရတာပါဗျာ”

ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်၊ ခေတ္တ ခဏ ငြိမ်၍ စဉ်းစားပြီးမှ ထပ် ၍ မေးသည်။

“မင်းနဲ့ ခင်ခင်မြ ကြား မှာ အဆက်အသွယ်လုပ်ပေး နေသူက ဘယ်သူလဲကွ”

“သူ့ သူငယ်ချင်း၊ သူ တို့အိမ်ဘေးက၊ ကြင်ကြင်မေပါ။ ကြင်ကြင်မေက တစ်ဆင့် ကြင် ကြင်မေရဲ့အစ်ကို အောင်မောင်း က ကျွန်တော်နဲ့ စာပေးစာယူ လုပ်ပေးနေကျပါ။ ဒီရက်အတွင်း မှာ အောင်မောင်းကလဲ ခရီးလွန် နေလို့ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေ တုန်းမှာ အခုလိုဖြစ်သွားတာပဲ ဖိုလ်လေး”

“အောင် မောင်းက ဘယ်ကို ခရီးလွန်နေတာလဲကွ”

“အဲဒါကိုလဲ ဘာမှ ရေ ရေရာရာ မသိရပါဘူးဗျာ”

“မင်း .. ကြင်ကြင်မေ

ကို မေးမကြည့်ဘူးလား”

“ကြင်ကြင်မေကလဲ အခုတလော ကျွန်တော်ကို ရှောင်နေတယ်။ စစ်လားဆေး လားတွေထဲမှာ ပါမှာ ကြောက် လို့တဲ့ ဖိုလ်လေး”

“မင်းကို ခင်ခင်မြက လူလယ်ကောင်မှာ အရှက်ခွဲခဲ့ ဖူးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို အရှက် ခွဲခဲ့တာလဲကွ”

“အဲဒါ သူ့အဖေ ယုံ ကြည်အောင် ကျွန်တော်နဲ့ စည်း ဝါးကိုက်ပြီး ပြောခဲ့တာပါ။ နင့် လို သူရင်းအဆင့်နဲ့ ငါ့ကိုမမျှော် လင့်နဲ့လို့တော့ ပြောခဲ့တာပါ”

“ဪ ဒီလိုကိုး”

ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်က ခေါင်း တညိတ်ညိတ်ဖြင့် ရင်ထဲမှာပဲ ကျိတ်၍သုံးသပ်နေသည်။

“ဝင်းမောင် .. မင်း .. ရွာက ဘယ်မှမသွားနဲ့။ သွား စရာလာစရာရှိရင်၊ ရဲစခန်းကို သတင်းပို့ပြီးမှ သွားလာပေါ့ကွာ။ ထူးခြားတာ ရှိရင်လဲ သတင်းပို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

“အေး .. မင်းသွားနိုင် ပြီ”

“ကဲ ဦးအောင်သန်း၊ ခင်ဗျားသမီး သေကြောင်းကြံ သွားမိတာဟာ ခင်ဗျားကြောင့်လို့ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောနေကြ တယ်။ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ကိုယ်သမီးကို ဆင်စီး မြင်းရုံတာပဲ မြင်ချင်ကြတာ၊ မိဘ တွေရဲ့ မေတ္တာစေတနာပါ။ ဒါ ဟာ ဓမ္မတာပဲလေ”

“ပထွေးကလဲ မယား ပါ သမီးကို ကြံလေ့ရှိတယ်ဆို တာ၊ ဓမ္မတာပဲလို့ ပြောနေကြ တယ်ဗျ”

“ဟာ တောက် ဘယ် ကောင်၊ ဘယ်ကောင်မတွေက ပြောသလဲ၊ ကျွန်တော်က သူ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက ပိုး မွေးသလို မွေးလာရလို့ ကျွန် တော်သမီးအရင်းလေးလို သံ ယောဇဉ်ဖြစ်နေသူပါ ဖိုလ်လေး။ ကျွန်တော်သမီးလေးကို ခွေးကျင့် ခွေးကြံကြံတဲ့ စိတ်ယုတ်မာမို့။ ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မတွေ့ ဘူးဗျ။ ကျွန်တော် ကံငါးပါးကို လုံခြုံတယ်။ ဒါကို သမီးလေးရဲ့ အမေ၊ ကျွန်တော်မိန်းမ တင်မြ အသိပါ။ ဘုရားပေးပေး ကျမ်း ပေးပေး ကျွန်တော်ကျိန်ဆိုရဲ့ ဝါ

ရှုထောင့်မှအင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဘယ်”
ဒု ရဲအုပ် စိုးနိုင်က ဦး
ဦးအောင်သန်းကို ရွာလူကြီးအိမ်
တွင်ခေါ်၍ မေးမြန်းရင်းဦးအောင်
သန်း၏ စိတ်ကို ဆွပေးနေလေ
ရာ၊ ဦးအောင်သန်းက ဒေါကန်
သွားလေသည်။

မေးကြောကြီး ထောင်
လာကာ၊ အသားတွေ တဆတ်
ဆတ်တုန်သည်အထိ မံပြင်းသွား
သော ဦးအောင်သန်းကို ဒုရဲအုပ်
စိုးနိုင်က လေပြည်လေးဖြင့် နား
ချဖျောင်းဖျပ်ပြန်သည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ သ
ဘောသဘာဝအရ ထင်မြင်ချက်
အမျိုးမျိုးနဲ့ ပြောကြမှာပဲဗျ။ ဘယ်
သူတွေ ဘာတွေပဲ ပြောပြော၊
ဥပေက္ခာပြုနေလိုက်ပါ ဦးအောင်
သန်းရာ၊ ကျွန်တော် သိချင်တာ
လေးကိုပဲ မေးပါရစေတော့။ ခင်
ခင်မြ အခုလိုသေကြောင်းကြံ
သွားတာ၊ သူ့ရည်စားဝင်းမောင်
ကြောင့်လို့ ဦးအောင်သန်းထင်
သလား”

“ကျွန်တော်က သမီး
လေး အစားအသောက်ပျက်လာ
ပြီး တပိုင်ပိုင်၊ တပိုင်ပိုင်ဖြစ်နေ
လို့ သူ့အမေ မတင်မြကို အစ်

အောက်မေးခိုင်းတော့ သမီးလေး
မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ သိရပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
ဒေါကန်ပြီး ကြိမ်းမောင်းမိပါ
တယ်။ ကလေးကို ဖျက်ချခိုင်းဖို့
ကြံရွယ်နေတုန်းမှာ အခုလို ဖြစ်
သွားရတာပါပဲ။ အဲဒီကောင် ဝင်း
မောင်ကြောင့် သမီးလေး သေ
ဆုံးရတာပါဗျာ”

ဦးအောင်သန်းက ပြော
နေရင်းမှာပင်၊ မချီတင်ကဲ ခံစား

နေရဟန်ဖြင့် မျက်ရည်တွေ စီး
ကျလာလေသည်။ ဒုရဲအုပ် စိုး
နိုင်က ဆက်မေးသည်။

“ခင်ခင်မြမှာ ကိုယ်ဝန်
ရှိနေတာကို ဦးအောင်သန်းတို့
လင်မယားနှစ်ယောက် သိနေကြ
တယ်ပေါ့”

“သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကျွတ်ပြီး ခံစားနေကြရတာပါ”

“ဝင်းမောင်ကော သိ
သလား”

“သိနိုင်လောက်တယ်။
ကျွန်တော့်အိမ်ဘေးက ကြင်ကြင်
မေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်က
အောင်သွယ်တာလေ။ ကြင်ကြင်
မေက အိမ်မှာ အဝင်အထွက်ရှိ
တယ်။ သူ့အစ်ကို အောင်မောင်း
က အလုပ်ကိုလက်ကြောတင်း
အောင် လုပ်တဲ့ကောင်မဟုတ်
ဘူး။ အသောက်အစားများသလို
လောင်းကစားလဲ သိပ်မက်တဲ့
ကောင်။ သူ့က ဝင်းမောင်နဲ့ သူ
ငယ်ချင်းလဲဖြစ်သလို၊ ဝင်းမောင်
နဲ့ ကျွန်တော့်သမီးဆီက ချူစား
နေတဲ့ကောင်ပါ”

“ဒေ ဝင်မောင်းကို ရွာ
မှာမတွေ့ပါလား”

“ဖဲကြွေးတွေ မဆပ်နိုင်

ရွှေတောင်အင်း၌ ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

လို့ ရှောင်ပြေးနေတယ်လို့ ကြားရတာပဲ။ ဟုတ် မဟုတ်တော့၊ ကျွန်တော်မသိဘူး”

“ကဲ ဦးအောင်သန်း၊ ပြန်လို့ရပါပြီ။ ဒီလောက် သိရရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ကျေးဇူးပါပဲ ဦးအောင်သန်း”

“ဗိုလ်လေးကို ကျွန်တော်သိချင်တာ၊ ပြန်မေးပါရစေ။ သမီးလေး ကြီးဆွဲချသေဆုံးသွားတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာကြောင့် အခုလို စစ်ဆေးနေရတာလဲဗျာ”

“ခင်ခင်မြ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံသွားတာဟာ ဥပဒေနဲ့ မလွတ်ကင်းဘူးဗျ။ အရေးယူလို့ ရတယ်။ သူ့ဟာသူ သွေးရိုးသားရိုးနဲ့ သေကြောင်းကြံသွားတာလား။ ဘေးက ပယောဂကြောင့် သေကြောင်းကြံသွားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သတ်သူက သတ်ပြီးမှ ဘေးလူတွေကို မရိပ်မိမောင် သေကြောင်းကြံသယောင် လုပ်ကြံထားတာလားဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့က စုံစမ်းဖော်ထုတ်ပေးရလေ့ ရှိပါတယ်”

“ဪ ဒီလိုလား၊ သိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်သမီးလေး၊

ဘယ်လိုပဲ သေဆုံးသေဆုံး၊ ကျွန်တော်တို့ မိဘတွေကတော့ ယူကျုံးမရ အပူလုံးဘဝနဲ့ ဖြေမဆည်နိုင်ကြပါဘူးဗျာ။ တကယ်လို့များ ကျွန်တော့်သမီးကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားသူကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် အဲဒီကောင်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သတ်ပစ်မယ် ဗိုလ်လေး”

“ဦးအောင်သန်းရေ၊ တရားနဲ့ဖြေပါဗျာ။ အကယ်၍ သတ်ခဲ့ရင်တော့ ဥပဒေရှိပါတယ်။ ဥပဒေအရ ထိုက်တန်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကို ခံကြရမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့လဲ အမြဲတမ်း စုံစမ်းနေဆဲပါဗျာ”

ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်က သူလေ့လာစုံစမ်းခဲ့သမျှကို စခန်းမှူးရဲအုပ်သက်မောင်ထံ တင်ပြလိုက်ရာ ရဲအုပ်သက်မောင်က တွေးတွေးဆဆဖြင့် ပြောသည်။

“ကျော်လှက အဲဒီအချိန်မှာ ရွာမှာမရှိသလို၊ ဝင်းမောင်ကလဲ ဝါးတောထဲရောက်နေတယ်ဆိုတော့ ဦးအောင်သန်းပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဦးအောင်သန်းကလဲ သူ့သမီးကိုယ်

ဝန်ရှိနေတာကို သိနေတဲ့အပြင် ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချခိုင်းဖို့တောင် ကြံရွယ်နေတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာပေါ့ဗျာ”

“တစ်ရွာလုံးက ဦးအောင်သန်းကို လူရိုးလူကောင်းလို့ ပြောဆိုနေကြတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့စိတ်ကိုဆွပေးလိုက်တော့ သူတော်တော်ခံပြင်းဒေါက်နသွားတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတာက ဝင်းမောင်ဝါးတောထဲ သွားနေပါရက်နဲ့ ခင်ခင်မြက သူတို့ချိန်းတွေ့နေကျ နေရာကို ဘာကြောင့်ရောက်သွားရသလဲဆိုတာပဲ ဗိုလ်ကြီး”

“ဟုတ်ပြီ ကြာတယ်။ ကြင်ကြင်မေကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ဗျာ။ အောင်မောင်းကို တွေ့ရင်လဲ ခေါ်ခဲ့ဖို့၊ မတွေ့ရင်လဲ တွေ့အောင် ရှာကြရမှာပဲ။ ကိုစိုးနိုင် ခင်ဗျား... တော်သထက်တော်လာပြီ။ မကြာမီမှာပဲ လူသတ်တရားခံကို ဖမ်းမိနိုင်တော့မှာပါ”

ရဲအုပ်သက်မောင်၏ စကားဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်က ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ဇော်ဝင်းနှင့်အဖွဲ့ကို ကျွန်းတော်

ရွှေထောင်အူခင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ရွာသို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။

ကျွန်းတောရွာနှင့် မြို့ပေါ်ရဲစခန်းက (၇)မိုင်ကျော်သာဝေးကွာသဖြင့် သုံးနာရီအတွင်းမှာပင်၊ ရွာလူကြီး ဦးလှရွှေနှင့်အတူ ကြင်ကြင်မေတို့ ရဲစခန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

သို့သော် အောင်မောင်းကတော့ ပါမလာ။

ရဲအုပ် သက်မောင်နှင့် ဒုရဲအုပ်စိုးနိုင်တို့က ရွာလူကြီး၏ ရှေ့မှာပင် ကြင်ကြင်မေကို စစ်မေးသည်။

“ကဲ... ကြင်ကြင်မေ... ခင်ခင်မြကို နင်ပဲချိန်းပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ တို့မှာ အထောက်အထားတွေရထားပြီးပြီ။ တို့ကိုနင်လိုရင်းတို့ရင်း အမှန်ပဲ ပြောပြပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုဝင်းမောင်က၊ တွေ့နေကျနေရာကို လာခဲ့ဖို့ ပြောခိုင်းလို့ ကျွန်မက ခင်ခင်မြကို ပြောပေးရတာပါ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဝင်းမောင်ဟာ ရွာမှာ မရှိဘူးဆိုတာ နင်မသိဘူးလား”

“ကျွန်မ မသိပါဘူး။ အစ်ကို အောင်မောင်းကို ဝင်းမောင်က ချိန်းခိုင်းတာတဲ့။ အစ်

ကို အောင်မောင်းက ပြောခိုင်းတာနဲ့ ကျွန်မကပြောပေးရတာပါ”

“ဒါဆိုရင် ဝင်းမောင်က နင့်ကို တိုက်ရိုက်ပြောခိုင်းတာမဟုတ်ဘူးပေါ့”

“သူတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ကျွန်မတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်က ဆက်သွယ်ပေးနေကျပါ။ ကျွန်မက ခင်ခင်မြနဲ့ပဲတိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ရပါတယ်။ အစ်ကိုအောင်မောင်းက တစ်ဆင့်ဝင်းမောင်နဲ့ ဆက်သွယ်ရတာပါ”

“ရှင်းသွားပြီ။ ဝင်းမောင်ရဲ့ ကြားခံက အောင်မောင်း၊ ခင်ခင်မြရဲ့ ကြားခံကနင့်ပေါ့။ နင်တို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်က ကြားခံတွေဆိုတာ ဇာတ်ရည်လည်သွားပြီ။ ကဲ နင့်အစ်ကိုအောင်မောင်း အခုဘယ်ကို ရောက်နေသလဲ”

“ဖဲကြွေး မဆပ်နိုင်သေးလို့ ရှောင်နေဦးမယ်ဆိုပြီး အိမ်ကထွက်သွားတာပဲ။ ဘယ်ရောက်နေသလဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိပါဘူး”

“ဘယ်တုန်းက ထွက်

သွားတာလဲ”

ရဲအုပ် သက်မောင်၏ အမေးကို ကြင်ကြင်မေ ချက်ချင်း မဖြေနိုင်ဘဲ မှိုင့်တွေသွားသည်။ ဒုရဲအုပ်စိုးနိုင်က စကားထောက်ပေးလိုက်သည်။

“ကြင်ကြင်မေ စဉ်းစားပြီးပြောနော်။ နင့်သူငယ်ချင်း သေကြောင်း ကြံစည်သွားတာ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတာ တို့ကသိချင်နေကြတယ်။ သူ့ခမျာ သေလဲ သေရသေး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြိုလို့ ဥပဒေအရ အရေးယူခံရမယ်ဆိုရင် တမလွန်ဘဝက ကျွတ်လွတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်သူငယ်ချင်းကို သနားရင် နင့်ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသမျှကို ပြောပြပါ”

“ကျွန်မက ဘာကို ပြောပြရမှာလဲ”

“ဪ နင့်သူငယ်ချင်းက မသေခင်မှာ ဘာတွေပြောခဲ့သေးလဲဆိုတာပေါ့”

“သူမသေခင်က ငါ သေချင်နေတယ် ကြင်မေရယ်လို့ မကြာခဏ ညည်းညူနေပါတယ်။ ဝင်းမောင်နဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်တယ်လို့လဲပြောလို့ သူတို့ချင်း

ရှုထောင့် ဖွဲ့ခင်းနှင့် ရသစုံဗဂူဇင်း

တွေ့ဆုံဖို့ ကျွန်မပဲ ချိန်းဆိုပေး ခဲ့ပါသေးတယ်။ တွေ့လဲတွေ့ကြ ပါတယ်။ အခုတစ်ခါလဲ ဝင်း မောင်ကတွေ့ချင်တယ်ပြောလို့၊ ကျွန်မပဲ ချိန်းဆိုပေးခဲ့ရင်းက အခုလိုဖြစ်သွားရတာပါ။”

“အောင် မောင်းက တစ်ဆင့်ချိန်းခိုင်းတာလား။”

“ဟုတ်ပါတယ်။”

“အောင်မောင်း နှင်တို့ အိမ်က ဘယ်နေ့ကထွက်သွား တာလဲ။”

“ဝင်းမောင်နဲ့ ခင်ခင်မြ တို့ ချိန်းတွေ့တဲ့နေ့ကပါ။ ကျွန်မ မှတ်မိပါတယ်။ ခင်ခင်မြ ကြိုးဆွဲ ချသေဆုံးသွားတဲ့ ညကတည်း က အစ်ကိုအောင်မောင်းရွာက ထွက်သွားတာပါ။”

“သေချာတယ်နော်။”

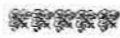
“သေချာပါတယ်။”

အစ်ကိုအောင်မောင်က ကျွန်မ ဆီက လမ်းစရိတ်သုံးထောင် တောင်၊ တောင်သွားလို့ ကျွန်မ မှတ်မိနေတာပါ။”

ရဲအုပ် သက်မောင်နှင့် ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်တို့ နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ၊ အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြိုင်

တူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“ဒီလောက် သိရရင် ပြည့်စုံပါပြီ ကြင်ကြင်မေ၊ လိုအပ် ရင် ထပ်ခေါ်ပါဦးမယ်။ကဲ ပြန်နိုင် ပြီ။ ဦးလှရွှေကိုလဲ၊ ကျေးဇူးတင် ပါတယ်။”

“ကိုစိုးနိုင် အဖြေက ထွက်နေပြီဗျ။ အောင်မောင်းကို တွေ့အောင်ရှာဖို့ပဲ အရေးကြီး တယ်။”

“စိတ်ချပါ ဗိုလ်ကြီး အောင်မောင်းကိုတွေ့အောင် ရှာ ပါ့မယ်။ ဒီကောင်သွားလာတတ် တဲ့ နေရာတွေ သူသားချင်းဆွေ မျိုးတွေရှိတဲ့နေရာတွေကို စုံစမ်း ပါမယ်။”

“မြန်မြန် လှုပ်ရှားတော့ ဗျာ။”

ရဲအုပ်သက်မောင်က လှူဆော်တိုက်တန်းလိုက်လေရာ၊ ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်နှင့် နယ်ထိန်းအဖွဲ့ က အဖွဲ့များ ငြိန်ကြက်ကာ အောင်မောင်းကို သွက်လက်မြန် ဆန်စွာ ရှာပုံတော်ပွင့်ကြတော့ သည်။

သို့သော် အောင်မောင်း ၏ သတင်းက အစအနပင် မရ။

ထိုအချိန်တွင် မမျှော် လင့် မထင်မှတ်ဘဲ ရဲစခန်းသို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာပြင့်၊ ရောက် လာသူက အောင်မောင်း၏ ညီမ ကြင်ကြင်မေ။

ကြင်ကြင်မေက ရောက် မဆိုက်ပင် ဝမ်းနည်းပက် လက်ငို ကြွေးကာ အကူအညီတောင်းခံ သည်။

“ဗိုလ်ကြီးတို့ ဗိုလ်လေး တို့ ကျွန်မတို့ကို ကယ်ပါဦးရှင်။”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်လာတာ လဲ ကြင်ကြင်မေ။”

“ဟို ကျော်လှ ကျော် လှ၊ တစ်ညမှာ မူးပြီး ကျွန်မတို့ အိမ်ကိုရောက်လာတယ်။ ကျွန်မ ကို ရိသဲ့သဲ့ လုပ်နေလို့ ကျွန်မ က အစ်ကိုကြီးနဲ့ တိုင်ပြောမယ် ဆိုတော့ နင့်အစ်ကို ငရဲပြည် ရောက်သွားပြီလို့ ပြောတယ်။ ဒါကြောင့် နင့်ကို ကူညီဖို့ ငါ လာတာလို့ ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်မကို ဆွဲလားရမ်းလားလုပ် လို့၊ ကျွန်မက ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ် အကူအညီတောင်းမှ အိမ်ထဲက ထွက်သွားပါတယ်။ ထွက်သွားတော့လဲ၊ နင် ငါ့လက် အောက်က ပြေးမလွတ်ဘူးလို့

ကြိမ်းမောင်းသွားပါတယ်။ အင့်ဟင့် ... အင့်”

ကြင်ကြင်မေက ပြောဆိုနေရင်း၊ ငိုရှိုက်နေလေရာ၊ ရဲအုပ်သက်မောင်နှင့် ဒုရဲအုပ်စိုးနိုင်တို့ နှစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ မျက်လုံးချင်း စကားပြောလိုက်ကြ သည်။

ရဲအုပ်သက်မောင်က ကြင်ကြင်မေကို နှစ်သိမ့်အားပေးစကားပြောသည်။

“ကြင်ကြင်မေ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ နင်တို့ကို စောင့်ရှောက်ပေးမယ်။ ရွာလူကြီးတွေကိုလဲ ငါပြောထားမယ် ... ကဲ ... ကဲ စိတ်အေးအေးထား၊ ရွာမှာ မနေရဲရင်လဲ တို့ရဲစခန်းမှာပဲ နေ၊ ကိုစိုးနိုင်ကြည့်စီစဉ်ပေး

လိုက်ဗျာ အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့ ကျော်လှနောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြစို့။”

ရဲအုပ်သက်မောင်က ပြောပြီးသည်နှင့် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၏ ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်က ရဲမေတစ်ယောက်ကို ခေါ်ကာ မှာကြားပြီး ကြင်ကြင်မေကို အပ်နှံလိုက်သည်။

ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရဲအုပ်သက်မောင်ထံသို့ အမာခံတစ်ဦးက သတင်းပေးပို့ခဲ့ရာ ရဲအုပ်သက်မောင်က ချက်ချင်းပင် လှုပ်ရှားပါတော့သည်။

သည် တစ် ခါတော့

ရဲအုပ် သက်မောင်ကိုယ်တိုင် ဆိုင်ကယ်စီးကာ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဆုံစည်းရာ” စားတော်ဆက်ရှေ့သို့ ရဲအုပ်သက်မောင်ရောက်သွားသည်။ သူ့ပုံစံက တောမှတက်လာသော လယ်သမားကြီးပုံစံမျိုး၊ ခမောက်ကိုဆောင်းထားသည်။ အညှာဂျပ်ခုတ်လွယ်အိတ်အစုတ်ကြီးကိုလည်း လွယ်ထားသည်။ ထိုမြို့သို့ရောက်ခါစမို့ ရဲအုပ် သက်မောင်ကို လူတိုင်းက မသိကြသောကြောင်း လူစိမ်းတစ်ဦးလို ဖြစ်နေသည်။

စားသောက် ဆိုင်အောက်ထပ်တွင် ရမ်တစ်ပုလင်းကိုထောင်ကာ၊ ဝက်ခေါင်းသုပ်နှင့် နတ်စည်းစိမ်းစားနေဟန်ဆောင်ထားသည်။

စားပွဲထိုးလေးကို (အပိုကြေး) ဘောက်ဆူးပေးကာ၊ သူသိလိုသမျှကို စုံစမ်းပြီး၊ အပေါ်ထပ်ရှိ လောင်းကစားခိုင်းဆီသို့ တက်သွားသည်။

ရှိုးခိုင်းတွင် ဒိုင်ကိုင်နေသူက ပွဲစားကျော်လှ။

ရွှေထောင်မှူးခင်းနှင့် ရဲသခံမဂ္ဂဇင်း

ကျော်လှဘေး၏ ဘယ် ညာမှာ သူ့တပည့် နှစ်ယောက် က ကိုယ်ရံတော် ဒလန်လုပ်နေ ကြသည်။ မူးလည်းမူ မြူးလည်း မြူးနေကြသည်။

ရဲအုပ်သက်မောင် ရုပ် ဖျက်ထားသည်ကို လုံးဝမရိပ်မိ ကြ။ အချဉ်တစ်ကောင်ဝင်လာ သည်ဟု ယူဆကာ ရှိုးဝိုင်းထဲသို့ အဝင်ခံသည်။

ပွဲအစတွင် ရဲအုပ်သက် မောင်က၊ အရှုံးခံကစားသည်။ ကြွလာတော့ ကျော်လှရှုံးလာ သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျော်လှ မှာ ရှိသမျှ ကုန်သွားလေရာ သူ့ တပည့် နှစ်ယောက်က ရဲအုပ် သက်မောင်ကို ရန်စလောက် ကြ သည်။ ဖဲလိမ်ရိုက်သည်ဟု စွပ်စွဲ လာရာ ရဲအုပ် သက်မောင်က ခပ်ထန်ထန် ပြန်လည် တုံ့ပြန် သည်။

“မင်းတို့ထက် မိုက်လို့ တစ်ယောက်တည်းလာရိုက်တာ ကွ၊ နယ်မရွေးဘူး။ ဘယ်သူမှ ဗိုလ်မထားတဲ့ စံရှားဆိုတာငါပဲ”

“ဟား ဟား ဟား အာဂဗ္ဗားပါလား။ မင်းက ဘယ် လောက်မိုက်လို့လဲ။ လူသတ်ဖူး

လို့လား။ တို့ဆရာက ယောက်ျား မိန်းမမရွေး သတ်ဖူးထားတာကွ။ မင်းပါဆိုရင် သုံးယောက်မြောက် သတ်ရတော့မယ်နဲ့တူတယ်”

ရဲအုပ် သက်မောင်က စိတ်ကိုဆွပေးသည့် စကားပြော သည်ကို မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြန် လည် တုံ့ပြန်ပြောကြားသူက ကျော်လှ၏ တပည့် ဖိုးထောင်။ ကျော်လှကလည်း ဖိုးထောင် မြောက်ပင့်ပြောသည်ကို ကျေနပ် အားရလန်းဖြင့် ရဲအုပ်သက်မောင် ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း နေရာမှ ထလိုက်သည်။

ဖိုးထောင်က ကျော်လှ ကို သခင်အားရ ကျွန်ပါးဝဟန် ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဆရာ အသာလေးနေ ပါ။ ဒီကောင်ကို ကျွန်တော်ဆုံးမ လိုက်ပါ့မယ်... ဒုတ် အင် အား”

“ဝုံး ဂလွမ်း ဖုံး”
ဖိုးထောင်၏ စကား မ ဆုံးမိမှာပင် ရဲအုပ်သက်မောင်၏ ခြေလက်တွေက ပလူပျံ့သွားလေ ရာ ကျော်လှရော ဖိုးထောင်ပါ အငိုက်ခံလိုက်ကြရသည်။ ကျန် တစ်ယောက်ကိုလည်း ရဲအုပ်

သက်မောင်၏ ညာခြေထောက် က မေ့မြောသွားစေသည်။

“မင်းတို့ သုံးယောက် စလုံး ပြေးမလွတ်တော့ဘူး။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ဒါဘာလဲ။ ဒါဟာ မင်းတို့ရဲ့ သေမင်းပဲ”

ရဲအုပ် သက်မောင်က ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ချိန်ရွယ်ကာ ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် နယ်ထိန်း ခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်နှင့် နယ်ထိန်း ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက အ ချိန်မီ ရောက်လာကြသည်။

“ဗိုလ်ကြီးကို စိတ်မချ လို့ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နောက် ယောင်ခံလိုက်လာတာ၊ အချိန် မိပါလား ဗိုလ်ကြီးရာ”

“ကိုစိုးနိုင်၊ ခင်ဗျားက တော့ တော်သထက်တော်နေပါ လားဗျာ”

“ဒီကောင်တွေက”

“အားလုံးကို လက် ထိတ်ခတ်လိုက်။ ခင်ခင်မြနဲ့ အောင်မောင်းကို သတ်တဲ့ လူ သတ်တရားခံတွေဟာ သူတို့ပဲ။ စခန်းကျမှ စစ်ချက်ယူကြမယ်”

ဒုရဲအုပ် စိုးနိုင်နှင့် နယ် ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ကျော်လှ

ရှုထောင့်များနှင့်ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

နှင့် သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို ရဲစခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။

ရဲစခန်းတွင် ကျော်လှက ဘူးကွယ်ငြင်းဆိုနေသော်လည်း တစ်ယောက်စီခွဲ၍ စစ်မေး အစ်အောက်လိုက်ကြသော အခါ လေသံပျော့သွားကြသည်။ ကျော်လှရှေ့သို့ ကြင်ကြင်မေကို ခေါ်ပြလိုက်ပါမှ ကျော်လှ ငြိမ်ကျသွားကာ ဝန်ခံထွက်ဆိုပါတော့သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေတဲ့ ခင်ခင်မြနဲ့ ဝင်းမောင်ကို အောင်သွယ်ပေးနေကြတဲ့ အောင်မောင်းတို့ မောင်နှမကို ကျွန်တော်ကြည့်မရတာကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့် အောင်မောင်းကို ဖဲကစားနည်းနဲ့ဆွယ်ပြီး သူဖဲရှုံးတော့မှ သူ့ကို အကျပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဝင်းမောင်မရှိတဲ့ အချိန်မှာ ဝင်းမောင်ကိုယ်စား ခင်ခင်မြကို ချိန်းခိုင်းခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး တွေဆုံနေကျနေရာမှာ ခင်ခင်မြ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော် အနုနည်းနဲ့ ချောတာမရလို့ အကြမ်းနည်းသုံး အတင်းအဓမ္မကျူးလွန်ခဲ့ပါတယ်။ ခင်ခင်မြက ကျွန်တော့်ကို ဆဲဆိုပါးရိုက်

ခဲ့တဲ့အပြင် ရဲကို တိုင်မယ်ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော် ခင်ခင်မြကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ပြီး ကြိုးဆွဲချသေကြောင်းကြိုသလို လုပ်ထားခဲ့တာပါ--

“အဲဒီ ဖြစ်ရပ်ကို သိသွားတဲ့ အောင်မောင်းက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြီး အကျပ်ကိုင်ငွေညှစ်လာလို့ ကျွန်တော့်တပည့်တွေနဲ့ သူ့ကို လှည်းဖြားခေါ်ဆောင်ပြီး၊ နှုတ်ပိတ်တဲ့ အနေနဲ့ သတ်ပစ်ခဲ့ပါတယ်။သူ့အလောင်းကိုတော့၊ ရိုးမတောင်ခြေ အင်တိုင်းတော ချောက်ထဲမှာ မြှုပ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အရက်မူးအချစ်မူးလွန်းလို့ မှားသွားပါတယ်”

ကျော်လှ၏ ဝန်ခံချက်ကို ဖိုးထောင်နှင့် ကျန်တပည့် ကျွဲကြီးကလည်း ဝန်ခံခဲ့သည်။

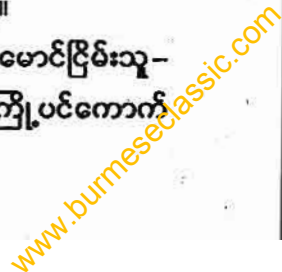
ရဲအုပ် သက်မောင်က အသံဖမ်းစက်ဖြင့် ဖမ်းထားကာ မြို့နယ် တရားသူကြီးရှေ့တွင် ဖြောင့်ချက်ယူစေခဲ့ရာ လူသတ် တရားခံအားလုံးကလည်း အသံဖမ်းထားသည့်အတိုင်း၊ တစ်သဇာတိမ်း ဖြောင့်ချက်ပေးကြလေသည်။

တရားရုံးမှ ကိုယ်ဝန်ရှိမိန်းကလေးကို အမွေကျင့်သတ် ဖြတ်ခဲ့သည့် ပွဲစားကျော်လှကို ထိုက်တန်သည့် ပြစ်ဒဏ် သေဒဏ်ချမှတ်လိုက်လေသည်။

ကြံရာပါ ဖိုးထောင်နှင့် ကျွဲကြီးတို့ကိုမူ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်စီ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်လေသည်။

“တကယ်တော့ အရက်မူး မူးပြီး ကာမဘီလူးစီးခဲ့မိလို့ ကာလဝိပါက် နောက်ပိုးတက်ဆိုသလိုပဲ အသေဆိုးနဲ့သေရတာပါ ကျော်လှရာ။ လောဘတဏှာ၊ လောင်းကစားသံသရာကြောင့် သူငယ်ချင်းကို သစ္စာမဲ့ခဲ့မိလို့ သေရသူကအောင်မောင်း၊ သူတို့ကြားမှာ မြေစာပင်ဖြစ်ရသူလေးက ခင်ခင်မြနဲ့ လူ့ဘဝတောင်မရောက်သေးတဲ့ ခင်ခင်မြ ဗိုက်ထဲက သန္ဓေသားလေး၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ရာဂမီးတွေရဲ့ သားကောင်တွေပါလား” ဟု ရဲအုပ် သက်မောင် တွေးတော ငေးမောစဉ်းစားနေမိလေတော့သည်။

မောင်ငြိမ်းသူ - ကြို့ပင်ကောက်

ဆုငွေချီးမြှင့်မည့် မှုခင်းပဟောဋီ

အမှတ် (၆၇)အတွက် အောက်ပါမေးခွန်းများကို ဖြေကြည့်ပါ။

- မေးခွန်းနံပါတ် (၁) ဝတ္ထုလေးရဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို အနှစ်သာရရှိရှိ ဘယ်လိုပေးရင် ကောင်းမလဲ?
- မေးခွန်းနံပါတ် (၂) တရားခံများကို ဖမ်းဆီးနိုင်ရေးအတွက် သဲလွန်စတွေက ဘာတွေလဲ?
- မေးခွန်းနံပါတ် (၃) သဲလွန်စရရှိရေးအတွက် ရဲတပ်ဖွဲ့၏ အဓိကသော့ချက်က ဘာလဲ?
- မေးခွန်းနံပါတ် (၄) ဒီမှုခင်းဝတ္ထုတိုကို ဖတ်ပြီး ဘာတွေ သင်ခန်းစာယူသင့်သလဲ?

အဖြေလွှာများကို သီးခြားလျှောက်လွှာဖြင့် ဖြေဆို၍ မှုခင်းရှုထောင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းရုံး (အမှတ်၉၆၊ မဟာသုခလမ်း၊ ကျီတော်ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့)သို့ လိပ်မူ၍ (၁၀-၆-၂၀၁၃)နေ့ နောက်ဆုံးထား၍ ပေးပို့ကြပါရန်နှင့် ဖြေဆိုကြရာ၌ အဓိကအချက်ကို လိုတိုရှင်းသာ ဖြေကြပါ။ ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်ကို ရှည်လျားစွာ ရေးသားထားပါက ထည့်သွင်းစဉ်းစားမည် မဟုတ်ပါ။

မှတ်ချက်

၁။ ဆုငွေရရှိသူများသည် နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင်နှင့်အတူ မှုခင်းရှုထောင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းရုံး တည်ရှိရာ နေရာတွင် ကိုယ်တိုင်လာရောက် ထုတ်ယူနိုင်ပါသည်။

ရွှေတောင်ညွှန်းနှင့်ရတနာမဂ္ဂဇင်း

ပဟေဠိအမှတ်စဉ် (၆၀)၏ အဖြေမှန်များကြေညာခြင်း

- မေးခွန်းနံပါတ် (၁) “မိန်းမနဲ့ဖြားယောင်းရင် ဘုရားလောင်းဥဒေါင်းမင်းတောင်မခံနိုင်”
- မေးခွန်းနံပါတ် (၂) အဓိကကျတဲ့ သဲလွန်စက ဒဏ်ရာမပေါ်အောင် သတ်နိုင်လို့ဆိုတဲ့ စကား နှင့် ကျားကြီးလက်ထဲက အကျီစနှင့် ဝင်းမောင်၏ အိမ်သာဘေးမှတွေ့ရ တဲ့ အကျီအစုတ်စ
- မေးခွန်းနံပါတ် (၃) ဗလအားကိုးနှင့် တုတ်ပြီးဓားပြီးဆိုပြီး ရွာသားများအပေါ် အနိုင်ကျင့်ပိုလ်ကျ၊ အမျိုးသမီးများကို ပျိုအိုမရွေး ဖော်ကားခြင်း
- မေးခွန်းနံပါတ် (၄) မိမိအတွက်လည်း အကျိုးမရှိ၊ အများအတွက်လည်း အကျိုးမပြုဘဲ ရမ်း ကားသူတို့၏ သွားရာလမ်းကား တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းသို့သာပင် ဖြစ်သည်။

အဖြေမှန်သူများ၏ ဆုစာရင်းကြေညာခြင်း

နှစ်သိမ့်ဆုရရှိသူများ

- (၁) ဒေါ်မြင့်မြင့်သွယ်၊ အထက ဝါးကြီးအိုင်၊ မြို့သစ်မြို့နယ်၊ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး။
- (၂) မအိအိဖြိုး၊ ၇/ပတန(နိုင်)၁၅၀၇၇၅၊ ဖက်ရှင်ဆံပင်အလှပြုပြင်ရေး၊ အထကရှေ့ လမ်းမတော်၊ ဥသျှစ်ပင်မြို့၊ ပန်းတောင်းမြို့နယ်၊ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး
- (၃) ဒေါ်ကျင်လှိုင်၊ ၁၂/တမန(နိုင်)၀၉၉၂၅၅၊ ၁၊ မြို့သစ် (၂)လမ်း၊ ကျောက်မြောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- (၄) မရီနွယ်မွန်၊ ၈/မကန(နိုင်)၂၃၄၆၅၅၊ ၄၊ ဇေယျမင်္ဂလာလမ်း၊ (၁)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- (၅) မေသဇင်ခိုင်၊ ၁၆၊ နယ်မြေ (၃)၊ ပါဟတ်ရပ်ကွက်၊ နောင်ချိုမြို့နယ်၊ ရှမ်းပြည်နယ် (မြောက်)။
- (၆) ဦးစန်းမြင့်၊ ၅/ပလဘ(နိုင်)၀၄၃၆၄၉၊ ရှမ်းပြည်နယ်ပညာရေးမှူးရုံး (ရုံးခွဲ)၊ ရှမ်းပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း၊ လားရှိုးမြို့။
- (၇) မော်မော်ဝင်း၊ ၁၂/ကခက(နိုင်)၀၆၃၅၅၄၊ ၁၄၄၊ မြို့သစ်ကြီးရပ်ကွက်၊ နောင်ခမ်းရှမ်းရွာလမ်း ထိပ်၊ မြစ်ကြီးနားမြို့၊ ကချင်ပြည်နယ်။
- (၈) မနီလာခင်၊ ၇/ပခန(နိုင်)၀၁၈၀၁၆၊ ၁၄/၄၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊ ဥဿာမြို့သစ်၊ ပဲခူး။
- (၉) မထက်ထက်ထွန်း၊ ၇/ပခန(နိုင်)၃၄၅၆၇၈၊ ၁၄/၄၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း၊ ဥဿာမြို့သစ်၊ ပဲခူး။

ရှုထောင့်မှခင်းနှင်ရသစ်ခဏ္ဍခင်း

- (၁၀) မသီတာလွင်၊ ၁၄/အမန(နိုင်)၀၀၁၃၃၀၊ သော်တာစာပေ၊ အနော်ရထာလမ်း၊ ဈေးအပြင်တန်း၊ အိမ်မဲမြို့၊ ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး။
ဆုငွေ (၁၀၀၀/-)ကျပ်နှင့် စာအုပ် (၁)အုပ်။

ပဟေဠိအမှတ်စဉ် (၆၁)၏ အဖြေမှန်များကြေညာခြင်း

- မေးခွန်းနံပါတ် (၁) “သုဘဒ္ဒါလိုမိန်းမရိုင်း”
- မေးခွန်းနံပါတ် (၂) အဓိကသံလွန်စမှာ အရက်ဆိုင်မှာပြောသော ညိုကြီးနှင့် ကျော်သက်တို့၏ စကားများ။
- မေးခွန်းနံပါတ် (၃) အမျိုးသမီးများ၏ဖြစ်တတ်သော သဘာဝ၊ မိန်းမတိုင်း ခွင့်မလွှတ်နိုင်သော ရည်းစားလူလူ အူနုကျွဲခတ်ဆိုသကဲ့သို့ ဘဝတစ်ခုလုံးရှုံးပြီးရင်း ရှုံးနေရသည့်အတွက် အာယာတအငြိုးကြီးမားစွာဖြင့် ဒေါသစိတ်ရိုင်းကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့်။
- မေးခွန်းနံပါတ် (၄) အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှု ကျူးလွန်သူတိုင်းမှာ နှစ်ယောက်ကြား စိတ်သောကဗျာပါဒများ ရရှိခံစားရခြင်းကို ကြုံတွေ့ကြရသဖြင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်သင့်သလို ဥပဒေနှင့်မကင်းသော အလုပ်ကို လုပ်ကြသူတိုင်းလည်း ငွေရရင် ပြီးရောဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ မဆင်မခြင်ပြုလုပ်ကြရင် အဲဒီငွေက ဥပဒေလက်တွင်းက ကယ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

အဖြေမှန်သူများ၏ ဆုစာရင်းကြေညာခြင်း

ပထမအနီးစပ်ဆုံးဆု

- (၁) မောင်မျိုးသူ (၇/ကပက(နိုင်)၀၈၄၄၇၈)၊ မကျီးကုန်းကျေးရွာ၊ ကြို့ပင်ကောက်မြို့နယ်၊ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး။
ဆုငွေ (၁၀၀၀၀/-)ကျပ်နှင့် စာအုပ် (၁)အုပ်။

နှစ်သိမ့်ဆုရရှိသူများ

- (၁) မောင်သန့်ဇော်ဝင်း၊ ၇/ဒဥန(နိုင်)၁၃၆၈၁၀၊ (၄)လမ်း၊ ဝါဆိုရပ်ကွက်၊ ဒိုက်ဦးမြို့။
- (၂) ကိုမျိုးသူအောင်၊ ၁၃/နခတ(နိုင်)၀၇၄၆၄၁၊ မိုက္ကရီဝေဖမ်၊ မြန်မာ့ဆက်သွယ်ရေး၊ မြင်းမူမြို့။
- (၃) ဦးချစ်ထွန်းထွန်း၊ ၁၀/ကထန(နိုင်)၀၂၉၄၇၇၊ ပျော့ဖတ်စက်ရုံခွဲ၊ စစ်တောင်းစက္ကူစက်၊ သိမ်ဇရပ်။
- (၄) မသင်းသင်းဝင်း၊ ၇/ပမန(နိုင်)၀၀၀၅၅၅၁၊ ၂၄၇၊ ဆင်စု၊ ပေါ်တော်မူလမ်း၊ ပြည်မြို့။

ရှုထောင့်မှန်းနှင်ရသင့်မဂ္ဂဇင်း

- (၅) မနှင်းထက်ထက်ရှိန်၊ ၈/ထလန(နိုင်)၀၅၂၁၃၆၊ ဖျသီးကျေးရွာ၊ မြိုင်မြို့နယ်၊ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး။
- (၆) ဦးလင်းညိုထွန်း၊ ၉/ပဘန(နိုင်)၁၁၃၆၄၄၊ အရှေ့လျော်ဖြူကုန်းရွာ၊ ပျော်ဘွယ်မြို့နယ်။
ဆုငွေကျပ် (၁၀၀၀/-)နှင့် စာအုပ် (၁)အုပ်။

မှတ်ချက်။ ရရှိသောဆုငွေကို စာတိုက်မှပေးပို့ရမည်ဆိုပါက ပေးပို့ရမည့် အနီးစပ်ဆုံး စာတိုက်အမည်ကို မဂ္ဂဇင်းတိုက် ဖုန်းနံပါတ် ၃၉၇၁၆၄ သို့ ဆက်သွယ်ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။ (ဆုငွေသာပေးပို့ပေးပါမည်။ ဆုရစာအုပ်မပို့ပေးပါ။)

HURRICANE Restaurant

- ချိုသာသောဈေးနှုန်း
- သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ဆိုင်အပြင်အဆင်
- ယဉ်ကျေးပျူငှာသော ဝန်ထမ်းများ၏ အကောင်းဆုံးဝန်ဆောင်မှု
- ကျွမ်းကျင်သော စားဖိုမှူးကြီး၏ ကောင်းမွန်လတ်ဆတ်သော အစားအသောက်များ
- နိုင်ငံခြားအရက်မျိုးစုံနှင့် မြန်မာစည်တီယာ၊ အေဘီစီစည်တီယာ အခြားအချိုရည်မျိုးစုံ

တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ ငွေကို အကျိုးရှိရှိကုန်ရကျိုးနပ်အောင်
HURRICANE Restaurant သို့ လာခဲ့ပါ။

အပတ်စဉ် သောကြာနေ့တိုင်း
 အထူးအစီအစဉ် ဖျော်ဖြေမှုရှိသည်။

အမှတ်(၇၄)၊ လေးထောင့်ကန်လမ်း၊ တာမွေလေးရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်။

ဖုန်း-၀၉ ၇၁၀၁၄ ၂၁၂၊ ၀၉ ၄၀၀၇၄၁၅ ။ ၀၉ ၇၁၁၅၈၅၈၉

အမေ့အိမ်အပြန်
မောင်မောင်စိန်လင်း
(နတ်မောက်)

(၁)

“မင်းကြီး တပ်ကြပ်
ကြီး မိလုံးကျင်၊ ဝင်းမင်းထွန်း၊
နွေသီတာတို့၊ ရောက်ရှိနေ
ကြောင်း သတင်းပို့”

“အေး လွတ်လိုက်ပါ
ဆာဂျင်ကြီး”

အထူးတာဝန် ထမ်း
ဆောင်ရန် ရောက်ရှိလာကြသော
တပ်ကြပ်ကြီး မိလုံးကျင် (ခ) မ
ငယ်၊ တပ်ကြပ် ဝင်းမင်းထွန်း၊
တပ်ကြပ်နွေသီတာတို့သည်
ကရင်ပြည်နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးကြီး
၏ ရုံးခန်းသို့ လာရောက်သတင်း
ပို့ကြသည်။

“ဒီလို ရဲဘော်တို့ရာ
မြဝတီနယ်စပ်မြို့ကြီးက ဓားပြ
တိုက်၊ လုယက်မှု၊ အနုကြမ်းစီး
မှု ဖော်ထုတ်ဖို့အတွက် နယ်မြေ
ခံဖြစ်ပြီး ဘာသာစကားဖြစ်တဲ့
မွန်၊ ကရင်စာ စကားတတ်ကျွမ်း
တဲ့ ရဲဘော်တို့ကို တာဝန်ပေးလို
တယ်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ တာ
ဝန်အရ ရဲဘော်တို့ ပီပီပြင်ပြင်
စီစဉ်ထားတဲ့ စီမံချက်အတိုင်း

ဆောင်ရွက်ကြပါ။ ဟောဒီမှာ စီမံ
ချက် လမ်းညွှန်”

“စိတ်ချပါ မင်းကြီး
တာဝန်ကျေပွန်စေရပါမယ်”

ဘားအံမြို့တွင် တာဝန်
ကျသော တပ်ကြပ်ဝင်းမင်းထွန်း၊
ရွှေဂွန်းမြို့ အမေ့အိမ်တွင် တာ
ဝန်ကျသော တပ်ကြပ်ကြီး မိလုံး
ကျင် (ခ) မငယ်၊ လှိုင်းဘွဲ့မြို့
တွင် တာဝန်ကျသူ တပ်ကြပ် နွေ
သီတာတို့သည် မိမိတို့ တာဝန်
ကျရာ မိမိတို့ ငယ်မွေးခြံပေါက်
မြို့နယ်အသီးသီးတွင် တာဝန်
ထမ်းဆောင်ရန် ထွက်ခွာသွား
ကြလေသည်။

“ဟယ် သမီး အထုပ်
အပိုးတွေနဲ့ ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်
ပါလား။ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။
အလုပ်ပြုတ်လာတာလား”

သမီး မိလုံးကျင် (ခ)
မငယ်ကို မမျှော်လင့်မထင်မှတ်
ဘဲ ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရ
သော မိခင်ကြီး ဒေါ်သိန်းသိန်း
သည် စိုးရိမ်စိတ်ပေါင်းများစွာဖြင့်
မေးခွန်းများထုတ် မေးမြန်းလိုက်
လေသည်။

“အေးအေးဆေးဆေး
ပါ အမေ။ အမေ့သမီး အမေ့

အိမ်မှာ အခါအခွင့် သင့်သ
လောက် အမေနဲ့အတူ နေဖို့
ပြန်လာတာပါ”

“ကြိုတင် အကြောင်းမ
ကြား ဖုန်းကလေးတောင် မ
ဆက်ဘဲနဲ့ ပြန်းစားကြီးရောက်
လာတော့ စိုးရိမ်တာပေါ့ သမီး
ရယ်”

အေးအေးဆေးဆေး ရှိ
ချိန်တွင် တာဝန်အရ ရောက်လာ
မှုနှင့်အတူ အမေ၏ ကုန်စုံဆိုင်၊
အပေါင်ခံ၊ ရွှေဝယ်လုပ်ငန်း အ
လုပ်ကို ကူလုပ်ဖို့လာသည့် အ
ကြောင်း ပြောပြရလေသည်။

“အမေ့ သမီး ပတ္တမြား
ဂေဟာစတိုးဆိုင်ကြီးမှာ အလုပ်
လုပ်ရင်း ငွေကွာလို့ အလုပ်ပြုတ်
ပြီး အမေ့အိမ် ပြန်လာရတာ၊
ဒါကြောင့် အမေ့အလုပ်ကို လုပ်
ကိုင်နေရတာပါလို့ ရပ်ကွက်ထဲ
မှာ သတင်းလွှင့်ပါ အမေ။ အ
လုပ်သဘောပေါ့ အမေရာ”

အမေ့သမီး မိလုံးကျင်
သည် ရိုးရာ မွန်ဝတ်စုံ၊ ကရင်
ဝတ်စုံလေးများကို ဝတ်ဆင်ကာ
မိခင်ကြီး၏ ကုန်စုံဆိုင်အပေါင်ခံ
လုပ်ငန်း၊ ရွှေထည်ပစ္စည်း ဝယ်
ယူသော လုပ်ငန်းများကို ရုပ်

ကိုင်နေရသည်မှာ မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင်၊ အမေ့ကျေးဇူးသပ်ခွင့်ရနေလေသည်။ လုံးကြီးပေါက်လှ ရန်ကုန်ပြန် မိန်းမချောကြီးကို ပိုးကြပန်းကြသော အစ်ကိုကာလ သားတို့မှာလည်း မမောနိုင် မပန်းနိုင်ကြ။

(၂)

မြဝတီမြို့ကြီးသည် တစ်ဖက်နိုင်ငံ၏ နယ်စပ်မြို့တော် ဖြစ်သောကြောင့် ဟိုဘက်ကမ်း၊ သည်ဘက်ကမ်း ကူးလူးဆက်သွယ်မှု များလှပေသည်။ နယ်စပ် ဖြတ်ကျော်လမ်းကြောင်းဖြစ်သော အညိုရောင်လမ်းကြောင်း တစ်လျှောက်တွင် ပူးပေါင်းလုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များဖြင့် ထိန်းချုပ်ထားရလေသည်။ ဟိုဘက်မှ ရာဇဝတ်သားများ၊ သည်ဘက်မှ ရာဇဝတ်သားများ ကူးလူးတိမ်းရှောင်မှု မရှိစေရန် တားဆီးကြ၏။

မိလုံးကျင် (ခ) မငယ်သည် ကွယ်လွန်သူ ဖခင်ကြီး ဦးဝင်းနိုင်၏ ဇာတိဖြစ်သော တခင်းလုံးကျေးရွာ၊ ဂျို့ချောင်းကျေးရွာများသို့လည်း အကြွေးတောင်းသွားရသော မိခင်ကြီး၏

အလုပ်ကိုလည်း လုပ်ကိုင်ရသောကြောင့် ရွာမှ ဆွေမျိုးများနှင့်လည်း ခင်မင်ကြလေသည်။ မြို့ပေါ်သို့ ဈေးဝယ်လာသူများကလည်း မိလုံးကျင်တို့ သားအမိအိမ်သို့ အမြဲဝင်ကြလေသည်။

“ဒီလက်ကောက် ဘယ်လောက်ပေးမလဲ”

“ဒီဆွဲကြိုးကော ဘယ်လောက်ပေးမလဲ”

“ဒီလက်စွပ်ကလေး တွေကော ဘယ်လောက်ရမလဲ”

“အားလုံး ချိန်ပြီး ရှိသလောက် ပေါက်ဈေးပေးမယ်။

အားလုံးပေါင်း (၁၅)ကျပ်သား ရှိတယ်။ ရွှေရည်က ၁၄ပဲ ရှိတယ်။ တစ်ကျပ်သား ငါးသိန်း နှုန်းနဲ့ (၇၅)သိန်းရမယ်”

“မပိုတော့ဘူးလား”
“မပိုနိုင်ဘူး။ ကြိုက်မှ ရောင်းပါ”

ရွှေဂွန်းမြို့ကလေးမှ အပေါင်ခံ၊ ရွှေဝယ်ကုန်စုံဆိုင် လုပ်ကိုင်သူ ဒေါ်သိန်းသိန်းနှင့် ရွှေထည်ပစ္စည်းများ လာရောက်ရောင်းချသော ကြူကြူလှိုင်၊ မင်းမင်းထွန်းတို့ ရွှေအရောင်းအဝယ် စကားပြောဆိုနေကြသည်။

“ရော့ ငွေကျပ် (၇၅) သိန်း၊ ဒါက ငါးထောင်တန်တွေ့

ရှုထောင့်များနှင့် ရသနဲ့ပရဝဏ်း

ဒါက တစ်ထောင်တန်တွေ စစ်ပြီးယူပါ”

ကြူကြူလှိုင်နှင့် မင်းမင်းထွန်းတို့သည် ငွေများကို အစည်းလိုက် ရေတွက်စစ်ဆေးလက်ခံရယူလေသည်။

“ဒီ ရွှေထည်ပစ္စည်းတွေကို ငါ သိမ်းလိုက်ပြီနော်”

ဒေါ်သိန်းသိန်းမှာ သူဝယ်ယူလိုက်သော ရွှေထည် (၁၅)ကျပ်သားကို အိမ်တွင်းရှိ သူ၏ မီးခံသေတ္တာကြီး အတွင်း သိမ်းဆည်းလိုက်လေသည်။

“ရထားမန်းကီး၊ ရထားမန်းကီး”

“ရထားဖြစ်လား၊ ရထားဖြစ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ လိမ္မော်သီး (၁၅)လုံး ဒေါ်သိန်းသိန်းဆိုင်ကို လာရောင်းတယ်။ တစ်လုံး ငါးသိန်းနဲ့ (၇၅)သိန်းနဲ့ ရောင်းသွားတယ်”

“ရထားဖြစ်လား၊ ရထားဖြစ်လား”

“ဆိုင်ကယ် အပြာရင့်ရောင်၊ ဂျာကင်အင်္ကျီဝတ်ထားတယ်၊ မိန်းမကောက်မှာစီးလာမယ်၊ ငွေထုပ်ပီမယ်၊ မိနပ်(၃၀)

လောက်အကြာ ထွက်လာမယ်။ လုံခြုံသတိ၊ ဆွဲစိပါ”

တပ်ကြပ် မိလုံးကျင် (၁) မငယ်သည် စီမံချက်တစ်ရပ်ကို ပူးပေါင်းတပ်ဖွဲ့ထံသို့ ဆက်ကြောင်းပေးနေသည်။ ပူးပေါင်းအဖွဲ့မှ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အပြာရင့်ရောင်ဆိုင်ကယ်စီးလာသော မင်းမင်းထွန်း၊ နောက်မှစီးလာသူ ကြူကြူလှိုင်တို့ကို ဖမ်းဆီးသည်။

မင်းမင်းထွန်းက ဆိုင်ကယ်ကို စက်ရိုက်တင်ပြီး မောင်းပြေးရန် စီစဉ်သည်။ သို့ရာတွင် ရဲအုပ် ကျော်စိန်လင်းက ဆိုင်ကယ်တီးကို သူ၏ ကုတ်ပစ်စတိုဖြင့် ပစ်ခွဲလိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်လဲကျသွားသည်။ မင်းမင်းထွန်းက သူ၏ဂျာကင်အင်္ကျီမှ သူ၏ ပစ္စတိုသေနတ်ကိုထုတ်ပြီး ခုခံရန် ကြံရွယ်သည်။ ရဲအုပ်ကျော်စိန်လင်းက ပစ်ထည့်လိုက်သောကြောင့် ပစ်စတိုလွတ်ကျသွားသည်။ သူ၏ လက်ဒဏ်ရာရရှိသွားသည်။ မင်းမင်းထွန်းနှင့် ကြူကြူလှိုင်တို့ကို အလွယ်အတူ ဖမ်းဆီးလိုက်လေသည်။ ရဲခနန်းသို့ ခေါ်သွားပြီး စစ်ကြောရေး

လုပ်သည်။

ရဲအုပ် ကျော်စိန်လင်းနှင့် ပူးပေါင်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ဒေါ်သိန်းသိန်းအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဒေါ်သိန်းသိန်းသည် ဘားအံမြို့ရှိ ရွှေဆိုင်ကြီးသို့ ရွှေ (၁၅)ကျပ်သား ပြန်ရောင်းရန် အချိတ်အဆက် သွားလုပ်နေသည်။ အိမ်မှာမရှိ။

ရဲအုပ် ကျော်စိန်လင်းနှင့်အဖွဲ့သည် တပ်ကြပ် မိလုံးကျင် (၁) မငယ်နှင့် နားလည်မှုလုပ်ပြီး မိလုံးကျင်ကို အဖမ်းပြုလက်ထိတ်ခတ်ထားလေသည်။ ဒေါ်သိန်းသိန်းသည် သူ၏အိမ်သို့ ရဲတွေ ရောက်နေကြောင်း သတင်းကြားသဖြင့် အမြန်ပြန်လာသည်။

“ဒီမှာ မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ ဒါငါ့အိမ်၊ ငါဆိုင်ငါ့ငါ့သမီးနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ဘာလို့ ငါ့သမီးကို ဖမ်းကြတာလဲ”

“မင်းမင်းထွန်းနဲ့ ကြူကြူလှိုင်တို့ လာရောင်းတဲ့ ရွှေတွေကို မိလုံးကျင်ဝယ်ထားလို့ သူ့ကို ဖမ်းတာပါ။ အဲဒီရွှေတွေက ဓားပြတိုက်ယူထားတဲ့ ရွှေတွေပါ အမေ”

ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏အဘိဓမ္မာ (၁၁)

“ဟေ့ အဲဒီရွှေတွေကို ငါ ဝယ်တာ၊ ငါ့သမီးဝယ်တာမ ဟုတ်ဘူး။ ငါ့သမီးကို အခုလွတ် ငါ့ကိုဖမ်း”

ကျရင် တရားရုံးက အဆုံးအ ဖြတ် ပေးပါလိမ့်မယ်”

အိမ် (၅) နွားကြီး အိမ် အောက်မှာ ဝှက်ထားတဲ့နေရာက သိမ်းယူခဲ့ပါတယ်။ သက်သေခံ ရဲအုပ် ကျော်စိန်လင်း ရွှေထည်တွေကိုလဲ ဘားအံ၊ ရွှေ

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖမ်းစ ရာမလိုပါဘူး အမေ။ သက်သေခံ ရွှေ (၁၅)ကျပ်သားကို သိမ်းဖို့ လာတာပါ”

တို့ တပ်ဖွဲ့သည် ကွင်းဆက်များ ဖော်ထုတ်ရန်အတွက် မင်းမင်း ထွန်း၊ ကြူကြူလှိုင်တို့ကို စစ် ကြောရေး လုပ်သည်။

ဝွန်း၊ လှိုင်းဘွဲ့မြို့တွေမှာ သိမ်း ယူပြီးပါပြီ” ရဲအုပ် ကျော်စိန်လင်း သည် ရဲလုပ်ငန်းပရိယာယ်တို့

“အေး အဲဒါဆိုလဲ ငါ အပ်မယ်”

“ကဲ ကိုမင်းမင်းထွန်း၊ ခင်ဗျားတို့ မြဝတီမြို့ အိုင်ယာ

ဖြင့် တရားခံ မင်းမင်းထွန်းကို စစ် ကြောရေးလုပ် လိုက် ရာ

ဒေါ်သိန်းသိန်းသည် ခါး ကြားမှ မီးခံသေတ္တာသော့ကိုယူ ပြီး အိမ်တွင်းရှိ မီးခံသေတ္တာမှ ရွှေ (၁၅)ကျပ်သားရှိ လက် ကောက်၊ ဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်များ ကို အပ်နှံလိုက်သည်။ ရဲအုပ် ကျော်စိန်လင်းတို့အဖွဲ့က ရှာဖွေ ပုံစံဖြင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများကို သက်သေထားပြီး သိမ်းဆည်း လိုက်လေသည်။

လန်ရွှေဆိုင်ကြီးမှာ ဓားပြတ်ကု မြောင်မြစ်တူး ပုတ်သင်ဥပါပေါ် စိန်သရဖူ၊ ရေသရဖူ၊ မတ္တမြား သရဖူ ရွှေဆိုင် လှယက်မှုတွေမှာ ပါတဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင် ဖက်တွေ ဖမ်းမိထားပါပြီ။ ရာဇ ဝတ်ဘေးပြေးမလွတ် ဆိုသလို ပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် လှယက်မှုရဲ့ စာ လယ်ဆုံးဇာတ်လမ်းကို ပြော ပြထွတ်ဆိုပေးပါ။ ရဲစိတ်ညစ် အောင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ဒဏ် ရာတွေလဲ ယပ်ပြီးမယူချင်ပါနဲ့ တော့”

ညောင်မြစ်တူး ပုတ်သင်ဥပါပေါ် ဆိုသကဲ့သို့ ကွင်းဆက်များ ရှိခဲ့ လေသည်။ “ဆရာ ကျွန်တော်ကိုင် တဲ့ ကုတ်ပစ္စတိုက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်ကျော်က ကျွန်တော်တစ် ဖက်နိုင်ငံက နှစ်သိန်းနဲ့ ဝယ်ခဲ့ ပါတယ်။ ဒီသေနတ်နဲ့ ကျွန် တော် ကယ်ရီမျိုးစုံ လုပ်ခဲ့ပါ တယ်။

“ဒီမှာ ရဲအရာရှိ မင်း တို့ ကျုပ်ဝယ်ထားတဲ့ ရွှေတွေ ကိုတော့ သိမ်းယူတယ်။ ကျုပ် ပေးလိုက်တဲ့ ရောင်းဖိုးငွေ (၃၅) သိန်းကိုလဲ ပြန်ပြီးသိမ်းပေး”

ရာတွေလဲ ယပ်ပြီးမယူချင်ပါနဲ့ တော့” “ဆရာတို့ကောင်တွေ အားလုံး ဖမ်းမိထားပြီလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၂၀၁၂ခုနှစ် ဇွန်လထဲမှာ ကျွန်တော် ဇာ ကောင်စုကောက်ဖက်သိမ်း (ခ) နွားကြီး၊ သူ့တစ်ယောက်တွေ၊ ပြူးတို့ အိုင်ယာလန်ရွှေဆိုင်ကြီး

“အဲဒီငွေ (၃၅)သိန်းကို လဲ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းထားပါတယ် အမေ။ အချိန်

“အားလုံး ဖမ်းမိထား ပါပြီ။ အေကေ-ရ မောင်းပြန် သေနတ်ကိုလဲ ခင်ဗျားယောက်ဖ

ကို အနုကြမ်းစီးဖို့ တိုင်ပင်ခဲ့ကြ ပါတယ်” “ဘယ်နေရာမှာ တိုင်

ခွေးများ၏သဘာဝအလျောက်
ညဉ့်နက်ပိုင်းမှာအူသံများကြောင့်
အိပ်ရာမှ နိုးသည်။
အမှုစစ်လိုကောင်းသော
အချိန်ဖြစ်သည့်အတိုင်း
အသံဖမ်းစက်ကိုင်သူ
တပ်ကြပ်ကြီးကိုနှိုးပြီး
မင်းမင်းထွန်းကို စစ်ကြော
ရေးလုပ်ရန် စီစဉ်လိုက်သည်။

ပင်ကြသလဲ”
“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ မြဝတီ
မြို့ရှိ သားကောင်ဘိယာဆိုင်မှာ
တိုင်ပင်ကြပါတယ် ဆရာ”
“ဆက်ပြောပါ ကိုမင်း
မင်း”
“မြဝတီမြို့ရှိ လုပ်ငန်း
ရှင်ကြီးတွေ၊ သူဌေးကြီးတွေရဲ့
အိမ်တွေ၊ လုပ်ငန်းတွေမှာပြောင်း
ရှည်၊ မောင်းပြန်သေနတ်တွေ
ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်းပြန်
သေနတ်တစ်လက်ရှာဖို့ စီစဉ်ကြ
ပါတယ် ဆရာ။ လက်သီး (ခ)

နွားကြီးက သူ့မှာ အေကေ (၇)
တစ်လက်ရှိကြောင်း ပြောပြလို့
လုပ်ငန်းစခဲပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်
တော်တို့ မျက်နှာဖုံး၊ ခေါင်းစွပ်၊
လက်အိတ်တွေဝယ်ပါတယ် ဆ
ရာ။ ငွေကြိုပေးအငှားလိုက် လိုင်
စင်မဲ့ ဟွန်ဒါကားတစ်စီး ငှားပါ
တယ် ဆရာ။ အဝင်လမ်း၊ အ
ထွက်လမ်းတွေကို ကြိုတင်ပြင်
ဆင်ပြီး ပြေးလမ်းကြောင်း စီစဉ်
ကြပါတယ် ဆရာ---

“ရုတ်တရက် အိုင်ယာ
လန် ရွှေဆိုင်ကြီးရှေ့မှာ ကားရပ်
ပြီး အေကေ(၇) သေနတ်နှစ်
ချက် ပစ်ဖောက်ပါတယ်ဆရာ။
ရွှေဆိုင်အတွင်းက လူတွေထွက်
ပြေးသွားကြပါတယ်။ နံရံကပ်မိရုံ
ရှိုးကောင်အတွင်းက ရွှေထည်များ
ထည့်ထားတဲ့ ဗန်း (၁၀)ဗန်းခန့်
ကို ဆာလာအိတ်နဲ့သိမ်းယူခဲ့ပြီး
“မင်းပြေးခဲ့ပြီ” ဟု ဆရာ”

“ကဲ ဘိုမင်းမင်းထွန်း
ခင်ဗျားကဲ့ မောသွားပြီ၊ ကျွန်
တော်တို့လဲ နားချင်ပြီ။ ညပိုင်း
မှာ ဆက်ကြရအောင်၊ ခင်ဗျား
လဲ အနားယူလိုက်ပါဦး”

(၄)

ခွေးများ၏ သဘာဝ

အလျောက် ညဉ့်နက်ပိုင်းမှာ
အူသံများကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုး
သည်။ အမှုစစ်လို ကောင်းသော
အချိန်ဖြစ်သည့်အတိုင်း အသံ
ဖမ်းစက်ကိုင်သူ တပ်ကြပ်ကြီးကို
နှိုးပြီး မင်းမင်းထွန်းကို စစ်ကြော
ရေးလုပ်ရန် စီစဉ်လိုက်သည်။
အချုပ်ခန်း လုံခြုံရေး
တပ်ကြပ်ကြီးက မင်းမင်းထွန်းကို
လက်ထိတ်ခတ်ပြီး စစ်ကြောရေး
အခန်းသို့ ခေါ်လာသည်။

“ကဲ မင်းမင်းထွန်း
ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းဆက်ပါ
ဦး”

“ကျွန်တော်တို့ ကြ
တိုင်းအောင် စားသောက်ဆိုင်
သီးသန့်အခန်းကို သွားခဲ့ကြပါ
တယ်။ ဗန်းအနီရောင်ထဲက ရွှေ
ဆွဲကြိုးတွေ၊ လက်ကောက်၊
လက်စွပ်တွေကို ပုဆိုးနဲ့ထုပ်ပါ
တယ်။ မျက်နှာဖုံး၊ ခေါင်းစွပ်၊

ရွှေတောင်ညောင်နှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

လက်အိတ်အနက်ရောက် အင်္ကျီ
တွေကို အဲဒီဆိုင်ကြီးရဲ့နောက်
မှာရှိတဲ့ ရေကန်ကြီးထဲကို ကျွန်
တော် လွှင့်ပစ်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီး
တော့ ကျွန်တော်က ရွှေထုပ်ကို
ယူပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ လမ်းခွဲခွဲကြ
ပါတယ်။ လက်သီး(ခ)နွားကြီး၊
ကြူကြူလှိုင်၊ ငပြူး၊ ငထွေးတို့
က ဟွန်ဒါကားနဲ့ လမ်းခွဲခွဲကြ
ပါတယ်”

“ခင်ဗျား ရွှေထုပ်ကို
ဘယ်မှာ အပ်သလဲ၊ ဘယ်မှာ
သိမ်းခဲ့သလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ လက်
သီး (ခ) နွားကြီး၊ ကြူကြူလှိုင်
တို့ ငှားနေတဲ့ အမှတ်(၄) ရပ်
ကွက်၊ ခရစ်စယာန်ကျောင်းအနီး
မှာရှိတဲ့ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို သွား
ပို့ခဲ့ပါတယ်”

“ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်
လို ခွဲယူကြသလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊
လက်သီးနဲ့ ကြူကြူလှိုင်တို့က
ကျွန်တော့်ကို ဝေစုအဖြစ် ငွေ
ကျပ် (၈၃)သိန်းနဲ့ ရွှေဆွဲကြီး
သုံးကုံးပေးပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်
တော် တခင်းလုံးရွာကို ငြန်လာ
ပြီး မြေကွက်ဝယ် အိမ်ဆောက်

ထားပါတယ် ဆရာ။ ကျန်တဲ့
ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကတော့
လက်သီး၊ ကြူကြူလှိုင်၊ ငပြူး၊
ငထွေးကံကောင်းတို့ဆီမှာ ကျန်
ရစ်ခဲ့ပါတယ် ဆရာ”

မူခင်း ဖော်ထုတ်ရေး
ပူးပေါင်းအဖွဲ့သည် မိမိတို့မြို့နယ်
အသီးသီးတွင် ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီး
ရမိသော တရားခံ လက်သီး(ခ)
နွားကြီး၊ ငပြူး၊ ငထွေးတို့နှင့်
ကွင်းဆက်ကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ကြ
သည်။ ဘားအုံမြို့၊ ရွှေဂွန်းမြို့၊
လှိုင်းဘွဲ့မြို့တို့ရှိ ရွှေဆိုင်၊ ပန်း
ထိမ်ဆိုင်များမှာ လိုက်လံသိမ်း
ဆည်းခဲ့ကြသည်။ လိုင်စင်မဲ့ ဟွန်
ဒါကားကိုလည်း ပိုင်ရှင်မဲ့အဖြစ်
သိမ်းဆည်းခဲ့ကြသည်။

(၅)

အလားတူပင် ၂၀၁၂ခု
နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် အနုကြမ်း
စီးခံရသော စိန်သရဖူ၊ ရွှေသရ
ဖူ၊ ပတ္တမြားသရဖူရွှေဆိုင်ကြီးမှ
အနုကြမ်းစီးခဲ့သော ရွှေနှင့်ငွေ
များကိုပါ ဖော်ထုတ်သိမ်းဆည်း
နိုင်ခဲ့လေသည်။

တရားခံများ၏ ဝန်ခံ
ချက်၊ ဖြောင့်ဆိုချက်များကို ပြစ်
မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်
နည်းများအရ တရားရုံး တရား
သူကြီးရှေ့တွင် လွတ်လပ်စွာ
ဖြောင့်ဆိုချက်ကို ရယူသည်။
ခရိုင်ဥပဒေနှင့် ပေါင်းစပ်ညှိနှိုင်း
ပြီး တရားစွဲဆိုတင်ပို့ရန်ဆောင်
ရွက်သည်။

စီမံချက် ပူးပေါင်းတပ်

ရှုထောင့် ဦးစွာဖြင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဖွဲ့သည် အမှုတည်ဆောက်မှုပြီး သည်။ ပြည်ပပြု ဖြစ်သောကြောင့် ပြည်

နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့များကြီးထံသို့ လမ်း မိမိတို့ ပြုလုပ်ကျူးလွန်ကြောင်း

ညွှန်မှု ခံယူသည်။ မြေတီမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့ တို့၏ ဖြောင့်ချက်ကို မဆန့်ကျင်

တရားစွဲအဖွဲ့မှ မြေတီခရိုင်တရား ကြပေ။

ရုံးတော်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ တရားခံများဘက်မှ

ပုဒ်မ ၃၉၂ ဓားပြမှု၊ မြစ်မှုဆိုင် သက်သေများကလည်း တရား

ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၃ လုယက်မှု ခံများ ဖြောင့်ဆိုထွက်ချက်များ

ပြစ်မှုပုဒ်မ ၁၉(င) လက်နက် အတိုင်း ထွက်ဆိုကြသည်။ အပြီး

ကိုင်ဆောင်မှုတို့ဖြင့် တရားစွဲဆို သတ် နှစ်ဖက်ရှေ့နေများက

တင်ပို့ရန် ညွှန်ကြားခဲ့လေသည်။ လည်း လျှောက်လဲချက် ပေးခဲ့

မြေတီမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့ ကြပြီးဖြစ်သည်။ ရုံးတော်မှအမိန့်

တရားစွဲဆိုမှုကို ဒုရဲအုပ် နိုင်ညွှန် ချရန် အဆင်သင့်မဖြစ်သေး

ဖေက မြေတီခရိုင်တရားရုံးတော် သောကြောင့် နှစ်ကြိမ်ချိန်းဆိုခဲ့

သို့ တရားစွဲဆိုတင်ပို့သည်။ ရုံး ပြီးဖြစ်သည်။ ယနေ့သည်ကား

တော်မှ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၀၇/၁၂ အမိန့်ချမှတ်တော့မည်ဖြစ်သည်။

ဖြင့် လက်ခံပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပ တရားခံများ၊ လုံခြုံရေးများဖြင့်

ဒေပုဒ်မ ၃၉၂ ဓားပြမှု၊ ၃၉၃ ရုံးရှေ့သို့ ရောက်ရှိပြီး တရားခွင်

လုယက်မှု၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၁၉(င) စာရေးက အမှုခေါ်သည်။ တရား

လက်နက်မှုတို့ကို စစ်ဆေးကြား သူကြီး တရားခွင်သို့ တက်

နာခဲ့သည်။ ရောက်လာပြီး တရားခံများ၏

တရားလိုနှင့် တရားလို မိသားစုများ ပြစ်လက်စွာ နား

ပြ သက်သေများ၏ ထွက်ဆို စွင့်နေကြသည်။

ချက်များ၊ သက်သေခံအထောက် အမိန့်

အထားများအရ တရားခံများ တရားခံ လက်သီး (ခ)

သည် ကွင်းဆက်မပြတ် ပြစ်မှု နွားကြီး၊ တရားခံ မင်းမင်းထွန်း၊

ကျူးလွန်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့ တရားခံ ငပြု။ တရားခံ ငထွေး

သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၂အရ အလုပ်ကြမ်းနှင့်

ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်ကျခံစေ။ ထောင်ဒဏ် (၁)နှစ်

နှားကြီး၊ တရားခံ မင်းမင်းထွန်း တို့အား ပြစ်မှုပုဒ်မ ၁၉(င)လက်

နက်မှုဖြင့် ထောင်ဒဏ် (၅)နှစ် ကျခံစေ။

တရားခံ ကြ၊ကြ၊လှိုင် တရားခံ ကြ၊ကြ၊လှိုင်

သည် ပြစ်မှုများတွင် ပူးပေါင်းပါ ဝင်ခဲ့သောကြောင့် ပုဒ်မ ၁၁၄

အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၅) နှစ်ကျခံစေ။ သက်သေခံ ရွှေနှင့်

ငွေများကို ပိုင်ရှင်သို့ ပြန်ပေး စေ။

အမိန့်ချပြီး ချိန်တွင် ကား တရားခံများ၏ မိသားစု

များထံမှ ငိုကြွေးသံများ ကြားရ လေသည်။

အမှုတစ်ခုခုကို ပြု လုပ်သည်အတွက် နောင်တ

တစ်ဖန် ပူပန်ရတတ်၊ မျက် ရည်စက်လက် ငိုကြွေးလျက်

ဆင်းရဲခံရတတ်လျှင် ထိုအမှု သည် မကောင်း။

မောင်မောင်စိန်လင်း (နတ်မောက်)

မှော်ဝန်းအုန်းမြတ်

အဖြူစု ရောက်လျှာဝမြေဆီသော်လည်း

“အကြံတူနောက်လူသာမမြဲ ဆိုသော်လည်း”

မောင်အုန်းမြတ်

“ဇော်ဇော်” ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်က ရှစ်စပ်ကရင်ခြေ လည်သူပါ။

ဒါပေမယ့် ဟိုကောင် “မင်းအောင်”က ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်ထက် ဦးသွားသလို ခံစားလိုက်ရတော့ သူ့အပေါ် မနာလိုတောင် ဖြစ်မိတယ်။ အရူးက တစ်ဖူးသာ သွားပြီပေါ့လေ။

ဒီကိစ္စဆိုတာက ငွေရေးကြေးရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အထုပ်ကြီးအထည်ကြီးကိစ္စကို ပြောတာ။ ဟုတ်တယ်။ ဒီကောင် ဒီကိစ္စမှာ အချို့ကြီးကို ပွသွားတယ်လို့ ဆိုရမယ်။

ခုတော့ သူ မန္တလေးနဲ့ ပြင်ဦးလွင်ကို အထုပ်ကြီးပိုက်ပြီး ရုပ်ရှင်လောကမှာတောင် အတော်နာမည်ကြီးနေတဲ့ မော်ဒယ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ နှစ်ကိုယ်တူလျှောက်လည်နေကြပြီလို့ သတင်းကြားရတယ်။ အားပါး သွားရည်တောင် ကျလာပြီ။

ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်

တော့်အပေါ် ကောင်းရှာပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ငွေရပေါက်ကြဲတဲ့ နည်းလမ်းကလေးတစ်ခုကို ကျွန်တော်ကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကားသမားတွေလောကမှာ တစ်နေကုန်မောင်းပြီးလို့ ဆီဖိုးနုတ်၊ အုံနာကြေးပေးပြီးရင် ကိုယ့်အတွက် ၅၀၀ဝိ/ ၁၀၀၀ဝိ ကျန်အောင် မနည်းလုပ်ရတယ်။ ပင်လည်း ပင်ပန်းတယ်။ ခု ဒီကောင်ပေးတဲ့ နည်းက လွယ်လွယ်ကလေးပါ။ ဒါပေမယ့် အန္တရာယ် မကင်းဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ရာဇဝတ်မှုတော့ ရာဇဝတ်မှုပေါ့လေ။

ဒါပေမယ့် လုံးဝ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရဘဲနဲ့ တစ်ချိတည်း သူဌေးဖြစ်မယ့် ကိန်းဆိုတော့ မတိန်းမစောင်း ဗိန်းမောင်းတီးပြီး ကပြရမှာပေါ့။

နောက်ပြီး “အကြံတူနောက် လူသာမမြဲ” ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်မဟုတ်လား။ သူက သိန်းနှစ်ရာဆိုရင် ကိုယ်က သိန်း

နှစ်ထောင်လောက် မှန်းရမှာပဲ။

ဒါမှ သူ့ထက်သာတဲ့ ချစ်ခရီးလမ်းကို မညည်းမညူဘဲ လက်တွဲဖော်နဲ့ လျှောက်လှမ်းရမှာကိုး။

လောကမှာ ငွေကိုသာ ရေလိုဖြုန်းနိုင်ရင် တစ်ပြည်လုံးမှာ လုပ်သမျှတင့်တယ်မယ်။ လူဖြစ်ရကျိုးနပ်မယ်။ စိတ်ချမ်းသာမယ်။ စည်းစိမ်တွေ ပြည့်စုံမယ်။

သည်တော့ မင်းအောင်ရဲ့ လမ်းစဉ်ကို ကျွန်တော်လိုက်ရမယ်။

ဒီကောင် လှုပ်ရှားသွားတာက အစိုးရဘဏ် တစ်ဘဏ်မှာ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကမ္ဘာ့ဇာတိကို ဦးစွာရွေးချယ်လိုက်တယ်။ ငွေသွင်း/ငွေထုတ်ပမာဏ များတာက ပုဂ္ဂလိကဘဏ်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်က မြောက်ဥက္ကလာပအပိုင်ကြီးနားမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ တက္ကစိကားဖြစ်တဲ့ ချယ်ရီဝက်ဂွန်အနီရောင်ကလေးကို ဖြည်းညှင်းစွာ ရပ်ထားလိုက်တယ်။

ရှုထောင့်မျှခင်းနှင့်ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

ကျွန်တော့်ရဲ့ တက္ကစီ ဆိုပေမယ့် ကျွန်တော်က အငှားယာဉ်မောင်း တစ်ဦးပါ။

ခုတလော တက္ကစီ ထောင်တဲ့ လူတွေများလွန်းလို့ ကျွန်တော်တို့မှာ နေ့တွက် သိပ်မကိုက်လှဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော် သည်အကြံအစည်ကို ဒုတိယမြောက်အကောင်အထည်ဖော်လိုက်တာလေ။

ထားပါတော့။

ကျွန်တော် စတိုးဆိုင်ထဲ ခဏဝင်ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်ရင်း ကမ္ဘောဇ ဘဏ်ဘက်ကို မျက်စိလျင်လျင်နဲ့ လေ့လာ အကဲခတ် ကြည့်နေသည်။

အချိန်က နံနက် (၁၀)

နာရီခွဲ။

စတိုးဆိုင်မှာ ဘာမျှ ဝယ်စရာ မရှိပေမယ့်လည်း မကောင်းတတ်လို့ Ruby စီးကရက်ဘူး တစ်ဘူးဝယ်ပြီး ဖောက်လိုက်တယ်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီး စတိုးဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာတယ်။

ကမ္ဘောဇဘဏ်ဘက် ကြည့်လိုက်တော့ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်ထားတဲ့လူရွယ် တစ်ယောက်

ဘဏ်ထဲကနေ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာတာကို ရုတ်တရက် လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ သူ့လက်ထဲမှာက မြွေအရေခွံအိတ် အဖြူကို မနိုင်မနင်း ဆွဲလာတယ်။ (ဒါ ငွေထုပ်ကြီးပဲ)

ကျွန်တော် ခပ်သွက်သွက်ကလေး လှုပ်ရှားလိုက်တယ်။ ကားကို စက်နှိုးပြီး မြောက်ဥက္ကလာဘက်သွားတဲ့ လမ်းကြောအတိုင်း မောင်းနှင်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ပြန်ကွေ့ကာ ကမ္ဘောဇဘဏ်ဘက်ကို ဦးတည်လိုက်တယ်။

ကွက်တိပါပဲ။ အဲဒီပိုက်ဆံထုပ်နဲ့ လူရွယ်က လှမ်းတားခြင်းကို ခံရတယ်။ သည်လူရွယ်ကမဆိုးဘူး။ ဘဏ်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတဲ့ တက္ကစီကို မတားဘဲ လမ်းမပေါ် ပြေးလွှားနေတဲ့ ခရီးသည်မပါတဲ့ ကျွန်တော့်ကားကိုမှ တားတယ်။

“ဘယ်ကိုလဲ ညီလေး”

“ဘုရင့်နောင်ကို လိုက်မလား။ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“သုံးထောင့်ငါးရာပါ”

“အိုကေ”

ကျွန်တော် စတိုးဆိုင်ထဲ ခဏဝင်ပြီး

ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ရင်း

ကမ္ဘောဇဘဏ်ဘက်ကို

မျက်စိလျင်လျင်နဲ့ လေ့လာအကဲခတ်

ကြည့်နေသည်.....

ရှုထောင့် များစွာ ရှိသော နေရာ

“ဒါဖြင့်၊ တက်၊ ညီ လေး”

ကျွန်တော့် အကွက်ထဲ ဝင်လာပြီ။ လူရွယ်က နောက်မှာ ထိုင်တယ်။ ငွေထုပ်ကြီးကို သူ့ရဲ့ ခြေထောက်ကြားထဲမှာ ညှပ်ထား တယ်။

ကျွန်တော် ကားမောင်း ထွက်ခဲ့တယ်။ မြောက်ဥက္ကလာ အဝိုင်းကနေ ရှစ်မိုင်လမ်းခိုက်ကို ဦးတည်တယ်။ နဝဒေးရုပ်ရှင်ရုံ မရောက်ခင် စွယ်တော်မြတ်စေ တီမုခ်ဦးထဲ ချိုးကျွေးပြီး ဖြတ် တက်မယ်ပေါ့။

“ကားဆရာကြီး၊ ဘယ် ကနေသွားမလို့လဲ”

“ဖြတ်လမ်းလေ ညီ လေးရဲ့၊ ဒီလမ်းကို မသိဘူးနဲ့ တူ တယ်။”

“ဟုတ်၊ ဟုတ်၊ ရပါ တယ်”

“ဒါနဲ့ ဘုရင့်နောင်ဈေး မှာ စက်ပစ္စည်းတွေ၊ စက်ယန္တ ရားတွေ ဝယ်မလို့ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ နယ်ကိုပို့ပေးရမှာ”

“မင်္ဂလာ သန်းမြင့် လား၊ ဝှစ်ဘုရားသားလား၊ အင်း

တစ်ခုခုပေါ့လေ”

လူရွယ်က ငြိမ်နေတယ် သည်အချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့် အ ကြံအစည် စပြီ -။

“ဂစ် ဂစ် ဂစ် ဂစ် ဂစ်”

ကားကို စက်နှိုးလို့မရ လသို့ လုပ်လိုက်တယ်။ ဂီယာထိုး ကစားလိုက်ရုံပါပဲ။ ကုန်းတက် ကို ဂီယာကြီးနဲ့ တက်မယ့်အစား ဂီယာအသေးပြောင်းလိုက်တော့ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနဲ့ စက်ရပ်သွားတာ ပေါ့။”

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အစ် ကို”

“ဘက်ထရီ ဒေါင်းသွား ပြီထင်တယ်။ ပြဿနာမရှိပါဘူး” စက်ကို ထပ်နှိုးချင် ယောင်ဆောင်တယ်။ သော့ကို အဆုံးထိ မလှည့်ဘဲနှိုးတော့--

“ဂစ် ဂစ် ဂစ် ဂစ် ဂစ်”

“ဟူး မရတော့ဘူး ညီ လေးရေ”

ရှုဖောင်၊ ညိုခင်း၊ ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

“တကယ် စက်နှိုးလို့ မရတော့ဘူးလား အစ်ကို၊ ဘယ် လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဒီလို လုပ်ပါလား ညီ လေး၊ အားတော့နာတယ်၊ တ ဆိတ်လောက် အောက်ဆင်းပြီး ကားကိုတွန်းပေးပါလား အရှိန် လေးရတာနဲ့ စက်နှိုးလိုက်ရုံပါပဲ”

“ရပါတယ် အစ်ကို ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

လူရွယ်က သဘော ကောင်းပုံရတယ်၊ ချက်ချင်းပဲ အောက်ဆင်းပြီး ကားကိုကူပြီး တွန်းပေးတယ်၊ နည်းနည်းလည်း တွန်းပြီးရော ကျွန်တော်ကားကို စက်နှိုးပြီး ရုတ်တရက် မောင်း ထွက်ခဲ့တယ်။

“ဟေ့လူ၊ ကားရပ်၊ ကားရပ်၊ ဟိုး ဟိုး ”

လူရွယ်က မထင်မှတ် တာကြောင့် ကြောင်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့ တယ်။ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့

အံ့သြတုန်လှုပ်နေတာကို နောက် ကြည့်မှန်ထဲကနေ လှမ်းမြင် တယ်။

ဒါပဲပေါ့။ ကျွန်တော့် အကြံအ စည် အောင်သွားပြီလေ။

ငွေထုပ်ကြီးက ကျွန် တော်ကားရဲ့ နောက်ခန်းထဲမှာ အမြိုင်သား။

“မင်းအောင်ရေ၊ မင်း ကိုကျေးဇူးအများကြီး တင်တယ် ဟေ့၊ ငါက မင်းထက်သာအောင် လုပ်ပြနိုင်ပြီကွ၊ ဒီတစ်ခါ ငွေ အမောင့် အတော်များမယ်၊ ချောင်းသာရောက်မှပဲ အေးအေး ဆေးဆေး အထုပ်ဖြေကြည့် တော့မယ်၊ ဟား ဟား ဟား ဟား”

ကျွန်တော်ရဲ့ ကား လေးက လှိုင်သာယာအဝေးပြေး ကားဝင်းကို ကျော်လာပြီ။ ကား မှန်တွေကို ပိတ်ပြီး အဲယားကွန်း

ဖွင့်လိုက်တယ်။ သီချင်းခလုတ် ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ “ဖေးဘရိတ်” သီချင်း လာနေ တယ်။

“တကယ် ဆိုရင် အချစ်ပဲလိုတယ်၊ ဘာကြောင့် သတ္တိမရှိလဲကွယ်” တဲ့။

“တကယ်ဆိုရင် ပိုက် ဆံပဲလိုတာပါ၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ သတ္တိရှိတာပေါ့”

ကျွန်တော် တစ် ယောက်တည်း စကားပြောနေမိ တယ်။ ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ပြုံးက လေးတွေ ခိုဝင်နေတယ်။ ဘုရား ပွဲလှည့်နေတယ်။

စိတ်ထဲမှာ တအားပျော် နေမိတယ်။

(ပျော် ပျော် ပျော် သိပ် ပျော်) ဆိုတဲ့ သီချင်းကလေး ကြားဖူးတယ်။ ဘယ်ဇာတ်ကား ထဲမှာပါတဲ့ သီချင်းပါလိမ့်။ ဘယ် သူဆိုတာပါလိမ့်။

(အို မစဉ်းစားတာပဲ ကောင်းပါတယ် ဦးနှောက်စား တယ်၊ ဒီညနေ ပုသိမ်ကတစ် ဆင့် ချောင်းသာရောက်ဖို့ပဲ လို တယ်။ ဟိုကျမှ တဝကြီး ပျော် ပစ်လိုက်မယ် ဟီ ဟီ)

**ကားမှန်တွေကို ပိတ်ပြီး အဲယားကွန်း ဖွင့်လိုက်တယ်။
သီချင်းခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်တော့
ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖေးဘရိတ်သီချင်းလာနေတယ်**

ဒါပေမယ့်။

ထန်းတပင်မြို့ အဝင် စစ်ဆေးရေးဂိတ်လည်း ရောက် ရော ကျွန်တော်မပျော်ရတော့ ပါ။ ကျွန်တော့်ကားကို ရဲယူနီ ဖောင်းဝတ်(၃)ဦးက ရပ်တန့်ခိုင်း လိုက်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းခိုင်းပါ တယ်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းလက် ထိတ်ခတ်လိုက်ပါတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ် ကြတာလဲဗျ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာ အပြစ်ရှိလို့လဲ”

“ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ဆို တော့ ကိုယ့်လူရဲ့ကားနောက်ခန်း က ငွေထုပ်ကြီးကြောင့်ပေါ့။ ကဲ ဘာငြင်းချင်သေးလဲ ကိုယ့်လူ”

ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက် စိုက်ကျသွားတယ်။

ကျွန်တော် ငွေထုပ်ကြီး အလစ်သုတ်မှုနဲ့ လက်ပူးလက် ကြပ်ဖမ်းမိနေပြီလေ။

သည်တော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ငြင်းလို့ရတော့မလဲ ဗျာ။

ကျွန်တော့်ကို မရမ်း ကုန်းရဲစခန်းကို ပြန်ခေါ်လာ တယ်။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော့်ကား

ကို ကူညီတွန်းပေးတဲ့ လူရွယ် လည်းအသင့်ရောက်နေတယ်။ ထူးဆန်းတာက သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ကော်လံခေါင်းတုံးနဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီ လုံချည်တွေအစား ရဲယူနီဖောင်း ဝတ်ထားတာကို မြင်လိုက်ရ တယ်။ ပခုံးပေါ်မှာတော့ ငွေ ကြယ်တစ်ပွင့်။

“မင်း၊ မင်း ----”

“ကား ဆရာကြီးက မှတ်မိသားပဲ၊ ကျွန်တော်က ဒုရဲ အုပ် ဝင်းမြတ်ပါ”

“ဒါဖြင့် ငွေထုပ်ကြီး ကကော့ မင်းဘဏ်က ထုတ်လာ တာ မဟုတ်လား”

“ဟေ့ ရဲဘော်တွေ၊ သူ့ ကားနောက်ခန်းက ငွေထုပ်ကြီး ယူလာခဲ့ကွာ”

ရဲဘော် တစ်ယောက် က ငွေထုပ်ကို ယူလာပြီး ကြီး ဖြေပြလိုက်တယ်။

“ဟင်”

ကျွန်တော် အင်မတန် အံ့ဩသွားတယ်။ အထုပ်ထဲက အထပ်လိုက်ကျလာတာတွေက ဝတ္ထုစာအုပ်အဟောင်းတွေ၊ ငွေ စက္ကူဆိုလို့ တစ်ရွက်မှ ပါမလာ

ဘူး။

စခန်းမှူးက စကားစ လာတယ်။

“ကဲ ကိုယ့်လူ၊ ဒါဖြင့် ရင် ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံနဲ့များ ပြီး ထောင်ဖမ်းတာပေါ့။ ဒါပေ မယ့် ငွေထုပ်ကြီးထဲမှာက ပိုက် ဆံဆိုလို့ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပါ ဘူးလေ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာအမှု နဲ့ ဖမ်းမှာလဲ”

“ဘယ်အမှုနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျားကို ဖမ်းလို့ရတယ်၊ ခင် ဗျားမှာ အပြစ်ရှိတာတော့ အမှန် ပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ အရင်လူက လုပ် သွားတဲ့ပုံစံမျိုး ဆက်လုပ်မယ့် သူတွေကို ဒါမျိုးမခံရအောင် ကျွန်တော်တို့ ရဲတွေက ကြိုတင် စီမံ ဆောင်ရွက်ထားကြတာဗျ”

“ဗျာ”

“ခုမှ ဗျာလုပ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားကို ဒီလိုပြစ်မှုမျိုး ဆက် ကျူးလွန်အောင် နည်းပေးလမ်း ပြလုပ်သွားတဲ့ ချယ်ရီဝက်ဂွန်း ကားအဝါနဲ့ အရင်လူကို ထုတ် ဖော်ပြောပေတော့ ကိုယ့်လူ”

“ဗျာ”

မှော်ဝန်းအုန်းမြတ်

ကံကြွေး

မောင်မောင်(ပိတောက်မြိုင်)

“ကံကြွေး”

မောင်မောင်
(ပိတောက်မြိုင်)

တစ်နေ့တွင် မြန်မာ့ရုပ်
မြင်သံကြားမှ ဟောကြားတော်
မူသော ဆရာတော် ဒေါက်တာ
အရှင်ပညိဿရ၏ တရားတော်
ကို နာကြားနေမိပါသည်။ ဆရာ
တော်၏ တရားတော်မှာ လွယ်
လွယ်နှင့်နားလည်သဘောပေါက်
လွယ်သော တရားတော်ဖြစ်ပါ
သည်။ အလွန်စိတ်ဝင်စားဖွယ်
လည်း ကောင်းသည်။ မှတ်သား
ဖွယ်ရာလည်း ကောင်းလှပါ
သည်။

မြတ်စွာဘုရား သက်
တော် ထင်ရှားရှိစဉ် ကာလက၊
မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်
မူတဲ့ ကျောင်းနှင့်မနိမဝေးမှာနေ
သော မဟာကာလ အမည်ရှိ
ပုဏ္ဏားသူဌေးတစ်ဦးရှိသည်။ ထို
ပုဏ္ဏားကြီးကအလွန်စိတ်ကောင်း
နုလုံးကောင်း ရှိသည်။ တရား
ဘာဝနာကိုလည်း အမြဲအား
ထုတ်နေသူ ဖြစ်သည်။

မရှိဆင်းရဲ ချို့တဲ့သူများ
ကိုလည်း ကူညီထောက်ပံ့သည်။

သနား ညှာတာစိတ်ရှိသူဖြစ်၍
အားလုံးက ချစ်ခင်လေးစား
ကြည်ညိုမှုကို ခံရသူလည်း ဖြစ်
သည်။

တစ်နေ့မှာ မဟာကာ
လပုဏ္ဏားကြီးသည်မြတ်စွာကျောင်း
တော်မှာ တရားနာ တရားအား
ထုတ်နေရင်းက အချိန်လွန်သွား
သဖြင့် အိမ်မပြန်တော့ဘဲ မြတ်
စွာဘုရားကျောင်းတော်မှာပဲ အိပ်
နေလိုက်သည်။

နံနက် မိုးသောက် အ
ရှုတ်လေး ရောက်လာသည့်အခါ
ပုဏ္ဏားကြီး အိပ်ရာမှထလျက်
ကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ ရေကန်
တစ်ကန်မှာ မျက်နှာသစ် ကိုယ်
လက်သန်ရှင်းနေခိုက် ရွာသား
တစ်စုက “သူခိုး၊ သူခိုး” ဟု
အသံပေး၍ လိုက်လာကြသည်။
ရှေ့က သူခိုးက အထုပ်ပိုက်၍
ပြေးနေသည်။ နောက်ကလူအုပ်
ကလည်း ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်
နေကြသည်။

သူခိုးက မလွတ်သာ
သည့် အဆုံးတွင် ကျောင်းထဲ
ဝင်ပြေးလာသည်။ ရေကန်တွင်
မျက်နှာသစ် ကိုလက်သန်စင်နေ
သော မဟာကာလ ပုဏ္ဏားကြီး

အနီးအရောက်တွင် သူခိုးက ခိုး
ယူလာသော အထုပ်ကြီးကို ပစ်
ချ၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်
ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

နောက်က လိုက်လာ
သော လူအုပ်ကြီးက ပစ္စည်းထုပ်
ကြီးနှင့်အတူ တွေ့ရသော မဟာ
ကာလ ပုဏ္ဏားကြီးကို သူခိုးဟု
စွပ်စွဲကာ ရိုက်ကြ၊ နှက်ကြသည်။
ပုဏ္ဏားကြီးက အမျိုးမျိုးတောင်း
ပန်သည်။ သူခိုးမဟုတ်ကြောင်း
ပြောသော်လည်းမရ၊ နောက်ဆုံး
ဒေါသထွက်နေသော လူအုပ်ကြီး
၏ လက်ချက်ကြောင့် မဟာကာ
လပုဏ္ဏားကြီး အသက်ဆုံးရှုံး
သွားခဲ့ရသည်။

ဤအဖြစ်ကို ကိုယ်တိုင်
မြင်တွေ့ကြရသောရဟန်းသံဃာ
တော်များအား ယူကျုံးမရဖြစ်
ကြရသည်။ မိတ်ဆုံခိုက်ခဲ့ကြရ
သည်။ တရားဓမ္မနှင့် ပြည့်စုံ
လျက် စိတ်ကောင်းနုလုံးကောင်း
ရှိသူတစ်ယောက်၊ ဤကဲ့သို့ က
မောက်ကမကြီး ဖြစ်ခြင်းကို
ဘာကြောင့်များပါလိမ့်ဆိုတာ သိ
လိုကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားထံ
လျှောက်ထားမေးမြန်းကြသည်။

မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်

သားတို့ မဟာကာလဟာ သူနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ ကံကြွေးကို ပေး ဆပ်သွားရတာဖြစ်တယ်။ ကံဆို တာ နှစ်မျိုးရှိတယ်။ အတိတ်ကံ ရယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်ကံရယ် ဖြစ်တယ်။ သတ္တဝါတွေဟာ ဘဝ ဘဝတွေ အများ သံသရာလည်ခဲ့ကြရတဲ့ အတွက် ပစ္စုပ္ပန်မှာတော့ လက်ရှိ တစ်ဘဝတည်းသာ ကျင်လည်ရ တာမျိုး ကံကြွေးက နည်းတယ် လို့ ဆိုရမှာပေါ့---

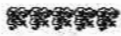
“မဟာကာလ ပုဏ္ဏား ကြီးဟာ ကပ်သော အတိတ် ကာလ ဘဝတစ်ခုမှာ လူကောင်း တစ်ယောက်ကို မှားယွင်းပြီး သူခိုးဟု စွပ်စွဲခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ပြု မှုကြောင့် ထိုလူကောင်း အသက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်---

“အဲဒီ ကံကြွေးကိုမဟာ ကာလ ယခုဘဝမှာ ဆပ်လိုက်ရ တာ ဖြစ်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရား က အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူလိုက်တဲ့အခါ တပည့်ရဟန်းသံဃာများ သ ဘောပေါက်လျက် သံဝေဂ တရားများ ရသွားခဲ့တယ်”

ဆရာတော် ဒေါက်တာ အရှင် ပညိဿာရ၏ တရား

တော်ကို နာကြားလိုက်ရသဖြင့် မိမိလည်း သံဝေဂတရားလည်း ကောင်းကောင်းရလိုက် ပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင် ဝန်ထမ်းဘဝက ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ရသော မှုခင်းဖြစ်ရပ်တစ်ခု ကို သတိရမိပါသေးသည်။ ကံ ကြွေးဆပ်သွားရ ရှာသော မောင် ကံထူး လို့ပဲ ဆိုကြပါစို့။

မင်္ဂလာတောင့်ညွန့် ရဲ စခန်းတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်

ခဲ့ရစဉ်က ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်ကာ လက မိမိတို့ ရဲစခန်းနယ်မြေ အ တွင်း လုံခြုံရေးနှင့် မှုခင်းများ ကျဆင်းရေးအတွက် ကြိုတင် ကာကွယ်မှုများကို အားသွန်ခွန် စိုက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။

အပိုင်အတွင်း စက်ဘီး နှင့်ပတ္တရောင် ကင်းများ၊ ခြေလျင် ပတ္တရောင် ကင်းများ စေလွှတ် ထားလေ့ ရှိကြသည်။ အရာရှိ များကလည်း အခါအားလျော်စွာ ကင်းစစ်ထွက်ကြရသည်။ ခြေ လျင် ပတ္တရောင် ကင်းတို့နှစ်ဆိုင်း ခွဲထားသည်။ ညနေ (၆) နာရီမှ ည (၁၂) နာရီအထိ တစ်ဆိုင်း၊ ည (၁၂) နာရီမှ နောက်တစ်နေ့ နံနက် (၆) နာရီအထိ တစ်ဆိုင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ညဉ့်နက် ရောင် ပတ္တရောင်ကင်း၊ ည (၁၂) နာရီမှ နောက်တစ်နေ့ နံနက် (၆) နာရီထိ တာဝန်ကျ ရဲတပ်ကြပ် သိန်းဝင်းနှင့်အဖွဲ့ နံနက် (၅) နာရီ ခန့်တွင် ပြန်ရောက်လာကြသည်။ လက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံးနှင့် မသင်္ကာသူ လူငယ်လေး တစ် ယောက်လည်း ပါလာသည်။

ကင်းအဖွဲ့ ခေါင်း

ရွှေထောင်မှလွတ်ရသရဲမဂ္ဂဇင်း

ဆောင် ရဲတပ်ကြပ်သိန်းဝင်း၏ တင်ပြချက်အရ လက်ဆွဲအိတ်နှင့် လူငယ်အား မသင်္ကာ၍ မေးမြန်း စစ်ဆေးရာ လက်ဆွဲအိတ်မှာ သူ့ ပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်း၊ မည်သူ့ ပစ္စည်းလည်းဟု မေးမြန်းရာတွင် လည်း ဖြေကြားနိုင်ခြင်း မရှိ၍ ရဲစခန်းသို့ ခေါ်လာခြင်းဖြစ် ကြောင်း သိရသည်။

ထို လူငယ်လေးအား စစ်ဆေးမေးမြန်းရသည်။ သူ့အ မည်က မောင်ကံထူး အဘအ မည် ဦးအောင်ဘ၊ အသက်က

(၁၈) နှစ်၊ ပုဇွန်တောင်ဘူတာ အနီး ----- ဘုန်းကြီးကျောင်း တွင် နေထိုင်ကြောင်း သိရသည်။

သူနှင့်အတူ ပါလာ သော လက်ဆွဲအိတ်ကြီး အ ကြောင်း မေးမြန်းရာတွင် သူ့ ပစ္စည်း မဟုတ်ကြောင်းသာ ဖြေ ဆိုပါသည်။ ဒါဆိုလျှင် ပစ္စည်း ပိုင်ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာ နေသလဲဟု မေးရာတွင်လည်း သူမဖြေနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ပါးပြင် ပေါ်တွင် မျက်ရည်များသာ စီးကျ လျက် ငိုမဲ့မဲ့လေး ဖြစ်နေသည်။

မိမိတို့ပင်လျှင် စဉ်းစား ရ ကျပ်နေခဲ့ရသည်။ သူ့ထံသို့ ဒီလက်ဆွဲအိတ် ရောက်လာခဲ့ပုံ ကို မေးမြန်းကြည့်သည့်အခါ မောင်ကံထူးက ငိုသံတစ်ဝက်အ သံဖြင့် ဖြေကြားပါသည်။ သူ့ဖြေ

ကြားချက်ကလည်း ယုံရခက် ခက်၊ မယုံရခက်ခက် သူ့လက် ဝယ်မှာလည်း လက်ဆွဲအိတ်ကြီး က ရှိနေတော့ မိမိတို့ ဦးနှောက် စားခဲ့ရပါသည်။

“ကျွန် တော် တို့.. ကျောင်းကို အစ်ကိုကြီး တစ် ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ ဆရာတော်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ဇရပ်မှာတည်းပါတယ်။ တစ်ရက် နှစ်ရက်ကြာတော့ သူ့နဲ့တော် တော်ခင်သွားပါတယ်။ သူက ညနေတိုင်း ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ထမင်းကြော်၊ ဒံပေါက်တို့အမြဲ ကျွေးပါတယ်။ မပြန်ခင် ညနေမှာ ပုဇွန်တောင်ဈေးက စပို့ရှပ်အင်္ကျီ တစ်ထည် ဝယ်ပေးပါသေး တယ်”

“မင်း အခု ဝတ်ထား တဲ့ အင်္ကျီလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မောင်ကံထူး ဝတ်ထား သော စပို့ရှပ်အင်္ကျီမှာ အသစ် စက်စက်ဖြစ်နေ၍ မိမိက ဇေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ဆက်ပြောပါဦး”

“ယူက ဒီနေ့နံနက် (၆

ရှုထောင့်များဖြင့် ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

နာရီ ရထားနဲ့ မော်လမြိုင်ပြန်
မယ် ပြောတာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို
ထိုက်ပို့ပါဆိုလို့ ကျွန်တော်လိုက်
ဖို့ ပေးတယ်။ ကျွန်တော့်တို့ နံ
နက် (၃) နာရီလောက် ထပြီး
ရန်ကုန် ဘူတာကြီးကို ကုန်း
ကြောင်း လျှောက်သွားကြပါ
တယ်---

“သူ့ လက်ဆွဲအိတ်ကြီး
က နည်းနည်းလေးပါတယ်။ သူနဲ့
ကျွန်တော် တစ်ယောက် တစ်
လှည့်ဆွဲသွားကြပါတယ်။ ဘူတာ
ကြီးနား ရောက်တော့ လက်ဆွဲ
အိတ်ကြီးက ကျွန်တော့်ဆွဲအ
လှည့်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
ကျွန်တော်က ရှေ့က သူက
နောက်ကလိုက်လာပါတယ်--

“ဘူတာကြီး စကြာအ
ဝင်ရောက်တော့ ရဲတွေကတား
ပြီး၊ လက်ဆွဲအိတ်ထဲက ဘာ
တွေလဲလို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်
တော်က မဖြေနိုင်လို့ နောက်
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟို အစ်
ကိုကြီး မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ရဲ
တွေက ကျွန်တော့်ကို ဒီကိုခေါ်
လာကြတာပါ”

“ကောင်းရောကွာ၊ ဒီ
ပစ္စည်းက ပြစ်မှုမကင်းတဲ့ ပစ္စည်း
ဖြစ်နေလို့ ရဲတွေမြင်တာနဲ့ ဒီ
ကောင်ထွက်ပြေးသွားတာ ဖြစ်
မှာပေါ့။ မင်းကို မေးဦးမယ်၊ အဲ
ဒီကောင်နဲ့ မင်းနဲ့ နှစ်ရက်သုံးရက်
အတူနေတယ်၊ စားကြ၊ သောက်
ကြတယ်။ ခင်မင်သွားကြတယ်။

ဒါတောင် သူ့နာမည် မင်းမသိ
ဘူးလား။ ဘယ်ကလာတယ်ဆို
တာကိုကော မေးမကြည့်ဘူး
လား”

“ကျွန်တော် မမေးမိပါ
ဘူးခင်ဗျာ၊ သူ့ကို ကျွန်တော်က
အစ်ကိုကြီးလို့ပဲ ခေါ်ပါတယ်။ သူ
ကလဲ ကျွန်တော့်ကို ညီလေးလို့
ပဲ ခေါ်ပါတယ်။”

“အဲဒါက အရေးမကြီး
ဘူး။ ဒီအိတ်ကြီးက မင်းလက်ထဲ
မှာ မိနေတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း
မှာတာဝန်ရှိနေတယ်။ အိတ်က
လဲ သော့ခတ်ထားတာဆိုတော့
အထဲမှာ ဘာတွေရှိတယ်ဆိုတာ
မပြောနိုင်ဘူး။ မင်းကလဲ မင်း
ပစ္စည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငြင်းနေ
တယ်။ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲ ဆို
ပြန်တော့ မင်းကမပြောနိုင်ဘူး။
ခက်တယ်ကွာ၊ မင်းစကားကို ယုံ
ဖို့က စဉ်းစားစရာဖြစ်နေတယ်-

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ဒီ
အိတ်ကို သက်သေလူကြီးများ
ရှေ့မှာ ဖောက်ကြည့်မယ်။ ကံ
ကြမ္မာက မင်းဘက်က ရှိနေရင်
တော့ မင်းကံကောင်းတယ် ဆိုရ
မှာပေါ့”

သက်သေ လူကြီးနှစ်

“ဘူတာကြီး စကြာအဝင်ရောက်တော့
ရဲတွေကတားပြီး၊ လက်ဆွဲအိတ်ထဲက
ဘာတွေလဲလို့ မေးပါတယ်။
ကျွန်တော်က မဖြေနိုင်လို့
နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
ဟိုအစ်ကိုကြီး မရှိတော့ပါဘူး။

ရှုထောင့်မျှခင်းနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

“မှန်လှပါဘုရား
အရှင်ဘုရားအမိန့်ရှိတဲ့
စကားဟာ လက်ခံနိုင်စရာ
အကြောင်းရှိပါတယ်။
ဒါပေမယ့်
တပည့်တော်တို့ လုပ်ငန်း
သဘောအရ၊
ဥပဒေသဘောအရ
ကြည့်မယ်ဆိုရင်
လက်ခံရန်
ခက်ပါလိမ့်မယ်ဘုရား။

ယောက်ကို ခေါ်စေပြီး လက်ဆွဲ
အိတ်ကြီးကို ဖောက်ကြည့်ကြ
သည်။ မျှော်လင့်ထားသည့်အ
တိုင်း ကံကြမ္မာက မောင်ကံထူး
ဘက်မှာမရှိ။ မောင်ကံထူး ကံဆိုး
သွားပြီ ဖြစ်သည်။ အိတ်ကြီးအ
တွင်းက ထွက်လာသည်က
ဘိန်းစိမ်း (၆) လုံးတောင် ဖြစ်
သည်။

အားလုံး အံ့ဩသွား
ကြရသည်။ မောင်ကံထူးက

လည်း မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ဒီ
ပစ္စည်းဟာ သူ့ပစ္စည်းမဟုတ်ရ
ပါကြောင်း သူ့ဘာဆို ဘာမှမသိ
ပါကြောင်း ငိုယိုတောင်းပန် စ
ကား ဆိုပါသည်။

စိတ်မကောင်းစရာ
တော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ခက်
သည်က တရားဥပဒေသဘော
အရဆိုပါမူ ပြစ်မှုမကင်းသော
ပစ္စည်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် သက်
သေခံပစ္စည်းနှင့် လက်ပူးလက်
ကြပ်ရှိနေသူသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်
သူသာဖြစ်ကြောင်း ယူဆရမည်
သာ ဖြစ်သည်။ ဤအတိုင်းဆိုပါ
က တရားဥပဒေအရ အမှုဖွင့်
အရေးယူရန်သာ ရှိတော့သည်။

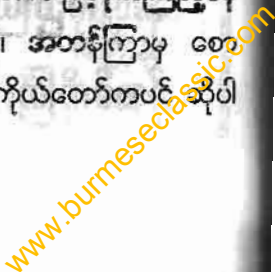
မောင်ကံထူးနှင့် မကင်း
ရာ မကင်းကြောင်း၊ ဦးပွင်း (၃)
ပါး ရဲစခန်းသို့ ရောက်လာကြ
သည်။ အသက်အကြီးဆုံးဟု
ထင်ရသူ ကိုယ်တော်တစ်ပါးက
ဆိုပါသည်။

“ဒကာကြီးတို့ရယ်၊
မောင်ကံထူးလေးက လူကောင်း
လေးပါ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက
မိဘများ ကွယ်လွန်သွားကြလို့
ဆွေရိပ်မကင်း၊ မျိုးရိပ်မကင်းတဲ့

ကျုပ်တို့ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်
ကြီးက ခေါ်ယူကျွေးမွေး စောင့်
ရှောက်ထားတာပါ။ ကျုပ်တို့
မျက်စိအောက်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာ
သူလေးပါ။ လိမ္မာရေးခြားရှိပါ
တယ်။ မကောင်းတာ ဟူသမျှ
မလုပ်တတ်ပါဘူး။ သူ့အတွက်
ဦးပွင်းတို့ လုံးဝ ဟာဝန်ယူပါ
တယ်”

“မှန်လှပါဘုရား အရှင်
ဘုရားအမိန့်ရှိတဲ့ စကားဟာ
လက်ခံနိုင်စရာ အကြောင်းရှိပါ
တယ်။ ဒါပေမယ့် တပည့်တော်
တို့ လုပ်ငန်းသဘောအရ၊ ဥပဒေ
သဘောအရ ကြည့်မယ်ဆိုရင်
လက်ခံရန် ခက်ပါလိမ့်မယ် ဘု
ရား။ ဒီကောင်လေးကို ဦးပွင်း
တို့က ဟာဝန်ယူတာတော့ ဟုတ်
ပါပြီ။ သူ့လက်ဝယ်မှာ တွေ့ရှိတဲ့
ပြစ်မှုမကင်းတဲ့ ဒီမူးယစ်ဆေးဝါး
ဘိန်းတွေကို ဘယ်သူ ဟာဝန်
ယူမလဲ ဘုရား”

ဤမေးခွန်းကို ကြား
လိုက်ရသည့်အခါ ဦးပွင်း(၃)ပါး
ခေါင်းတောင်သွားခဲ့ကြသည်။
ကြောင်ငေးငေးဖြင့်ဖိုက်ကြည့်နေ
ကြသည်။ အတန်ကြာမှ စော
စောက ကိုယ်တော်ကပင် ဆိုပါ

သည်။

“ဒကာကြီးရယ် ဒီကလေးက ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ဆိုသလိုဖြစ်ရတာပါ။ တကယ်တမ်းကြတော့ ဒီပစ္စည်းဟာ သူ့ပစ္စည်း မဟုတ်တာ အမှန်ပါ”

“ခက်တယ်ဘုရား သူ့ပစ္စည်းမဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့ပစ္စည်းလဲလို့မေးရပါလိမ့်မယ် ဘုရား။ အထောက်အထားခိုင်လုံစွာနဲ့ မပြောနိုင်ရင်တော့ လက်ဝယ်တွေ့ရှိသူရဲ့ တာဝန်သာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒီကလေးအတွက် အရှင်ဘုရား တို့ပြောခဲ့တာတွေဟာ တပည့်တော်တို့ လက်ခံနိုင်စရာတွေ အကြောင်းတော့ရှိပါတယ် ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့်တွေ လုပ်မနေပါနဲ့တော့ ဒကာကြီးရယ်ကျုပ်တို့ပြောတာ လက်ခံနိုင်ရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဒီလိုလဲ လွယ်လွယ်ပြောလို့မရပါဘူး ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ဘက်ကလဲ ပြန်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။ ပြစ်မှုမကင်းတဲ့ ပစ္စည်းကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိထားရက်နဲ့ အရေးမယူဘဲ ပြန်

လွှတ်လိုက်ရင် တပည့်တော်တို့ကို အများပြည်သူများက ဘယ်လိုမြင်ကြမလဲ။ နောက်ပြီး တပည့်တော်တို့ အထက်လူကြီးတွေကကော လက်ခံနိုင်ကြမလဲလား။ စဉ်းစားကြည့်ပါ ဘုရား”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကိုယ်တော် (၃)ပါး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဝိုင်ကျသွားကြသည်။ ခဏကြာမှ အကြီးဆုံး ကိုယ်တော်ကပဲ လေအေးလေးဖြင့် ဆိုလာပါသည်။

“ဒကာကြီးတို့ဘက်ကကြည့်တော့လဲ မှန်တာပဲ။ လက်ခံရမှာပေါ့”

“တပည့်တော်တို့ ပြောတာကို လက်ခံနားလည်ပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘုရား။ ဒါဆိုရင် တပည့်တော်တို့ တရားဥပဒေဘောင်အတွင်းက ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်ဘုရား။ အရှင်ဘုရားတို့လဲ လိုရာခရီးသို့ ပြန်ကြွတော်မူပါလို့ တပည့်တော် ရိုသေစွာ လျှောက်ထားအပ်ပါတယ် ဘုရား”

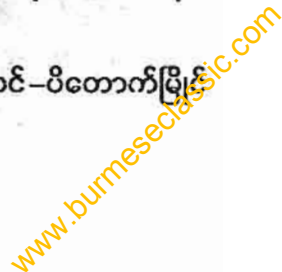
မိမိစကား အဆုံးမှာတော့ ဦးပွင့်(၃)ပါး၊ ရဲစခန်း

ရုံးခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိတို့ ဆောင်ရွက်စရာရှိသည်များကို ဆောင်ရွက်ရသည်။ တိုင်ချက် ရေးဖွင့်ရသည်။ ဘိန်းစိမ်း ဟုယူဆရသော မည်းမည်းအခဲ (၆)တုံးကို သက်သေများရှေ့တွင် ရှာဖွေပုံစံ ရေးသွင်း၍ သိမ်းဆည်းရသည်။ နမူနာထုတ်ယူ၍ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ ဓာတုဗေဒဌာနသို့ ထပ်မြင်ချက်တောင်းရသည်။ ဘိန်းစိမ်း (ဘိမ်းမည်း)များ ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ရခဲ့သည်။

မောင်ကံထူး အပေါ်ဘေး အန္တရာယ်ဖြစ်စေတတ်သော ဆေးဝါးများနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲ စေတတ်သော ဆေးဝါးများ ဥပဒေပုဒ်မအရ သက်သေခံ အထောက်အထား ခိုင်လုံစွာဖြင့် တရားစွဲတင်ခဲ့သည်။ တရားဥပဒေ၏ အဆုံးအဖြတ်ကို နာခံရန်သာဖြစ်ပေတော့သည်။

မိမိ တွေးလိုက်မိပါသည်။ ကပ္ပိယလေး မောင်ကံထူးတစ်ယောက် အတိတ်ကံကြွေးကို ဆပ်လိုက်ရလေသလားရယ်လို့။

မောင်မောင်-ပီတောက်မြိုင်

ရွှေမချစ်တာ ရင်ထို

မောင်မိုးသက်(ဟင်္သာတ)

“ကျွန်မချစ်တာ ရှင့်ကို”
ဟင်္သာတ
မောင်မျိုးသက်

(၁)

ကျွန်မ နှလုံးသားအေး
စက် မနေဘူး။ ပူပူနွေးနွေးပဲရှိ
ပါသေးတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မ ချစ်တာ
ရှင့်ကိုလို ပြောရမှာပါ။

ရှင်ဟာ ကျွန်မမြောင်း
ထဲ ကျနီနီးအချိန်မှာ ကယ်တင်
ခဲ့တယ်။ ကျွန်မဘဝရဲ့ တွေ့ဖူး
သမျှ ယောက်ျားတွေထဲမှာ အ
ကြင်နာတွေ၊ အယုအယတွေ
ကို စေတနာသန်သန် ရှင်ပေး
စွမ်းခဲ့တယ်။ ဒီလိုမေတ္တာမျိုးကို
ဒီတစ်ကြိမ်ပဲခံစားဖူးတာပါ။ ဒါ
ကြောင့်လည်း ကျွန်မချစ်တာ
ရှင့်ကိုလို ပြောရမှာပါ။

ပန်းခွမ်းကို ကောက်ပြီး
ရှင် ရေတောက်ခဲ့တယ်။ ခဏ
ပါပဲ။ ပန်းခွမ်းဆိုတာမျိုးဟာ ပြန်
မလန်းနိုင်ပါဘူး။ တဖြည်းဖြည်း
နွမ်းသွားမှာပါပဲ။ ဒါကို ကျွန်မ
သဘောပေါက်တယ်။ ဒါပေမယ့်
ရှင်က ပန်းခွမ်းကို လန်းဆန်း
အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့

တယ်။ ရှင့် ကျေးဇူးတွေကို
ကျွန်မ ဘယ်လိုဆပ်မလဲ များ
နေပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မ
ချစ်တာ ရှင့်ကိုလို ပြောရမှာပဲ။
ရှင်လည်း ကျွန်မကို
ချစ်မှာပါ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်
ကျွန်မဘဝဟာ ရှင်နဲ့မတန်ဘူး။
ဒါကြောင့် ရှင်နဲ့ဝေးရာကို ကျွန်မ
ပြေးတာပါ။ ရှင့်အပြစ်တင်ချင်
လည်း တင်ပါ။ အနူးအညွတ်
ရှင့်ကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ရှင့်
အနေနဲ့ ကျွန်မကို ယုံကြည်စိတ်
ချလို ရှင် စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာ
ထည့်ထားတဲ့ ငွေငါးသိန်းထဲက
တစ်သိန်း ကျွန်မ ယူသွားပါ
တယ်။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်။
မယူရက်ပေမယ့် ကျွန်မ ဘဝ
ငွေမရှိရင် ထပ်ဆိုးသွားမှာ စိုး
လို့ပါ။

ကံမကုန်သေးရင် ပြန်
ဆုံကြရမှာပေါ့ - မောင်ရယ်။

ချို့
ရှင် ကျွန်မ အသုံးအ
နှုန်းဖြင့် ရေးခဲ့သော စာကိုဖတ်
ပြီး မြင့်စိုးသက်ဝင်နေသည်။ ခင်
မေချို့ ထွက်သွားပြီဟုသိလိုက်ရ
သောအခါ ရင်ထဲမှာ ဟာတာ
တာ။ ဆယ်ငါးရက်ခန့် အတူနေ

အတူစားနေလာခဲ့ရသည် မိန်း
ကလေး ရိုးရိုးသားသား မိန်း
ကလေးဟု သတ်မှတ်မရ၊ ပျက်
စီးနေသော မိန်းကလေးလည်း
မဟုတ်။ တစ်ခုတစ်ရာက အ
ကျဉ်းအကျပ် ကြုံတွေ့လာခဲ့ပါ
က ထွက်ပေါက်ရှာတတ်သော
မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်သည်။ ခင်မေ
ချို့နှင့် မြင့်စိုးသက်တို့ ကြုံဆုံကြ
သည်ကလည်း ခင်မေချို့ ထွက်
ပေါက်ရှာချိန်မှာဖြစ်သည်။ ဒါမျိုး
ဆိုကလည်း ကြာရှည်ဖုံးကွယ်
၍မရ၊ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်
စကားပြန်လည် စကားဆိုတတ်
ကြသည်။ စကားဆိုစရာလည်း
ကောင်းပါသည်။ ခင်မေချို့သည်
အသင့်အတင့် ချောမောလှပ
သူ ဖြစ်၍ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးကျ
ပြေပြစ်သည်။ သူမကိုတွေ့ချင်
တိုင်းလည်းမရ၊ ငွေအခက်အခဲ
ရှိချိန်မျိုးမှ။

ထိုနေ့က လူငယ် တစ်
သိုက် ခင်မေချို့ နောက်ကို အ
တင်း လိုက်သည်။ မော်တော်
ဆိုင်ကယ်နှစ်စီးနှင့် ငါးယောက်၊
ခင်မေချို့ ထိတ်လန့်စွာ ရှောင်
တိမ်းသည်။ မရ။ ရှေ့နောက်
ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်လမ်းက မကျဉ်း

မကျယ်၊ လူသွားလူလာလည်း မပြတ်။ သို့သော် လူငယ် ငါးယောက်က ရဲတင်းစွာပင် ဓာတ်သိသည့်အလား ပူးကပ်စည်း ရုံးသည်။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင် မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ပါနော်။ နောက်သုံးရက်ဆိုရင်လိုက်ပါမယ်။ နားလည်ပေးပါနော် မိန်းမသားကိစ္စမိန်းမတွေပဲ သိပါတယ်”

ခင်မေချိုသည် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး အနီးရှိ စက်နှိုး၍ ထွက်ခွာရန် တာရှုနေသော မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမားတစ်ဦး၏ နောက်တွင် ဖျတ်လတ်စွာ တက်ထိုင်လိုက်ပြီး-

“မောင်းလေ”

ဟု တိုးတိုးပြော လိုက်၏။ လူငယ်တစ်သိုက်နှင့် ထိုသူ မပတ်သက်သည့် အခြေအနေ နားလည်လိုက်၍ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ထိုသူကား မြင့်နိုးသက်။

“ကဲ အမိ ဒီလောက်ဆိုလွတ်လောက်ပြီ၊ အကြောက်ပြေ လက်ဖက်ရည်သောက်ဦး၊ အကျိုးအကြောင်းလဲပြောပြဦး”

အဆင်သင့် တွေ့သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဝင်လိုက်၏။ လက်ဖက်ရည်မှာ လိုက်ပြီးနောက်-

“ပြောလေ”

ဟု မြင့်နိုးသက်၏ အပြောကြောင့် ခင်မေချို ရှက်နေသည်။

“ကျွန်မ နာမည်ခင်မေချိုပါ။ နေတာက အထောင်ရှာ

လူငယ်တစ်သိုက်နှင့် ထိုသူမပတ်သက်သည့် အခြေအနေနားလည်လိုက်၍ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ထိုသူကား မြင့်နိုးသက်။

ခဲဘက် သွားတဲ့ လမ်းဘေးက ရွာတစ်ရွာဆိုပါတော့။ ကျွန်မမှာ အဖေရှိတယ်။ မကျန်းမာဘူး။ ကျွန်မထက် အငယ်က ကျောင်းနေတုန်းပဲ။ ကျွန်မပဲ ထားရတာပေါ့။ ရွာမှာ ကောက်စိုက်ချိန်စိုက်၊ ပဲနတ်ချိန်နတ်နဲ့ ကြုံရာလုပ်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ရတာနဲ့ ကုန်တာနဲ့ မကာမိဘူး။ အ

ကျဉ်းအကျပ် ဖြစ်လာတယ်။ အဖေ ဆေးဖိုးအတွက် ကျွန်မဘဝရင်းလိုက်ရတာပါ။ ဒါမျိုးအမြဲတမ်း မလုပ်ဘူး။ ဒီဘဝမျိုးကို ရောက်လာတာ သုံးလပဲရှိသေးတယ်။ အဖေဆေးဖိုး လုံလောက်ပြည့်စုံဖို့ အဓိကပဲ အိမ်က မသိဘူး။ အမျိုးမျိုး အကြောင်းပြခဲ့ရတာပါ။ ညီမလေး ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုရင် ကျွန်မငွေရှာရတာပဲ။ အမှန်အတိုင်းရှင်ကို ပြောပြတာပါ။ ဒါထက်ရှင် နာမည်--”

“မြင့်နိုးသက်ပါ။ ငါ နေတာ မြို့စွန်မှာလေ။ လူပျိုမဟုတ်ဘူး။ မုဆိုးဖို့၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးဖို့ဖြစ်တာ သားလေးရှိတယ်။ မြို့ထဲက သူ့အဘွားက ခေါ်ထားတယ်။ အိမ်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်း ငါနဲ့ အိမ်လိုက်ခဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်တာပေါ့”

ခင်မေချိုသည် မြင့်နိုးသက်ခေါ်ရာ လိုက်ခဲ့သည်။ မြင့်နိုးနိုးသက် အိမ်တွင် တစ်ညအိပ်သည်။ နောက်နေ့ရွာပြန်မည်ဆို၍ ငွေလုံလောက်အောင် ပေးလိုက်ပြီး ဆေးဝယ်ရန် မြို့ထဲသို့

ရှုထောင့် မြင့်စိုက် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ထိုက်ပို့သည်။ နောက် ခင်မေ
 ချီက ဘယ်နေ့ပြန်လာခဲ့မည်ဟု
 ခက်ချိန်း ပေးခဲ့၏။ ငါးရက်ခန့်
 ကြာခဲ့၏။ သူမ၏ အိမ်ကို မည်
 သို့ပြောခဲ့သနည်း။ စိမ့်ခဲ့သနည်း။
 မြင့်စိုးသက်သည် မနက်ဆိုလျှင်
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်လေ့ရှိ
 သည်။ ခင်မေချိုကို ခေါ်သည်။
 မလိုက်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အ
 သွားလမ်းတွင် ဈေးရှိ၏။ ဈေး
 တွင် ဆင်းကျန်ခဲ့၍ ချက်ပြုတ်
 ရန် ဟင်းဝယ်သည်။ မုန့်ဟင်း
 ခါးစားသည်။ ပြီးလျှင် ဈေးရှေ့မှ
 မြင့်စိုးသက်ကို စောင့်၏။ မြင့်စိုး
 သက်လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 ကြာကြာမထိုင်၊ လက်ဖက်ရည်
 ပါဆယ် တစ်ခွက်ဝယ်၍ ပြန်
 သည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ရင်းနှီး
 မှု ပိုလာသလိုပင် မြင့်စိုးသက်
 လည်း ခင်မေချိုကို စွဲလမ်းလာ
 မိသည်။ ခင်မေချို အနေဖြင့်
 လည်း မြင့်စိုးသက်၏ သဘော
 ထားပြည့်ဝမှုနှင့် အလိုလိုက်
 အလိုက်သိတတ်မှုကြောင့် ချစ်မိ
 သွားသည်။ ချစ်မိသော်လည်း
 ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိသည်။
 မသန့်ရှင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ကို

မြင့်စိုးသက်ကို မအပ်ချင်၊ မြင့်စိုး
 သက်ကလည်း လက်ထပ်ယူ
 မည် မထင်၊ သူ့တွင် ဆွေမျိုး
 အသိုင်းအဝန်းရှိသည်။ စပါး
 ပွဲစား၊ ပဲပွဲစားဟူသော သိက္ခာ
 ရှိသည်။ သူမက ကိုယ်ခန္ဓာရင်း
 စားရသူဘဝ ကွာဟပါသည်။
 မြင့်စိုးသက်အနေဖြင့် သိသော်
 လည်း ခင်မေချို၏ ဘဝကို နား
 လည်ပေးသည်။ ခွဲခြားမဆက်
 ဆံ၊ သူနှင့်နေစဉ် ဆက်ဆံခဲ့
 သည်မှာ ဇနီးမယားတစ်ဦးပမာ။

ထိုကြောင့်ပင် ခင်မေချို မြင့်စိုး
 သက်ကို ချစ်မိသည်။
 သို့သော် ရေရည်မဖြစ်
 နိုင်ဟု ခင်မေချို တွေးသည်။
 မြင့်စိုးသက်ထံမှ ခွာခဲ့၏။ မြင့်စိုး
 သက်အနေဖြင့်လည်း ခင်မေချို
 ၏ စာကိုဖတ်ပြီး ရင်ထဲဟာ
 တာတာဖြစ်သွားရုံမှအပ သိပ်ခံ
 စားချက်မရှိ။ တစ်နေ့ ခင်မေချို
 ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားမည်ကို
 တွက်ပြီးသား။ ယခုလို ငွေတစ်
 သိန်းယူ၍ ထွက်သွားလိမ့်မည်

ရွှေတောင်ပြင်ရွှေရတနာမဂ္ဂဇင်း

ဟုတော့ မထင်မိ။ ပြန်ချင်၍ တောင်းလျှင်ပေးမည်။ သည်ငွေ အတိုင်းအတာတော့ မဟုတ်။ လုံလောက်ရန်သာ ငွေတစ်သိန်း ယူသွားသဖြင့် စိတ်မလှုပ်ရှားခဲ့ ပါ။ ခင်မေချို မလိမ့်ပါ။ အံ့ဆွဲ ထဲတွင် လေးသိန်းအမှန်ပင်ကျန် ပါသည်။

(၂)

ငွေ တစ်သိန်းဖြင့် ရွာ တွင် ကုန်စုံဆိုင်တည်သည်။ ညီ အစ်မနှစ်ယောက်တက်ညီလက် ညီ ရောင်း၏။ မကျန်းမာသော ဖခင်ကြီးကိုလည်း ပြုစု၏။ မ ဆိုးလှပါ။ နှုတ်ချိုသော ခင်မေ ချိုတို့ဆိုင် ရောင်းရပါသည်။ ကုန်ကို ခင်မေချို ကိုယ်တိုင်မြို့ တက်ဝယ်သည်။ အခြားမသွား၊ ဈေးဝယ်ပြီး ချက်ချင်းပြန်သည်။ မည်သူနှင့်မျှ မတွေ့လို။ အတိတ် ၏ အမည်းစက် သူမတွင်ရှိ သည် မဟုတ်လား။ ကောင်း ရောင်းကောင်းဝယ်ဖြင့် ဘဝကို ကျော်ဖြတ်ချင်ပေသည်။ တစ်ခု တော့ရှိသည်။ မြို့သို့ အလာ၊ မြို့မှအပြန် ကျွန်မချစ်တာရှင်ကို ဆိုသည့် မြင့်စိုးသက်ကိုတွေ့လို

တွေ့ငြား အိမ်ရှေ့ ကားဖြတ် တိုင်း ကြည့်ရသည်မှာ အမော။ တွေ့သည့်အခါ တွေ့၍ မတွေ့ သည့်အခါလည်း ရှိသည်။ တစ် နေ့တော့ ဝင်မည်ဟု စိတ်ကူးမိ ပါသည်။ တစ်နေ့မှ မဝင်ဖြစ်ခဲ့ ပါ။ မိမိအပေါ်ကောင်းပါလျက် နှင့် စွန့်ခွာထွက်လာခဲ့သူ၊ မပေး သောငွေကို ယူ၍ ထွက်လာခဲ့ သူ ဖြစ်၍ အပြစ်ကို ရွံ့ကြောက် နေသည်။ ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့ပါလျှင် တော်၏။ မပေးခဲ့သော် ခင်မေ ချို စိုးရိမ်မိပါသည်။

ကံကြမ္မာ အလှည့်အ ပတ်သည် ခင်မေချိုအား မွေ နှောက်လာသည်။ ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားသည်။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်သာကျန်၍ ဖခင်ကြီး ၏ နှမတစ်ယောက်ကို အဖော် ခေါ်ထားရသည်။ ဆိုင်က ရောင်းကောင်းပါသည်။ ခက် သည်က မကြာမီက ထောင်မှ လွတ်လာသော ထွန်းရီဆိုသူ ကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူနှင့် အ သက် မတိမ်းမယိမ်း ၅ နှစ်ခန့် ကြီးမည်ထင်သည်။ ဓားခုတ်မှု ဖြင့် ထောင်ကျခဲ့ရာမှ လွတ်လာ သူဖြစ်သည်။ လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်

သော်လည်း ရိုင်းစိုင်းသည်။ ဖခင်ကြီး၏ အသုဘကို လာ ရောက် ကူညီသလိုလို ညပိုင်း တွင် လာရောက်စောင့်သလိုလို ဖဲဝိုင်းလုပ်၍ ခင်မေချိုနှင့် ရင်းနှီး ရန် ကြိုးစားသည်။ ခင်မေချို၏ နောက်ကြောင်းကို ထွန်းရီမသိ။ တစ်ရွာလုံးလည်း မသိ။

ခင်မေပျို ပါးနပ်ပါ သည်။ အလိုက်အထိုက် ဆက် ဆံသည်။ အချစ်ရေးကို စိတ် မဝင်စားပါ။ အိမ်ထောင်ရေး လည်း မစဉ်းစားပါ။ ညီမလေး ဆယ်တန်းအောင်၍ ဘွဲ့ရသည် အထိ သူ့မှာ တာဝန်ရှိပါသည် ဟု အဖြေပေးထားသည်။ ထွန်းရီ ကမူ ဇွဲမလျော့၊ ထောင်မကျ နဲ့က ခင်မေချိုနှင့် ယခုတွေ့ရ သော ခင်မေချို မတူသည်ကို ထွန်းရီ မြင်သည်။ ဝတ်တတ် စားတတ်၍ နဂိုကပင် ရုပ်ရည် မဆိုးသော ခင်မေချိုသည် နဂို ရှိ၍ နဂိုင်းထွက်သဖြင့် ရွာထဲ တွင် မိန်းမချော စာရင်းဝင် တစ် ဦး ဖြစ်၏။

တစ်နေ့ မြို့ကို ကုန် ဝယ် သွားသည်။ ဝယ်နေမှ ဆိုင်တွင် လိုအပ်သော ကုန်ကို

www.burmeseclassic.com

စာရင်းပေးပြီး ပြန်အထွက် မြင့်စိုးသက်နှင့် ပက်ပင်းတွေ့သည်။ အမှန်မှာ ခင်မေချို ဆိုင်ထဲဝင်သွားကတည်းက မြင့်စိုးသက် မြင်၍ အထွက်ကို စောင့်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။

“လာတက်”

မြင့်စိုးသက် စကားကြောင့် ခင်မေချိုအတွန်းမတက်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ် နောက်တက်လိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်၍ စကားပြောဖြစ်သည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မေးသည်။

“မောင့်ဆီက ငွေယူပြီး ချို ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်တယ်။ အဖေလဲ မကြာခင်က ကွယ်လွန်သွားတယ်။ ချိုစိတ် တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ညီမလေး အတွက် ကြိုးစားနေပါတယ်။ ချိုဘာမှ မလုပ်ဘူး။ မောင့်ကို နေ့တိုင်းသတိရတယ်။ မောင့် ကျေးဇူးပဲလို့လဲ အမြဲတမ်း သတိရနေတာပါ။ ကုန်လာဝယ်တိုင်း မောင့် အိမ်ကို အသွားအပြန် ကြည့်တယ်။ တွေ့တဲ့အခါတွေ မတွေ့တဲ့အခါလဲ မတွေ့ဘူးပေါ့။ မောင့်ဆီ ပင်ချင်တယ်။ ချို့လုပ်ရပ်ကို ချို့ လိပ်ပြာမသန့်လို့ပါ။ ချို့ကို မောင် ခွင့်လွှတ်တယ်မို့လား။ မောင့်ကို ချို့ တကယ်ချစ်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ချို့ဘဝဟာ မောင်နဲ့ မတန်ဘူး”

ခွင့်လွှတ်ခြင်းနှင့် အတူ မြင့်စိုးသက်နှင့် ခင်မေချို ပြန်လည်ပြေလည် သွားကြသည်။ ချိန်းတဲ့ရက် ကုန်ဝယ်တတ်သည့်

ရက်တွင် ခင်မေချို နံနက်ခင်း မသွားဘဲ ညနေဘက်မြို့တက်သွားသည်။ ယခင်ကလည်း ထိုသို့ သွားတတ်၍ ရွာထဲမှအမှတ်မထား၊ အမှတ်ထားသူမှာ ထွန်းရီ။ ထွန်းရီထောင်မှ ထွက်လာသည့် အချိန်မှစ၍ မြို့ကို ညအိပ်ညနေသွားသည်ကို မတွေ့မမြင်ဖူးခဲ့။ တွေ့လာသိလာရသော အခါတွင် ထွန်းရီ ဘဝင်မကျ၊ နေ့ချင်းပြန် သွားလို့ရတဲ့ ခရီးညအိပ်ဘာလို့သွားတာလဲ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်အစောဆုံး ကားနှင့် မြို့ဖက်လိုက်သွားသည်။ ခင်မေချိုဝယ်နေကျ ဆိုင်ကို ထွန်းရီသိသည်။ ဆိုင်ဝန်းကျင်မှ တစေ့တစောင်း စောင့်ကြည့်၏။ ထွန်းရီ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် မောင်းသူ၏ ပခုံးကိုကိုင်၍ ပူးကပ်စွာ ထိုင်လိုက်လာသော ခင်မေချိုကို တွေ့လိုက်သည်။ ခင်မေချိုဝယ်နေကျဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်သွား၏။ ခင်မေချိုကို နှုတ်ဆက်၍ မော်တော်ဆိုင်ကယ်သမား ထွက်သွားသည်။ မြင့်စိုးသက် ဖြစ်ပါသည်။

**မောင့်ဆီကငွေယူပြီး
ချို ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်တယ်။
အဖေလဲ မကြာခင်က
ကွယ်လွန်သွားတယ်။
ချိုစိတ် တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး
ညီမလေးအတွက်
ကြိုးစားနေပါတယ်။ ချို့
ဘာမှ မလုပ်ဘူး။
မောင့်ကို
နေ့တိုင်းသတိရတယ်။**

သည် မြင်ကွင်းကို ထွန်းရီ မကျေနပ်။ အံတင်း တင်း ကျိတ်လိုက်၏။ ခင်မေချို ပြန်သည့်ကားနှင့်ပင် ထွန်းရီက ကားနောက်တွင် ရပ်လျက်လိုက် ပါလာသည်။ ရွာတွင် ကုန်ချ သည့်အခါ ထွန်းရီ ကူညီချပေး ၏။ စကားမပြောသေး။ ကုန်ချ ပြီး ကားထွက်သွားသည်။

‘ညက နင် ဘယ်မှာ အိပ်သလဲ ခင်မေချို’

“ငါဟာ ငါ ဘယ်မှာ အိပ်အိပ်ပေါ့ နင်နဲ့ ဘာဆိုလဲ၊ ငါ့ အသိအိမ်မှာ အိပ်တာပေါ့”

‘မနက်က ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်ဖို့တဲ့သူလား’

“အေး ဟုတ်တယ်။ ငါ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ”

“ဒါဆို”

ထွန်းရီ စကား မဆက်၊ ခင်မေချိုကို မထိတထိ ကြည့် လေသည်။

“ဒါဆိုလဲ ပြောလေ ဘာ ယုတ်ပတ်မလို့လဲ၊ ဒီလူနဲ့ လိုက်အိပ်လဲ နင့်အပူ တစ်ပြား သားမှ မပါဘူး။ ဟိုမှာ ကုန် သယ်ဖို့ ညီမလေးတို့လာနေပြီ ရီ မနေနဲ့”

ခင်မေချို စကားဖြတ် လိုက်၏။ မကျေမချမ်းနှင့် အိတ် တစ်လုံးကို ပခုံးပေါ် ထမ်း၍ ထွက်သွား၏။

ထွန်းရီ အစာမကြေ၊ နောက်ရက်များတွင် မြို့တက်၍ စုံစမ်းသည်။ အမှတ်မထင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ တွေ့၏။ သူ့အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဝိုင်း ဖွဲ့သည်။ ဘယ်မှာနေသည်။ ဘာအလုပ်လုပ်သည်ကို ထွန်းရီ မသိ၊ မည်သို့ စုံစမ်းရမည်ကို သာ စဉ်းစားသည်။ မြင့်စိုးသက် တို့နှင့် အနီးဆုံး စားပွဲတွင် ဝင် ထိုင်လိုက်ကာ လက်ဖက်ရည်မှာ သည်။ သူတို့ အချင်းချင်း စ ကား အသွားအလာတို့ နား ထောင်၍ အလုပ်အကိုင်နှင့် နာ မည်ကို သိနိုင်သည်ဟုလည်း တွေး၏။ ထွန်းရီ အတွေးမှန်ပါ သည်။

ပွဲစား။ နာမည် မြင့်စိုး သက်ဟုသိလိုက်ရသည်။ ဘယ် မှာနေသလဲ ဆက်စုံစမ်းရမည်။ နာမည်နှင့် အလုပ်အကိုင်ကို သိ ပြီဖြစ်၍ ဆက်စုံစမ်းရန် လွယ် သည်ဟု တွက်မိပါသည်။ ပွဲရုံ တစ်ရုံဝင်၍ ပဲဈေးစုံစမ်းရင်း မြင့်

စိုးသက် နာမည်ကို မေး၏။ အ ဆက်အသွယ် လုပ်လိုကြောင်း၊ နေရပ်လိပ်စာ မသိကြောင်း ပြောပြရာမှ လိပ်စာရခဲ့သည်။ ထွန်းရီ ရှေ့ဆက် ဘာလုပ်မည် လဲ။ ခင်မေချို မြို့တက် ကုန် ဝယ်မည်နေ့ကို စုံစမ်းသည်၊ စောင့်သည်။ ညအိပ်ကြိုသွား လျှင် နောက်ကလိုက်မည် ဟု စဉ်းစားထား၏။

စောင့်သည်နေ့ ကြုံ လာသည်။ ညနေ ၃ နာရီခန့် ကြုံရာဇားနှင့် ခင်မေချို မြို့ လိုက်သွားသည်။ ထွန်းရီလည်း နောက်ကားနှင့် လိုက်ခဲ့သည်။ ရွာမှ မြို့သို့ပြောင်း၍ ဆိုက်ကား နှုတ်နေသူ အောင်မိုး အိမ်ကို သွား၏။ ညမိုးချုပ်စ အောင်မိုး အကူအညီယူ၍ မြင့်စိုးသက် အိမ်ရှိရာသို့ ဆိုက်ကားနှင့် လာ ခဲ့သည်။ မိုးချုပ်စလည်း ဖြစ် လမ်းမီးလည်း မလာ၍ လူလုံး မကွဲသည့်အချိန်၊ မြင့်စိုးသက် အိမ်ရှေ့ရောက်ပြီး အကဲခတ် သည်။ ဘက်ထရီမီးထွန်းထား သော မီးရှောင်အောက်မှာ ခင် မေချိုကို လှည့်လိုက်နေသည်။ မြင့် စိုးသက်အိမ်တွင် အိပ်ကြောင့်

“သွားစမ်း ထွန်းရီ ငါစိတ်မဆိုးခင် နှင်သွား၊ ကျောရုံ
 ကြုံရုံမကလို့ အပျော်မယားပဲထားထား ကိုမြင့်စိုးသက်ကို ငါ
 ကြည်ဖြူတယ်။ ငါ့ဘဝရဲ့ ကျေးဇူးရှင်။ နှင့်ကိုယူတော့
 ဘာလုပ်ကျွေးမှာလဲ နှင်လိုထောင်ထွက်ကို မစဉ်းစားဘူး။
 အလုပ်ကို လက်ကြောမတင်းဘူး။ ညနေဆို
 အရက်လေးတမြဲမြနဲ့ - - ”

သေချာသဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြ တယ်”
 သည်။

(၃)

ဆိုင်တွင် ခင်မေချို
 တစ်ယောက်တည်းရှိစဉ် ထွန်းရီ
 ရောက်လာသည်။ ဆေးလိပ်
 ဝယ်၏။

“ညက ပျော်ခဲ့ရဲ့
 လား”

ထွန်းရီ၏ အမေး
 ကြောင့် ခင်မေချို မော့ကြည့်
 လိုက်သည်။

“ဘာတွေ လာပြော
 နေတာလဲ၊ လာရီ မနေနဲ့”

“မရိပါဘူး၊ ညက ကို
 မြင့်စိုးသက် အိမ်မှာ အိပ်တာ
 ငါ မြင်တယ်။ ညက မြို့မှာ ငါရီ

“အိပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ
 ငါ့ရည်းစားနဲ့ ငါအိပ်တာ နှင့်
 အပူ တစ်ပြားသားမှ မပါဘူး”

“ဒီကောင်က နှင့်ကို ယူ
 မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောရုံကြတာ၊
 ငါကတော့ နှင့်ကို တကယ်”

“သွားစမ်း ထွန်းရီ ငါ
 စိတ်မဆိုးခင် နှင်သွား။ ကျောရုံ
 ကြုံရုံမကလို့ အပျော်မယားပဲ
 ထားထား ကိုမြင့်စိုးသက်ကို ငါ
 ကြည်ဖြူတယ်။ ငါ့ဘဝရဲ့ ကျေး
 ဇူးရှင်။ နှင့်ကိုယူတော့ ဘာလုပ်
 ကျွေးမှာလဲ နှင်လိုထောင်ထွက်
 ကို မစဉ်းစားဘူး။ အလုပ်ကို
 လက်ကြော မတင်းဘူး။ ညနေ
 ဆို အရက်လေးတမြဲမြနဲ့ - - ”

ခင်မေချို၏ ပြတ်မာ

သော စကားကြောင့် ထွန်းရီ
 ထွက်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ မ
 ကျေနပ်။ ခင်မေချို၏ဘဝဇာတ်
 ကြောင်း အတိမ်အနက်ကို
 ထွန်းရီ မသိပေ။ ထွန်းရီထောင်
 ကျဉ်းက ခင်မေချို၏ ရုန်းကန်
 ခဲ့ရသောအဖြစ်တို့က မြောင်းထဲ
 ကျလုနီးနီး။ ခုမှ ပလက်ဖောင်း
 ပေါ်တွင် လျှောက်မိဆဲ ကာလ
 ရင်မကော့ရဲသေး။

(၄)

မြင့်စိုးသက် လက်ဖက်
 ရည်ဆိုင်မှ ပြန်လာသည်။ မြို့
 တံခါးဖွင့်ဝင်ပြီး မော်တော်ဆိုင်
 ကယ်ကို တွန်းဝင်သွားသည်။

‘ဒုတ်’

အနည်းငယ် ရှေ့စိုက်
 ကျသွားသော ကိုယ်ကို မြင့်စိုး
 သက် ပြန်မတ်လိုက်သည်။ သ
 တီ လက်မလွတ် အမှတ်မထင်
 ဖြစ်၍ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တွန်း
 လာရာမှ လွတ်သွား၏။ အရိုက်
 ခံရသည်ကို သိလိုက်၍ အမြန်
 ဆုံး နောက်လှည့်လိုက်သည်။
 နောက်တစ်ချက်အရိုက်ကိုရှောင်
 လိုက်သော်လည်း အနည်းငယ်
 ငြိသွားသည်။ ရိုက်သူကို ဝင်လှံ

လိုက်သည်။ မှောင်နေ၍ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း မြင့်စိုးသက်မသိ။ ရိုက်သူသည် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိ၍ ဓားဖြင့်စွက်လိုက်သည်။ ဓားဖြင့် ထိုးပြိုကို သိ၍ မြင့်စိုးသက် ခွာလိုက်လျှင် ရန်ပြုလာသူသည် ပြင်ပသို့ ပြေးထွက်သွား၏။ ပေါင်ရင်းကို ထိုးမိသွား၍ လက်ဖြင့် အုပ်၍ တစ်ဖက်ခြံကို လှမ်းခေါ် လိုက်သည်။

“ကိုမင်းလွင် ကိုမင်းလွင်၊ လူ—လူ ကျွန်တော့်ကို ဓားနဲ့ထိုးသွားတယ်”

မြင့်စိုးသက် အသံကြောင့် ဘေးအိမ်မှ လူများ ရောက်လာကြသည်။ ကိုမင်းလွင်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်၏။ သိပ်မနက်လှ။ ရပ်ကွက်ရဲကင်းကို အကြောင်းကြားပြီး ဆေးခန်းသွားပြသည်။ တော်သေး၏။ အသက်အန္တရာယ်နှင့်မနီး။ ရိုက်ချက်လည်း နာကျင်သွားရုံမှအပ မပေါက်မပြု။ ရဲကင်းမှူးက မြင့်စိုးသက်ကို စစ်၏။ ဘာမှ မပြောနိုင်။ အခင်းဖြစ်ရာသို့ သဲလွန်စတွေ့လိုတွေ့ငြား ရှာ၏။ ထိလက်မှတ် သုံး

“ဖွင့်မှာပေါ့ဗျာ၊
ကျွန်တော် အသားကွတ်
ခံလိုက်ရ တာ၊
ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာလဲ
မမြင်လိုက်၊ မသိလိုက်ရ။
ကျွန်တော်တို့
ချောင်းရိုက်ရအောင်လဲ
ရန်သူ ကျွန်တော်မှာမရှိ။
ဘယ်ကအစဖော်ရမယ်
မသိဘူး”

စောင်တွဲ တစ်အိတ်တွေ့သည်။ မြင့်စိုးသက်ကို မေး၏။ သူ့ထိလက်မှတ် မဟုတ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ရန်ပြုသူကျသွားသော ထိလက်မှတ် ဖြစ်ရပေမည်။ ရဲကင်းမှူးသည် ထိလက်မှတ်သိမ်းလိုက်သည်။

“အမှုဖွင့်မလား ကိုမြင့်စိုးသက်”

ရဲကင်းမှူးက မေးလာသည်။

“ဖွင့်မှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်

တော် အသားလွတ် ခံလိုက်ရတာ၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာလဲ မမြင်လိုက်၊ မသိလိုက်ရ။ ကျွန်တော့်ကို ချောင်းရိုက်ရအောင်လဲ ရန်သူ ကျွန်တော့်မှာ မရှိ။ ဘယ်က အစဖော်ရမယ်မသိဘူး”

“အစ ဖော်တယ် ဆိုတာ ရဲအလုပ်ပါဗျာ။ ကြားဖူးမှာပါ။ မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိဆိုတာလေ သုံးလေးရက်အတွင်း ကျွန်တော် လှုပ်ရှားလိုက်မယ်။ အစပေါ်လာမှာပါ။ ခင်ဗျားလဲ သုံးလေးရက် လောက်နားလိုက်”

ရဲကင်းမှူး နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသည်။ ဘေးအိမ်မှ ကိုမင်းလွင် လာအိပ်၍ အခက်အခဲမရှိ တစ်ညတာ ကျော်လွန်ခဲ့သည်။ နောက်မနက်တွင် အပေါင်းအသင်းများ သတင်းကြား၍ ရောက်လာကြ၏။ စားရေးသောက်ရေး အဆင်ပြေသွားသည်။ ရဲကင်းမှူးကလည်း ဘာမျှ သတင်းမပေး၊ တစ်ပတ်အကြာတွင် ရဲကင်းမှူး ရောက်လာသည်။

“ကိုမြင့်စိုးသက်ရေ

ရွှေတောင်ရွာခင်းဒုက္ခရသစ်မဂ္ဂဇင်း

တရားခံတော့ တွေ့ပြီ မိပြီလို့ ဆိုပါတော့”

ဟု သတင်းပေး လာ သည်။

“ဟာ တော်လှချည့် လား ဆရာ၊ ဘယ်သူတုန်း ဘယ်ကတုန်း”

“ပြောပါ့မယ်၊ ဒီ ကောင်ကို ခင်ဗျား မသိဘူး။ မြင်လဲမြင်ဖူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့လဲ ရန်ငြိုးရန်စ မရှိ ဘူးဗျ”

“ဟာ ဒါဖြင့် အသား လွတ် လုပ်တာပေါ့”

“အသားလွတ် အ ကြောင်းမရှိဘဲနဲ့တော့ ဘယ်လုပ် ပါမလဲဗျာ။ မိန်းမကိစ္စဗျ။ ခင်မေ ချိုဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ပတ်သက် နေတာ၊ ကဲ--ဒီမှာ ရှိနေတာ ယောကျ်ားတွေချည်းပဲ၊ ဖွင့်ပွင့် လင်းလင်းပြောမယ်။ ခင်မေချို ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ငြိနေတယ်။ ခင်ဗျားဆီလဲ ညဉ့် အိပ် ညဉ့်နေလာအိပ်နေကျ၊ ဒါ ကို ခင်မေချိုကို တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေတဲ့ ခင်မေချိုနဲ့ တစ်ရွာ တည်းသား ထွန်းရီက သိတယ်။ အဲဒါကို မကျေနပ်လို့ ရိုက်တာ

တဲ့ဗျာ။ ခင်မေချိုနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်တာကော ဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကို အခြေခံမိတာက--”

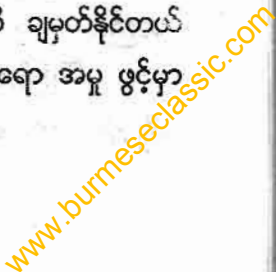
“ထီ လက်မှတ်ကြောင့် ပေါ့။ လေးငါးရက်လောက် ကျွန် တော် အသည်းအသန် လှုပ်ရှား လိုက်ရတယ်။ ဒီထီလက်မှတ်မှာ ပါတဲ့ နာမည်နဲ့ ရောင်းတဲ့ဆိုင် တွေကို တစ်မြို့လုံးအနှံ့ လက် မှတ်နံပါတ်ကို ပြပြီး စုံစမ်းတာ။ တွေ့တာပဲ၊ ဒီမှာတင် ထီထိုးသူ ရဲ့ လိပ်စာကိုသိခဲ့ရတာ။ နိဗ္ဗာန် ရဲစခန်းပိုင်ဆိုတော့ အပိုင်စခန်း ကိုဝင် သတင်းပို့ အကူအညီ တောင်းရတာပေါ့... အဲဒီမှာပဲ ခင်ဗျားရဲ့ ခင်မေချိုနဲ့ တွေ့ခဲ့ရ တာ”

ရဲကင်းမှူး၏ စကား ကြောင့် မြင့်စိုးသက် ပြူးပြူး ပျာပျာဖြစ်သွားသည်။

“ခင်မေချို ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“သိပ်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ ခင်မေချိုကို ထွန်းရီ က ဓားထောက်ပြီးမဟားတရား လုပ်လို့ စခန်း လာတိုင်တာ မ

အောင်မြင်ပါဘူး။ ခင်မေချိုက လဲ စခန်းကို လာအတိုင်၊ ကျွန် တော်ကလဲ ရွာနာမည်နဲ့ ထွန်း ရီကို စခန်းဝင်၊ အကူအညီ တောင်း သတင်းပို့တုန်း ဆုံရ တာဗျ။ ခင်ဗျား အရိုက်ခံရ ဓား ထိုးခံရတာကိုသိသွားတယ်။ ခင် ဗျားလိုပဲ ပြူးပြူးပျာပျာနဲ့ မေး လိုက်တာစုံရော၊ ဒီအမျိုးသမီး ခင်ဗျားကို တော်တော် ချစ်ပုံရ တယ်ဗျ။ စိတ်မပူပါနဲ့ ရှုပ်ထိတာ ပါ။ အကွဲအပြဲ မရှိပါဘူးလို့ ပြောပြလိုက်ပါတယ်။ ဒီညနေပဲ လာလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ထွန်းရီ ကို ကျိန်ဆဲလိုက်တာ၊ ချက်ချင်း ပဲ ထွန်းရီကို သွားဖမ်းလိုက် တယ်။ နိဗ္ဗာန်အချုပ်မှာ စစ် လိုက်တော့ ဝန်ခံတယ်။ ခင် မေချို ကိစ္စကိုတော့ ပုဒ်မ ခုရှင နဲ့ ဖွင့်မယ်ထင်တယ်။ မိန်းမ ကာယိန္တေပျက်စီးစေရန် အကြံ ဖြင့် လက်ရောက်ကျူးလွန်ခြင်း သို့မဟုတ် ရာဇဝတ်မှု မကင်း သော အနိုင်အထက်ပြုလုပ်မှုကို ကျူးလွန်ခြင်းဖြစ်ရပ် ထောင် ဒဏ် နှစ်နှစ်ထိ ချမှတ်နိုင်တယ် လေ။ ခင်ဗျားရော အမှု ဖွင့်မှာ လား”

ရွှေတောင်ရွာကလေးကလေး

“မဖွင့်တော့ပါဘူး ဗျာ။ သိပ်များတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အမှု ဖွင့်ရင် ဆရာဝန်ရဲ့ဆေးစစ်ချက် ယူရမယ်။ ဆေးရုံတက် သင့် တက်ရမယ်။ ရုံးမှာအမှုရင်ဆိုင် ရမယ်။ အချိန်ကုန် ငွေကုန်ဖြစ် မှာပဲ”

“ကောင်းပါတယ်။ ငယ်သောအမှု ပပျောက်စေဆို သလို ကျွန်တော်လဲ အလုပ်မ ရှုပ်တော့ဘူးပေါ့။ ကဲ ပြန်မယ် ဗျာ”

ရဲကင်းမှူး နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွား၏။ ပြောခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ညနေ ၃ နာရီခန့် ခင်မေချို ရောက်လာပါသည်။ မြင့်စိုးသက်၏ အပေါင်းအသင်း များ ခင်မေချိုကို မြင်းဖူးသွားကြ သည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပင်-

“မင်းအတွက် နှပ်မ လေး-အဲ-နပ်စ်မလေးရောက် လာပြီ။ တို့ မလိုတော့ဘူး။ မ နက်မှ လက်ဖက်ရည်နဲ့ အီ ကြာကွေးဝယ်ပြီး လာခဲ့မယ်”

ဟုပြောပြီး ပြန်သွားကြ သည်။

မြင့်စိုးသက်နှင့် ခင်မေ ချိုတို့ စကားပြောဖြစ်ကြ၏။

ထွန်းရီ စော်ကားလာသည့် အ ကြောင်းကို အခြေခံ၍ အိမ် ထောင်ပြုရန် တိုက်တွန်းသည်။ ခင်မေချို လက်မခံ။

“ညီမလေး ဆယ် တန်းအောင်ဖို့ ဆရာမ ဖြစ်ဖို့၊ အဝေးသင်တက် ဘွဲ့ရဖို့ ဒီရည် ရွယ်ချက်ပဲ ချို့မှာ ရှိတယ်။ ဘာလဲ ခုလို မောင့်ဆီလာလာ နေတာ မောင့်ဘက်က နာတယ် ထင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ချို့ကို မသတိတော့လို့လား”

“မဟုတ်ဘူးချို့။ မောင် ဆိုလိုတာက ...”

“ဘာမှ မဆို လို့နဲ့ မောင်။ မောင့်စေတနာကို ချို့ နားလည်ပါတယ်။ ချို့ကို မောင် လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုတာလဲ သိ ပါတယ်။ မောင်က ချို့ကို လက် ထပ်ချင်ပါတယ်ဆိုလာရင်လဲ ချို့ ငြင်းမှာပဲ။ မောင့်ကို ဘယ်တော့ မှ ချို့လက်မထပ်ဘူး။ ချို့ဘဝ ညစ်နွမ်းခဲ့တာ မောင် သိပါ တယ်။ မောင်ကိုယ်တိုင် ကယ် ခဲ့တာပဲ။ ချို့ရဲ့ မသန့်ရှင်းတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို မောင့်လို နှလုံး သားဖြူစင်တဲ့ လူမျိုးကို ဘယ် တော့မှ မအပ်ဘူး။ မောင်လို

လူမျိုးနဲ့ မတန်လို့ပါ။ မောင်နဲ့ ဆုံပြီးတဲ့နောက် ချို့ဘဝကို ချို့ ပြောင်းလဲခဲ့တယ်။ မောင့် ငွေနဲ့ ချို့ ဘဝ ကောင်းအောင် ထူ ထောင်ခဲ့တယ်။ အဓိက ရည် မှန်းချက်က ညီမလေး ရှေ့ရေး တိုးတက်မှုပဲ မောင် သိပါတယ်။ ခုလို နေကြတာ မကောင်းဘူး လားမောင်။ မောင့်ဆီလာလာ နေလို့ အထင်သေးနေသလား။ အထင်မကြီးတောင်မှ အထင် မသေးပါနဲ့။ မောင့်ကို ချို့ သိပ် ချစ်တယ်။ မောင်ကလွဲလို့ ဘယ် သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး။ ကျွန်မ ချစ် တာ ရှင်ကိုဆိုတာ ယုံသိလား”

ဪ --- ဤလော က လူ့ဘုံဝယ် ဤသို့သော အ ဖြစ်အပျက်မျိုးလည်းရှိပေစွ။

“လူ့ဘဝ နှောင်အိမ် လယ်၊ ကြောင်လိမ်သွယ်လှေ ကား။

အချိုး အကွေ့ရယ် နဲ့၊ တိုးငွေ့ကာ လမ်းအဆက် ဆက် ဆင်းတက်လူသား” ဟုဆိုရမည်သာတည်း။

မောင်မျိုးသက်

ချစ်ရတဲ့ကောင်မလေးကိုယူဖို့ တရားမဝင်လုပ်ငန်း
လုပ်မိသူရဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

ချစ်သူ

ကိုကိုလှ (တမာမြေ)

ချစ်ဒုက္ခ
ကိုကိုလှ -ကမာမြေ

စိုင်းနောင် အဝေးပြေး
ကားဂိတ်သွားရန် အငှားကား
ရောက်နေကြောင်း ဟိုတယ်
ညွှန်ကြိုဝန်ထမ်း အောင်ကျော်
က လာပြောသည့်အတွက် အိပ်
ခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး ဟိုတယ်
ညွှန်ကြို ကောင်တာသို့ ရောက်
လာသည်။ စိုင်းနောင်အခန်းငှား
ခ စားသောက်စရိတ် ဖုန်းဆက်
ခ အားလုံးကို ငွေကြေးရှင်းပေး
ပြီး အားမရသေး။ တာဝန်ကျေ
ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများကိုဘောက်
ဆူးများပင် ထပ်မံပေးလိုက်
သေးသည်။ စိုင်းနောင် ပဲခူး
ရောက်တိုင်း ထွန်းပ တည်းခို
ခန်းမှာပဲ တည်းလေ့ အနားယူ
လေ့ရှိသည်။ စိုင်းနောင် တည်းခို
ရန် ရောက်လာပြီဆိုလျှင်လည်း
ဝန်ထမ်းအားလုံးက လိုလေသေး
မရှိ တာဝန်ကျေပွန်ကြသည်။

စိုင်းနောင် လိုချင်သည့်
အရာ အားလုံးကို မဖြစ်မနေ
ဖြည့်စွမ်း ပေးတတ်ကြသည်။
ယုတ်စွအဆုံး ဟိုတယ်မီးပျက်
သွားပါက စိုင်းနောင် အခန်း

မီးလင်းရန် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရေး
တာဝန်ခံကအစ တတ် ည့်
ပညာမနေသာဆိုသည့် ဘာ
ဝအတိုင်း လိုအပ်ချက် ဖြည့်
ဆည်းမြဲ ထိုသို့ပြုမူခြင်း၊ ဖြည့်
စွမ်းပေးခြင်း အကြောင်းရင်းခံ
သည်ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်၏ မိတ်ဆွေ
အရင်းအချာမို့ ပိုမို ဂရုစိုက်ရ
သည်။

စိုင်းနောင် ပဲခူးကို
ခြောက်လတစ်ခါ ရောက်လာ
တတ်သည်။ စိုင်းနောင် ပဲခူးသို့
ဘာလာလုပ်သည်။ လားရှိုးမှာ
ဘာလုပ်အကိုင်တွေ လုပ်ကိုင်
လဲဆိုတာ လှထွေး သိစရာမလို။
လှထွေး အကြောင်းကိုတော့
စိုင်းနောင် ဒီတစ်ခေါက်အတော်
လေး စူးစိုက်စုံစမ်း လေ့လာခဲ့
သည်။ လှထွေးကတော့ လုံးဝ
မသိရှာ။ စိုင်းနောင်ကို အနီး
ကပ် ညှော်ဝတ်ပြုရသည့် အောင်
ကျော်၊ စိုင်းနောင်က လှထွေး
အပေါ် စိတ်ဝင်တစားရှိကြောင်း
လှထွေးဘဝ အားလုံးကို ပြော
ပြလိုက်ကြောင်း မထိန်ချန်
မကွယ်ဝှက် ပြောချလိုက်သည်။
လှထွေးတစ်ယောက် အောင်
ကျော်ကို ဒေါသ ပေါက်ကွဲခဲ့

သည်။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
ကိစ္စအားလုံး မထိန်ချန် မကွယ်
ဝှက် ပြောချလိုက်သည့်အတွက်
ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့လိုက်
သည်။ အောင်ကျော် လှထွေးကို
ခွန်းတုံ့မပြန်ဝံ့။ ခန္ဓာကိုယ် အ
ချိုးအစား ပြေပြစ်ချောမောလှပ
သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
၏ အလှသည် စိတ်ဆိုးဖွယ် အ
ရာ အကြောင်းကိစ္စ ရင်ဆိုင်ရ
သော်လည်း အလှတရားက
ပျက်စီးယိုယွင်းသွားခြင်းမရှိ။

“မန္တလေးသွားမယ့်
ခရီးသည်များ ညနေ(၅)နာရီ
ထွက်မှာ ဖြစ်တဲ့အတွက် ကား
ပေါ် တက်နိုင်ပါပြီ”

ပဲခူး မန္တလေး ခရီး
သည်တင်ကား တာဝန်ခံ ဝန်
ထမ်းတစ်ဦး အသံကြောင့် စိုင်း
နောင်နှင့် အတူ ခရီးသည်များ
ကားပေါ်တက်ထိုင်ရန် လှုပ်ရှား
စပြုလုပ်သည်။ စိုင်းနောင် စီး
ရမည့် ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့်
ထိုင်ခုံကို လွယ်ကူစွာ တွေ့
လိုက်သည် နေရာမှာ နေသား
တကျ ဖြစ်ချိန် အသံတစ်ခါ
ကြား၍ မော့ကြည့်မိသည်။

“ထိုင်ခုံ ၂၁ ဟုတ်ရဲ့ လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ့် ထိုင်ခုံက ၂၂ ဆိုတော့ မများ နိုင်ဘူးလေ”

စိုင်းနောင်ဘေး ဝင် ထိုင်သူကို မသိမသာအကဲခတ် လိုက်သည်။ နောက်တစ်ခေါက် ထပ် အကဲခတ်လိုက်သည်။ အ လုပ်ရှုပ်နေသော မိန်းကလေးက စိုင်းနောင် အကဲခတ်နေသည် ကို မသိ။ သတိမထား သတိ ထားလိုက်ချိန်ဝယ်-

“ဟင် ကိုစိုင်းနောင် ပါလား”

“သေချာတာပေါ့ စိုင်း နောင်မှ စိုင်းနောင် အစစ်ပါ။ ကိုယ် ပဲခူးက မန္တလေးကိုပြန် တိုင်း ဒီကားနဲ့ ပြန်လေ့ရှိတယ်။ ဒီကားက ဖိမ်ကျတယ်။ စားရေး သောက်ရေးကလဲ လွယ်ကူ တယ်။ ဝန်ထမ်းတွေကလဲ ဖော် ရွေ့တယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ တာ ဝန် ကျေပွန်မှုရှိတဲ့ အရာအား လုံးကို တပ်မက်စွဲလမ်းတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ် လှထွေး”

ခရီးသည် များက လည်း နေသားတကျ ရှိနေကြ

သည်။ တာဝန်ရှိသူများကလည်း ထိုင်ခုံနေရာပြည့် မပြည့် လိုက် လဲ စစ်ဆေးပေးသည်။ ယာဉ် မောင်း ယာဉ်နောက်လိုက် ပဲခူး အတွက် စားသောက်ဆိုင်ကြီး မှာ ညစာဖြင့် ကားကုမ္ပဏီက တာဝန်ယူ ကျွေးသည်။ စိုင်း

“ဟင်-ဆေးခြောက်မှု ဟုတ်လား၊ ဆေးခြောက်အရောင်း အဝယ်လုပ်လိုလား၊ ဆေးခြောက်သယ် ဆောင်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်လိုလား”

နောင် လှထွေးကို လမ်းခရီး ဖော်အဖြစ် ကောင်းကောင်းအ သုံးချ နိုင်ခဲ့သည်။ လှထွေးက လည်း ကိုယ့်လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဆုံ စည်းခဲ့ရသူတစ်ယောက်နဲ့ လမ်း ခရီးတစ်လျှောက် အဖော်အဖြစ် ဆုံရလေခြင်းဟုပီတိဖြစ်ပါသည်။ ညနေစာ စားပြီးသည်နှင့် ကား မှာ မန္တလေးသို့ ခရီးနှင့်ချေ

သည်။ စိုင်းနောင်တစ်ယောက် လှထွေးနှင့် အခုလို တစ်ခရီး တည်း သွားရသည့် အဖြစ်က မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံခွင့်ရတာကို ပင် အခွင့်ကောင်းတစ်ခုရခြင်း ပင်-

“လှထွေး အခု သွား မှာ မန္တလေးပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အကြောင်းက”

“လှထွေး အမေ ထောင်ကျနေတာ သွားတွေ့ မလို့ပါ”

“အမေ ဟုတ်လား ဘာအမှုလဲ”

“ဆေးခြောက် အမှု ပါ”

“ဟင်-ဆေးခြောက်မှု ဟုတ်လား၊ ဆေးခြောက် အ ရောင်းအဝယ်လုပ်လိုလား၊ ဆေး ခြောက်သယ်ဆောင်တဲ့ အလုပ် ကို လုပ်လိုလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေ က ကြားခံလိုက်တာပါ။ ဒီလို ကိုစိုင်းနောင် လှထွေးမှာ အစ်မ တစ်ယောက်၊ မောင်တစ် ယောက် အမေနဲ့မိသားစုလေး ယောက်နေကြပါတယ်။ အမေ

ရှုထောင့် များစွာ ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

က လှထွေးတို့ မောင်နှမနဲ့ အမေ့ကို လောကမှာ ကျောခိုင်းပစ်ထားခဲ့တာ ခြောက်နှစ်ရှိပြီပေါ့။ လှထွေး ၁၀ တန်းအောင်တော့ မမမေခင် အိမ်ထောင်ကျတယ်။ မမယောကျာ်းကလဲ အတူနေတယ်။ အမေ့ကိုလဲ ဘာမှမပူနဲ့ သူ လုပ်ကိုင်ကျွေးပါမယ်ဆိုပြီး ပြောတော့ ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ကိုင်ကျွေးပါတယ်။ မမလဲ နှစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ စီးပွားရေး အဆင်ပြေလာတယ်။ ရွှေတွဲလွဲ၊ ငွေတွဲလွဲနဲ့ နေနိုင်လာတယ်။ သူ့ယောကျာ်းကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ခရီးထွက်သွားတယ်။ သူ ပြန်ရောက်ရင် အိမ်မှာ ညှဉ်သည်တွေ အဝင်အထွက်နဲ့ အတော်ရှုပ်တယ်။ လှထွေးတို့က သူ့ကို မှီခိုစားနေရ

တော့ ဘာမှစောဒက မတက်ဝံ့မပြောဝံ့ဘူး။ တစ်နေ့သူ့အိမ်မှာ ရှိတဲ့နေ့ပေါ့။ ညသန်းခေါင်ချိန်မှာ ရပ်ကွက်က လူကြီးတွေနဲ့ ရဲတွေအိမ်ကို ရောက်လာပြီး ညှဉ်စာရင်းစစ်မယ်ဆိုပြီး တံခါးဖွင့်ခိုင်းတယ်။ အမေက တံခါးထဖွင့်နေတုန်း မမယောကျာ်းက အိမ်နောက်ဖေးကနေ ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အမေရဲ့ အိမ်ခန်းထဲကိုလဲ ဆေးခြောက်ထုပ်တွေ ပစ်ထားခဲ့တယ်။ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ ရဲတွေ တွေ့သွားတော့ သူ့ပိန်းမဖြစ်တဲ့ မမကိုဖမ်းမယ်လုပ်တယ်။ အဲဒီမှာ အမေက မမမှာ ကိုယ်လေးလက်ဝန်နဲ့ မဖမ်းကြပါနဲ့။ သူ့အိမ်ရာထဲမှာတွေ့တာ သူ့ကိုပဲ ဖမ်းပါဆိုတော့ ရဲတွေကလဲ

အမေ့ကိုဖမ်းသွားတယ်လေ။ အဲဒါနဲ့ အမေလဲ ထောင်ခုနစ်နှစ်ကျသွားတယ်။ အမေ ထောင်ကျတော့ လှထွေးလဲ ကျောင်းဆက်မတက်ဖြစ်ဘူး။ ဆရာ ဦးဘထွန်းရဲ့ တည်းခိုခန်းမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝရောက်ခဲ့ပါတယ်။

“ဒါဆို လှထွေး ခဲအိုက ယောကျာ်း မပီသဘူးဆိုရမှာပေါ့”

“ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်မခံရဲဘူးဆိုရမှာပေါ့။ အမေက ထောင်ကျ ခံလိုက်တော့ သူ့ယောကျာ်းက မမနဲ့ကလေးကို ရန်ကုန်နဲ့ဝေးရာကို ကိုကိုးကျွန်းအုန်းဆီ၊ အုန်းဆံထုတ်လုပ်တဲ့ အလုပ်စခန်းကို ခေါ်သွားပြီး အလုပ်သွားလုပ်နေကြတယ်”

“ကိုယ်က လှထွေး အကြောင်းကို အောင်ကျော် ပြောပြလို့သိသင့်သလောက် သိထားပြီပါပြီ”

“လှထွေး အကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မေးရ စုံစမ်းရတာလဲ”

“လှထွေးက တည်းခိုခန်းက ဝန်ထမ်းအားလုံးထက်

စိုင်းနောင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး သည်နှင့် နောက်မဆုတ်တမ်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် တတ်သည်။

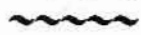
စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလို့ ပေါ့”

“အို ကိုစိုင်းနောင် ကလဲ”

စိုင်းနောင်တို့ စီးလာ သည့် ကားသည် ကျွန်းကုန်းသို့ ရောက်ချေပြီ။ ညနေစာ အဖြစ် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ညှော်ပဲပြီး နာရီဝက်ခန့် အနားယူစေသည်။ စိုင်းနောင်သည် လှထွေးအမေ အတွက် စားစရာ အစုံအလင် ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ လှထွေး ငြင်းဆန်သော်လည်းမရ၊ လက် ခံလိုက်ရသည်။ စိုင်းနောင်နှင့် ခရီးသည်အားလုံးကို (---)ကား

ကုမ္ပဏီက ညှော်ဝတ်ကျောပွန်မှု အပြည့်အဝပေးရုံတင်မက ကား စီးရင် အပျင်းပြေ ဗီဒီယိုကား ဖြင့် ညှော်ခံသေးသည်။ ဗီဒီယို ကားကလည်း နိုင်ငံခြားကား။ စိုင်းနောင်အဖို့ ကားကောင်း တစ်ကားလို့ ယူဆလိုက်ပေမယ့် နိုင်ငံခြားကား အားမပေးတဲ့ သူတွေအဖို့ ငြီးငွေ့စရာဖြစ်နေ သည်။

ဇာတ်လမ်းက စိုင်း နောင်အတွက် စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ကောင်းနေတုန်း လမ်းက ကြမ်းတော့ ဗီဒီယိုကားက ဖန် သားပြင်မှာ မသဲကွဲရတာ ကြောင့် ကားပေါ်ပါ ယာဉ် နောက်လိုက်အကူက ပိတ်လိုက် သည်။ စိုင်းနောင်လည်း လှထွေး ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၊ ဘာ အိပ်ပျော်နေသော လှထွေး ခေါင်းကလေးကို စိုင်းနောင် ပခုံးလေးနှင့် အသာတကြည် ထမ်းတင်ပေးလိုက်သည်။ စိုင်း နောင်၏ အတွေးကမ္ဘာတို့သည် နယ်ချဲ့ခွင့် ရခဲ့ချေပြီ။

စိုင်းနောင် ဒီတစ် ခေါက် အချီကြီး ဇာတ်လမ်း

ခင်းရန်ကြုံရွယ်လိုက်သည်။ စိုင်း နောင်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသည်နှင့် နောက်မဆုတ်တမ်း လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်တတ်သည်။ အခုတ လော အဖမ်းအဆီးများလှသည့် ကြားက စိုင်းနောင် အရဲစွန့် ထွက်ခဲ့သည်။

စိုင်းနောင် မောင်းလာ သည့် အက်ဆီးဆလွန်းကား လေးသည် မြူးကြွနေသကဲ့သို့ ယာဉ်ကြောပေါ်တွင် ဇောင်းထဲ က မြင်းလွှတ်လိုက်သလို က ဆုန်ပေါက်၍ ပြေးနေသည်။ စိုင်းနောင်ကလည်း အတွေး ကမ္ဘာချဲ့ကာ မိုင်နှုန်း ၅၀ အောက်လျော့ မမောင်း။ ဒီတစ် ခေါက်အောင်မြင်ရင် စိုင်းနောင် လှထွေးကို လက်ထပ်ယူမည်။ ဦးဘထွန်း ဟိုတယ်မှာ မင်္ဂလာ ဆောင်မည်။ လှထွေး မိသားစု ကို ငွေရေးကြေးရေး ပံ့ပိုးကူညီ ပေးမည်။ စိုင်းနောင် အစီအစဉ် များဆွဲချလိုက်ပါသည်။

စိုင်းနောင် ကားလေး သည် ကျိုင်းတုံမြို့နယ်ထဲမှာ ရှိ သည်။ စိုင်းနောင်တို့ ရွာရှေ့ ရောက်တော့ စိုင်းနောင်ကားကို တပ်မတော်ထောက်လှမ်း အဖွဲ့

ဝင်များ၊ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ မူးယစ်အထူးတပ်ဖွဲ့ဝင်များက တားဆီးနေသည်။ စိုင်းနောင် ထိတ်လန့် ချောက်ချားမှု ရှိသွားသည်။ ဣန္ဒြေမပျက်ကားကို တာဝန်ရှိသူများရှေ့ ရပ်ပေးလိုက်သည်။

“လိုင်စင် မှတ်ပုံတင်ပေး”

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ”

“ရန်ကုန်ကို”

စိုင်းနောင် အခြေအနေအားလုံးကိုသိနေသည်။ လွတ်ဖို့ တော့မလွယ်။ စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့က သေသေချာချာ စစ်ဆေးနေတော့ စိုင်းနောင် စစ်ဆေးသူနားချဉ်းကပ်ပြီး ငါးရာတန်အုပ်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ ဟေ့လူ ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

စိုင်းနောင် ငွေပေးလိုက်သော စစ်ဆေးရေးအဖွဲ့မှ တာဝန်ကျ ရဲဘော်ကအော်လိုက်မှုကြောင့် အားလုံး မှင်တတ်မိသွားကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာ

ဒွေး”

“ဒီလူ ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံအတင်းထိုးပေးနေတယ်”

စိုင်းနောင် ထိုးပေးလိုက်သော ငါးရာကျပ်တန်အုပ်ကို ဆရာဒွေးဆိုသူက စစ်ဆေးရေး အရာရှိတစ်ဦး လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

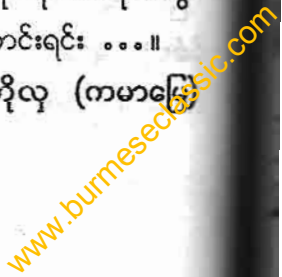
“လာ လာ မင်းလိုက်ခဲ့”

စစ်ဆေးရေးရုံးခန်းကို စိုင်းနောင် လိုက်ခဲ့ရသည်။ မေးသမျှ အကုန်ပြောရသည်။ စိုင်းနောင် ကားကိုလည်း အသေအချာ စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေးကြသည်။ စိတ်ကြွဆေးပြားများအထုပ်လိုက် တွေ့သွားကြသည်။ စိုင်းနောင်ကိုလည်း စိတ်ကြွဆေးပြား ၁၀ သိန်းဖိုးနီးပါး နယ်ဆောင်လာမှုဖြင့် ကျိုင်းတုံရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းမှ တရားဥပဒေအရ အမှုဖွင့်အရေးယူဆောင်ရွက်လိုက်သည်။ စိုင်းနောင်ကားကို အသေးစိတ် ထပ်မံစစ်ဆေးမှုကြောင့် ယာဉ်၏ လေကာမှန်မိုက်လာအောက်အကန့်အတွင်း လျှို့ဝှက်ကန့်ထားသည့် စိတ်ကြွဆေးပြား ၂၀၀၀

ပါ အထုပ် ၃၃ ထုပ်နှင့် ဓာတ်ဆီတိုင်ကီ အံ့ဝှက်အတွင်း စိတ်ကြွဆေးပြား ၃၀၀၀ပါ အထုပ် ၆၅ ထုပ် စုစုပေါင်း ဆေးပြား ၂၆၁၀၀၀ ကာလတန်ဖိုး ကျပ်သိန်း ၅၅၀ ဖိုးထပ်မံရှာဖွေသိမ်းဆည်းရခဲ့မှုကြောင့် စိုင်းနောင်ဘဝ၊ စိုင်းနောင်အတွေး၊ စိုင်းနောင် လှထွေးကို လက်ထပ်ယူရမည့် အရေးတို့သည် ယခုတော့ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမှု ခံစားရလေတော့သည်။

လှထွေးကလည်း အမှောင်လမ်းမှာ လျှောက်နေသည့် လက်ထပ်လိုသည့် လှထွေးဘဝ တစ်ခုလုံးကို စောင့်ရှောက်လိုပါသည်ဆိုသည့် စိုင်းနောင် အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး သတင်းကြားမိရသည်နှင့် အမှောင်လမ်းက ချစ်သူဒုက္ခ ဘဝလမ်းခရီးသို့ နှက်ရှိုင်းစွာ မရောက်ရလေခြင်း ဟုတွေးရင်း လှထွေး တစ်ယောက် လူ့ဘဝတစ်ကွေ့မှာ သာယာဖြောင့်ဖြူးသော ဘဝမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါစေဟု တွေးရင်း ဆုတောင်းရင်း . . .။

ကိုကိုလှ (ကမာမြေ)

သံသယအပန်း အပြုံးတို့ဖြင့် ချေဖျက်ခဲ့သူ

ဇော်ထွဋ်(ကမ်းသာယာ)

“သံသယအမှန်း
အပြုံးတို့ဖြင့်
ချေဖျက်ခဲ့သူ”

ဇော်ထွဋ်
(ကမ်းသာယာ)

ဟုတ်မှပါလေ။ အစ်မကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူးတဲ့ လူတိုင်းက ခုလို ပြစ်မှုကြီးမျိုးကို ကျူးလွန်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အင်းပေါ့လေ။ အံ့ဩမယ်ဆိုရင်လည်း အံ့ဩစရာပါ။ ဒါကလည်း အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စကိုး။ ပြောပြမှာပါ။ ခဏတော့ စောင့်ပြီး နားထောင်နော်။ ငါ့မောင်က ထောင်ပိုင်ကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာဆိုတော့ အစ်မပြောပြမှာပါ။ ငါ့မောင်လို့ ခေါ်တာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ အင်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အစ်မဘက်က မထင်ပါဘူး။ ခုလို ပြောပြချင်တာကြာပြီ။ ရေးပါ။ ရေးနိုင်ပါတယ်။

အစ်မရဲ့ မွေးရပ်မြေကို ငါ့မောင်က သိပြီးသားဆိုတော့ အကျယ်တဝင့်တော့ ပြောမပြောတော့ဘူးလေ။ အစ်မတို့က ဆင်းရဲပါတယ်။ ဟုတ်မှပါလေ။

အစ်မတို့ ငယ်ငယ်လေးက တည်းက ဆင်းရဲကျပ်တည်းတဲ့ ဒဏ်ကို အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် ခါးသီးစွာခံစားခဲ့ရတယ်။ ငြော်ငြါ့မောင်ကလည်း ကဗျာဆန်တာတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ဘဝနဲ့ ယှဉ်ပြီးပြောနိုင်တာပါ။ အင်း အင်း အဲဒီလိုပြောချင်လည်းပြောလို့ရတာပေါ့။ အစ်မတို့က ဆင်းရဲပေမယ့် ရိုးသားတယ်။ အလုပ်ကို မရွေးတမ်းကြိုးစားပြီး လုပ်တယ်။ ငါ့မောင်က မြောက်ပြောနေပြန်ပြီ။ ငါ့မောင်က လူကဲခတ်တော့ မညံ့ပါဘူး။ အစ်မက အပျိုတုန်းကဆို ရွာမှာ ကွမ်းတောင်ကိုင်ပေါ့။ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် မဝတ်စားရတာတောင် သူ့မျက်စိထဲမှာ ကြည့်လို့မဝဘူးလို့ အစ်မ ယောက်ျား ကိုညိုမောင်ကတော့ ခဏခဏ ပြောပါတယ်။ အရေးထဲ ငါ့မောင်က ရယ်စရာ ပြောပြန်ပြီ။ အရွယ်ရောက်လာတော့ ကိုညိုမောင်နဲ့ လူငယ်တို့ သဘာဝ မေတ္တာမျှခဲ့ကြတယ်။ ကိုညိုမောင် မိဘတွေကလည်း မကန့်ကွက်ကြပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ရိုးသား

တာလည်း ပါတာပေါ့နော်။ ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ အစ်မက အတန်းပညာကို ဆယ်တန်းထိ သင်ဖူးတယ်လေ။ ဆက်တက်ချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဆင်းရဲတော့ ဆယ်တန်းကို မဖြေလိုက်ရဘူး။ ကျောင်းထွက်လိုက်ရတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုညိုမောင် မိဘတွေကလည်း မိသားဖသားပီပီ လာရောက် တောင်းရမ်းကြတယ်။ ဆင်းရဲတာ တစ်ခုက လွဲရင် အစ်မ ကိုညိုမောင်ရဲ့ မိဘတွေ သဘောတူနိုင်တဲ့ အချက်တွေ ရှိနေတာကို။ ဝမ်းသာတာပေါ့။ ကိုညိုမောင် မိဘတွေက လူချမ်းသာ စာရင်းဝင်ကြသူတွေဆိုတော့ မင်္ဂလာပွဲက ပျော်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဟင်္သာတက ဆိုင်းတောင်ပါသေးတယ်လေ။ ငြော် . . . ငါ့မောင်ကလည်း ဒီအကြောင်းကို ပြောပြမှာပါ။ ကြားဖြတ်မမေးနဲ့လေ။ စေ့စေ့စုံစုံ သိရအောင် ရှင်းပြနေတာနော်။ ဈေးကိုင်တာ မဟုတ်ရပါဘူး။ ငါ့မောင်မှာ အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား။ ပြောမယ်လေ။ မိဘတွေ လက်ဖွဲ့တာ

ရှုထောင့် များနှင့် ရသနိမိတ်

ပြီ။ အစ်မထက်တော့ အသက် ကြီးတယ်။ ကိုညိုမောင်နဲ့တော့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဘမောင်က ရွာမှာဆို လူချမ်းသာ တစ်ယောက်လေ။ မိန်းမကိစ္စတွေမှာ နာမည်ပျက်ရှိတယ်။ ဒါပေါ့ ငါ့ မောင်ရယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အထင် ကြီးတာလည်း ပါချင်ပါမှာပေါ့ နော်။ ဟင့်အင်း --- အစ်မနဲ့ တော့ ဘာမှမပတ်သက်ခဲ့ဘူး။ သူကသာ အစ်မကို တန်းတန်း စွဲဖြစ်နေတာ။ သူနဲ့အစ်မ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်မှုရှိနေ သလိုလို ရွာထဲမှာ ဘမောင်က သတင်းလွင့်တယ်။ ပထမတော့ အစ်မက ရိုးရိုးသ ကးသား ထားတာ။ အစ်မ စိတ်က ရိုးသား တော့ လိပ်ပြာသန့်တယ်။ ဘမောင်က သူ့အကြံနဲ့သူဆိုတော့ လူတွေ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်လာအောင် အိမ်ကို လာနေတာကိုး။ လူတွေက ပထမတော့ သတိထားမိပုံမပေါ်ကြဘူး။ ကိုယ့် အလုပ်နဲ့ကို မအားလပ်ကြတော့ သူများအကြောင်း မစပ်စုကြဘူးလေ။ ဘမောင်က နေရာ တကာ ဒီအကြောင်းတွေပဲ ပြော တာများလားလို့ အစ်မတို့ကို

လေးနဲ့ အစ်မတို့ လင်မယား နှစ်ယောက် ကြိုးစားလိုက်တာ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ စီးပွားရေးက အတော့်ကိုတိုးတက် လာတယ်။ ကိုညိုမောင် အသောက်အစား ကင်းတာလည်း ပါတာပေါ့နော်။ ရှေ့ဆောင်လမ်း ဖြေတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ရွာလုံးက အစ်မနဲ့ ကိုညိုမောင်ကို ကြည့်ပြီး အားကျ ဂုဏ်ယူကြပါတယ်။ ဒီမှာပဲ

အစ်မတို့ မိသားစုကို ကြမ္မာတစ်ခုက ဝင်ရောက်လာတော့တယ်။ အိမ်ထောင်မကျခင် အစ်မ အပျိုတုန်းကပဲ အရူးအမူးကြိုက်နေတဲ့ ဘမောင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ရွာထဲမှာ ရှိတယ်။ ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီ ဘမောင်ဆိုတဲ့ ကောင်က အဆိုးဆုံးလို့ ပြောရမှာပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့မှာလည်း အိမ်ထောင်နဲ့လေ သားတစ်ယောက် တောင်ရနေ

ရှုထောင့် ညွှန်းနှိုင်းခြင်း ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

အကဲခတ်သလို ကြည့်လာကြ တယ်။ ဘမောင်ပြောတာ ဟုတ် လေမလားလို့ အစ်မကိုသံသယ နဲ့ လူတွေကြည့်လာရော။ ဒါပေါ့ ငါ့မောင်ရယ်။ အစ်မဘက်က ရိုးရိုးသားသားဆိုတော့ မဆိုင် သလိုပဲနေတာပေါ့လေ။ ဟုတ်မှ မဟုတ်ကြတာ။ ဂရုလည်းမစိုက် မိဘူး။ သတိလည်း မထားမိဘူး ပေါ့နော်။ ဒါကိုပဲ ပတ်ဝန်းကျင် က ပုံကြီးချဲ့ပြောဆိုလာကြတော့ တယ်။ ကြားတာပေါ့။ ယောက္ခမ တွေကဆို အရင်လို ဖော်ဖော်ရွေ ရွေ မရှိကြတော့ဘူး။ အစ်မ သတိထားမိတယ်။ ကိုညိုမောင် က-

“ကြည့်ပြာ့ကို တစ်ခု လောက်မေးချင်တယ်။ အထင် သေးလို့ မေးတာမဟုတ်ဘူး။ အ မှန်ကို သိချင်လို့ မေးတာပါ”

“ဪ တကတည်း မှာပဲ ကိုညိုမောင်ရယ်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မက လင်မယားတွေ ဘာ သိချင်လို့လဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေး။ ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြားမှာ ဘာ မှ ထိန်ဝှက်ထားစရာမရှိပါဘူး”

“မင်းနဲ့ ဘမောင် ဘာ လိုလိုဖြစ်နေတယ်လို့ ရွာထဲက

ကြားခဲ့လို့။ ငါကတော့ မယုံ့ချင် ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရွာကလူတွေ ပြောဖန်များလာလို့ မေးကြည့် တာပါ”

‘ရှင် ဘုရား ဘုရား။ ကြံကြီးစည်ရာ ကိုညိုမောင် ရယ်။ ကျွန်မအကြောင်းလဲ ရှင် သိရက်သားနဲ့ ကျွန်မမှာ ဒီလို ဖောက်ပြန်ချင်တဲ့ စိတ်မရှိရိုး အမှန်ပါရှင်’

‘အေးပါကွယ် မင်း မဟုတ်ဘူးဆို ပြီးတာပဲ’

ကိုညိုမောင်က အစ်မ အနားက ထသွားတယ်။ ဒါပေါ့ တစ်အိမ်တည်းအတူ နေလာတဲ့ လင်မယားတွေပဲ ကိုညိုမောင် အစ်မ အပေါ်မှာ သံသယရှိနေ ပြီဆိုတာကို သိလိုက်ရတယ် လေ။ ဘမောင်ကိုလည်း အစ်မ အလွန်ကို ဒေါသဖြစ်သွားတယ်။ ရိုးရိုးသားသားနေပါရက်နဲ့ ခုလို မဟုတ်သတင်းတွေ လွှင့်တာကို အစ်မ ပိုပြီးခံပြင်းရတာပါ။ သွေး ဖောက်ပြီး သစ္စာဆိုရဲ့ပါတယ် ငါ့ မောင်ရယ်။ အစ်မမှာ ဒီလို စိတ် ကူးမျိုးလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မ ရှိခဲ့ပါဘူး။ ကိုညိုမောင်ကလွဲရင် ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ သာမန်

ထက်ပိုပြီး အစ်မ မဆက်ဆံခဲ့ ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့်လဲ ပြဿနာ က ဒီမှာတင် ရပ်မသွားသေးဘူး ငါ့မောင်။ အစ်မ ယောက္ခမ မိန်း မသူအိမ်ကို မျက်နှာမသာမလာ နဲ့ ရောက်လာတယ်။

“သား ရှိလားဟေ့ ကြည့်ပြာ”

“ကိုညိုမောင် လယ် ထဲ ဆင်းသွားတယ် အမေ။ အ မေ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

‘ခိုင်းစရာ မရှိပါဘူး အေ။ ညည်းကို ပြောစရာရှိလို့ ငါ လာခဲ့တာ။ ညည်းနှုတ်အေ လူကြားလို့မှ မကောင်း။ ငါ့သား ညိုမောင်ကို နင်သစ္စာဖောက်ပြီး ဘမောင်ဆိုတဲ့ မျက်နှာရူးကောင် နဲ့ မျောက်ဇာတ်ခင်းနေတယ်ဆို’

‘ဘုရားပေးပေး ကျမ်း ပေးပေးပါအမေရယ်။ ဘမောင် က ဟိုတုန်းကတည်းက သမီး ကို ကြိုက်နေတာ။ ခုချိန်ကြမှ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ခုလို မ ဟုတ်သတင်းတွေ လွှင့်နေတာ လဲ မသိဘူး’

‘ဟုတ်ရင်ကျော် ပုတ် ရင်ပေါ်မှာပဲဟေ့ ဟုတ်လို့ သတင်းရွာထဲမှာပြန်နေတာပေါ့’

ရှုထောင့် မျှသန်းနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ညည်းဘက်က အနေအထိုင် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေ နောက်မှ ငါ့ တို့ မိသားစုကို အဆိုးမဆိုနဲ့၊ ငါ သွားမယ်'

ယောက္ခမ ပြန်သွား တော့ အစ်မရှက်လို့ ငိုလိုက်ရ တာ။ အစ်မတို့ မျိုးရိုးက ဆင်း ရဲကြပေမယ့် စာရိတ္တတော့ မ ပျက်စီးကြပါဘူး။ ခုတော့ လင် နေ့ ယောက္ခမတွေပါ သံသယ ဘွေဝင်ကုန်ကြတော့ အစ်မ ဘ မောင်ကို သတ်ပစ်ချင်လောက် အောင် မုန်းတီးနေခဲ့တယ်။ ဘ မောင်က ခုလိုဘာကြောင့် လုပ် နေတာလဲဆိုတာ တွေးကြည့် လို့ကို မရဘူး။ အစ်မကို ပိုင်ဆိုင် ခွင့်မရလိုက်လို့ မစားရတဲ့ အမဲ သဲနဲ့ပက်တာလား။ တကယ်ဆို သူ့မှာလဲ အိမ်ထောင်နဲ့။ စာ ကယ် မဟုတ်ကြဘဲ ခုလိုပြော တော့ နှစ်ဖက်စလုံး နှစ်နာကြ တာပေါ့နော်။ ဘယ်နေပါမလဲ ပြောတာပေါ့၊ ငါ့မောင်ရယ်။ ကို ညိုမောင်ကိုလဲ သေသေချာချာ ရှင်းပြတာပေါ့။ အနေအထိုင်လဲ ဆင်ခြင်ပါတယ်။ ကိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ အပြောခံရတာကိုက အစ်မ စိတ် ခံပြင်းတာပါ။ ဟုတ်တယ်။ ကို

ညိုမောင်က ပြောင်းလဲသွား တယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက် ထဲ ရှိတဲ့အိမ်မှာ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် တိုင်တိုင်ပင်ပင် မရှိကြတော့ ပြီးငွေစရာကောင်း လာတာပေါ့၊ ငါ့ မောင်ရယ်။ အစ်မလဲ အတတ်နိုင်ဆုံး ကို ညိုမောင် အကြိုက်နေပေမယ့် ကိုညိုမောင်က စားစရာရှိစားပြီး စယ်ထဲဆင်းချင်ရင် ဆင်း၊ မ ဆင်းရင် သူ့အမေအိမ်ကို သွား နေတာ များလာတယ်။ အစ်မ အပေါ်မှာ မယုံကြည်တာ သေ ချာသွားပြီလေ။ ငါ့မောင်ပဲ စဉ်း စားကြည့်ပေါ့ဟယ်။ လင်ရယ်၊ မယားရယ် ခုလို မယုံကြည်ဘဲ သံသယတွေ ရှိနေကြတော့ အစ်မဘက်က ဘယ်စိတ်ချမ်း သာနိုင်တော့မှာလည်းကွယ်။ တစ်နေ့ ရွာထဲကို သူရင်းငှား

မရောက်တာကြာလို့ အသွား၊ ရွာလယ်မှာ ဘမောင်နဲ့ တွေ့ တယ်။ အစ်မကို မြင်တော့ ဘမောင်က မချိုမချည် မျက်နှာ နဲ့ အစ်မကို နှုတ်ဆက်တယ်။ အစ်မ အသားတွေက တဆတ် ဆတ်တုန်ပြီး ဒေါသလဲ အလွန် ဖြစ်သွားတယ်။ ဘမောင်က တော့ ဘာမှ မဟုတ်သလိုပါပဲ။

“ကြည့်ပြာ နေကောင်း တယ်နော်။ မတွေ့တာကြာလို့ လား မသိဘူး ဝလို့လှလို့ အရင် ကထက်တောင် ပိုချောလာ တယ်”

ဘမောင်ရဲ့ နှုတ်ဆက် စကားက အစ်မ ဒေါသတရား တွေကို ပိုပြီး နှိုးဆွလိုက်သလို ပဲ။ အစ်မက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ အိမ်ကို တန်းပြန်လာခဲ့တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အစ်မ ဒီ ပြဿနာကို ဘယ်လိုရှင်းရမလဲ လို့ စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ ကို ညိုမောင်ကလဲ အစ်မကို သိသိ သာသာ ရှောင်ဖယ်လာတာ တွေ့လို့ အစ်မ စိတ်မကောင်း လဲ ဖြစ်ရပါတယ်။ နောက်ဆုံး အစ်မ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချလိုက်တယ်။ အစ်

မ ရွာထဲကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ထွက်လိုက်တယ်။ ဒီမှာပဲ ဘမောင်နဲ့ ထပ်တွေ့တယ်။ ဘမောင်ကို တွေ့တော့-

“ဘမောင် နင့်ကို ငါ ပြောစရာရှိတယ်။ ဘဝ တစ်ခုလုံးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးပြောမှာနော်။ နင် ရွာနောက်က ညောင်ပင်ကြီးကိုလာခဲ့ ငါစောင့်နေမယ်။ နင် ခုချက်ချင်း လာဖြစ်အောင် လာနော်။ နင် စိတ်ချမ်းသာစေရပါ့မယ် ဘမောင်ရယ်”

အစ်မ ပြောလိုက်တယ်လေ။ ဟုတ်မှာပေါ့ ငါ့မောင်ရယ်။ ဘမောင်က အစ်မကို အရူးအမူး ကြိုက်နေတာကိုး။ တဏှာရူး နှာဘူးပဲ။ မိန်းကလေးတွေမြင်ရင် ပျိုပျိုအိုအို ငမ်းငမ်းတက်နေတာလေ။ အစ်မဘက်က ခပ်နွဲ့နွဲ့လေးပြောလိုက်တော့ ဘမောင်က အစ်မကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးသွားတယ်လေ။ အင်း . . .။ ဒါပေါ့ ဒါပေါ့။ ဘမောင် စိတ်ထဲမှာ အစ်မကို အဲဒီလို ထင်သွားတာကိုး။ အစ်မလဲ ညောင်ပင်ကြီးအောက်ကိုသွားခဲ့တယ်။ ဘမောင်ကတော့ ရောက်မလာ

သေးဘူးလေ။ ဘယ်စဉ်းစားမိမှာလဲ ငါ့မောင်ရယ်။ အဲဒီတုန်းကသာ အစ်မ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ရင် အစ်မ ထောင်ဆိုတာကို မြင်တောင်မြင်ဖူးမှာ မဟုတ်ဘူး။ အင်း . . . ဆက်ပြောမယ်လေ။ အစ်မ ညောင်ပင်အောက်ကို ရောက်ပြီး ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရဘူး ဘမောင်ရောက်လာတယ်။ ညောင်ပင်အောက်မှာအစ်မကိုတကယ် တွေ့လိုက်ရတော့ ဘမောင်ရဲ့ မျက်နှာမှိုရသလိုပါပဲ။ ရာဂရဲ့ အငွေ့ အသက်တွေကို သယ်ဆောင်ထားတဲ့ ဘမောင်ရဲ့ အကြည့်တွေဟာ အဲဒီတုန်းက အစ်မဒေါသတွေကို အမြင့်ဆုံး ရောက်စေခဲ့တယ်။ ဘမောင်က အစ်မ အနားကို တိုးကပ်လာပြီး-

‘ကြည်-ကြည်ပြာဘဝနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို ပြောစရာ ရှိတယ်ဆိုတာ ဘာ--ဘာကို ပြောတာလဲဟင်’

ဘမောင်ရဲ့ အသံဟာ ပုံမှန်တော့ မဟုတ်ဘူး။ အင်းရင်ခုန်တာလား ရင်တုန်နေတာလားတော့ အစ်မလဲ မပြော

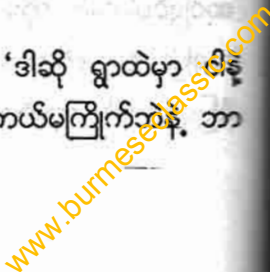
**ဘမောင်က အစ်မကို
အရူးအမူးကြိုက်နေတာကိုး။
တဏှာရူး နှာဘူးပဲ။
မိန်းကလေးတွေမြင်ရင်
ပျိုပျိုအိုအို
ငမ်းငမ်းတက်နေတာလေ။**

တတ်ဘူး။ အဲဒါပေမယ့် သေချာတာကတော့ ဘမောင်ရဲ့ အမူအရာဟာ သာမန်ထက် ပိုပြီး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတယ်။ စိတ်ကလဲ လှုပ်ရှားနေတယ်ထင်ပါရဲ့လေ။

“နင် ငါ့ကိုတကယ် ချစ်လား ဘမောင်”

“ချစ်---ချစ်တာပေါ့ ကြည်ပြာရယ်။ ဟိုတုန်းကတည်းက နင့်ကို ငါအရူးအမူး စွဲလမ်းခဲ့ရတာပါ။ နင့်ကိုသာ တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရလိုက်မယ်ဆိုရင် လက်ရှိ ဘဝအနေအထား အားလုံးကို ငါစွန့်လွှတ်ရဲတယ်။ ငါ့ဘဝဟာ နင်ပါပဲ ကြည်ပြာရယ်”

‘ဒါဆို ရွာထဲမှာ ငါနဲ့ နင် တကယ်မကြိုက်ဘဲနဲ့ ဘာ

ရှုထောင့်များနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ကြောင့် ကြိုက်တယ်လို့ သတင်း
လွှင့်နေရတာလဲ ဘမောင်'

'ဒီလို သတင်းလွှင့်
လိုက်ရင် နင်တို့ အိမ်ထောင်ရေး
အဆင်မပြေဖြစ်၊ နင်တို့အခြေ
အနေဖရိုဖရဲဖြစ်ပြီး ဘက်ကို
နှင့် စိတ်လည်လာလိမ့်မယ်လို့
တွေးထားလို့ပါ။ ငါ့ အချစ်ကို
တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ ကြည့်ပြာရယ်
နော် နော်'

အစ်မလဲ ဘာမှ မမြင်
ရတော့ဘူး။ ဘမောင်ရဲ့ စကား
တွေဟာ အစ်မနားကို မချိုသာ
ဘဲ ဒေါသတရားတွေကို တွန်း
အားပေးလိုက်တယ်။

"လူယုတ်မာ ငါ မ
ဖောက်ပြန်ဘဲ မဟုတ်သတင်း
တွေလွှင့်၊ ငါ့ကို လူတကာ တံ
တွေးခွက်မှာ ပက်လက်မျော
အောင်လုပ်တဲ့ကောင် သေပေ
တော့"

အစ်မလဲ ပါလာတဲ့
ဓားနဲ့ မသေမချင်းခုတ်လိုက်
တယ်။ အစ်မက ဒီလိုလုပ်လိမ့်
မယ်လို့ ဘမောင်ဘက်က မျှော်
လင့် မထားတာလဲ ပါတာပေါ့
နော်။ အငိုက်မိသွားကာပါ။ နို့မို့
ဆို ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အားချင်း

က ဘယ်မျှမလဲ။ အမယ်လေး
အထင်မကြီးလိုက်ပါနဲ့ ငါ့မောင်
ရယ်။ အရင်ကဆို ကြက်တစ်
ကောင်တောင် သတ်ဖူးတာ
မဟုတ်ဘူးလေ။ ဒေါသတရား
တွေ ကြီးထွားနေတဲ့ အချိန်ဆို
တော့ အမှန်အမှားကို ဝေဖန်
နိုင်ဖို့ နည်းလမ်းက ဒီနည်းလမ်း
ပဲ ရှိတော့တယ်လို့ အစ်မဘက်
က ယူဆမိတယ်။ ဒါကြောင့်
လဲ ခုလို လုပ်လိုက်ရတာပါ။
အစ်မလဲ ဘမောင်ကို ခုတ် တဲ့
ဓားနဲ့အတူ ရဲကင်းကို အဖမ်းခံဖို့
သွားတယ်။ သိပ်တော့ မဝေးပါ
ဘူး။ နှစ်မိုင်လောက်ပဲ ရှိပါ
တယ်။ ရဲစခန်းတော့မရှိပါဘူး။
ရဲကင်းလောက်ပဲ ထားတယ်။
ပထမတော့ ဂါတ်စာရေးကြီးက
အစ်မ မြောထာကို မပေးဘူး။
နောက်မှ ရဲကင်းမှူးဖြစ်တဲ့ ဒုရဲ
အုပ် တစ်ယောက်က သေသေ
ချာချာမေးတယ်။ အစ်မက ဖြစ်
ပျက်သမျှ အရာအားလုံးကို ရှင်း
ပြပါတယ်။ အခင်းဖြစ်တဲ့ နေရာ
ကိုလဲ ပြောပြလိုက်တယ်။ အင်း
လိုအပ်တာတွေ မေးပြီး ရဲစခန်း
ကို ပို့လိုက်ပါတယ်။ လိုက်လာ
ကြပါတယ်။ ကိုညိုမောင်ရော

ယောက္ခမတွေပါ လိုက်လာကြ
ပါတယ်။ ကိုညိုမောင်ကို အစ်မ
အပြတ်မေးလိုက်တယ်။ ထောင်
က ထွက်လာရင် ဆက်ပေါင်း
ချင်ဆက်ပေါင်း မပေါင်းချင်
လဲရတယ်။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ အပြော
ခံ သံသယတွေနဲ့ အိမ်ထောင်
ရေးကို တည်ဆောက်ကြမယ့်
အတူတူ ခုလို ရှင်းရှင်းလင်း
လင်း လုပ်လိုက်တာ အစ်မရဲ့
ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနဲ့ သစ္စာတရား
ကို ပုံဖော်လိုက်တာပဲလို့ ပြော
လိုက်တယ်။ ကိုညိုမောင်က ငို
လိုက်တာ ငါ့မောင်ရယ်။ သူ့
ဘက်က သံသယတွေနဲ့ဆက်ဆံ
မိတာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ အကြောင်း
တောင်းပန်စကားဆိုတယ်လေ။
အစ်မကို နားလည် သွားကြပါ
တယ်။ ယောက္ခမတွေကလည်း
အားမငယ်ဖို့ ပြောပါတယ်။
တတ်နိုင်သလောက် အပြင်က
ကူညီဖို့လည်းပြောပါတယ်။ ကျေ
နပ်ပါတယ်။ ခုလို နားလည်သွား
တာကိုပါ။ မြို့နယ် တရားသူ
ကြီးရှေ့မှောက်မှာ အစ်မကိုယ်
တိုင် ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်တယ်
လေ။ ခရိုင်တရားရုံးက ထောင်
ဒဏ် ချမှတ်လို့ ဒီထောင်ကို

ရှုထောင့်မှည့်အင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ရောက်လာတာပေါ့။ အင်း လာတွေ့ကြပါတယ်။ တစ်လ တစ်ခါ ပုံမှန် လာတွေ့ကြပါတယ်။ ကုန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က တောင် ကိုညိုမောင် လာသွား သေးတယ်။ ငါ့မောင်နဲ့ ကိုညို မောင် လွဲသွားတာ။ ဟုတ်ပါ တယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီး ငါ့မောင် ကို ပြောပြသလိုပဲ အထဲမှာ အစ်မ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေတယ်။ ပေးလာတဲ့ တာဝန် ကိုလည်း ကျေပွန်အောင်လုပ် တယ်။ ဒါကြောင့် လျော့ရက် တွေရတာလေ။ လွတ်တော့မှာ ပါ။ သိပ်မလိုတော့ဘူး။ ရက် ပိုင်းလောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ ပျော်တာပေါ့နော် အပြင်နဲ့အထဲ ကတော့ဘယ်တူနိုင်မှာလဲ။ အစ် မ လွတ်တဲ့နေ့မှာ ကိုညိုမောင် ရော ယောက္ခမတွေပါ စုံစုံညီညီ လာကြိုကြမှာပါ။ သံသယတွေ ကင်းတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြတ်သန်းတော့မှာ လေ။ အဲဒီအတွက် အစ်မမှာ စိတ်ဓာတ် ခွန်အားတွေ၊ သတ္တိ တွေ အပြည့်ရှိပါတယ်။ ငါ့ မောင်ကို အစ်မရွာလာလည်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ရွာဦးစေတီ

ဘုရားပွဲတော်က တပေါင်းလ လေ။ အရောက်လာခဲ့နော်။ စည်ကားတာပေါ့။ ညဘက်မှာ ဇာတ်က ဗလာ ကတာကို။ ငါ့ မောင်က လူပျိုဆိုတော့ ဖူးစာ ရှင် ရှာပေးပါမယ်။ စိတ်ချ စိတ်ချ အစ်မ အစွမ်းကုန် ကူညီ မယ်။ တောသူ ရိုးရိုးသားသား ချောချောလေးတွေနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးမယ်။ ကဲ ဒါ လောက်ဆို အစ်မအကြောင်း ငါ့မောင် ပြည့် ပြည့်စုံစုံ သိပြီးပေါ့နော်။ ကျေနပ် ပြီ မဟုတ်လား။ စိုက်ခင်းမှာ ရေလောင်းရဦးမယ်။ သွားမယ် နော်။ ဩော် ရွာကို လာလည်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်။ အစ်မတို့ လင် မယားနှစ်ယောက်ကြိုနေမယ်။

မိတ်ဆွေရှိရာ (---) ထောင်ကို ဝင်ရောက်လည်ပတ် ရင်း စကားစပ်မိရာမှ မကြည် ငြာအကြောင်း ကျွန်တော်သိ လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန် တော် ဤစာ ရေးချိန်တွင် မကြည်ပြာတစ်ယောက် ထောင် မှလွတ်ကာ ဇာတိရွာကလေးသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ် သည်။ အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခု၏

သံသယအကြည့်များကို အပြုံး တို့ဖြင့် သက်သေပြခဲ့သော သစ္စာရှင် မကြည်ပြာကို ကျွန် တော် လေးစားမိသည်။ အမေ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ စိတ်တွင် မှတ်ထင်မိ၍ မကြည်ပြာတို့ ရွာ ကလေးသို့ သွားလည်ချင်ပါ တယ်။ ရွက်ဟောင်းကြွေ၍ ရွက် သစ်ဝေတော့မည် နွေရာသီအစ၊ ကာလတွင် အတိတ်ဟောင်းဆီ မှ အရာအားလုံး ရွက်ဟောင်း ကဲ့သို့ ကြွေကျကာ အိမ်ထောင် ရေးပျော်ရွှင်မှု ရွက်သစ်တွေဝေ နိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းမိပါ သည်။ တပေါင်းလ ကျေးလတ် ဘုရားပွဲတော်ကို သွားကာ ဗဟု သုတ ရှာဖွေချင်သည်။ ကိုညို မောင်နှင့် မကြည်ပြာတို့ ရွာက လေးသို့ သွားရောက်လည်ပတ် လိုသော ဆန္ဒက ရင်မှာတဖွဖွ ဖြစ်ပေါ်၍ နေသည်။ ရောဝတီ တိုင်းဒေသကြီး၊ လေးမျက်နှာ မြို့နယ်မှ ထိုရွာကလေးသို့ သွား ဖြစ်အောင် သွားမည်ဟု ကျွန် တော်စိတ်ထဲမှာ ခိုင်မာစွာ ဆုံး ဖြတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ဇော်ထွဋ်
(ကမ်းသာယာ)

သတိထားစရာ နယ်လှည့်သူခိုးအထာ

မောင်မောင်မြင့်(ဥယျာဉ်သစ်)

“သတိထားစရာ
နယ်လှည့်သူခိုးအထာ”
မောင်မောင်မြင့်
(ဥဿာဖြူသစ်)
(၁)

ကျွန်တော် တစ်နေ့
နေ့လယ် ၁၂ နာရီခွဲခန့် အချိန်
ခေါင်းနောက်နေသဖြင့်၊ အိမ်ရှေ့
ညှော်ခန်းရှိ ခုတင်တွင် အိပ်နေ
ရာမှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။
နေ့ ၁ နာရီခန့်အချိန်တွင် ဇနီး
ဖြစ်သူက

“ဟဲ့ ကောင်လေး အိမ်
ရှေ့မှာ အာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု လှမ်းအော်သံ ကြား
လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း
အိပ်ပျော်နေရာမှနိုးသွား၍ ချက်
ချင်းထ ကြည့်လိုက်ရာ အသက်
၁၃/၁၄ နှစ်ခန့် လူငယ်လေး
တစ်ယောက်မှာ ပစ္စည်းထည့်
ထားသော ပိန်အိတ် အဖြူတစ်
လုံးအား အိမ်ရှေ့ရှိ မဲလီပင်
အောက်တွင် ချထားပြီး ဟို
ကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ကစားနေသ
လို လုပ်နေသဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူ
က-

“ဘာလုပ် နေတာ
လဲ”

ထပ်မေးရာ
“နားနေတာပါ”
ပြန်ပြော၍
“ဒီအိမ်ရှေ့မှာ လာနား
မနေနဲ့”

ထပ် ပြောလိုက်၍
ထွက်သွားစဉ် ဇနီးဖြစ်သူက
အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး သေ့ချိတ်
ထားသော ခြံတံခါးအား ကြည့်
လိုက်ရာ ခြံတွင်ချိတ်ထားသော
ကြေး သေ့ခလောက်မှာ
အောက်သို့ပြုတ်ကျနေပြီး ခြံတံ
ခါး ဟနေသည်ကို တွေ့ရသ
ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အကျိုးအ
ကြောင်း ပြောရာ၊ ကျွန်တော်
လည်း အိမ်ရှေ့ ထွက်သွားပြီး
ခြံရှေ့မှ ပိန်အိတ်ကိုယူ၍ ပုခုံး
ပေါ်ထမ်း ထွက်သွားသော လူ
ငယ်အား-

“ဟေ့ကောင် ပြန်လာ
ဦး”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ
သည်။ ပြန်လှည့်လာကာ-

“ကျွန်တော်နောက်
မလုပ်တော့ပါဘူး”

ဟု ကျွန်တော်က
ဘာမှမမေးရသေးဘဲ၊ ပြောပြီး
ကျွန်တော့်ထံ ပြန်လာ၍ ကျွန်

တော် လက်နှစ်ဖက် ဖမ်းဆွဲပြီး
ခြောက်လှန့်လိုက်ကာ-

“မင်းကို ရဲစခန်း အ
ကြောင်းကြားမယ်”

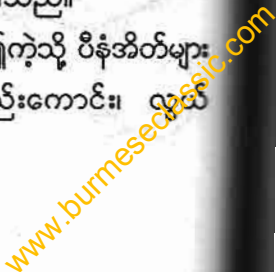
ဟု ပြောလိုက်ရာ-
“ရဲစခန်းကိုတော့ အ

ကြောင်းမကြားပါနဲ့။ ကျွန်တော်
နောက်မလုပ်တော့ပါဘူး”

ဟုသာ ပြောနေသဖြင့်
အိမ်ရှေ့တံခါးသေ့ကို ဖွင့်သူ
မှာ ဤလူငယ်သာဖြစ်နေသည်
မှာ အဖြေပေါ်နေပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း
နောင်မှခင်းများ မဖြစ်ပွားစေ
ရန် ကာကွယ်သည့် အနေဖြင့်
တာဝန်ရှိစွာ ရဲစခန်းသို့ အ
ကြောင်းကြားလိုက်ရာတွင် ရဲ
တပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ရောက်
လာ၍ လူငယ် ထမ်းလာသော
ပိန်အိတ်အတွင်း ဖွင့်ကြည့်ရာ
ဘာမှ သုံးမရ ရောင်းမရသည့်
အစုတ်အပြတ် အချို့ကိုသာ
ဟန်ဆောင် ထည့်ထားသည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် ရဲစခန်းမှ တပ်ဖွဲ့
ဝင်နှင့်အတူ လူငယ်ကို ထည့်
ပေးလိုက်ပါသည်။

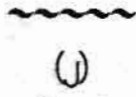
ဤကဲ့သို့ ပိန်အိတ်များ
ထမ်း၍လည်းကောင်း၊ လူငယ်

**အမှုဖွင့်ပြီးသည်နှင့်
ခင်းဖြစ်အရပ်သို့
အမြန်ဆုံးသွားရောက်၍
တရားခံကို
အမြန်ဆုံးဖမ်းမိရန်
စီစဉ်ဆောင်ရွက်လိုက်ပါသည်။**

င်္ဂလည်းကောင်း၊ လမ်းတကာ
ရွာကန်၍ အမှိုက်ပုံးများ အ
တွင်း တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့်
လည်း ကောင်း၊ လက်ဖြင့်လည်း
ကောင်း မွေနှောက် ရှာဖွေနေ
ကြသော လူငယ်များကို သတိ
ထားလျှင်၊ ခိုးမှုဖောက်ထွင်းမှု
များ ကာကွယ်နိုင်နင်းမည် ဖြစ်
ကြောင်းလည်း ကိုယ်တွေ့ တွေ့
ခဲ့ရသည်။ ကြားလည်း ကြားနေ
ရပါသည်။ သို့သော်လည်း ရိုး
သားစွာ ရှာဖွေလုပ်ကိုင်စားနေ
သော လူငယ်အချို့ကို မဆိုလို
ပါ။
ဤဖြစ်ရပ်ကြောင့်
ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်
နေစဉ် အချိန်က နာရီပိုင်းအ
တွင်း အိမ်ဖောက်ထွင်းမှုကို

ကျူးလွန်ပြီး၊ ခိုးမှုပါ ကျူးလွန်
ခဲ့သည့် ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းတစ်
ခုကို သတိရလိုက်သဖြင့် မှုခင်း
များ ကာကွယ်ကျဆင်းသွားစေ
ရန် မှတ်တမ်းတင်လိုက်ရပါ
သည်။

(၂)

ကျွန်တော် ကချင်ပြည်
နယ် မိုးညှင်းမြို့နယ် မိုးညှင်း
ရဲစခန်းတွင် ဒုရဲအုပ်/စခန်းမှူး
တာဝန်ကျနေစဉ်အချိန်က ဖြစ်
ပါသည်။ တစ်နေ့ နံနက် ၆ နာ
ရီ မထိုးမီအချိန် မိုးညှင်းမြို့
အရှေ့စုရပ်ကွက်နေ ဒေါ်ကြည်
အသက် ၃၀ အထည်ရောင်းသူ
က ရဲစခန်းသို့ရောက်လာပြီး ယ
ခုနေ့ နံနက် ၅နာရီခန့်အချိန်က
၎င်းနှင့်အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်တင်တို့
မိုးညှင်းဈေးတွင် ဖွင့်ထားသော
အထည်ဆိုင်သို့ အထည်များ
ရောင်းချရန် သွားရောက်ဆိုင်
ဖွင့်ခဲ့ကြရာ၊ အိမ်တွင် ၎င်းတို့
ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းသာ
နေသဖြင့် အိမ်နှင့်ခြံကို သော့
များခတ်၍ ပိတ်ထားခဲ့ကြောင်း၊
ဈေးရောက်ပြီးမှ ရောင်းရန်
အထည်အချို့ အိမ်တွင်ကျန်နေ

သဖြင့် အစ်မဖြစ်သူကို ဆိုင်
စောင့်ခိုင်းပြီး၊ ၎င်းက နံနက်
၆ နာရီခွဲခန့်အချိန်တွင် အထည်
များယူရန် အိမ်ပြန်သွားခဲ့ရာ
အိမ်အရောက်တွင် ခြံတံခါးနှင့်
အိမ်တံခါးသော့များ ပျက်၍ ပွင့်
နေသဖြင့် အိမ်ထဲဝင်ကြည့်ရာ
ဗီရိုအတွင်း အံ့ဆွဲထဲ၌ထည့်ထား
သော ငွေငါးရာကျပ်တန် ၂၀၀
ရွက် (ငွေနှစ်သိန်း) နှင့် ရောင်း
ရန် ဗီရိုအတွင်းထည့်ထားပြီး
ကျန်နေခဲ့သော အဝတ်အစား
မျိုးစုံ ကျပ်တစ်သိန်းဖိုးခန့် ခိုးယူ
ခံရပြီး ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့်
အရေးယူပေးရန် ရဲစခန်းသို့ လာ
ရောက်တိုင်ကြားခဲ့ပါသည်။

(၃)

အမှုဖွင့်ပြီးသည်နှင့် အ
ခင်းဖြစ်အရပ်သို့ အမြန်ဆုံးသွား
ရောက်၍ တရားခံကို အမြန်ဆုံး
ဖမ်းမိရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်လိုက်
ပါသည်။ နယ်ထိန်းတပ်ကြပ် မြ
ခင်၊ ဒုတပ်ကြပ်သန်းအေး၊ သန်း
အောင်၊ တပ်သားထူးမောင်တို့
အဖွဲ့အား ခေါ်၍ အခင်းဖြစ်အ
ရပ် အိမ်သို့ သက်သေများနှင့်
အတူ သွားရောက် စစ်ဆေး

ရှုထောင့်မြို့သားနှင့်ရသခံမဂ္ဂဇင်း

ကြည့်ရာ အိမ်သည် မိုးညှင်းမြို့ အရှေ့စုရပ်ကွက်တွင်ရှိ၍ ပေ ၄၀ ပေ ၆၀ကျယ်သည့် ထောင့် ခြံဖြစ်ပြီး ခြံကို ၂" ၁" သစ်သား ချောင်းများဖြင့် ကာရံထားပြီး အိမ်ရှေ့တွင် ခြံတံခါးတစ်ပေါက် သာ ရှိပါသည်။ ယင်းခြံအတွင်း ပေ ၃၀ ပတ်လည်ခန့် ပျဉ်ကာ ပျဉ်ခင်းသွပ်မိုးနှင့် ခိုင်ခံ့သော ပျဉ်ထောင်အိမ်ဖြစ်ပြီး၊ အိမ်ညာ ဘက်ခြံအပြင်နှင့် အိမ်ရှေ့တွင် လမ်းမများရှိ၍ အိမ်နောက် ဘက်နှင့် ဝဲဘက်တွင် အခြား အိမ်များ ရှိနေပါသည်။ အိမ်ရှင် များမှာ ဒေါ်ကြည်နှင့် ဒေါ်တင် အပျိုကြီး ညီအစ်မနှစ်ယောက် သာ နေထိုင်၍ ဘာသာရေး၊ သာသနာရေး၊ လေးစားပြီး ရိုး သားစွာ နေထိုင်ကြကာ မိုး ညှင်းအတွင်း အထည်ဆိုင်များ ဖွင့်လှစ်ရောင်းချနေခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ မိုးညှင်းဈေးသည် အ ထည်ဆိုင်များမှအစ၊ အသားငါး ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောင်းသူ များသည် နံနက် ၅ နာရီ ဈေး ဆိုင်အရောက် လာကြပြီး ဖွင့် လှစ်ရောင်းချသည့် အလေ့အ ကျင့်ရှိကြပြီး၊ နံနက် ၁၀ နာရီ

ကျော်လျှင် ဈေးကွဲသွားသော အချိန်ဖြစ်ပါသည်။
 တရားခံသည် နံနက် ၅ နာရီနှင့် ၆ နာရီအချိန်အ တွင်း ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီး၊ ထွက် သွားမည့်အချိန်သည် တစ်နာရီ ကျော်ကျော် အချိန်သာရှိနေ သေးသဖြင့်၊ ဝင်လမ်း ထွက် လမ်းနှင့် မြို့ပေါ်ရပ်ကွက်များသို့ ချက်ချင်းပိတ်ဆို့ ရှာဖွေခဲ့ရခြင်း လည်း ဖြစ်ပါသည်။

(၄)

ကျွန်တော်လည်း မိုး ညှင်းမြို့မှ မီးရထားလမ်းအတိုင်း ညောင်ကုန်းရွာသို့ တစ်ယောက် တည်း စက်ဘီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့

ရာ နံနက် ၇ နာရီ ၄၅ မိနစ် အချိန်ခန့်ညောင်ကုန်းရွာဘူတာ ရုံသို့ ရောက်ရှိပြီး၊ သတင်းပေး အမာခံများနှင့် တွေ့ဆုံကာ အ ကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး၊ မ သင်္ကာသူများအား စုံစမ်းရာ ထူးခြားမှုမရှိသဖြင့်၊ လိုအပ် သည်များ မှာကြားခဲ့ပြီး နံနက် ၈ နာရီကျော်ကျော်ခန့် အချိန် တွင် မီးရထားလမ်းအတိုင်း မိုး ညှင်းမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ နံနက် ၈နာရီခွဲကျော်ခန့်အချိန်၊ မိုးညှင်းမြို့ထိပ်ရှိ သာစည်ရပ် ကွက်အနီး မီးရထားလမ်းတံ တားပေါ် အရောက်တွင် ရှေ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အသက် ၂၅ နှစ်ခန့် လူငယ်တစ်ယောက်

လာနေသည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် သတိထား ကြည့်လိုက်ရာ ဝတ်ထားသော အင်္ကျီရှေ့(ဗိုက်)ဘက်တွင် ဖောင်းနေသော အရာတစ်ခု တွေ့ရ၍ မသင်္ကာဖြစ်မိပြီး ကျွန်တော်လည်း မီးရထားလမ်းတံတားအလွန်တွင် လူငယ်နှင့် ဆုံလိုက်ရာ စက်ဘီးအား မီးရထားလမ်းပေါ် ပစ်ချလိုက်ပြီး၊ လွယ်အိတ်အတွင်း ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ထုတ်ချိန်လိုက်ပြီးသည်နှင့် လက်ထိတ်ပါခတ်လိုက်၍ လူငယ်ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းရာ အင်္ကျီအတွင်း ထွက်လာသော အထုပ်မှာ ခိုးယူလာသော ငွေထုပ်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ခိုးယူလာသော အဝတ်အထည်များကို မိုးညှင်းဘူတာရှေ့မှ ရွာသို့သွားသော လမ်းဘေးလယ်ကွက်များ အတွင်းရှိ စပါးခင်းထဲတွင် ဝှက်ထားခဲ့ကြောင်းနှင့် ညောင်ကုန်းရွာရောက်လျှင် မီးရထားနှင့် ပြန်လိုက်ရန်လာခဲ့ကြောင်း ပြောပြအစစ်ခံခဲ့ပါသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“သံလုံး .. မြို့ကပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်

တော်လည်း ဘယ်ဘက်မှလက်ထိတ်ကွင်းကို ဖြုတ်၍ စက်ဘီးနှင့် တွဲချည်ခတ်ထားကာ မိုးညှင်းမြို့သို့ခေါ်လာခဲ့ပြီး ဘူတာအရောက်တွင်သက်သေကောင်စီများ ဖြစ်သည့် ဦးဘဆောင်နှင့် ဦးစံသိန်းခေါ်၍ သံလုံးအင်္ကျီအ

**သက်သေခံပစ္စည်းများ
အားလုံးသိမ်းဆည်း၍
ရဲစခန်းပြန်ရောက်ပြီး
တရားခံသံလုံး အသက်
၂၅ နှစ်(ဘ)ဦးကျော်လုံး
မှတ်ပုံတင်မရှိ၊
ကျပ်ပန်းလုပ်**

တွင်း ထည့်ထားသော အထုပ်ကို ထုတ်ယူစစ်ဆေးခဲ့ရာ ငွေ ၅၀၀/တန် ၂၀၀ရွက် ကျပ်ဘစ်သိန်းကို တွေ့ရ၍ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် တရားခံ သံလုံးထံမှ သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။

သက်လက်၍ သံလုံး၏ အစစ်ခံချက်အရ ခိုးယူခဲ့သော

အဝတ်အစား အထုပ်ကို မိုးညှင်းဘူတာရှေ့မှ အောင်မြေရွာဘက်သို့ သွားသော လမ်းဘေးရှိ လယ်ကွင်းအတွင်း စပါးခင်းထဲ၌ ဝှက်ထားခဲ့ကြောင်း အစစ်ခံထားသဖြင့် သက်သေများနှင့် အတူ သွားရောက်၍ သံလုံးပြသပေးသောနေရာ စပါးခင်းအတွင်း ရှာဖွေရာ အဝတ်အထည်အသစ်မျိုးစုံ ကျပ်တစ်သိန်းစိုးခန့်တွေ့ရသဖြင့် သက်သေများရှေ့တွင် သံလုံးက သက်သေခံပစ္စည်းများအဖြစ် ပေး၍ သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။ အိမ်ခြံနှင့် အိမ်ပတ္တားဖွင့်သော ဝက်အူလှည့်ကြီးပါ အစေ့တိုက်အနီး တွေ့ရ၍ သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းဆည်းခဲ့ပါသည်။

သက်သေခံ ပစ္စည်းများအားလုံး သိမ်းဆည်း၍ ရဲစခန်းပြန်ရောက်ပြီး၊ တရားခံသံလုံး အသက် ၂၅ နှစ် (ဘ) ဦးကျော်လုံး မှတ်ပုံတင်မရှိ၊ ကျပ်ပန်းလုပ်၊ ----- မြို့နေသူအား စစ်ဆေးရာ ၎င်းသည် အခင်းဖြစ် နေအိမ်အား မခိုးမီ ၃/၄ ရက်လောက်ကတည်းက၊ ၎င်းနေရာမြို့မှ မိုးညှင်းမြို့သို့

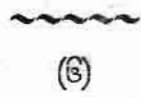

ရှုထောင့်ပျားနှင့်ရသစုံမဂ္ဂ

နေ့စဉ် မီးရထားလက်မှတ် ခိုး စီး၍ လိုက်ပါကြောင်း၊ မိုးညှင်း မြို့ရောက်ပြီး မြို့ပေါ်ရပ်ကွက် များကို လှည့်လည်လျက်၊ ခိုးယူ ၍ လွယ်မည့်အိမ်များကို လိုက် လံ လေ့လာကြည့်ခဲ့ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးညှင်းဘူတာရုံ တွင်လည်းကောင်း၊ ရှောင်တိမ်း လွယ်မည့် နေရာများတွင်လည်း ကောင်း နေထိုင်၍ ညဘက်နှင့် နံနက်စောစောတွင် ခိုး၍ လွယ် ကူမည့် အိမ်များကို လိုက်လံ လေ့လာခဲ့ကြောင်း တစ်ခါတစ်ရံ လည်း မီးရထားနှင့်ပြန်လိုက်ပြီး မီးရထားအသွားအပြန်ဆုံရာတွင် ပြန်လိုက်လာကြောင်း၊ ယင်းကဲ့ သို့ ၃/၄ ရက်လေ့လာနေခဲ့ရာမှ ယခု ဖောက်ထွင်းခိုးယူမည့် အိမ် ရှင်များသည် နံနက် ၅ နာရီ ဆိုလျှင် အိမ်၊ ခြံ၊ ကံခါးများ ပိတ်၍ မိုးညှင်းဈေးသို့ အထုပ် များနေ့စဉ် သွားရောင်းနေသည် ကို လေ့လာသိရကြောင်း အိမ် ဖောက်ထွင်း ခိုးယူမည့်နေ့က လည်း နံနက် ၄ နာရီကျော် ကျော်အချိန်ကတည်းက အခင်း ဖြစ်အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး လမ်းပေါ်တွင် ဟိုလျှောက် ဒီ

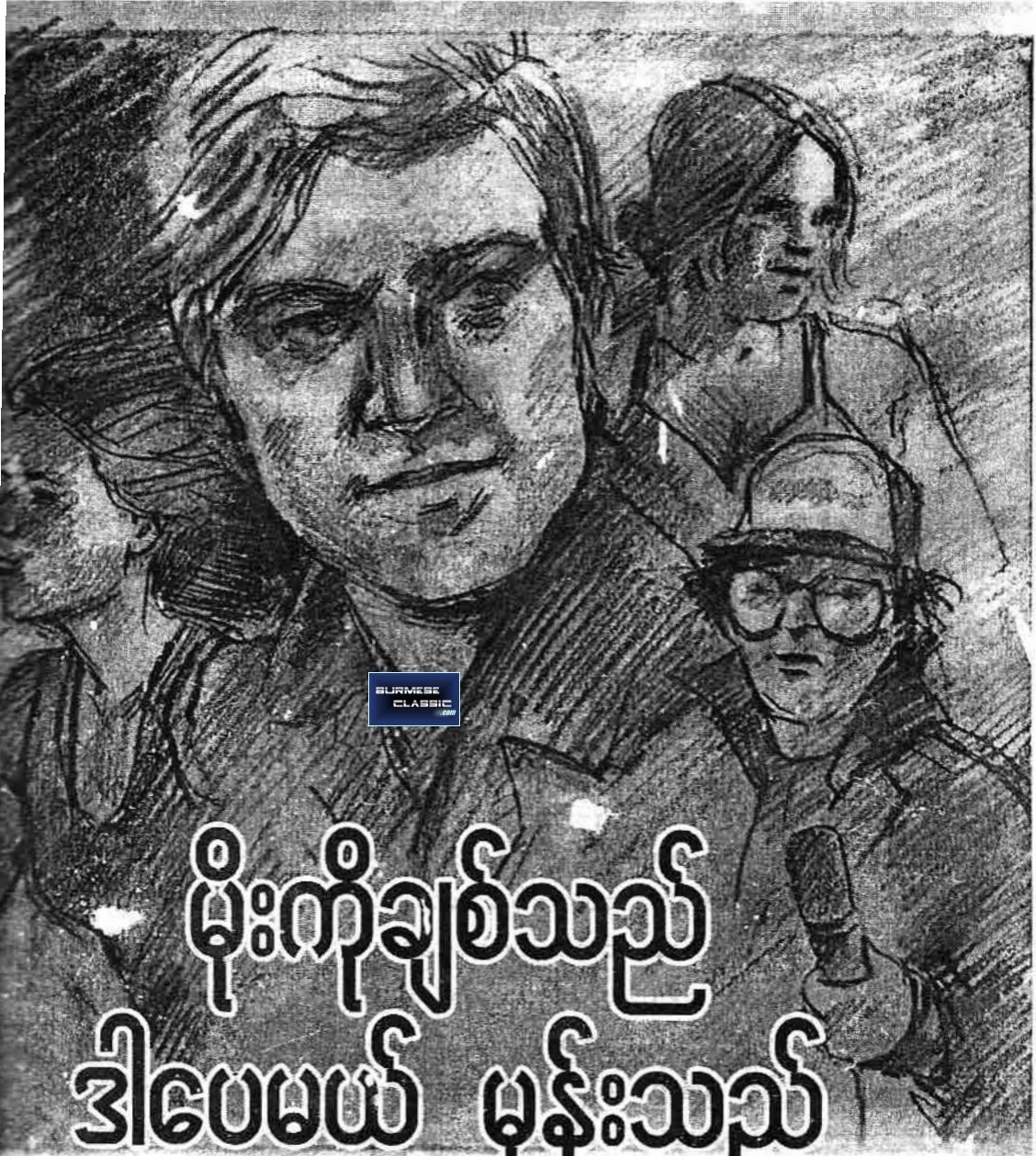
လျှောက် လုပ်နေခဲ့ကြောင်း၊ နံ နက် ၅ နာရီအချိန်တွင် အိမ်ရှင် များ အိမ်ပိတ်ပြီး၊ ဈေးထွက် သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ချက်ချင်းပင် အသင့်ယူလာ သော ဝက်အူလှည့်အကြီးနှင့် ခြံတံခါးမြောက်လက်ကို အလျင် ကလပ်ဖွင့်၍ ခြံထဲဝင်ပြီးမှ အိမ် ထဲဝင်ရောက်၍ ဗီရိုတံခါးကိုပါ ဖွင့်လိုက်ရာ ပိုက်ဆံထည့်ထား သော အိမ်ကိုပါတွေ့ရသဖြင့် ယူ ပြီး အထည်များထည့်ထားသော အဝတ်ထုပ်ကိုပါ ယူကာ ပြန် ထွက်၍ အဝတ်ထုပ်ကြီးပါနေ လျှင် လူသိမည်စိုး၍ ဘူတာရုံ အရောက်တွင် ဘူတာရုံရှေ့ လမ်းအတိုင်း ဆက်သွားကာ အောင်မြေရွာ မရောက်ခင်၊ လယ်ကွင်းများအရောက်၌ အ ဝတ်ထုပ်နှင့် ဝက်အူလှည့်ကြီး ကို စပါးခင်းထဲမှာ ဝှက်ထားခဲ့ ပြီး ဘူတာရုံသို့ ပြန်လာခဲ့ ကြောင်း၊ ဘူတာရုံမှအရှေ့ဘက် ရှိ ညောင်ကုန်းရွာသို့ သွား ရောက်ပြီး မြစ်ကြီးနားမှ ဆင်း လာသော စာပို့မီးရထားနှင့် မန္တလေးဘက် လိုက်ရန်အတွက်၊ မီးရထားလမ်းအတိုင်း လျှောက်

သွားခဲ့ရာ မိုး ညှင်းမြို့အလွန် ရွာထိပ်ရှိ မီးရထားတံတား တစ်ခုထိပ် အရောက်တွင် စခန်း မှူးနှင့် တွေ့၍ အဖမ်းခံခဲ့ရ ကြောင်း ထွက်ဆို အစစ်ခံခဲ့ပါ သည်။

အမှုကို အမြန်ဆုံးပြီး ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ပြီး၊ တရားခံ သံလုံးကို ပြစ်မှုဆိုင် ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၇ အရ တ ရားစွဲတင်ရန် အဆင့်ဆင့် တင် ပြခဲ့ရာတွင် လည်းကောင်း၊ ပြစ် မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၇ အရ တရားရုံးသို့ တရားစွဲ တင်ပို့ခဲ့ ရာတွင်လည်းကောင်း လုပ်ထုံး လုပ်နည်းများနှင့်အညီ မှန်မှန် နှင့်မြန်မြန် စစ်ဆေးဆောင်ရွက် ၍ တရားခံ သံလုံးကို အလုပ် ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ် အပြစ်ပေးခဲ့သော ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းအား ဇာတ်လမ်းဆင်၍ မှတ်တမ်းတင်လိုက်ရပါသည်။

မောင်မောင်မြင့်
(ဥဿမြို့သစ်)

BURMESE
CLASSIC
.COM

မိုးကိုချစ်သည် ဒါပေမယ့် မုန်းသည်

ချစ်ကံငယ်

“မိုးကိုချစ်သည် ဒါပေမယ့် မုန်းသည်”

ချစ်ကံငယ်

လူသေ အလောင်း တွေ့လို့တဲ့။ တာဝန်သိ ပြည်သူ တစ်ယောက် လာရောက် ပြော ကြားချက်အရ စခန်းမှူး ဦးခင် ဇော်နှင့် နယ်ထိန်း ထွန်းကြည် တို့အဖွဲ့သည် အလောင်းရှိရာ သို့ တွက်လာခဲ့ကြသည်။ အ လောင်းရှိသည့် နေရာမှာ အုတ် ဖိုမြို့၏ အရှေ့ဘက် လင်းနီခုံး တံတား ရန်ကုန်-ပြည် ကား လမ်းဘေးတွင် ဖြစ်သည်။

အုတ်ဖိုမှ တာဆုံသို့ နှစ်မိုင်၊ တာဆုံမှ ပြည်ဘက်သို့ ကားလမ်းအတိုင်းတစ်မိုင်ပေါင်း သုံးမိုင်ခန့်ကွာဝေးပါသည်။ ကား လမ်းနံဘေး၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း ဆီးပင်ကလေးများ ပေါက်နေ သည်။ ၎င်းနှင့်မနီးမဝေး ကိုင်း တောစပ်တစ်နေရာတွင် သစ် ကိုင်းသစ်ခက်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ် ထားသောအလောင်း၊ အလောင်း ရှိပုံမှာ အုတ်ဖို-တာဆုံ-ရှမ်း တောကျေးရွာမှ ကျောင်းသားက လေးများသည် လွှစင်ကျောင်း

သို့ ကျောင်းသွားတက်ကြရ သည်။ လင်းနီခုံးသည် လွှစင်နှင့် အုတ်ဖို တာဆုံအကြားတွင် ရှိ သည်။ ညနေသုံးနာရီ ကျောင်း ဆင်းလျှင် ရွာသို့ပြန်အလာ ဆီး သီး ဝင်ရောက်ကောက်စားကြ သည်။ ဆီးသီးကောက်ရင်း အ ပုပ်နံ့ရသဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာ ကြည့်ရာမှ အလောင်းကို တွေ့ရ ခြင်းဖြစ်သည်။

စခန်းမှူးနှင့် နယ်ထိန်း အဖွဲ့တို့သည် အလောင်းရှိရာ အနီးသို့ အရောက်တွင် ဆိုးဝါး လှစွာသော ပုပ်ဟောင်သည့် လူ သေအနံ့က ဆီးကြိုလျက်။ သို့ သော် တာဝန်အရ အလောင်း ဆီသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြသည်။ ဖုံး အုပ်ထားသော သစ်ကိုင်း-သစ် ခက်များကို ဖယ်သည်။ အ လောင်းကို သေသေချာချာ စစ် ဆေးသည်။ အလောင်းမှာအဖျိုး သမီးဖြစ်သည်။ ပုပ်ပွလျက် လောက်များပင် တွယ်နေပေပြီ။ လည်ပင်းပြတ်ရှုဒဏ်ရာနှင့် ဆီး ခုံနှင့် ဝမ်းဗိုက်တွင် ထိုးသွင်း ဒဏ်ရာ ငါးချက်ကိုတွေ့ရသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားရာ နေရာ၌ ပိုက် ဆံအိတ် တစ်လုံးတွေ့သည်။

အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမျှ မရှိ။ အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံတစ်ပုံ နှင့်စာခေါက်လေးတစ်ခု ဘောင် ချာဖြတ်ပိုင်းတစ်ခု၊ စခန်းမှူးက သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။ အနီးအ နားတွင် ထပ်မံရှာဖွေကြရာ သွေးစွန်းနေသော ဓားမြှောင် တစ်ချောင်းကိုတွေ့ရသည်။ ရေ အိုင်စပ်တွင် ဖြစ်သည်။ အသွား တစ်ဝက်မှာ ရေတွင်ကျ၍ အရိုး တစ်ပိုင်းမှာ ကုန်းပေါ်တစ်ဝက် တင်နေသည်။

စခန်းမှူးက ဓားမြှောင် ကို ကောက်ကိုင်ယူကာ ပြုံး လိုက်သည်။ သူ့အပြုံးကအောင် နိုင်သူအပြုံး၊ သူ့ရဲ့သက်တမ်း တွင် အယူအဆပဲလား၊ တိုက် ဆိုင်မှုလားတော့မသိ။ လူသတ် သမား သုံးသော တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်တို့ကို ရေထဲတွင် တွေ့ရှိက မကြာခင် အမှုပေါ် သည်။ ရေနင့် အလှမ်းဝေးပါက လိုက်လံ ဖမ်းဆီးရ ကြန့်ကြာ သည်။ ခဲယဉ်းသည်။

ဒါက သူ့ အယူအဆ၊ ဂမ္ဘီရ ပညာလည်း သူယုံသည်။ အလောင်းထိပ် တည့်တည့်က ရပ်၍ ဦးခေါင်းကိုကိုင်ကာ-

ရွှေထောင်မှိုင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

“ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ နင့်အမှု နင်ဖော်၊ နင့်အမှု နင်ဖော်”

ဟုလည်း သုံးကြိမ်ဆိုလိုက်သေးသည်။ ထို့နောက် အလောင်းကို ခက်ခဲစွာသယ်၍ ဆေးရုံသို့ ပို့ပေးရသေးသည်။

စခန်းမှူးသည် ရဲစခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အလောင်းနံ့ဘေးမှ ရရှိသော ပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ စာခေါက်ကလေး ဖတ်ကြည့်မိသည်။

“ကိုကိုရေ ညီမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ” စာရေးထားသည်က ဤမျှသာ ၎င်းစာရွက်နှင့်အတူ-

“ငါးသိုင်းချောင်း” အမည်ပါ ဘောင်ချာ တစ်ခုပါရှိနေပြီး အမည်နာမ နေရပ်တို့ကို

ရေးမထား၊ အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံကို တစ်ဖန် ပြန်ကောက်ကြည့်မိသည်။ အချောအလှ မဟုတ်သော်လည်း ယောက်ျားလေးများကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် မျက်လုံးပိုင်ရှင်၊ ရွှင်ပျပျမျက်နှာပေး၊ သေသူအမျိုးသမီး ဓာတ်ပုံဖြစ်နိုင်သည်ဟု စခန်းမှူးက စဉ်းစားသည်။ အတည်တော့မပြုသေး။ ဘောင်ချာဖြတ်ပိုင်းတွင်ပါသော “ငါးသိုင်းချောင်း” နေရာကကျယ်၊ ရပ်ကွက်ကများ အိမ်မြောက်မြားစွာထဲမှာ ရှာဖွေရသည့်အလုပ်သည် ကောက်ရိုးပုံတွင် အပ်ရှာရသည်က လွယ်ပေဦးမည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် စခန်းမှူးသည် ဒုရဲအုပ် တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ စာနှင့်ဓာတ်ပုံ

ကိုပေးကာ ‘ငါးသိုင်းချောင်း’ သို့ တာဝန်ပေး စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ဒုရဲအုပ် ကောင်းခန့်သည် တာဝန်ဖြင့် ‘ငါးသိုင်းချောင်း’ နယ်မြေခံစခန်းများသို့ သတင်းပို့၍ ဓာတ်ပုံများကို ကူးကာ စခန်းများကို ဖြန့်ဝေပြီး နယ်မြေခံနယ်ထိန်းများ၊ အာဏာပိုင်များနှင့် ပူးပေါင်း၍ သတင်းရယူခြင်းများကို နေ့မနား၊ ညမနား ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ သုံးရက်ကျော်၍ လေးရက်မြောက် မနက်တွင် နယ်မြေခံနယ်ထိန်းအဖွဲ့ အကူအညီဖြင့် သတင်းရခဲ့သည်။ အမည် မမိုးဝါ၊ အဒေါ်များနှင့် နေသည်။ အိမ်မှ ပျောက်သွားသည်မှာ ခြောက်လခန့် ကြာသွားပြီ။ ယခု မနေတော့။ ယခု နေရပ်သို့ ပြန်သွားပြီလား မပြော

အချောအလှ မဟုတ်သော်လည်း ယောက်ျားလေးများကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် မျက်လုံးပိုင်ရှင်၊ ရွှင်ပျပျမျက်နှာပေး၊ သေသူအမျိုးသမီးဓာတ်ပုံ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု---

ရှုထောင့်မျိုးစုံဖြင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

တတ်။ နေရပ်က တိတိကျကျ မရှိ။ ယခင်က မိုးညိုတွင် နေသည်ဟု သိရသည်။ မိုးညိုတွင် နေသည့် လိပ်စာကိုတော့ ရခဲ့သည်။

ဒုရဲအုပ် ကောင်းခန့်သည် အုတ်ဖိုသို့ပြန်ကာ တပ်ဖွဲ့သို့ သတင်းပို့ပြီး ဆက်လက် ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း မိုးညိုသို့ လိုက်ရပြန်ပါသည်။ လိပ်စာပါ အိမ်ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်၍ အိမ်ကိုအကဲခတ်ကာ အိမ်ရှင်တို့ကိုလေ့လာရပါသည်။ အိမ်က ခပ်ငယ်ငယ် အိမ်နေလူများပုံမပေါ်။ အိမ်ရှင်တို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“အိမ်ရှင်တို့—အိမ်ရှင်တို့”

“ဘယ်သူလဲ လာ ဝင်ခဲ့ပါကွယ့်”

“ခွေးရှိလား”

“ခွေးမရှိပါဘူး၊ ဝင်ခဲ့ပါ”

ဒုရဲအုပ် ကောင်းခန့် အိမ်ရှေ့မှာရှိသော ကွပ်ပျစ် ခုတင်ပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်ရင်း ရဲတပ် ၃ ဝင် ဖြစ်ကြောင်းကို မပြော။ အရပ်သားတစ်ဦး အသွင်ဖြင့်

မိတ်ဆက်စကား ပြောကြားခဲ့ပြီး လိုအပ်သည်တို့ကို မေးရပါတော့သည်။ အမျိုးသမီးမှာ အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် သွက်သွက်လက်လက်နှင့်မို့ အားလုံး အဆင်ချောပါသည်။ ဓာတ်ပုံ ပိုင်ရှင်မှာ မမိုးဝါဖြစ်ကြောင်း၊ မမိုးဝါမှာ သူမ၏ တူမဖြစ်ကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်လောက်က ‘ငါးသိုင်းချောင်း’မှာ အဒေါ်နှင့် သွားနေပြီး ပြန်လာနေထိုင်သည်မှာ ခြောက်လလောက်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

“အခုရော မမိုးဝါ ဘယ်သွားနေလဲ အဒေါ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ရက်လောက်က ပျောက်သွားတာ အခုထိ ဘာသတင်းမှ မကြားရပါဘူးကွယ်”

“ဒီကောင်မလေး သိပ်မိုက်တယ်”

“ဘယ် လိုမိုက်တာလဲ အဒေါ်”

“သူက ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်နေတယ်၊ သူ့ကောင်လေးက မိန်းမနဲ့ဆိုလား—ဘာလား”

“အဲဒီ ကောင်လေး

နေတဲ့နေရာ အဒေါ် သိလား ဘယ်မှာနေလဲ”

“နေတာတော့ မသိဘူး။ ကောင်လေး နာမည်က သူရမိုးတဲ့ကွယ်။ ဒီမြို့ထဲကလို့တော့ ပြောတာပဲ”

ဒုရဲအုပ် ကောင်းခန့် ဝမ်းသာသွားသည်။ လမ်းစရပြီဟု ယူဆလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ငါ့တူရဲ့ တူမကြီးအကြောင်း ဒီလောက် မေးနေရအောင် တူမကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

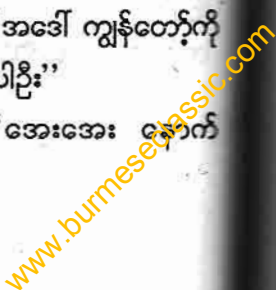
ကောင်းခန့်က—

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အဒေါ် ကျွန်တော့်နမဝမ်းကွဲလေး တစ်ယောက် ပျောက်နေလို့ အဒေါ်တူမနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလို့ သိရတယ်။ သူတို့ချင်းများ အဆက်အသွယ်ရှိလားလို့ပါ”

လူသေမှု အကြောင်းကို ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေမိသည်။ အိမ်ရှင် ချတိုက်သော ရေနွေးကြမ်းအိုးမှ ရေနွေးတစ်ခွက်ကို ငှဲ့သောက်ကာ—

“အဒေါ် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေးအေး နေ့က

ရှုထောင့်မြို့ခင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဆောက်ရင်လဲ ဝင်ခဲ့ပါ”

ကောင်းခန့် နှုတ်ဆက် ပြန်လာပြီး မိုးညိုရဲစခန်းသို့ သွား ဆောက်ကာ ဓာတ်ပုံကိုပြု၍ နယ် မြေခံနယ်ထိန်းများ အကူအညီ တိုယူ၍ သတင်းလိုက်ကြရပြန် ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဇနာရီအချိန်တွင် နယ်မြေခံနယ် ထိန်းများ အကူအညီဖြင့် သ တင်း တချို့ သိခဲ့ရသည်။ သူရ ခိုး အလုပ်အကိုင် သားသတ်၊ အိမ်ထောင်ရှိ၊ သားသမီးရှိ၊ အ မျိုးသမီးကိစ္စ ရှုပ်သည်။ မမိုးဝါ နှင့် ဇာတ်လမ်းရှိဖူးသည်။ လွန် ခဲ့သည့် ဆယ်ရက်ခန့်က မမိုးဝါ နှင့် မင်းလှသို့ ကားဖြင့် သွား သည်ကို ခိုင်လုံသည့် သတင်းရ ခဲ့သည်။

ဒုရဲအုပ် ကောင်းခန့် သည် မိုးညိုမှ အုတ်ဖိုသို့ နေ့ ချင်း ပြန်လာခဲ့သည်။ စခန်းသို့ သတင်းပို့ပြီး အထက်မှ ညွှန် ကြားချက်ရယူကာမိုးညိုရဲစခန်း အကူအညီဖြင့် သူရခိုးကို ဖမ်း ဆီးကာ အုတ်ဖိုသို့ ပြန်လာခဲ့ သည်။

အုတ်ဖိုမြို့ ရဲစခန်းအ

တွင်း သုံးဦးသား ဆုံကြလေပြီ။ စခန်းမှူး စားပွဲ၏ ရှေ့တည့် တည့်ခုံတွင် သူရခိုးက ထိုင် လျက် ဦးခေါင်းကို အောက်သို့ ငုံ့ထားသည်။ စခန်းမှူးက စ တင်၍ -

“ကဲငါ့ညီ မင်းဟာက ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ။ ငါ့ကိုရဲရဲ ခေါင်းမောကြည့်ပါဦး”

မမျှော်လင့်သော စ ကား-

“ဗိုလ်ကြီးတို့ လာဖမ်း တာ လက်ဦးသွားတယ်၊ ဗိုလ် ကြီးတို့လာဖမ်းလဲ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လာပြီး အဖမ်းခံမလို့”

“ဟေ”

စခန်းမှူးက အာမေ ချိတ်သံ ထွက်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီအမှုရဲ့ တ ရားခံက မင်းလို့ ပြောချင်တာ လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အေး”

စခန်းမှူး မအံ့သြတော့ ပါ။ ဖြစ်စဉ်ကိုသာ သိချင်စိတ် က စောနေမိသည်။ တော်ရုံ တန်ရုံအမှုမျိုးကို ဒုရဲအုပ်များနှင့် လွှဲထားပေးသော်လည်း ယခု

ကဲ့သို့ လူသတ်မှုမျိုးကိုတော့ ကိုယ်တိုင်ကိုင်သည်။ လူဆိုး လူ မိုက်များနှင့် အလှည့်အကျွေး- အပြေး-အလိုက်- တို့ကိုပင် ဝါ သနာပါပြီးသား။ မင်းတို့က လူ ဆိုး-ငါကရဲ-မင်းတို့လုပ်တာ ငါ ဖော်ထုတ်မယ်ဆိုတဲ့ ဝါသနာနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကအပြည့်-

“ကဲပါ ငါ့ညီရာ၊ ပြီး တာတွေလဲ ပြီးပါပြီ။ မင်းဖြစ်ခဲ့ တာလေးတွေကို အမှန်အတိုင်း အစ်ကိုတို့ကို ပြောပြပါလား”

အကိုကြီး တစ် ယောက်က ညီတစ်ယောက်ကို သံယောဇဉ်ထား၍ ပြောသည့် လေသံမျိုး-

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါမယ် ဗိုလ်ကြီး”

သူရခိုး၏ ရုပ်သွင်မှာ အသားမမည်း၊ အသားလတ်၊ မျက်နှာပေါက်က ယောက်ျားပီ သသည်။ ငယ်ရွယ်သူသဘာဝ မမိုးဝါနှင့်တွေ့ခဲ့သည်။

“မိုးရယ် မိုးကို အစ်ကို တကယ် ချစ်တာပါ”

“မိုးကလဲ အစ်ကိုကို တကယ်ချစ်ပါတယ်”

“တကယ်ပါ
မိုးရယ်၊
မိုးနဲ့
ခွဲရရင်
အစ်ကိုဘဝမှာ
သာယာမှုတွေ
ပျောက်ပြီး
နောက်ဆုံးအဖြစ်
ကိုတောင်
မတွေ့
တတ်တော့ဘူး”

“တကယ်ပါ မိုးရယ်။ မိုးနဲ့ခွဲရရင် အစ်ကိုဘဝမှာ သာယာမှုတွေပျောက်ပြီး နောက်ဆုံးအဖြစ်ကိုတောင် မတွေ့တတ်တော့ဘူး”

“တော် စမ်း ပါ ယောက်ျားကြီး လုပ်နေပြီး မိန်းမပြောရမယ့်စကားတွေ ပြောနေ

တာ မရှက်ဖူးလား”
“မရှက်ပါဘူး။ လူကြီးတွေ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက် ငတ်မရှက်တဲ့”

“ဟုတ်မှာပါ အစ်ကို။ မျက်နှာပေါ်မှာ ရှက်တာ မိုးတစ်ခါမျှ မတွေ့မိဘူး”

“ဟာကွာ မိုးကလဲ”
“မိုး”

“ဘာလဲအစ်ကို”
“အစ်ကို့ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“နည်းနည်းနီးအောင် ရှေ့တိုးကြည့် ရှေ့နည်းနည်းတိုးဦး။ သေသေချာချာကြည့်”

မိုးဝါကရှေ့သို့ တံဖြည်းဖြည်း တိုးကြည့်သည်။ ကိုယ်လေးက ရှေ့သို့ ယိုင်လာသည်။ ကိုယ်နှစ်ခုပူးလာသည်နှင့် သူရမိုးတအားဖက်လိုက်သည်။ မိုးဝါက အလိုက်သင့်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လူ့ဘဝကို ပြောင်းလဲအောင် ဖန်တီးနိုင်သည်ဆိုသော စကားသည် မှန်သည်ဟု ပြောရပေမည်။ ယခုလက်ရှိ သက်မဲ့

ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထား ချိန်းတွေ့သည့်နေရာ ရောဝတီမြစ် လူသူပြတ်နေသည့်နေရာ သစ်ချုံပင်လေးများအကြား။ အချိန်က ညနေစောင်းနေဝင်ချိန် ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ လွတ်လပ်မှုကို အပြည့်အဝရခဲ့သည်။ တစ်ဦးဆန္ဒတစ်ဦးက လိုက်လျော့ခဲ့ကြသည်။ သူရမိုးကလည်း ချစ်လိုက်ရသည့် အချစ်၊ ရင်နှင့်အောင်ပင်၊ မိုးဝါကလည်း သူရမိုးမှ သူရမိုး၊ တစ်လောကလုံးမှာ တစ်ယောက်တည်း။ ချစ်သူဘဝ သာယာခဲ့ကြသည်။ ကျူးကျူးသွန်လွန် ဖြစ်ခဲ့သည်က လေးငါးကြိမ်ထက်မနည်း။ သူရမိုး ဘဝပြောင်းရန် အချိန်ကျလာပါတော့သည်။ ဒါကိုလည်း မိဘများက စီမံပြီးမှ သိရခြင်းပါ။

သူတို့ ထုံးစံအရ ယောက်ျားလေးရှင်က မိန်းကလေးရှင်ကို စကားကမ်းလှမ်းကြောင်းလမ်းလျှင် မဟာရွှေပေးရသည်။ နားဖောက်ခြင်း တစ်မျိုး။ ကိစ္စအငဝကို နောက်ကျမှ သိရသောသူရမိုး၊ မိဘစကားကို နားထောင်ပြီး ဘာသာတူမိန်းကလေးနှင့် ယူလိုက်ရပါသည်။

ရွှေတောင်မှတ်တမ်းအမှတ် ၈၀

မင်္ဂလာ မဆောင်မီမှ မင်္ဂလာ ဆောင်သည်အထိ မိုးဝါကိုတွေ့ ခို့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားသေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့ မိုးဝါကို မတွေ့ ရ။ သတင်းစကားကြားရသည် က 'ငါးသိုင်းချောင်း'က အဒေါ် တွေဆီ သွားပြီတဲ့။

ရင်ထဲမှာတော့ အမှန် တကယ် ဆို့နှင့်ကြေကွဲခဲ့ရပါ သည်။ အချိန်ကာလ ရာသီ အလီလီပြောင်းခဲ့ပေပြီ။ သူရမိုး ပင် ကလေး တစ်ယောက်ရနေ ပေပြီ။ အတိတ်အကြောင်းတို့ သည် အရိပ်မျှပင် မထင်တော့။ အိမ်ထောင်ရေးလည်း သာယာ သည်။ စီးပွားရေးလည်း အသင့် အတင့်။ တစ်နေ့ဈေးထဲမှအပြန် ရှေ့တွင် ဖြတ်သွားသော အမျိုး သမီးတစ်ယောက် မျက်စိထဲ မြင်ဖူးသလိုလို သေသေချာချာ ကြည့်တော့ အလွန်ဝမ်းသာသွား သည်။ အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်ခေါ် မိသည်။

'မိုးဝါ၊ မိုးဝါ'

အမျိုးသမီးက ငဲ့ စောင်းကြည့်ပြီး-

'မှတ်မိသားပဲ'

မျက်နှာတင်းတင်း စ

ကားတို့ကို-

“မိုးဝါရယ် အစ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်။ အစ်ကို ရှင်းပြစရာတွေ အများကြီးရှိ တယ်။ အစ်ကိုတို့ စကားအေး အေးဆေးဆေး ပြောရအောင် နော်”

'အစ်ကို့ မိန်းမနဲ့ ပြန် ပြောပါ။ မိုးဝါတို့က မလိုတော့ပါ ဘူး'

ထွက်သွားသော မိုးဝါ ကို နောက်မှကြည့်လျက် မိုးဝါ အရင်မိုးဝါ မဟုတ်တော့။ အရင် မိုးဝါထက် အားလုံးဖွံ့ဖြိုးပြီး ဖြူ ဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးကြီးဖြစ် နေသည်။ သူရမိုး၏ တပ်မက် မှုသည် ရမ္မက်ဆန်စွာ နှိုးဆွနေ ပါတော့သည်။ မိုးဝါနှင့်တွေ့ပြီး သူရမိုး စားမဝင် အိပ်မပျော် တော့။ နေ့နေ့ညည မိုးဝါနှင့် တွေ့ဖို့ကြိုးစားခဲ့သည်။ ကြိုးစား ဖန်များတော့ တစ်နေ့ မိုးဝါနှင့် တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။ ယခင်က ဆုံ ဖူးသော နေရာကလေးမှာပင်။

“မိုးဝါ အစ်ကိုကို စိတ် ဆိုးနေလား”

“စိတ်ဆိုးတာထက် စိတ်နာတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်

မယ် အစ်ကို”

“အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ် ပါ မိုးဝါရယ်။ မိဘတွေရဲ့စကား မလှန်နိုင်လို့ပါ။ ဒီနေ့အထိ မိုးဝါ ကို အစ်ကို တစ်နေ့မှ မမေ့ပါ ဘူး”

“အစ်ကို ဘယ်လောက် ယုံအောင်ပြောပြော ဘဝနဲ့ရင်း ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မက မယုံနိုင်ဘူး အစ်ကို။ ယောက်ျားလေးတွေ အပြစ်ကို တစ်ဖက်သတ်တော့ မပြောပါဘူး။ မိုးဝါဘက်ကလဲ မှားပါတယ်”

“တော်ပါတော့ မိုးဝါ ရယ်။ အစ်ကိုတို့ အခုပြန်တွေ့ ကြပြီပဲ။ မေတ္တာစစ်မှန်ရင် တစ် နေ့ ပြန်ပေါင်းရမှာပေါ့”

သူရမိုး အကြိမ်ကြိမ် အမျိုးမျိုးချော့သည်။ မိုးဝါက လည်း ပျော့လာသည်။ ငယ် သံယောဇဉ်ကလည်းရှိ အတွေ့ အထိကလည်း လွန်ကျူးပြီးသား မစွန်းရင်းကလည်းရှိ ကစွန်းခင်း ကငြိဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။ သူရမိုး ပါးစပ်မှ ပြောနေရ သော်လည်း စိတ်က သိပ်မပါ။ အိမ်က မိသားစုကို ကွက်ခနဲ မြင်ယောင်လိုက်သည်။

၅၈၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

စိတ်ကို တင်းလိုက်
သည်။ နောက်ပြဿနာ နောက်
ရောက်ရာပေါ့။ ရရှိပြီး အခွင့်
အရေးကို လက်လွှတ်မခံ ထပ်မံ
ကျူးလွန် လိုက်မိပြန်ပါသည်။
ချိန်းတွေ့မိသည့်အခါ နှစ်ဦးသား
ဘဝ ပြန်လည်၍ တစ်ကစသလို
သူရမိုးကလည်း အချိန်ရတိုင်း
ချိန်းတွေ့သည်။ မိုးဝါကလည်း
မငြင်းဆန် အချိန်ကာလအား
ဖြင့် ငါးလထဲ ရောက်ခဲ့ပေပြီ။
မိုးဝါတွင် မဖုံးဖိနိုင်သော ကိစ္စ
တစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ညအိပ်ရာဝင်ချိန် မိုးဝါ အိပ်မ
ပျော်၊ သက်သာလို သက်သာ
ညား၊ ဗလာစာအုပ်မှ ဗလာစာ
ရွက် တစ်ရွက်ကို ဖြုတ်၍ စာ
တစ်စောင်ရေးမည်ကြံပြီး အစ
ပျိုးလိုက်သည်။

“ကိုကိုရေ ညီမမှာ
ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

စာကို သည်လောက်မျှ
ရေးလိုက်သည်။ နောက်ဆက်
မရေးချင်တော့။ စာရွက်ကလေး
ကို ခေါက်၍ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့
ထည့်လိုက်သည်။ နောက်တစ်

ကြိမ်တွေ့လျှင် ပါးစပ်က ပြောမ
ထွက်၊ ဒီစာကိုပြမည်။ ဒီအချိန်
မှာ သူရမိုး မျက်နှာမှာဖြစ်ပေါ်
လာမည့်ပုံကို ကြည့်ချင်သည်။
ဝမ်းသာမှာလား၊ ပူပန်မှာလား၊
စိုးကြောက်မှာလား။ ဒါက မိုးဝါ
အတွေး။ နောက်တစ်နေ့ နှစ်ဦး
သား တွေ့မိသည်။ ရေးထား
သော စာက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ
တွင် ကျန်ခဲ့သည်။ နှုတ်မှ ဖွင့်
ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဘယ်လို ပြောလိုက်
တယ် မိုးဝါ။ မင်းမှာ ကိုယ်ဝန်
ရှိနေပြီ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို”

“မင်း ဒါကို စော
စောက သတိမထားမိဘူးလား”

သူရမိုးမှာ ရုပ်ပျက်
ဆင်းပျက်နှင့် စိုးရိမ်သော
မျက်နှာထား။ ဒါကို မိုးဝါတွေ့
တော့ အံ့သြမိသည်။ တကယ်
တော့ သူရမိုး တာဝန်မယူခဲ့
မိသားစုကို အထိခိုက်မခံနိုင်။

“ဘယ်လိုလဲ အစ်ကို
ဘာလို့ ဒီလောက်တုန်လှုပ်သွား
တာလဲ”

“တကယ်ချစ်ရင် တို့
တွေ ပေါင်းရမှာဆို၊ အခုဆိုရင်

သွေးလေးတောင် ရနေပြီ၊ ဒီ တစ်ခါ အစ်ကို လှည့်စားလိုက တော့ သက်ဆိုင်ရာက တရားစွဲ လိုက်မှာ”

သူရမိုး အကျပ်ရိုက် သွားပြီ။ အနနည်းနှင့်ပြန်ချောရ သည်။ အချိန်အခါအရ ငွေကြေး ဓန မပြည့်စုံသေး။ လောလော ဆယ် ရင်သွေးလေးကို လက်မ ခံသေး။ တနည်းနည်းနှင့် ရှင်း လိုက်ပြီး မိုးဝါကို တရားဝင် လက်ထပ်ပါမည်ဟု စည်းရုံး လိုက်သည်။ အချစ်ကို ယုံ၍ ပုံ အပ်သူမိုးဝါကလည်း လက်ထပ် ပါမည်ဆိုလော စကားကြောင့် ရင်သွေး ဟူသော အသိပင်

မေတ္တာမထားနိုင်တော့-
နှစ်ဦး သဘောတူ ကိုယ်ဝန်ပျက်ရန် မိုးညိုမှ မင်း လှမြို့သို့ ကားနှင့် နှစ်ယောက် သား ထွက်လာခဲ့သည်။ မိုးညို မြို့မှာ ကားပေါ်သို့ အတက် အသိ မိတ်ဆွေအချို့နှင့် တွေ့ သည်။ အသိအချို့က မိုးဝါနှင့် သူရမိုးတို့နှစ်ဦး၏ ဇာတ်လမ်းကို လူတိုင်းသိပြီးသား။ မိုးညိုမြို့က ကျဉ်းကျဉ်းလေး။ မင်းလှမြို့ ရောက်တော့လည်း လေး-ငါး နေရာအနှံ့ရောက်သည်။ အဆင် မပြေ၊ ကိုယ်ဝန်ကရင့်နေသည့် အတွက် မည်သူမျှ တာဝန်မယူ ရဲ။ နှစ်ဦးသား စိတ်မလျော့။

မင်းလှမြို့မှ လက်ပံတန်းမြို့သို့ ဆက်ထွက်လာခဲ့ကြပြန်ပါသည်။ လက်ပံတန်းတွင်လည်း အဆင် မပြေ။ သူရမိုး အကြံ့ဘုတ်ရလေ ပြီ။ သက်ဆိုင်ရာမှ တရားစွဲမည် ဆိုသော မိုးဝါ၏ ခြိမ်းခြောက် သော စကား၊ မိသားစုဘဝ အ ပျက်မခံနိုင်။

“မိုးဝါ ဒီမှာခဏစောင့် နော်၊ အစ်ကို အသိတစ်ယောက် ဝင်ရှာလိုက်ဦးမယ်”

သူရမိုး ဈေးထဲဝင် သည်။ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ဝယ်ပြီး ဈေးအပြင် ပြန်ထွက်ခဲ့ သည်။ ဈေးပေါက်ဝတွင် စောင့် နေသော မိုးဝါက-

“အစ်ကို အသိတွေ့ခဲ့ လား”

“မတွေ့ပါဘူး မိုးဝါ ရယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကို့ အစ်မ ကြိုပင်ကောက်မှာ ရှိတယ်။ အဲ ဒီကို သွားမယ်”

သူရမိုးအကြံဖြင့် ပြော ခြင်းသာဖြစ်သည်။ တကယ် တော့ ကြိုပင်ကောက်တွင် အစ် မ မပြောနှင့် အသိတစ်ယောက် ပင် မရှိ။ ဒါကို မိုးဝါယုံခဲ့သည်။ ညမိုးချုပ်စ လက်ပံတန်းတာဝန်

နှစ်ဦးသဘောတူ ကိုယ်ဝန်ပျက်ရန်

မိုးညိုမှ မင်းလှမြို့သို့ ကားနှင့်

နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့သည်။

မှ ကြိုပင်ကောက်သို့ (Express) ကားကြုံဖြင့် လိုက်ခဲ့သည်။ သူရမိုးက အုတ်ဖိုပြီးလျှင် ကြိုပင်ကောက်ဆိုသည်ကို သိသည်။ မည်မျှနီးသည်ဝေးသည်ကိုမသိ။ အုတ်ဖိုတာဆိုရောက်၍ ခရီးသည်အချို့ ဆင်းသည်။ ရှေ့တွင် ကြိုပင်ကောက်ရောက်တော့မည်။ အုတ်ဖိုမှ ကြိုပင်ကောက်သို့သွားသောကားလမ်းမှာ ဂငယ်အဝိုင်းပုံဖြစ်၍ သင်မန်းကုန်းရောက်မှ ကြိုပင်ကောက်သို့ သွားသော ကားလမ်းသည် ဖြောင့်သွားသည်။ ဒါကို သူရမိုး မသိပါ။ အုတ်ဖိုတာဆိုမှ ကားထွက်လျှင် ရှေ့သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိသည်။ ထိုအချိန်က အုတ်ဖိုတာဆိုနှင့် သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသော ကျွန်းကုန်းရွာကျွန်းကုန်းဘုရားကြီးတွင် မိုးကုတ်ပိပဿနာ တရားစခန်းဖွင့်၍ လွန်စွာစည်ကားနေသော အချိန်။ ဘုရားကြီးမှ မီးများတရားစခန်း မီးများ၊ လမ်းမီးများ ထွန်း၍ထားသည်မှာ မြို့ကလေးတစ်ခုပမာ။ သုံးမိုင်ခန့်ဝေးသော်လည်း ကားလမ်းမှာ ဂငယ်ကွေ့ဖြစ်နေ၍ ကားပေါ်မှ

လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူရမိုး စိတ်ပူသွားသည်။ ကြိုပင်ကောက်ဟု ထင်သည်။ ကြိုပင်ကောက်ရောက်လို့ မဖြစ်။ မရောက်ခင် စာရင်းရှင်းရမည်။ ကားဆရာကို ကားရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ကားရပ်ပေးသည်။ နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ လ၏အရောင်က အလင်းရောင် အနည်းငယ်ရသည်။ လမ်းသွားရုံတော့ အဆင်ပြေသည်။ “အစ်ကို ရောက်ပြီလား၊ ဒါမြို့လဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့” “မဟုတ်ဘူးလေ မိုးဝါ၊ ဒီနားကရွာမှာ အစ်ကို့ အစ်မတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ အိပ်ပြီး မနက်မှမြို့ထဲသွားမယ်။ ညကြီးအချိန်မတော် အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ နားနားနေနေပေါ့” သူရမိုး အတည်ပေါက်နှင့်လိမ်လိုက်သည်။ ကားလမ်းကိုကျော်၍ ဆီးပင်လေးများပေါက်နေသည် နေရာလွတ်ကလေးတွင် နှစ်ဦးသား ထိုင်လိုက်သည်။ ဆီးပင်အောက်ပင်ဖြစ်သော်ငြားလည်း ဆီးသီးများကောက်စားသဖြင့် မြေတလင်း

မှာ ပြောင်နေသည်။ ကာမဘီလူးက သူရမိုးကို ဝင်ပူးလေပြီ။ “ချစ်တယ် မိုးဝါရယ်” ပါးစပ်က ပြောပြီး မိုးဝါကိုယ်လုံးကို သိုင်းဖက်လိုက်သည်။ “အစ်ကိုကလဲ လမ်းသွားရင်၊ တော်ကြာအိမ်ရောက်တော့မယ်ဟာကို” “မိုးကလဲကွာ ဧည့်သည်ကို အိမ်ဦးခန်းမှာ သိပ်ရင်ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ အိမ်ကလဲ ကျဉ်းမှန်းမသိ ကျယ်မှန်းမသိ ဒီမှာက လွတ်လွတ်လပ်လပ်” သူရမိုးက ပတ်ချွဲနတ်ချွဲနှင့် မိမိဆန္ဒကို ရယူလိုက်သည်။ မိုးဝါက မောပန်းစွာနှင့် ပက်လက်အနေအထား။ အကြံသမား သူရမိုးက ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး မိုးဝါ၏ လည်ပင်းကိုလှီးလိုက်သည်။ မိုးဝါက သွေးရှူးသွေးတမ်းဖြင့် လက်ကိုဖမ်းဆွဲထားပြီး ကြောက်လန့်တကြား စူးစူးဝါးဝါး အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်သည်။ ခြေနှစ်ချောင်းကလည်း သူရမိုးကို ကန်နေသည်။ သူရမိုးက ဖမ်းဆွဲထားသော လက်မှ ရုန်းကန်ရင်း နီးစပ်ရာ

ကို ဓားဖြင့်ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ထိုးမိသည်။

ဒီနေရာတွင် မိုးဝါ အလောင်းထားလို့မဖြစ် လူမြင် သာသည်။ မျက်ကွယ်တစ်နေရာ ရွှေပြောင်းရမည်။ နံဘေးပတ်လည်နေရာကို ကြည့်တော့ ကိုင်းပင်များအကြား ရွှေပြောင်းထားရင်ကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အလောင်းကို ရွှေပြောင်း၍ သစ်ခက်တို့ကို ချိုးကာဖုံးအုပ်ခဲ့သည်။ ကျူးလွန်သော ဓားမြှောင်ကိုလည်း အနီးအနားတွင်လွှတ်ပစ်ခဲ့သည်။ အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည်မသိ။ ကားလမ်းကို ပြန်တော်၍ နောက်ကြောင်းသို့ ပြန်လျှောက်လာရာတွင် တစ်မိုင်ခန့်အကွာ အုတ်ဖို တာဆုံသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အုတ်ဖိုနှင့်မိုးညို နီးသည်ဖြစ်၍ ပြန်လျှင် ရောက်သည်ကို သူရမိုး သိသည်။ တာဆုံမှ အုတ်ဖို-အုတ်ဖိုမှတက်ဆွဲ၊ တက်ဆွဲမှ မိုးညိုသို့ပြန်ခဲ့သည်။ မည်သူမျှ မရိပ်မိကြ။ သူရမိုး ခရီးထွက်နေကျ သုံးလေးရက် ပြဿနာမရှိ။ မည်သူမျှ မသိကြပါ။

“အဖြစ်ကတော့ ဒါပါ

ပဲ ဗိုလ်ကြီး”
“ဒါနဲ့ မင်းလာပြီး အဖမ်းခံမယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဒီလိုပါဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဆိတ်တွေ မွေးပါတယ်။ အဲဒီ ဆိတ်တွေကို ကျွန်တော် အိမ်အောက်မှာ စင်နဲ့ထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အိပ်တဲ့ နေရာအောက်တည့်တည့်မှာ ထားတာ။ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်လို့ လေးရက်လောက် အထိ ဘာမှ မထူးခြားဘူး။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ညတိုင်းညတိုင်း မိုးဝါကို သတ်ခဲ့စဉ်က မိုးဝါအော်တဲ့အတိုင်း ဆိတ်တွေက တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင်အော်နေတာ။ အရမ်းကြောက်ဖို့ကောင်းတာ။ ကျွန်တော်လဲ မနေရဲတော့ဘူး”

စခန်းမှူးက အဓိပ္ပာယ် ရှိစွာဖြင့် ဒုရဲအုပ် ကောင်းခန့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ် ကောင်းခန့်က နားလည်လိုက်ပါသည်။ သေသူ မိုးဝါ၏ အလောင်းကို ခေါင်းမှကိုင်ကာ-

“ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ နင့်အမှု နင်ဖော်၊ နင့်အမှု နင်

ဖော်”

ဟု သုံးကြိမ်ဆိုခဲ့သော ဂန္ထီရပညာ မည်မျှ ထိရောက်ကြောင်းကို ကြားလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဒုရဲအုပ် ကောင်းခန့် ပြုံးမိသည်။ ဂန္ထီရပညာ စွမ်းသည် မစွမ်းသည်တော့မသိ၊ တကယ်ပင်ပန်းခဲ့သည်ကတော့ ဒုရဲအုပ် ကောင်းခန့်ကိုယ်တိုင် မဟုတ်ပါလား။

အထက်လူကြီးများက ထိုအမှုကို စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ဆေးရုံပို့ ဆေးရုံမှတစ်ဆင့် မြှုပ်နှံခဲ့သော အလောင်းကို ပြန်စစ်ဆေးရန် တစ်ခါပြန်ဖော်ပေးရပြန်ပါသည်။ ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လူသတ်၊ လူသေ၊ မုဒိမ်းအမှုသုံးမျိုးဖြင့် သူရမိုးကို တရားရုံးတော်မှ သေဒဏ်ကျခံ စေခဲ့သည်။

(အုတ်ဖိုမြို့နယ်၊ လင်းနီခုံး လူသတ်မှု ဖြစ်ရပ်မှန် ဖြစ်ပါသည်။ အမည်များလွှဲပြောင်းထားပါသည်)

ချစ်ကံငယ်

တင်လှ၊ ရင်လှတို့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့
ရင်နှင့်ဖွယ် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

တင်လှ တင်လှတင်လှအောင်

တွင်းကြီးသား (တင်ဝင်းဦး)

ရှုထောင့်၊ ဗျူဟာ၊ ရာသီဥတုစဉ်း

တင်၊ လှ၍
တင်လှဟုခေါ်သည်
တွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦး

တင်လှ...။

တင်လှတဲ့... နာမည်
က ယောက်ျားလေးနာမည်မျိုး။
ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးအမည်။
အရပ်ခေါ် ရွာခေါ်ကတော့ မိ
တင်လှ။ အချို့ကတော့ တင်
... အချို့ကတော့ မတင်လှ။
ဘယ်သူတွေဘယ်လိုခေါ်ခေါ်
မိန်းကလေးကတော့မိန်းကလေး
ပါပဲ။ အမျိုးသမီးဟာ အမျိုးသ
မီးပဲလေ။ ဒါ ငည့်၊ အမြင်။
ဟုတ်ပါသည်။ တင်လှသည် အ
မျိုးသမီး။ အပျိုဖော်ဝင်စ မိန်း
ကလေး။ တင်လှကိုမြင်ရတိုင်း
ရင်ဖိုရသည်ရက်တွေ၊ တိတ်တ
ခိုး ကျိတ်ဆွေးရသည်နေ့တွေက
မနည်း မနောတော့။ ကြာလေ
ကြာလေ ခိုင်မြဲလာလေ ဖြစ်
သည်။ ယခုရင်ထဲက အမည်
မသိဝေဒနာကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာမှု
မပြုရဲသေး။

အကယ်၍များ ဪ
တင်လှအပေါ် ချစ်ခဲ့ရတာကို
တင်လှသိအောင် အဘယ်လိုများ

ရင်ဖွင့်ပြရမည်နည်း။ ငည့်၊ အ
နေဖြင့် ရင်ဖွင့်ပြဖို့ သတ္တိမရှိ။
အရဲမစွန့်ရဲသေး။ သေးသိမ်လွန်း
သည့် မိမိဘဝကိုက မကျေမနပ်
နှင့် ရှေ့တိုးဖို့ နောက်ဆယ်လှမ်း
ဆုတ်သည့် ဆင်ရိုင်းလိုနေရဦး
မည်ကအမှန်။ ငည့်၊ အနေဖြင့်
ကတော့ တင်လှကိုမြင်ရတိုင်း
တသိမ့်သိမ့်ခုန်သည်ရင်ထဲက
လှုပ်ရှားမှုများကို ချိုးနှိမ်ထားရ
မြဲ။

ကြည့်လေ။

မနက်ခင်း တောသွား။
မြက်နုတ်သည့်အခါမျိုး။ ပေါင်း
ပေါက်သွားသည့် အခါမျိုး။ ဝါ
ကောက်၊ ငရုတ်သီး ဆွတ်ရ
သည့် အခါမျိုး။ ကောက်စိုက်
ထွက်သည့်အခါမျိုးတွေဆိုရင်
တင်လှနှင့် အမြဲဆုံခဲ့သည်။ တင်
လှသည် တောရက်ဖျင် ဝါနုနု
အရောင်ကို လက်ရှည်ချုပ်ပြီး
ဝတ်ထားသလို၊ ကျောက်တန်း
ရက်ထည် ပတ်လည်အဆင်ကို
ရွေးပြီး ထဘီဝတ်ထားသည်မို့
လာ။ ပြီးတော့ ရှင်မတောင်သ
နပ်ခါးကို အောက်ခံအဖြစ်ထူထူ
လူးခဲ့၏။ ပြီး ဘယ်ညာပါးနှစ်
ဖက်မို့မို့ရဲရဲပေါ်ကို အောက်ခံသ

နပ်ခါးထက် ထူထူဖို့ပြီး လူးပြီး
ပါးကွက်ဖော်ကာ ဘီးနှင့်ခြစ်ဆွဲ
လိုက်သေးသည်။ နောက်ဖြောင့်
စင်းလွန်းပြီး လှပလွန်းသော နှာ
တံပေါ်ကို နှာကျား ကျားလိုက်
သေးသည်။ ထိုအကျား သနပ်
ခါးအပေါ်မှ အသားဘီးနှင့် အ
ထက်အောက် ဆွဲခြစ်လိုက်သေး
သည်။

ဒီတော့ တင်လှကို တ
ကယ် စေ့စေ့ကြည့်လျှင် အ
ညာချော၊ တောချော ချော
သည်ဟု ငည့်၊ တရားသေယူဆ
သည်။ ငည့်၊ သာမဟုတ်။ တင်
လှချောကြောင်းကို တစ်ရွာလုံး
တစ်ရပ်လုံးက ကန့်ကွက်မဲ မရှိ
ထောက်ခံထားကြသည်မို့ ငည့်၊
ဝမ်းသာပါသည်။ ကပိုကရီနှင့်
ရေချိုးခါနီးအချိန်၊ မနက်စော
စော အိပ်ရာထပြီးအချိန်တို့တွင်
တင်လှသည် ပိုပြီးလှသည်။ ရှိပါ
စေတော့ ပြောရလျှင် တင်လှ
သည် အချိန်ပြည့်လှနေသည်
ချည်းပဲဟု ထင်သူက ငည့်။

ငည့်၊ တစ်ယောက်
ထင်းခုတ်စားတစ်လက်ကို ခါး
ထိုးလိုက်သည်။ စုတ်ပြစပြုပြီ

ရှုထောင့် များနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဖြစ်သော ဝါးဖတ်ခမောက်ကို ဆောင်းလိုက်သည်။ ပုဆိုးကို တိုသည်ထက်တိုအောင် ပြင် ဝတ်လိုက်ပြီး ရေကိုအဝသောက် လိုက်၏။ ရေသောက်အပြီး ဆေး ရွက်တစ်ဖတ်ကို ဝါးလိုက်ပြီး အဖေနှင့် အမေကို နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“အဖေ ကျုပ် ထင်း ခုတ်သွားမလို့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အဖေနှင့် အမေက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း မောင်းဆက် ထောင်းနေကြသည်။ ငည့်က ထင်းခုတ်၊ ခုတ်ပြီးထင်းကို ရွာ ထဲမှာရောင်းသလို ဈေးထဲမှာ လည်း ရောင်းရ၏။ မိဘနှစ်ပါး ကတော့ အိမ်ရှေ့ မန်ကျည်းပင် အောက်မှာ မုန့်ကြက်လိပ်လုပ် ရောင်းသည်။ ယခုမနက်ဖြန်မုန့် ရောင်းရန် မုန့်မှုန့်ထောင်းနေ ခြင်းပင်။ ငည့်က အဖော်များ

ဖြစ်ကြသည့် အေးမောင်၊ ခွေး ညိုတို့ကို အဖော်ခေါ်ပြီး ထင်း ခုတ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အေး မောင်နှင့် ခွေးညိုကလည်း င ည့်လို ထင်းခုတ် ရောင်းချကြ ရသူ။

နာရီဝက်အကြာ ရှား တောကိုရောက်ခဲ့သည်။ ထိုရှား တောသည် ပိုင်ရှင်မရှိ။ ခုတ်ချင် သူခုတ်၊ လှဲချင်သူလှဲနိုင်သည့် ပိုင်ရှင်မဲ့ရှားတော။ ထိုရှားတော နှင့် ငည့်တို့ဘဝ အသက်ဆက် ခဲ့ကြသည်က နှစ်ချီပြီးကြာခဲ့ သည်။ ငည့်တို့ပင်မက တစ် ရွာလုံးက ထိုရှားတောကို အား ပြုပြီး ထမင်းဟင်းချက်ကြရ၏။ ရွာနှင့်ရှားတောနှင့်က မိုင်ဝက် ခန့်ဝေးသည်။ တောနက်သလို ချုံပုတ်များ၊ မြက်ရိုင်းတောများ လွှမ်းထားသည်။ ပြီးတော့ တောင်ကုန်းတောင်ဆင်းတွေ၊ ချိုင့်ဝှမ်းတွေ၊ နောက်-ရေချိုင့် တွေကလည်းရှိသေးသည်။ ရှား တောနေရာသည် တနယ်မြေ၊ သဲတောမြေမဟုတ် ကျောက်စ ရစ်မြေတွေ၊ မြေနီမြေကျွတ်တွေ သာဖြစ်သည်။ အခြားသီးနှံပင် စိုက်ပျိုးလို့မရနိုင်။ ချုံပင်၊ မြက်

ရိုင်းပင်၊ ဆူးဖြူပင်သာ ရှင်သန် နိုင်ပြီး အချို့နေရာတွင် ထန်းပင်သာ ပေါက်ကြသည်။

တောထဲဝင်ခဲ့ကြ၏။ ပုဆိုးပြင်ဝတ်ပြီး မနားနိုင်။ ရှင်သန်နေသည့် ရွာပင်ထက် ခြောက်သွေ့ပြီး လဲကျသည့်အအပင်၊ ဒါမှမဟုတ်သေနေသည့် ရှားပင်များကို ရှာပြီးခတ်နေကြ၏။ နာရီဝက်အကြာ တစ်ရွက်စာစီရသည်။

ထိုအချိန် စကားစတင်ပြောလာသူက အေးမောင်။

“ငည့်၊ မင်း တင်လှကို စိတ်ဝင်စားနေတယ်ဆို”

မထင်မှတ်သောအရပ်မှ မထင်မှတ်သောစကားပြောလာ၍ ဘာဖြေရမှန်းမသိအောင် ရှက်နေမိသည်။ ရှက်သည်ဆိုခြင်းထက် သိမ်ငယ်မိ၍ အားငယ်မိသည်ဟုဆိုချင်ဆိုရ၏။ အေးမောင်က မေးရင်းပြုံးသလို ခွေးညိုက ငည့်အဖြေကို မျှော်ရင်း ပြုံး၏။ ပြုံးရင်းပြောသူက ခွေးညို။

“အေးမောင်ကလဲကွာ၊ ငည့်က တင်လှကို ဟိုငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကြိုက်နေတာ

ကွ။ မင်းမှတ်မိသေးလား။ ငါတို့ဘုန်းကြီးကျောင်းနေတုန်းကလေ။ ရွာထဲဆွမ်းခံထွက်တိုင်း တင်လှအိမ်ရောက်ရင် ဆွမ်းတော်ဗျို့လို့အော်ပြီးတိုင်း တင်လှရှိသလားလို့ တင်လှ အမေကို မေးခဲ့တာကွ”

“ဟာ ဟုတ်ပြီ မှတ်မိတယ်၊ မှတ်မိတယ် ဟဲဟဲဟဲ”

ခွေးညိုစကားကြောင့် အေးမောင်က ရယ်ရင်းပြုံးရင်းပြောသည်ထိ ငည့်က ဘာမျှ မပြောနိုင်သေး။ သူငယ်ချင်းတွေပြောမည်ဆိုက ပြောစရာ။ ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက တင်လှအပေါ်စိတ်ဝင်စားခဲ့သည်ဆိုလျှင် လွန်အံ့မထင်။

“ဟုတ်တယ် အေးမောင် ငါ တင်လှကို ...”

စကားကို ဆုံးအောင် မပြောခဲ့။ ထင်းချောင်းများကို စည်းပြီး လျှော်နှင့်ထုံးကာ ခေါင်းရွက်ပြီးရွာဆီပြန်ခဲ့၏။ ရွာအဝင်တံခါးပေါက်အရောက်မှာတော့ တွေ့လိုက်ရသည့်တင်လှကြောင့် ဝမ်းသာသွားသူက ငည့်။

“ဟင် တင်လှပါလား” ဟု နှုတ်ကရေရွတ်လိုက်၏။

တင်လှက ရွာထဲက ကောင်မလေးအချို့နှင့်စကားပြောရင်းရပ်နေကြ၏။ ငည့်တို့ကိုမြင်ပုံမရ။ အဟမ်းဟု ချောင်းသံဖြူကာထင်းစည်းနှင့် ဆက်ခဲ့ကြ၏။ အိမ်ရောက်တော့ ထင်းစည်းကို စည်းရိုးဘေးချ၊ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ အမေက ငည့်ကိုကြည့်ရင်း ပြောလာသည်။

“လူလေး တင်လှ ရန်ကုန် လိုက်မလို့တဲ့”

“ငည့်၊ တင်လှ ရန်ကုန်အလုပ် လိုက်လုပ်မလို့တဲ့”

အမေက ကြိုတင်ပြောထား၏။ တင်လှ ရန်ကုန်လိုက်တော့မည်ဆိုသည့်အကြောင်း တွေးနေမိဆဲမှာ အေးမောင်က အိမ်ရောက်လာပြီး ထပ်ဆင့်ပြောလာသည်။ အနာပေါ်တုတ်ကျ၊ အူနုကျွဲခတ်သည်ထက် နာကျင်သော၊ တိတ်တခိုးဝေဒနာနှင့်ခံစားရင်းမို့ ပိုပြီး နာကျင်ခံခက်ဖြစ်ရ၏။

“အင်း... ငါနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့ကွာ”

ဘာမှ မဖြစ်သလိုမျိုး ပြောမိသည်။ ဟန်ဆောင်အ

ရှုထောင့်မှခေါ်ဆိုရသောအရာ

ပြော၊ ဟန်ဆောင်အပြုံးမှန်း အေးမောင်သိသည်။

“မင်းကလဲကွာ သူရန် ကုန်မဆင်းခင် ချစ်ခွင့်ပန်လိုက် ပြီးတာပဲ”

“အိုကွာ သူက ဆင်းရဲ ပေမယ့် ကွမ်းတောင်ကိုင်အပျို စာရင်းဝင် ပန်းတစ်ပွင့်ကွာ၊ ငါ့ ကိုချစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်လဲ ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူးကွာ”

“အချစ်ဆိုတာ မမြင် နိုင်တဲ့အရာပါကွာ။ တင်လှက မင်းပုံစံကြည့်ပြီး သူ့အပေါ်စိတ် ဝင်စားနေတာသိရင် ကြည်ဖြူ ချင်ကြည်ဖြူမှာကွာ”

အေးမောင်ကကားကြောင့် ငည့်၊ ခေါင်းယမ်းသည်။

“အဲဒီ မမြင်နိုင်တဲ့ အ ချစ်ဆိုတဲ့အရာကြောင့်ငါကြောက် တာ၊ ချစ်ခွင့်ပန်လို့မချစ်ဘဲ မုန်း သွားရင်”

ငည့်ဆက်ပြီး မပြော ရဲ။ ပြောဖို့သတ္တိမရှိ။ အေးမောင် က-

“မင်းစဉ်းစားပေါ့ကွာ၊ တင်လှကို စိတ်ဝင်စားတာမင်း မှ မဟုတ်ဘူး ရွာထဲက လယ် ယာရှိသူရော၊ မင်းလိုငါလို အ

လုပ်သမားရောကွာ၊ တင်လှက သိပ်ချောတာနော်။ ပြီးတော့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက သိပ် ပြီး ပြေပြစ်တာမင်းမှတ်မိသေး လား။ တမြန်မနှစ်က အလှပွဲ မှာ ပွဲပါတော့ တစ်ရွာသားတွေ ပွဲလာကြည့်ကြတာလေ။ အဲဒီ အချိန် တစ်ရွာသားတွေက တင် လှအပြုံး။ ထင်လှ အလှ၊ တင် လှ အချိုးအစားပြေပြစ်တာတွေ မြင်တော့ ချစ်ကြိုက်ကြောင်း ပြောတာလေကွာ။ ရွာသားတွေ နဲ့ ရိုက်ပွဲတောင်ပြန်လိုက်သေး တာလေ”

“အင်း...” ဟု ခပ် တိုတိုပြောရင်း ငည့်တွေး၏။ အေးမောင်ပြောတာမှန်သည်။ ထိုရိုက်ပွဲမှာ ငည့်ခေါင်းဆောင် ပြီး တစ်ရွာသားတွေက ရိုက်ခွဲ ခဲ့ဖူးသည်။ ရိုက်ပွဲဖြစ်အပြီး တစ် ရွာသားတွေက မလျော့။

“အေးပေါ့ကွာ ဒီ ကောင်မကို အရယူပြမယ်။ ဒီ နယ်တစ်ဝိုက်မှာ တင်လှလို ချောတာ၊ တင်လှရဲ့ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားပြေပြစ်တာ မရှိသေး ဘူး” ဟူ၍ မကြားနိုးနိုး ပြော ခဲ့သေးသည်။ တစ်ရွာသားတွေ

ပြောသလို တင်လှက ချောမော သည့်အပြင် ကိုယ်အချိုးအစား ပြေပြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် -

တင်လှကိုယ်လုံး အလှ မှာ အစွဲမက်ဆုံးက တင်လှ နောက်ကျောက တင်၏ အလှ၊ ရင်၏အလှတို့။ ခေတ်စကား လား။ မခေတ်စကားလား ငည့် မသိ။ တောသားဆိုတော့ နား မလည်။ မတင်လှလို့ခေါ်တဲ့ ထင်လှတစ်ယောက်က တင်လှ သည်။ ရိုင်းရိုင်းပြောရလျှင် တင် ဝါးဆုံနှစ်ခုက လှသည်တဲ့။ သွားလာလှုပ်ရှားတိုင်း တင်လှ ဟု တင်ဝါးဆုံနှစ်ခုက နိမ့်ချည် မြင့်ချည်၊ လှုပ်ချည်ခါချည်၊ နဲ့ ချည်ယဲ့ချည်တဲ့။ အပျိုစစ်စစ် တင်ဝါးဆုံတဲ့။ မိန်းမငယ်ကောင်းတို့ ရှိအပ်သည့်တင် (တင်ဝါးဆုံ)တဲ့ အငည့်ကတော့ တင်ဝါးဆုံလှ တာ၊ ရင်အရံလှတာ မသိ။ ချစ် တာတော့ချစ်တာ။ စွဲမိတာတော့ စွဲမိတာပဲ။

“ကဲ အဆွေးကိုယ် တော်၊ ကိုယ်ပြန်မယ်ကွာ၊ ငါ က စေတနာနဲ့ ချစ်တယ်လို့ ရင် ဖွင့်စေချင်တယ်။ မင်းကုသနဲ့

ရွှေထောင်အင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ပပဝတီတောင် ညားသေးတာ
ဝဲ”

အေးမောင်ပြောရင်း
ပြန်သွား၏။ အေးမောင်ကို
ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။
အသံထွက် နှုတ်မဆက်တော့။
ညဉ့်မှာ အတွေးနယ်ခဲ့နေဆဲ။
တင်လှသည် တင်လှအကြောင်း။
ရင်လှသည် တင်လှအကြောင်း

တကယ်တော့ တင်လှ
သည် ညဉ့်ဘဝလို ဆင်းရဲသား
မိသားစုကလာခဲ့သူ။ ညဉ့်
သည် မွေးချင်းနှစ်ဦး။ အစ်မ
ဖြစ်သူက အိမ်ထောင်ကျပြီး သူ့
အိမ်ထောင်နှင့်သူ။ ညဉ့်က လူ
ပျိုလူလွတ်မို့ မိဘနှစ်ပါးနှင့်
ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထို့အတူ တင်လှ
မှာ မွေးချင်းလေးဦး။ တင်လှ
အစ်မ တင်မြနှင့်အေးမြတို့က
အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ။ မိဘနှင့်
အတူနေသည်က တင်လှ၊ အ
ငယ်ဆုံးကျင်မြ။ ယခု တင်လှ
အသက်က ညဉ့်နှင့်အသက်တူ၊
ညဉ့်က နှစ်လခန့်သာကြီးမည်။
အသက်နှစ်ဆယ်ထဲ ဝင်ခဲ့ကြပြီ။

ငယ်စဉ်ကတော့ ဘုန်း
ကြီးကျောင်းနေခဲ့ပြီး အတန်း
ကျောင်း အတူတက်ခဲ့သည် အ

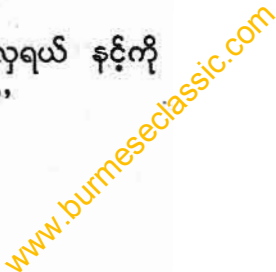
ချိန်၊ ညဉ့်နှင့်တင်လှသည် တစ်
တန်းတည်း။ တစ်ခန်းတည်းနေ
ခဲ့ရသည်။ ညဉ့်ကတော့တင်လှ
မျက်နှာသာပေးရေးအတွက် ရွာ
ဦးကျောင်းထဲက ခရေပွင့်တွေ
ကို ကောက်သည်။ ပြီးတော့
အိမ်မှာစိုက်ထားသည့် စံပယ်ပန်း
များကို ခူးပြီး သီပေးသည်။
ကျောင်းရောက်တိုင်း ပန်းလက်
ဆောင်ပေးခဲ့သည့်ညဉ့်။ ညဉ့်
၏ အရိပ်အကဲကို တင်လှသိ
မည်ထင်သည်။ ညဉ့်သည် ပန်း
ပေးရုံမက ကျောင်းစာကအစ၊
ခဲတံ ချွန်တာအထိ။ ပြီးတော့
မိုးရွာလို့ထီးမပါသည့် တင်လှကို
ညဉ့်က အပေါ်အကျီ ချွတ်
ဆောင်းပေးခဲ့ဖူးသည်။ ဒါတင်
မက ကျောင်းနှင့် ရွာအကြား
ချောင်းရိုးကလေး ရေဂေ့သို့
တင်လှ မကူးရဲလျှင် မြေစိုင်းခဲ
များ သယ်ပေးပြီး တင်လှကူးဖို့
အထိ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ဖူး၏။

ဒီလုပ်ရပ်တွေက နှစ်
တန်း၊ သုံးတန်း၊ လေး ငါး
ခြောက်တန်းအထိ။ အဲ ခုနှစ်
တန်းစရောက်တော့မှ စီးပွားရေး
အခြေအနေအရ ကျောင်းထွက်
ခဲ့ကြရသည်။ ညဉ့်ကလည်း အ

ရပ်သားဖြစ်၊ တင်လှကလည်း
အရပ်သူဖြစ်။ ညဉ့်က နွားအ
ငှားကျောင်း၊ ကျွဲအငှားကျောင်း
သလို၊ ပေါင်းပေါက်၊ ထင်းခုတ်
လုပ်ရ၏။ တင်လှအနေဖြင့်က
လည်း မိဘနှစ်ပါးကို ထမင်း
ဟင်းကူချက်တန်ချက်။ တော
ထွက်တန်ထွက်။

အဆက် အသွယ် က
ဘော့ မပြတ်ခဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံ
ရွာဦးကန်မှာ ရေခပ်စဉ်ကြုံခဲ့ကြ
၏။ ရေခပ်ဖို့အလာကြုံသလို
ရေခပ်ပြီး အပြန်လည်းဆုံသည်။
ရေထဲဆင်းရေခပ်ပြန်တော့ တင်
လှရေအိုးကိုယူပြီး ညဉ့်ကိုယ်
တိုင် ရေထဲသို့နှစ်၊ နှုတ်ခမ်းပေါ်
လျှံကျသည့်ရေများကို လက်နှင့်
သပ်ချပေးပြီး တင်လှခေါင်းထက်
က ခေါင်းပြီးခုပေါ်အထိ ပင့်
တင်ပေးခဲ့ဖူး၏။ ရေအိုးပင့်ပေး
ရင်း လှိုက်လှဲစွာပြုံးပြုံးဖူး၏။ ထို
စဉ်ကတည်းက ညဉ့်အပြုံးထဲ
တွင် လျှို့ဝှက်ချက်တွေပါ၏။
လေးနက်မှုတွေပါ၏။ ဖော်ပြ
ခြင်း မစွမ်းသည့် ဝေဒနာအပိုင်း
အစတွေပါ၏။

“တင်လှရယ် နင့်ကို
ငါချစ်နေမိပြီဟ”

ရင်ထဲကပင် လူမသိ
အောင် ပြောဆိုခြင်းနှင့် ရသေ့
စိတ်ဖြေဖြေခဲ့ရသည်။ တင်လှ
ကတော့ ငည့်၊ အရိပ်အကဲ သိ
မည်လား၊ မသိသည်လား မသိ
နိုင်။ ငည့်ကတော့ တောထဲ
မြက်နုတ်မှာဆုံကြတိုင်း၊ ငရုတ်
ခင်းတစ်ခင်းထဲမှာ အတူပေါင်း
ပေါက်ရတိုင်း၊ လယ်တစ်ကွက်
ပျိုးအတူစိုက်ရတိုင်း ရင်ခုန်ရင်း
နေခဲ့ရဖူးသည်။ ရွာထဲက လူ
တွေနှင့် အခြားရွာကလူတွေက
တော့ တင်လှကို ကဲ့ရဲ့တာလား၊
မြှောက်စားတာလား မသိသော
စကားတွေနှင့် စကြပြောင်ကြ
နေနက်ကြ။

“ဟ.. တင်လှက
သိပ်လှလာပြီနော်”

“တစ်သားမွေး တစ်
သွေးလှဆိုတာ ဒါမျိုးကွ”

“ဟာ ငါလခွီးမှပဲ တင်
လှက အပျိုကွ။ ကလေးမှ မမွေး
သေးတာ ဘယ်နှယ့်ကြောင့်
တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှဖြစ်
ရမှာလဲ”

“ငါတော့ တင်လှအိမ်
ထောင်ကျမှာစိုးတယ်ကွာ”

“ဟင် ဘာပြုလို့”

“ဟ ဘာပြုရမှာလဲ၊
တင်လှရဲ့ တင်ပါးဆုံကိုကြည့်ရ
တာ သိပ်ပြီးစွဲမက်စရာကောင်း
တယ်ကွ။ တင်လှရဲ့ တင်မျိုး

**မိဘဆွေမျိုးတွေက
သဘောတူမှာ
မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒီလို
ပြောတာတော့
တရားလွန်
သည်ဟုတင်လှဘက်က
အလေးသာပြီး
စိတ်နာခဲသူက ငည့်။**

(တင်ပါးဆုံမျိုး) က ဒီနယ်တစ်
ဝိုက်က မိန်းကလေးတွေမှာ မရှိ
တဲ့တင်ပါးဆုံလို့ကွ။ ဒါကြောင့်
အိမ်ထောင်ကျရင် မိန်းကလေး
တင်ပါးဆုံက နိမ့်လျှောသွား
တယ်တဲ့”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဒါဆို
တင်လှကို အရယူပေါ့ကွာ။ မင်း
ပိုင်တဲ့လယ်ယာရွှေအချို့ကို အိမ်
တင်တောင်းပြီး ယူပေါ့ကွာ”

“အိုကွာ ဒါတော့ မ
ဖြစ်ဘူး”

“ဟင် ဘာပြုလို့”

“တင်လှက ဆင်းရဲ
တယ်လေ”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား
ဟား”

လူတွေက ရယ်ကြ၏။
မေးသူက ရယ်အပြီး ပြန်ပြော
သည်။

“ငါလဲ တင်လှကိုစိတ်
ကူးနဲ့ပဲ ယူကြည့်နေရတာကွ။
လက်တွေ့တကယ် ယူမယ်ဆို
ရင် မိဘတွေက သဘောတူမှာ
မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါလဲ
တင်လှကို ငေးကြည့်ရင်းသာ
ကျေနပ်နေရတာ၊ တင်လှကိုယူ
ရင် ဆွေမျိုးတွေက သဘောကျ
မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုလူတွေ၏ စကား
ပိုင်းနားကို မယောင်မလည်ကပ်
ရင်း ငည့်နားထောင်ဖူးသည်။
ကြည့်စမ်း။ ဘယ်နှယ့်။ တင်လှ
ကို ချောသည် လှသည်ဆိုရင်
တော်ပြီပေါ့။ ဘာကြောင့်များ
တပ်မက်မှု တဏှာတရားနှင့်
ကာမအရောင်ခြယ်ပြီး ကြည့်

ရှုထောင့်မှတ်တမ်း ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

ကြသနည်း။ လှသည်ဆိုရင် တော်ရောပေါ့။ ခုတော့လှသည် ချောသည်ထက်ပိုသည့်စကား တွေက ရိုင်းလွန်း၏။

တင်လှက တင်သား၊ တင်ပါးဆုံသားလှသည်တဲ့။ အဲ လှသည်ပဲထားဦး လက်တွေ့ယူ ဖို့ကျတော့ တင်လှက ဆင်းရဲ လို့တဲ့။ မိဘဆွေမျိုးတွေက သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဒီလိုပြောတာတော့ တရားလွန် သည်ဟုတင်လှဘက်ကအလေး သာပြီး စိတ်နာခဲ့သူက ငည့်။

တကယ် တကယ် လက်ထပ်ယူချင်သူက ငည့်။ လက်ထပ်ယူဖို့သွေးကြောင်သူ တွေစာရင်းထဲမှာ ငည့်မပါ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် တင်လှမလှချင်နေ။ နှုတ်နေပါစေ။ ခြေလက်အင်္ဂါမစုံ ချင်နေ။ ငည့်ကတော့ အချစ် ဆက်ရင်း မေတ္တာစစ်ခင်းကစား ပြချင်သူ။ ဒါက တင်လှအပေါ် ထားသည့် ငည့်အချစ်။ ငည့်၏ သစ္စာတရား။

“တင်လှရယ် နင်ချော လှတာကို ငါလက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပုရိသ ယောက်ျားတွေ ပြောတဲ့ ရမ္မက်တဏှာနဲ့ လွှမ်းပြီး

ကြည့်တဲ့ တင်လှရဲ့အလှမျိုးနဲ့ မြှောက်ပင့်ကြတာကို နင် ဘဝင် မမြင်စေချင်ဘူး။”

တင်လှ ရန်ကုန်ကို ပါ သွားခဲ့တာ ဆယ်ရက်ရှိပြီ။ ငည့် မှာ စားရအခက် အိပ်ရအခက် နှင့် မျောက်မီးခဲကိုင်မိသလိုမျိုး။ ငိုရမလို လူးလိုမို့နေရမလိုနှင့် ရင်နှစ်ခြမ်း အက်အက်ကွဲကွဲခဲ့ သည်ကအမှန်။ ရင်ထဲမှာ ပူးခဲ နဲ့ နင့်ခဲနဲ့ လှိုက်ခဲနဲ့ လှိုက်က နဲ့ တက်ဆောင့်လာသည့် ခံစားချက်တွေက ရင်ထဲကို ငရဲ မီးနှင့် ထိုးနေသည့်အလား တင် လှသည် သင်တုန်းစားဖြင့် ခွဲနေ သည့်အလား။

တောထဲ ထင်းခုတ် ထွက်ရတာ၊ လယ်ထဲပျိုးနုတ်ရ တာ၊ ငရုတ်ခင်းမှာပေါင်းပေါက် လိုက်ရတာ၊ တောထဲအခင်းတွေ ကြား မြက်နုတ်ရတာအထိ စိတ် မပါတော့။

ထင်းခုတ်ထွက်ချိန် တ ပေါင်းနေ့နေပူပူအချိန်၊ ချွေးတ ဒီးဒီးကျကာ ထင်းခုတ်ပြန်တော့ လည်း တင်လှကို သတိရသည်။ ထင်းစည်းရွက်ကာ ရွာပြန်တော့

လည်း သတိရသည်။ မိုးတွေရွာ လို့ လယ်ပြင်ရေဖွေးပြီဆိုတော့ လည်း တင်လှကိုသတိရသည်။ မိုးရေတွေက ရှားတောကျောက် စရစ်ကုန်းများမှတစ်ဆင့် ရှား တောကိုဖြတ်ပြီး စီးသောရေအ လျှင်ကိုကြည့်ရင်းလည်း တင်လှ ကို သတိရသည်။ တမန်းနို့ အပြီး လယ်တွေစိုက်တော့လည်း တင်လှမရှိလို့ ခြောက်ကပ်ကပ်။

“ငည့်တော့ လူပြုစား သလားဟယ်”

“ဟုတ်ပါအေ ... တမိုင်မိုင်နဲ့”

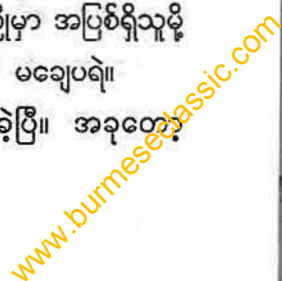
“ညည်းတို့က မသိလဲ အေ။ တင်လှ ရန်ကုန်သွားက တည်းကအေ့”

“အလို ငည့်က တင် လှကို ကြိုက်နေတာလား”

“အေး... အေ့”

လယ်တွေ ရိတ်သည့် အချိန်က လယ်ရိတ်ရင်း ရွာထဲ က အေးမိတို့အဖွဲ့က ငည့်ကြား အောင်အော်ပြောကြသည်။ မ စွမ်းရင်းကရှိ၊ ကန်းစွန်းခင်းနှင့် ငြိခဲ့သည့် ငည့်မှာ အပြစ်ရှိသူမို့ ဘာမျှမပြော။ မချေပရဲ။

ကြာခဲ့ပြီ။ အခုတော့

ရွှေတောင်အင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

တင်လှ မြို့တက်သွားတာ (၁) နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ မြို့က ပြန်လာသူတွေ ကိုတင်လှအကြောင်း စုံစမ်းရတာက အမော။ မေးရတာ တပင်တပန်း။

“တင်လှလေ အလုပ်ရနေပြီဟဲ့”

“ငါတို့နဲ့တော့ မတွေ့ရဘူး။ တွေ့တဲ့လူတွေကတော့ စားသောက်ဆိုင်မှာ နေသတဲ့။ လစာလဲ ကောင်းသတဲ့”

မရေရာသော အဖြေကိုသာ သိရင်။ နေရာတကျ မသိရ။ ဘယ်မြို့နယ်လည်း၊ လမ်းဘယ်လောက်လည်း၊ အထက်ဘလောက်လား၊ အလယ်ဘလောက်လား၊ အောက်ဘလောက်လားမသိ။ ပြီးတော့ ဆိုင်နံပါတ်သိဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေ။ ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာ အမှတ်လမ်းတွေ အတိအကျသိမှ။ စားသောက်ဆိုင်မှာပဲလို့ ဆိုရုံနှင့် ခရေစေ့တွင်းကျ သိဖို့မလွယ်။ သို့ဖြင့် နှစ်နှစ်အတွင်း ဝင်ခဲ့ပြီ။ (၂)နှစ်ပြည့်တော့မည်။ ဘယ်သူမှ လုံးစေ့ပတ်စေ့မသိကြ။ ငည့်ကတော့ စုံစမ်းရတာအမော။ မေးရတာအမော။

ဖြစ်နိုင်လျှင် လိပ်စာသိလျှင်၊ ရန်ကုန်မြေကို အပြေးလိုက်သွားမည်။ ဒါ ငည့်စိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက်။ အိမ်မက်ဆိုလို့ မနေ့ညက အိမ်မက်မက်သည်။ အိမ်မက်ထဲမှာ တင်လှနှင့် တွေ့၏။ မြို့ကြီးသားကိုးထောင်ကျားတစ်ဖွဲ့က တင်လှကို ပြောင်ကြစကြ၏။ တင်လှက ရုန်းကန်သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ တင်လှကို ကိုးထောင်ကျားများက . . . . .

ထိုသို့ ငည့်အိမ်မက်မှ လန့်နိုးခဲ့၏။ အိမ်မက်က နီးစဉ်မှာ တင်လှအတွက် ရင်ထိတ်ခဲ့ဖူး၏။ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ခဲ့ဖူး၏။ ရူးမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ တင်လှအလှတရားများက တင်လှကို ငရဲတွင်း ကျဖို့ ဖွင့်ပေးခဲ့သော ပြယုဂ်များလား။ ညှို့ကွင်းများလား။ ညှို့ချက်များလားဟု ထင်မိသည်။

“တင်လှရယ် နင်ပြန်ခဲ့ပါလား”

ငည့်၊ မရဲတရဲ ဆုတောင်းရင်။ ရွာအဝင်လမ်းကို မျှော်သည်။ ကားသံကြားလျှင် မျှော်သည်။ သို့သော် တင်လှပြန်မလာ။ မိဘထံလည်း အဆက်အသွယ်မပြု။ ညီမငယ်ကျင်မြမှာတော့ တောထွက်ရင်း မိဘနှစ်ပါးကို လုပ်ကျွေးနေရှာဆဲ။ တင်လှက ငွေကို ပို့ပေးမည်ဟု မှာထား၍ ငွေအပိုစောင့်ကြ၏။ ငွေမလာ စာမလာ သဘောနှင့် တင်လှသည် မိဘနှင့်ရွာကို မျက်ခြည်ဖြတ်ထား၏။ တင်လှ အလုပ်ကို ဘယ်သူမှ မည်မည်ရရ အဖြူအမည်း မသိနိုင်ကြပြီ။

သို့နှင့် သုံးနှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီ။ အို၊ သုံးနှစ်သုံးမိုး၊ သုံးဆောင်း၊ သုံးခွေ ရှိခဲ့ပြီကော။ သုံးနှစ်ဟူသော အချိန်အတွင်း

ရှုထောင့်မှခင်းနှင်ရသမျှမဂ္ဂဇင်း

အဆိုးအကောင်း ပြောင်းလဲချက်
တွေက တင်လှအတွက် အိမ်
မက်ဆိုးက လန့်မနိုးဘဲ၊ ညတာ
ရှည်အိမ်မက်ရှည် ဖြစ်ခဲ့ရချေပြီ
ကော .....

“တင် တင်လှရယ်။
နင်လေ ... နင် ... နင် ..”

“တင်လှ အဖမ်းခံရလို့
တဲ့”

ဒီသတင်း စကားက
ရှေ့ပြေးသတင်းစကား။ အဖမ်း
ခံရလို့ဟူသည့် သတင်းကြောင့်
တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကျွက်
ကျွက်။ မကြာပါ။ သတင်းက
ထပ်တိုးလာ၏။

“တင်လှ သတင်းက
သတင်းစာထဲ ပါတယ်။ မှုခင်း
သတင်းထဲလဲ ဓါတ်ပုံတွေနဲ့ပါ
တယ်တဲ့၊ ဟော ... ဒီမှာ”

ဥညိုအိမ်ဘက် လာ
ကြရင်းမှ အချို့ သတင်းစာကို
ထုတ်ပြ၏။ အချို့က မှုခင်းဂျာ
နယ်၊ မှုခင်းရှုထောင့်ဂျာနယ်
များကို ထုတ်ပြကြသည်။ ဥညို
ဟန်မဆောင်နိုင်။ သတင်းစာ
ကို ကြည့်သည်။ မှုခင်းဂျာနယ်
ကို ဖတ်သည်။ ပြီး ဓာတ်ပုံကို

ကြည့်သည်။ တင်လှ တစ်ဦး
တည်း မဟုတ်။ အခြား အမျိုး
သမီး ရှစ်ဦးတို့လည်း ပါသည်။

“တောက် ... တင်လှ
ရယ် ... နင်လေ ... နင်..”

ရင်ထဲကပင် ပြောရင်း
တောက်ပြင်းပြင်း ခေါက်သံပြု
ကာ သတင်းစာရွက်ကို လုံးချေ
မိနေသည်။ တင်လှအတွက်
တင်လှမိဘနစ်ပါးမှာ ငိုကြီးချက်
မနှင့်၊ ပဋ္ဌာမြေလူးဖြစ်ခဲ့ကြောင်း။
ကြည့်စမ်း၊ အမှုကပေါင်းခု ...။

မယုံကြည်နိုင်စရာလို့
ပြောလို့မရပြီ။ လက်တွေ့ဖြစ်ခဲ့၊
တရားပျက်ခဲ့ပြီဆိုတော့ ဥပဒေ
ဆိုတာ တင်လှတို့အတွက် ချမ်း
သာရာရမည် မဟုတ်တော့။
ကြည့်လေ။ အနှိပ်ခန်းတဲ့။
အနှိပ်ခန်းကို သတင်းအရ ဝင်
ရောက် ဖမ်းဆီးသတဲ့။ ကေတီဗွီ
သမားများကိုမိသတဲ့။ ပြီးတော့
အို ဥညို ဘာမျှ မကြားချင်
တော့။ ဘာ ကေတီဗွီမှန်းမသိ။
ဥညို အတွေးကတော့ အမျိုး
သမီးတွေ စုခေါ်ထား၊ ညအိပ်
ညဉ့်နေ၊ ငွေကြေးချမ်းသာသူ
တွေ လာကြမည်။

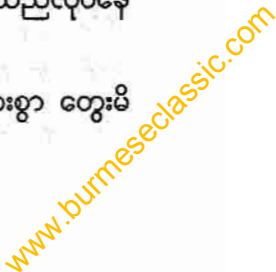
ဒါဆိုရင် အဖြေကရင်း

၏။ နောက်ရက် မြို့ရောက်ဖူး
သူ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက အနှိပ်
ခန်းအကြောင်းကို ပြောတော့၊
ဥညိုခေါင်းကို မိုးကြိုးရစ်ချက်
ခွင်းသည့်အလား။ ကြည့်စမ်း။
အနှိပ်ခန်းတဲ့။ ဖိမ်ခန်းတဲ့။ အနှိပ်
ခန်းတွေက အခန်းကျယ်ထဲမှာ
အတော်များတယ်တဲ့။ အခန်းထဲ
မှာ ကြိုက်တဲ့ မိန်းကလေးခေါ်၊
ခေါ်တဲ့မိန်းကလေးကယောက်ျား
တစ်ယောက်ရဲ့ ကျော၊ ပေါင်၊
ခြေသလုံးတွေကို လက်နုနုလေး
တွေနဲ့ ဆုပ်နယ်ပေးရတယ်တဲ့
လေ။

ဥညို ဘုရားတ၏။ ည
ကလည်းည၊ အမှောင်ကလည်း
လွမ်းထားမည်လား။ လုံးဝ အ
မှောင်မရှိနှင့်ဦး။ မီးစိမ်း၊ မီးပြာ
ထွန်းထားသည်ပဲ ထားပါတော့
ကျားနှင့်မတို့ ခုတင်တစ်ခုထဲမှာ
နှိပ်ပေးရသည်ဆိုတော့။

“ဪ... တင်လှရယ်၊
အနှိပ်သည် လုပ်ချင်တာများ။
ရွာမှာ အနှိပ်သည်လုပ်လဲ ရတာ
ပဲ၊ မဒွါးကြီးတို့၊ မချိုင်းတို့ မျက်
မမြင်ဘဝနဲ့ အနှိပ်သည်လုပ်နေ
တာပဲဟာ”

ဟု ရိုးသားစွာ တွေးမိ

ရွှေစောင်ပြုသင်းနှင့် ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

၏။ တောမှာ နှိပ်သလို မြို့မှာ နှိပ်ပေးရတာက မတူလို့များ လား။ ငည့် ဆက်တွေးသည်။
နှိပ်လည်း ပေးရသည်။ အရက်လည်း ငဲ့ပေးရသည်။ ပြီးတော့ အနှိပ်ခံသူက မိန်းကလေးကို အရက်သောက်ခိုင်းသည်။ သတ်မှတ်ကြေးထက်၊ အခန်းထက်ရောက်လျှင် အပိုကြေး ပေးသွားကြသည်တဲ့။ ပြီးတော့ စိတ်ပါလို့ အပြင်တွေ့ကြရင်လည်း ရသည်တဲ့။

ဘုရား တလိုက်သည်။ ယခုတော့ ထိုအနှိပ်ခန်းကို နာမည်ပျက်နှင့် သတင်းမွေးနေတော့၊ တာဝန်သိ လုပ်သားပြည်သူက သတင်းပေးခဲ့ပြီတဲ့။ သတင်းပေး တိုင်ကြားချက်အရ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့က ရှောင်တခွင် ဝင်ဖမ်းခဲ့ရာ၊ ပိုင်ရှင်နှင့် အမျိုးသမီးများ မိခဲ့၏။

ထိုအသဲ တင်လှလွန်းသည်ဆိုသော မိတင်လှပါသွားခဲ့ချေပြီ။ ငည့်မှာတော့ တိတ်တခိုးချစ်ခဲ့ရသူ တင်လှအတွက် ဘယ်ကိုမှ ဖြေဆည်မရ။ ကျဆင်းလာသည့် မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်၏။ မျက်ရည်

သုတ်ရင်းနှင့် စကားတစ်ခွန်းကြားလိုက်ရပြန်တော့ နာပြီးရင်း နာသည့် ရင်ထက် ဝေဒနာ ထုထည်သည် ပြင်းထန်စွာနှင့် ပွင့်ကွဲခဲ့ပြီ။

“ဟဲ့ .. ကြားရတာက မိတင်လှမှာ ဘယ်သူနဲ့ ရမှန်း မသိတဲ့ ကိုယ်ဝန်ပါသွားသတဲ့”

ကြာခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ မိတင်လှသည် ရန်ကုန်ရောက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်မှာ နေခဲ့၏။ စားသောက်ဆိုင်မှ လုပ်သားတစ်ဦးနှင့် ချစ်မိပြီး အတည်ယူခဲ့ကြ၏။ တင်လှယောက်ျားက တောသား။ ဒီတော့ အတည်တကျ ပေါင်းပြီး စီးပွားရေးရှာကြ၏။ အနှိပ်ခန်းက ဝင်ငွေကောင်းသည်ဟု အဆွယ်ကောင်းတော့ အနှိပ်ခန်းအလုပ်ကို ညမှာလုပ်၊ နေ့ခင်းမှာ အခြား အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်တဲ့။

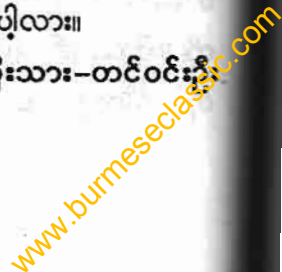
တင်လှ အဖမ်းခံရသည်ဆိုတော့ လင်ဖြစ်သူက ကူညီမှု ပေးခဲ့သေးသည်။ သို့သော် တင်လှ ယောက်ျားသည် အရှက်တကွဲဖြစ်ပြီး အရက်သ

မားလုံးလုံးဖြစ်ရာ၊ အရက်မူးမူးနှင့် ရထားလမ်းပေါ်အိပ်နေရာမှ ရထားကျိတ်သေခဲ့၏။ တင်လှမှာ ပညာပေး ဒဏ်ဆောင် သဘောနှင့် အချုပ်ထဲနေခဲ့ရသေးသည်။

နောက် တင်လှ သားလေးမွေးခဲ့သည်။ ကလေးမွေးအပြီး ညီမဖြစ်သူထံ ပို့လိုက်သည်။ တင်လှရွာကို ပြန်မလာတော့။ ပျော်မြဲဖြစ်သည့် အနှိပ်ခန်းမှတစ်ဆင့် ဘဝပျက်အဆင့် မျိုးနှင့် ကျက်စားခဲ့ချေပြီ။ ယခုတော့ တင်လှလူ့ဘဝမှာ ရှိ မရှိ မသိတော့။ ငည့်မှာတော့ လူပျိုကြီးဘဝနှင့် တင်လှ သားလေးကို ပျိုးထောင်ပေးရင်း၊ အသက်အရွယ်ကြီးခဲ့ချေပြီလေ။

ငည့်ဟု ခေါ်သည့် ကိုညိုကြီးသည် သူ၏ ကျောက်ပေါက် အမာအရွတ် အပြည့်ရှိသော မျက်နှာပြင်ထက်မှာ မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်၏။ အလို .. တစ်ဖက်လပ်နေသည့် မျက်လုံးအိမ်မှလည်း မျက်ရည်ကျနေပါပေါ့လား။

တွင်းကြီးသား-တင်ဝင်းနှိုင်း

ပလပ် / ရေရေရ

မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

KTV မှာ ဇိမ်ယူတာကို သဘောကျတဲ့သူ
အဖမ်းခံရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်

ရှုထောင့်၊ ဗျာဠာနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

မလမ/၈၈၈၀၇
မောင်ဆွေ (တောင်ငူ)
 သံလွင်မြစ်ကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသော ပင်လယ်ဘက်မှ ဝင်ရောက်လာသည့် မိုးရနံ့သင်းသော လေညှင်းနုကို ကမ်းနားလမ်း၌ လင်းလျှောက်ရင်း ကျွန်တော်နှင့် စခန်းမှူး ရဲအုပ် ဆန်းဝင်းတို့ တရှိုက်မက်မက် ရှုရှိုက်နေကြသည်။

မြောင်းပုပ်နံ့၊ ညော်ရနံ့မျိုးစုံနှင့် ယာဉ်ကြီး ယာဉ်ငယ် အသွယ်သွယ်တို့မှ ထွက်ပေါ်လာသော အိတ်ဖော မီးခိုးနံ့တို့ဖြင့် မွန်းကျပ်နေကြသော မြို့ပြများ၌ ရနိုင်ရန်ခက်ခဲသော သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်သည့် လေနအေးအေးကလေးများနှင့် မြင်တွေ့ရန် ခက်ခဲလှသော မော်လမြိုင်မြို့၏ ရှည်လျားသော သံလွင်မြစ် ကမ်းနားလမ်း အလှအပတို့ကို ကျွန်တော်အားပါတရရှုရှိုက်ခံစားကြည့်ရှုနေမိ၏။

ကျွန်တော်၏ ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်သို့ အလုပ်တာဝန်များဖြင့် ခရီးပေါင်းများစွာ သွား

လာဖူးခဲ့သည့်နည်းတူ အိပ်မက်တံတားကြီးမရှိသေးမီ ၁၉၈၆ ခုနှစ်အထိ သံလွင်မြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်း မုတ္တမဘူတာအထိ လွန်းပြန်ရထားကြီးဖြင့် အခေါက်ခေါက်အခါခါ ရောက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း မော်လမြိုင်မြို့သို့ ကုန်သည်ကြီးများ ဖြစ်ကြသော ကိုပေါနှင့်ကိုအေးအမည်ရှိ မိတ်ဆွေ နှစ်ဦးနှင့် ခင်မင်ကာ တစ်ညအိပ် ခရီးရောက်ခဲ့ဖူးပြီး ကိုအေး၏ အိမ်၌ ညအိပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ တာဝန် တစ်ရပ်နှင့်မို့ နောက်တစ်နေ့တွင် ပေါင်မြို့နယ်တရားရုံးသို့ 'ဘိန်း'ဖမ်းဆီးမှု သက်သေအဖြစ်သွားရောက်ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ မော်လမြိုင်မြို့နှင့် ကျွန်တော် ရင်းနှီးမှု မရခဲ့ဟု ဆိုရမည်သာ။

ထိုစဉ်က လွဲမှားသော စနစ်တစ်ခု၏ အောက်ဝယ်ပြည်သူတို့ ပြားပြားမှောက်ခဲ့ရပြီး လူတစ်ကိုယ်စာ ပတ်၍သယ်နိုင်သော ထိုင်းနိုင်ငံဘက်မှ ဝင်သော ပိတ်စများ၊ အိမ်သုံးဆေးဝါးပစ္စည်းများ၊ အချိုမှုန့်၊ ကက်ဆက်တိပ်ခွေမိန်းကလေး အသုံးအဆောင်၊ လက်သည်း

ဆိုးဆေးမှအစ၊ ရေမွှေး၊ ရောင်စုံမိတ်ကပ် အဆုံး အားလုံးသည် မှောင်ခိုပစ္စည်းများဟု ကင်ပွန်းအတပ်ခံရပြီး မုတ္တမ မော်လမြိုင်ရထားမှန်သမျှ မှောင်ခိုသည်များဖြင့် ပြည့်နက်နေသော မှောင်ခိုရထားအဖြစ် နာမည်ဆိုးနှင့်ကျော်ကြားခဲ့ဖူး၏။

အမှန်တော့ တိုင်းသူပြည်သားများသည်လည်းကောင်း၊ မုတ္တမ-ရန်ကုန် လူစီးရထားများသည် လည်းကောင်း စနစ်တစ်ခု၏ သားကောင်များ ဘဝရောက်ခဲ့ရခြင်းသာဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က မှောင်ခိုသမားဟု နာမည်အတပ်ခံရသော ရထားစီး ခရီးသွား တစ်နပ်စာ သာရှာခွင့်ရကြသည့် လုပ်သားပြည်သူတို့၏ အခြေအနေသည် ယနေ့ခေတ် ၂၀၁၂ခုနှစ် ကာလ ၁၀ဘီးကား ၂၂ဘီး နောက်တွဲ ယာဉ်ကွန်တိန်နာကား ကွန်တိန်နာ ကုန်တင်သင်္ဘောများပိုင်ဆိုင်ကြသည့် မှောင်ခိုကုန်သည်ကြီးများ၏ အခြေအနေနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါမူ အလွန်ရယ်စရာကောင်းသော်လည်း ရယ်၍မူ့သော ဟာသတစ်ပုဒ်မျှသာဖြစ်

ပေသည်။

ထိုစဉ်က “ဇော်” ဟု ခေါ်သော ကမ်းတိုးရေယာဉ်ပေါ်တွင် “ရှာဖွေရေးနှင့် ကာစတန်” တို့၏ ဖမ်းဆီးခံခဲ့ကြ၍ ဘဝပျက်ခဲ့ကြရသော တစ်ပိုင်တစ်နိုင် လက်လုပ်လက်စား နင်းပြားပြည်သူတို့၏ ကျခဲရသမျှသော မျက်ရည်အသွယ်သွယ်တို့သည် သံလွင်မြစ်ရေစီးတွင် မျောပါ၍ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်ခဲ့ကြရဖူးသော်လည်း ယခုတော့ မျိုးဆက်သစ်တို့အတွက် အတိတ်က အကြောင်းအရာများသည် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

တစ်ချိန်က အနားမညီသော မြေသားပကတိ သံလွင်မြစ်ကမ်းသည်ပင်လျှင် ယနေ့အချိန်၌ စနစ်ကျ သန့်ရှင်းလှပ ရှုမောဖွယ် တင့်တယ်သာယာသော ကွန်ကရစ်လျှောက်လမ်း သံလက်ရန်း ပိုက်တန်းတို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် ကမ်းနားလမ်းအသွင် ပြောင်းခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော့...။

“ကျွန်တော် ဝက်ထီးကန် သင်တန်းကျောင်းကနေ

ဒီကိုရွှေ့လာတော့ ပထမဦးဆုံးမှာပဲ နေခဲ့တယ် ကိုဆွေရ”

“သင်တန်းကျောင်းမှာ ခေါက်ရိုး ကျိုးနေခဲ့သူဆိုတော့ ရုံးမှာပဲနေချင်တဲ့ စိတ်က များနေတာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်၏ ပျံ့လွင့်နေသော စိတ်အစဉ်ကို စခန်းမှူး ရဲအုပ် ဆန်းဝင်း၏ စကားသံက ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်လာ၏။

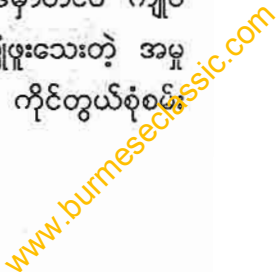
စခန်းမှူး ရဲအုပ် ဆန်းဝင်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် တောင်ဂူမှာ ဒုရဲအုပ်ဆန်းဝင်း ဘဝနှင့် စတင် ရင်းနှီးခဲ့ပြီး အုတ်တွင်းမြို့နယ် သာဂရရွာ ဇာတိဖြစ်ပြီး ကျောင်းဆရာဘဝမှ ဘွဲ့ရ ဒုရဲအုပ်လောင်းသင်တန်းခေါ်သည့်အခိုက် ရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ရွှေ့ပြောင်းဝင်ရောက်တာဝန် ထမ်းရွက်ခဲ့သူဖြစ်ရကား ရိုးသားခြင်း၊ အနစ်နာခံခြင်း၊ ဂုဏ်တို့အခြေခံရှိသူဖြစ်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာညောင်းစွာ ခင်မင်ခဲ့ရသူဖြစ်ပါသည်။

ငင်း၏ ဇနီးမှာလည်း ကျောင်းဆရာမ တစ်ဦးဖြစ်ခြင်း

ကြောင့် ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးလုံး၏ ရိုးသားဖြူစင် အနွံတာခံမှုဂုဏ်က ထပ်တူကျနေလေရာ ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်မှုသည် မိသားစု ညီအစ်ကို မောင်နှမ သဖွယ်တိုး၍ ခိုင်မာ ရင်းနှီးခဲ့လေ၏။

“အမှုစစ်ဘဝနဲ့ စခန်းမှာ အနေကြာခဲ့ဖူးတော့လဲ လုပ်ငန်းပိုင်းဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းမှုအပေါ် မူတည်ပြီးတော့ အထက် အကြီးအကဲတွေကလဲ ကျွန်တော့်ကို စခန်းမှူး ရာထူးပေး ကျွန်တော်ကလဲ ငြင်းပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာတင် လူကြီးတွေက ပိုသဘောကျ တစ်နေ့တော့ ၊ လွဲသာ မရှောင်သာဘဲ စခန်းတစ်ခုကို မဖြစ်မနေ စခန်းမှူးဘဝနဲ့ သွားရောက်တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရတော့တာပဲဗျို့။ အဲဒီစခန်းက စခန်းမှူးက သင်တန်းသွားရတော့ စခန်းမှူးနေရာ အရေးပေါ် လိုအပ်တာနဲ့ ကျုပ်ကိုတာဝန် ပေးလိုက်တော့တာပဲ--

“အဲဒီမှာတင်ပဲ ကျုပ်ဘဝမှာ မကြုံဖူးသေးတဲ့ အမှုကြီးတစ်ခုကို ကိုင်တွယ်စုံစမ်း

ဖော်ထုတ်ရတဲ့ အတွေ့အကြုံ သစ်ကြီးကို နဖူးတွေ ဒူးတွေ တွေ့ရတော့တာပဲ ဖြစ်ပုံက ဒီလို ဗျ ကိုဆွေရ”

မြိုင်သာယာ ရဲစခန်း မွန်ပြည်နယ်၊ မော်လမြိုင်မြို့၌ ရဲစခန်း(၅)ခုရှိသည်။ တစ်ခုက မော်လမြိုင် ကမ်းနားလမ်းကို မေးတင်ထားသော မြို့မ ရဲစခန်း၊ တစ်ခုက မုတ္တမ မော်လမြိုင် သံလွင် အိမ်မက် တံတားအနီးမှ ခိုင်ဝန်းကွင်း ရဲစခန်း၊ တစ်ခုကမော်လမြိုင်မြို့ ၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း အတ္ထရံ ချောင်းကမ်းအနီးက ဇေယျာသီ ငိုရဲစခန်း၊ တစ်ခုက တက္ကသိုလ် နယ်မြေ ကျိုက္ခမီလမ်းပေါ်မှ မုပွန်ရဲစခန်း၊ နောက်တစ်ခုက ကျိုက်မရော၊ ဘားအံ၊ မြဝတီ ကားလမ်းပေါ်ရှိ မြိုင်သာယာ ရဲ စခန်းတို့ဖြစ်သည်။

ယခု မြိုင်သာယာ စခန်းမှူး တစ်ယောက်မှာ သင် တန်းတက်ရန် သွားရောက်ရ သည်ဖြစ်၍ လစ်လပ်သွားသော စခန်းမှူးနေရာ၌ ခေတ္တစခန်းမှူး တာဝန်ဆောင်ရွက်ရန် ရဲအုပ် ဆန်းဝင်းကို အထက်အကြီး

အကဲများက တာဝန်ပေးအပ် စေလွှတ်လိုက်သည်ဖြစ်၍ မြိုင် သာယာရဲစခန်းသို့ ရဲအုပ် ဆန်း ဝင်း ရောက်ရှိလာခဲ့ရလေပြီ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေကြ သော လူတို့အတွက်၊ ဆေးရုံ ဆေးခန်း၊ ရဲစခန်းနှင့်တရားရုံး တို့သည် မိတ်ဖွဲ့ခံထားရသည့် ရုံးဌာနများနှင့် ပမာတူလှပေ၏။

လောဘကို မချုပ်တီး နိုင်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလိမ် လည်မှုများ၊ ကလိမ်ကျမှုများ ဖြစ်ပွားကြ၏။ ထိုအခါ ဒေါသ မီးများ ပေါက်ကွဲတောက်လောင် ကာ တစ်ဦးမှတစ်ဦး ကူးစက် လောင်မြိုက်၍ မီးခိုးမဆုံး မိုးမ ဆုံးနိုင်သော အမှုအခင်းများ ဖြစ်ပွားကြလေတော့၏။

ကြာတော့လည်း အမှု အခင်းများနှင့် ရတက်ပွေနေကြ ရသော လူပေါင်းစုံတို့ကိုကြည့် ပြီး သံဝေဂများပင် အလိုလိုရ လာတော့၏။

ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း၊ မ တည်မြဲခြင်း၊ မကောင်းမှုသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိခြင်း၊ အစရှိ သော အကြောင်းအရာ အကျိုး

တရ တရားများသည် ရဲစခန်း အတွင်းသို့ နေ့စဉ်တဖွဲဖွဲရောက် လာနေကြသော လူပေါင်းစုံတို့ ထံမှ မသိချင်မကြားချင်အဆုံး ကြားနေ၊ သိနေမြင်နေ တွေ့နေ ရစမြဲမဟုတ်ပါလော့...။

မြိုင်သာယာ ရဲစခန်း၌ ရဲအုပ် ဆန်းဝင်းတစ်ယောက် စခန်းမှူး တာဝန်များ ထမ်းရွက် နေစဉ်ကာလအတွင်း အမှုကြီး ကြီးမားမား ဟူ၍ မဖြစ်ပွားခဲ့ဘဲ အချိန်တို့သာ တရွေ့ရွေ့ကုန် လွန်လာခဲ့၏။

ဘာလိုလိုနှင့် မူလ စ ခန်းမှူးတောင် သင်တန်းပြီးဆုံး တော့မှာပဲ ...။

တစ်ရက် နှစ်ရက် ဆို ရင် မူလ စခန်းမှူးထံသို့ အ လုပ်တာဝန်များ ပြန်လည် လွှဲ ပြောင်းရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ကာလအပိုင်းအခြား တစ်ခုအ တွင်း ပြဿနာ ကြီးကြီးမားမား ရာဇဝတ်အမှုအခင်းများ မဖြစ် ပွားဘဲ အေးချမ်းစွာ ရှိနေခဲ့ သည်ကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေမိ သော စခန်းမှူးရဲအုပ်ဆန်းဝင်း ၏ အတွေးအာရုံသို့ တစ်စုံတစ် ယောက်က ဝင်ရောက် နှောင်

ရှုထောင့်များနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ယုတ်လိုက်၏။

“ဗိုလ်ကြီး ပြဿနာ တော့ အကြီးအကျယ်တက်ပြီ”

“ဟေ--ဘာဖြစ်တာ တုန်း ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

မြို့ပေါ် ရပ်ကွက်များ နှင့် ရဲစခန်းအပိုင်နယ်မြေ အတွင်း ခိုးဆိုးလုယက်တတ်သူ များကို သတင်းစုံစမ်းရန်ထွက်ခွာသွားကြသော စခန်းမှ နယ်ထိန်း ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏ ဆက်သွယ် သတင်းပေးပို့ချက်အရ စခန်းမှူး ရဲအုပ်ဆန်းဝင်း ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားပြီး အဆောတလျင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“လူတစ်ယောက်ကို ဆိုင်ကယ်တစ်စင်းနဲ့ တွဲပြီး ဦးစစ်မောင်လမ်းပေါ်မှာ လက်ထိတ်တန်းလန်းနဲ့ ခတ်ထားတာကိုတွေ့ခဲ့ရတယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဟေ ဘယ်သူတွေက ခတ်သွားတာလဲ၊ အခတ်ခံရတာ ကရောဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့် လက်ထိတ်နဲ့ ခတ်သွားတာလဲ၊ နေဦး ငါ အခုချက်ချင်း လာပြီ”

“ဟေ့ တာဝန်မှူး”
“ဗျာ ဗိုလ်ကြီး”

“ကင်းသမားနဲ့ ဂါတ်စာရေးပဲ စခန်းမှာထားခဲ့၊ မင်းနဲ့ အသင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေအားလုံး ခုချက်ချင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ဦးစစ်မောင် လမ်းပေါ်မှာ လူဟစ်ယောက် လက်ထိတ်တန်းလန်းနဲ့ ဆိုင်ကယ်နဲ့တွဲပြီး အခတ်ခံထားရတယ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”
စခန်းမှူး ရဲအုပ် ဆန်းဝင်းနှင့် တာဝန်မှူး၊ နယ်ထိန်း ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအားလုံး ဦးစစ်မောင်လမ်း အခင်းဖြစ်နေရာသို့ ဆိုင်ကယ် ကိတ်စီဖြင့် အပြေး ရှိသွားကြသည်။

လမ်း အလယ်ကောင်၌ လူရွယ်တစ်ယောက်မှာ ဆိုင်ကယ်နှင့်တွဲ၍ လက်ထိတ်တန်းလန်းနှင့် မြင်ကွင်းက ပန်ရစရာမရှိ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ဘယ်လို ဒုစရိုက်သမားကများ ကျူးလွန်လုပ်ဆောင်သွားပါလိမ့်ဟု လူတိုင်းသိချင်စေဖြင့် ဝိုင်းအုံနေကြ၏။

“မဆိုင်တဲ့ လူတွေကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားကြပါဗျာ”

“ဒါမှမဟုတ် ဖြစ်စဉ်ကို မြင်လို့ သိလို့ရှိခဲ့ရင် သက်သေလိုက်ပြီး ပြောပြပေးကြပါ”
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ထိုသို့ ပြောလိုက်တော့-

“သက်သေ လိုက်ပေးရမယ်တဲ့။ လစ်မယ် လစ်မယ် ဝေးဝေးက ရှောင်မှ၊ တော်ကြာ ရုံးရောက် ဝွတ်ရောက်နဲ့ အလုပ်ပျက်နေဦးမယ်”

လူ အချို့မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်တီးတိုးတီးတိုးပြောကာ အခင်းဖြစ်နေရာမှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

“သက်သေ လိုက်ရမှာတော့ အလွန် ကြောက်ကြံတယ်။ တကယ့်လူတွေ”

“ကဲ ပြောပါဦး၊ ခင်
ဗျား နာမည်က ဘယ်သူလဲ”
စခန်းမှူးက မေးလိုက်
၏။

“ကျွန်တော်က တင်
မောင်ထွေးပါ။ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း
တစ်ဦးပါ ဆရာ”

“ဪ ဟုတ်တယ် ဝန်
ထမ်းကိုး။ အခု ဘယ်လိုဖြစ်ရ
တာတုန်း”

“ဒီလိုပါ စခန်းမှူးကြီး
ရယ်။ ကျွန်တော် မုဒုံဘက်က
ကာစတန်မာတွေ့ဆီက ရစရာရှိ
တဲ့ ကုန်ဖိုးငွေတွေ အကြွေး
သွားတောင်းပြီး ပြန်အလာမှာ
နောက်က ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့လူ
တစ်ယောက် လိုက်လာပြီး ကျွန်
တော် ဆိုင်ကယ်ကိုရှေ့ကနေ
ပိတ်တားပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် မင်းဆိုင်
ကယ် ရပ်စမ်း၊ ငါတို့ စုံထောက်
တွေပဲ၊ ဒီမှာတွေ့လား သေနတ်
မင်းကို ငါတို့မသင်္ကာဘူး စစ်
စရာရှိတယ်”

“ကျွန်တော့်မှာ ဘာ
အပြစ်ရှိလို့လဲ၊ ကျွန်တော် ကုမ္ပ
ဏီဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ပါ။ ဝန်
ထမ်းကတ်လဲ ပါပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် မလိုချင်
ဘူးကွာ။ ဒီလိုကတ်ပြားတွေ ပြု
ပြီး လုပ်စားနေတာရိုးနပြီ ကြာ
တယ်ကွာ။ လက်ထိတ်ခတ်
လိုက်”

“ခင်ဗျားတို့ အဲလို မ
လုပ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ရုံးကို ဖုန်း
ဆက်ဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင် ဘယ်သူ
နဲ့မှ အဆက်အသွယ် မလုပ်ရ
ဘူး။ ပစ်ထည့်လိုက်ရမလား”

နှစ်ယောက်နှင့် တစ်
ယောက်၊ ပြီးတော့ သူတို့ လက်
ထဲမှာ သေနတ်နှင့် တကယ့် စုံ
ထောက်တွေလားမသိ၊ ဘာကိစ္စ
နှင့် ဖမ်းမှန်းလည်း မသိ။ နေ့
ခင်းကြောင်တောင်မို့ တော်သေး
သည်။ သို့သော် တင်မောင်ထွေး
မှာ ကြာကြာ စဉ်းစားခွင့်မရ
လိုက်။ မိမိအား မတရား ချုပ်
နှောင်ဖမ်းဆီးနေကြောင်း မိမိ
ကိုယ်တိုင်သာသိနေသော်လည်း
ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများက
စောင်းငဲ့၍သာ ကြည့်သွားကြ
သည်မို့ အခက်တွေ့နေရပြီ။

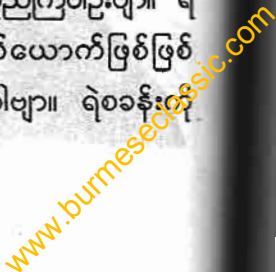
“ခင်ဗျားတို့ အဲဒီငွေ
တွေကို မထိကြနဲ့။ ဒါကျုပ်ငွေ
တွေ မဟုတ်ဘူး။ ကုမ္ပဏီရဲ့ငွေ

တွေဗျ”
အကြွေးတောင်း၍ ရ
လာသော ကုမ္ပဏီငွေ (၈၆)
သိန်း ထည့်ထားသည့် ငွေထုပ်
ကို စုံထောက်များဟုပြောသည့်
လူနှစ်ယောက်က တင်မောင်
ထွေး၏ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ယူ၍
၎င်းတို့ စီးလာသည့် ဆိုင်ကယ်
ပေါ်ပြောင်းတင်ကာ ဆိုင်ကယ်
ကို မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေ
ပြီ။

“ဒီမှာဗျ ဒီမှာဗျ၊ ကျွန်
တော့်ကို ကူညီကြပါဦးဗျာ”
လမ်းလယ်ကောင်၌
လက်ထိတ်တန်းလန်းနှင့် ဆိုင်
ကယ်နှင့် တွဲ၍အခတ်ခံထားရ
သော တင်မောင်ထွေးမှာ တွေ့
သမျှ လူများကို အကူအညီ
တောင်းနေခဲ့သည်။

အချို့မှာ လက်ထိတ်
တန်းလန်းနှင့်မို့ မသင်္ကာသော
မျက်လုံးများဖြင့် စောင်းငဲ့ကြည့်
ကာ အဝေးမှ ရှောင်ကွင်းသွား
ကြ၏။

“ဒီမှာဗျ ဒီမှာဗျ၊ ကျွန်
တော့်ကို ကူညီကြပါဦးဗျာ။ ရဲ
တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ဖြစ်
ခေါ်ပေးကြပါဗျာ။ ရဲစခန်းတို့

ရှုထောင့် ညွှန်းနှိုင်းခြင်း ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းဆက်အကြောင်း ကြားပေးကြပါဗျာ။ ကျွန်တော် လူကောင်းပါဗျာ။ ကုမ္ပဏီဝန် ထမ်းပါ။ ကျွန်တော့်ငွေတွေကို ခုနကလူနှစ်ယောက် လုယူသွား လို့ပါဗျာ”

တစ်ဆင့်စကား တစ် ဆင့်နားဖြင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက သတင်းရရှိသွားကာ စခန်းမှူး ရဲအုပ်ဆန်းဝင်းနှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင် များ အခင်းဖြစ်နေရာသို့ ချက် ချင်းရောက်လာခဲ့ကြ၏။

“အဲဒါပါပဲဆရာ၊ ကျွန် တော် မုဒုံဘက်က ငွေ ၈၆ သိန်း အကြွေးရလာတာကို အဲ ဒီ အကြံသမားတွေသိပုံရတယ် ဆရာ”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ခင်ဗျား ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့် လေ့လာထားကြတဲ့ သူတွေဖြစ် မယ်။ ပြီးတော့ ဒီလူတွေက ယူနီ ဖောင်းနဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ ရိုးရိုး အရပ်ဝတ်နဲ့ပဲ”

“သေနတ်က ဘယ်လို ပုံစံလဲ သိလား”

“ခြောက်လုံးပြူး ဆ ရာ၊ အခု ဆရာခါးမှာ ချိတ်ထား

တဲ့ ခြောက်လုံးပြူးပုံစံမျိုးပဲ”
“ဆိုင်ကယ်ကို မှတ်မိ လား”

“နံပါတ်က - မလမ/ ၈၈၇၈၀လား ၊ ၈၈၇၀၈ လား၊ ဘယ်လိုလဲ အတိအကျ မမှတ်မိ တော့ဘူးဆရာ။ အဲဒီ ဂဏန်း ၅ လုံးတော့ သေချာတယ် ဆ ရာ”

“ကဲကဲ ကောင်းပါပြီ၊ ဟေ့ သူ့ကိုလက်ထိတ်ဖြုတ်ပေး လိုက်ကြပါဦးဟေ့။ လက်ထိတ် ကတော့ စတီးလက်ထိတ် အော် ရီဂျင်နယ်ပဲကွ။ ကြည့်ရတာ တစ်ဖက်နိုင်ငံက ဝယ်ထားတာ ဖြစ်မယ်။ နယ်စပ်နဲ့နီးတဲ့ဒေသ ဆိုတော့ သေနတ်မှောင်ခို လက်ထိတ်မှောင်ခိုတွေဆီက အလွယ်တကူ ဝယ်လို့ရနေတာ ဆိုတော့ ဒုစရိုက်သမားတွေ အတွက်တော့ အကြံကံပဲပေါ့”

“သိပ်လဲ စိတ်မပူ မ နေပါနဲ့ဗျာ။ တရားခံနှစ်ယောက် စလုံးကို ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးရမိ စေရပါ့မယ်”

ထူးခြားဖြစ်စဉ် တစ်ခု မှီ စခန်းမှူးရဲအုပ်ဆန်းဝင်းသည် မြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးမှ တစ်ဆင့်

ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ ပြည်နယ် ရဲ တပ်ဖွဲ့မှူးများထံ အချိန်နှင့်တစ် ပြေးညီ သတင်းပို့ကာ အမိန့်နာ ခံမှုများပြုလျက် မော်လမြိုင် ကုန်းလမ်း ပို့ဆောင်ရေး ညွှန် ကြားမှုဦးစီးဌာနသို့ သွားရောက် ကာ မလမ/၈၈၈၀၇၁, မလမ/ ၈၈၀၇၈, မလမ/၈၈၀၈၇, မလမ/၈၈၈၇၀, မလမ/၈၈၇၀၈ အစရှိသော ဆိုင်ကယ်များနှင့် ပတ်သက်သည့် ပိုင်ရှင်အမည် နှင့် နေရပ်လိပ်စာများကို တောင်းယူလိုက်ပြီး ချက်ချင်း တာဝန်ကိုယ်စီခွဲဝေပေးအပ်ကာ နယ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် စခန်းရှိ လူအင်အားများကို အကုန်ထုတ်သုံးပြီး ဆိုင်ကယ် တစ်စီးချင်းဆီသို့ ခြေရာခံ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းခဲ့ကြသည်။

မော်လမြိုင်မြို့ပေါ် ရပ် ကွက်မှ လိပ်စာများအတွက် အ ချိန်မကုန်သော်လည်း မွန်ပြည် နယ် တစ်ကြော့ရှိ အချို့သော နေရပ်လိပ်စာမှ ဆိုင်ကယ်များ အတွက် အချိန်များစွာ ပေး လိုက်ရလေသည်။

~~~~~
မလမ/၈၈၈၀၇ ပိုင်ရှင်

ရှုထောင့်ပျက်စီးခြင်းရသံမဂ္ဂဇင်း

ဖော်နိုင်မွန် နေရပ်လိပ်စာ စက် မှုရန်၊ ရော်ဘာခြံ။

“လိပ်စာအရတော့ ဒီ ခြံပဲကွ၊ နယ်ထိန်းတစ်ယောက် ဒီနားက ရပ်ကွက်လူကြီးကို သွားရှာကွာ။ ပြီးရင် ဒီခေါ်လာ ခဲ့။ တဲတစ်လုံးတော့တွေ့တယ်။ ခြံစောင့်အိမ်လား ကိုယ်တိုင်နေ တဲ့ အိမ်လားတော့မသိဘူး။ အဲဒီ အိမ်ကို ကျန်တဲ့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ ဝိုင်းထားကြကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”
တပ်ဖွဲ့ဝင်များမှာ စ ခန်းမှူး၊ ရဲအုပ်ဆန်းဝင်း အမိန့် အတိုင်း ရော်ဘာခြံထဲရှိ အ ဆောက်အအုံကို လျှပ်တစ်ပြက် ဝိုင်းဝန်း ပိတ်ဆို့လိုက်ကြ၏။

“ဗိုလ်ကြီး ရပ်ကွက် လူကြီး ပါလာပါပြီ”

“ဪ--အေး ဒီလိုမျှ ရပ်ကွက်လူကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော့် အပိုင် ဦးစစ်မောင်လမ်းပေါ်မှာ စုံထောက် ဟန်ဆောင်ပြီး လူ နှစ်ယောက်က သေနတ်ပြ ခြိမ်း ခြောက် ငွေတွေလှသွားတဲ့ ဖြစ် စဉ် တစ်ခုဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ ကိစ္စမှာ တရားခံတွေစီးသွားတဲ့ ဆိုင်ကယ်နံပါတ်က ဒီခြံလိပ်စာ

ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ ကိစ္စအတွက် ဒီခြံထဲမှာ ရှာရဖွေ ရ စစ်ဆေးမေးမြန်းရအောင် သက်သေအနေနဲ့ ရပ်ကွက် လူ ကြီးတွေကို အကူအညီ တောင်း ခေါ်ရတာပဲ”

“ဪ ရှာပါဗိုလ်ကြီး ရှာပါ။ ကျွန်တော်ပူးပေါင်း ပါဝင် ဆောင်ရွက်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ ဒါဆို လာ သွားကြစို့”

“ဗျို့ အိမ်ရှင်တို့ အ ပေါ်မှာ ဘယ်သူရှိလဲ”

“ဗျာ ခင်ဗျာ၊ ကျွန် တော် ရှိပါတယ်။ ရော်ဘာခြံအ စောင့်ပါ”

“ဒီခြံပိုင်ရှင်က ဘယ် သူလဲ”

“ဦးဇော်နိုင် ထွန်းပါ စခန်းမှူးကြီး”

“သူ ဘယ်သွားလဲ၊ ရှိ လား”

“အပြင်သွားပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဘယ်ကိုသွားတာလဲ ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာလဲ”

“အဲဒါ မသိပါဘူး ခင်ဗျ။ ဘယ်တော့ ပြန်လာမယ်

ရယ်လို့လဲ အတိအကျ ပြောလို့ မရပါဘူးခင်ဗျ။ တစ်ခါတလေ ကျတော့လဲ စောစော ပြန်လာ တတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျတော့လဲ ညဉ့်နက်တယ် ခင် ဗျ”

“ကဲ--ထားလိုက်ပါ တော့။ ဒီမှာ ရပ်ကွက်လူကြီး ပါလာတယ်။ မသင်္ကာတဲ့ အမှု ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ခင်ဗျားတို့ အဆောက်အအုံမှာ ရှာစရာရှိ တယ် ကျုပ်တို့ကို ခွင့်ပြုပါ”

“ဪ ရှာပါခင်ဗျာ ရှာကြပါ”

“ဟာ ဒီမှာ ဆိုင်ကယ် နံပါတ်ပြား မလမ/၈၈၈၀၄ ကို ဖြုတ်ထားတာတွေ့ရပြီ။ နံပါတ် ပြားနတ်ပေါက်မှာ ပွန်းရာခြစ်ရာ အသစ်စက်စက် တွေ့ရတယ်။ ကြည့်ရတာ လောလော လတ် လတ် ဖြုတ်ထားပုံပဲ။ ဒီ ဆိုင် ကယ်နံပါတ်ပြားကို ဘယ်သူ ဖြုတ်ထားတာလဲ ခြံစောင့်ကြီး ဘယ်တုန်းက ဖြုတ်ထားတာ လဲ”

“ဦးဇော်နိုင် ထွန်းပဲ ဖြုတ်ထားတာပါ ခင်ဗျ။ ဒီညနေ လောက်ကမှ ဖြုတ်ထားတာပါ။

ဘာကြောင့် ဖြုတ်တာလဲတော့ ဆိုနိုင်ပါဘူး”

“သဲလွန်စ အထောက်အထားတစ်ခုတော့ တွေ့ပြီ၊ ကဲ အဆောက်အအုံထဲက သေတ္တာတွေ ဖွင့်စစ်ကြည့်ရအောင် ကူညီပါဦး ခြံစောင့်ကြီး”

အမှု တစ်ခုအတွက် အရေးအကြီးဆုံး သဲလွန်စတစ်ခု တွေ့ရပြီမို့ စခန်းမှူး ရဲအုပ်ဆန်းဝင်း အထူးဝမ်းသာသွားမိ၏။ မကြာမီ တရားခံပေါ်တော့ နေပြီမဟုတ်ပါလော။

မလမ/စစစစစ ဆိုင်ကယ်နံပါတ်နှင့် ဂဏန်းရှလုံး တူသော ဆိုင်ကယ်များနောက်သို့ ပစ်မှတ်ထား၍ ခြေရာခံလိုက်နေသည့် အချိန်၌ ဤနံပါတ်ပြားအား အဆောတလျင် မလိုအပ်ဘဲ ဖြုတ်ချထားခြင်းမှာ တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုတော့ မဖြစ်တန်ရာ။ ရဲများခြေရာခံလိုက်လံ ရှာဖွေပါက လမ်းပေါ်တွင် ဆိုင်ကယ်ကို မမှတ်မိစေရန် အသွင်ပြောင်းခြင်း နည်းပရိယာယ် တစ်ခုမျှသာဖြစ်ပေမည်။

“ဟာ သေတ္တာထဲမှာ ငွေတွေ အများကြီးပါလား။

ဘယ်သူ ပိုက်ဆံတွေလဲ ခြံစောင့်ကြီး”

သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ထောင်ကျပ်တန် ငွေစက္ကူများကို အထပ်လိုက် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စခန်းမှူး ရဲအုပ် ဆန်းဝင်း၏ အတွေးထဲ၌ သဲလွန်စ နောက်တစ်ခုထပ်တွေ့ ပြန်ပြီးဟု ချက်ချင်းသိလိုက်၏။

“ဦးဇော်နိုင်ထွန်း လာထား သွားတာပါ စခန်းမှူးကြီး။ ညနေခင်းကမှ ထားသွားတာပါ”

“အားလုံး ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ရေတွက်ကြည့်ရအောင်၊ ရပ်ကွက်လူကြီးလဲ ဝိုင်းပြီးရေတွက်ပေးပါဦး။ သက်သေပေါ့ဗျာ။ ဪ ခါထက် ငွေတွေအလှူခံရတဲ့ ကိုတင်မောင် ထွေးချေ ခင်ဗျား ငွေတွေ အမှတ်အသားရှိသလား၊ မှတ်မိနိုင်မလား”

“မှတ်မိပါတယ် ဆရာကျွန်တော်က ဂုဏ်တော် ကိုးပါးကို အစဉ်ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်တဲ့သူပါ။ ဂုဏ်တော် ကိုးပါးကို ရွတ်ဖတ်သလို ကိုးဂဏန်းကိုလဲ ယုံကြည်ပါတယ် ဆရာ။ ဒါ

ကြောင့် ကျွန်တော် မုဒုံက ကုမ္ပဏီ ကုန်ပစ္စည်းတွေအတွက် အကြွေးတောင်းလို့ရလာတဲ့ ငွေစက္ကူ တစ်ထောင်တန်တစ်သိန်း အုပ်တိုင်းမှာ ၉ ဂဏန်းနဲ့ ဆုံးတဲ့ ငွေစက္ကူကို အစပထမ ငွေစက္ကူ ရဲ့ ၉ ရွက်မြောက်မှာ စီပြီးထပ်ထားတဲ့အပြင် ကျွန်တော်လက်ရေးနဲ့ လက်မှတ်တိုလေး အမြဲထိုးထားပါတယ်ဆရာ။ ဒီလိုပါ ဆရာ ဟောဒီငွေစက္ကူတစ်သိန်း ထုပ်ကို ဒီလိုအစဉ်အတိုင်း ရေတွက်ကြည့်လိုက် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်၊ ခုနစ်၊ ရှစ်၊ ကိုး၊ ဟောဒီမှာ တွေ့လား ဆရာ ကိုးရွက်မြောက် ငွေစက္ကူ နံပါတ် (၉)ဂဏန်းနဲ့ ဆုံးတယ်။ ပြီးတော့ ဟောဒီဘေးနေရာမှာ ကျွန်တော့် လက်မှတ်တို တွေလား ဆရာ”

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါဆို ခင်ဗျား အလှူခံရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ သေချာသွားပြီ။ အားလုံး ဆယ့်ငါးသိန်းတိတိရှိတယ်။ ကဲ ရှာဖွေပုံစံနဲ့ သိမ်းကြမယ်။ ကျန်တဲ့ ငွေတွေရော ဘယ်ရောက် ကုန်ပြီလဲ တရားခံကို မေးရင်တော့ သိမှာပဲ”

“အေး ဒီခြံထဲဝင်လာ လို့ကတော့ ခေါ်သာခေါ်လာ လိုက်ပါကွာ။ အမှုနဲ့ တစ်ခုခုတော့ ပတ်သက်မှာ သေချာတယ်”

“ဟိုမှာ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် လာနေပါလား။ ပြန်ထွက်မသွားစေနဲ့၊ သူ့ကို ခေါ်ထားလိုက် ရဲဘော်တို့။ ကဲ ခြံစောင့်ကြီး ဒီအမျိုးသမီးကို သိလား”

“သိပါတယ် စခန်းမှူး ကြီး။ ဦးဖော်နိုင်ထွန်းရဲ့ သူငယ် ချင်း ဝင်းအောင်ရဲ့ ဇနီးပါ။ သူ ယောက်ျားကို လာရှာတာဖြစ် မယ်”

“ဟုတ်လား ကိုဝင်း အောင်ရဲ့ ဇနီးက ဒီကို ဘာလာ လုပ်တာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ် ကြီး။ ကျွန်မယောက်ျား အိမ်ကို ပြန်မလာလို့ လိုက်လာတာပါ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ယောက်ျား ဒီကိုလာမှာ သေချာ တယ်ပေါ့။ ကောင်းပြီလေ ဒါဆို လဲ ဒီမှာပဲ စောင့်နေလိုက်ဦး”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျား

ယောက်ျား ဘယ်တွေ့သွားတတ် လဲ”

“သွားတော့ သွားနေ တာပဲ ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်မ သိတာ ကတော့ ဒီ ရော်ဘာခြံကိုပဲ သိ တယ်”

ကံကြမ္မာက ကိုယ့် ဘက်မှာ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း စခန်းမှူး ရဲအုပ်ဆန်းဝင်းက သိ လိုက်လေပြီ။ အထောက်အထား ခိုင်လုံသော အမှတ်အသားပါ သည့် ငွေကြေးများ၊ သက်သေ ခံ ဆိုင်ကယ်နံပါတ်ပြားနှင့် တ ရားခံ နေထိုင်ရာ နေရာဒေသ အမှန်တို့ကို သိရှိခဲ့ရပြီမို့ မကြာ ခင်သောကာလ၌ အမှုကို လက် စသတ်နိုင်ပေတော့မည်။

“ဗိုလ်ကြီး ခြံထဲကို ဆိုင်ကယ် တစ်စီးနဲ့ လူ တစ် ယောက် ဝင်လာတယ်”

“အေး ဒီခြံထဲဝင်လာ လို့ကတော့ ခေါ်သာခေါ်လာ

လိုက်ပါကွာ။ အမှုနဲ့ တစ်ခုခု တော့ ပတ်သက်မှာ သေချာ တယ်”

“အခုဝင်လာတဲ့ လူကို ရော သိလား ခြံစောင့်ကြီး”

“ကျွန်မ ယောက်ျား ကိုဝင်းအောင်ပါ ဗိုလ်ကြီး။ ဟုတ် တယ် စခန်းမှူးကြီး အဲဒါ ဝင်း အောင်ပါ”

“ဆရာ ဆရာ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို လက်ထိတ်ခတ် သွားတဲ့ လူပဲ သူပါတယ်။ သူ ပါတယ် ဆရာ”

ဝင်းအောင် ဆိုသူမှာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် ပြေး ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း ရော်ဘာခြံအတွင်း ကင်းပုန်းဝပ် တပ်ဖျောက်၍ စောင့်နေကြ သော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ အလျှိုအ လျှိုပေါ်လာပြီး လေးဘက် လေး တန် ဝိုင်းဝန်း ပိတ်ဆို့ထား လိုက်မှုကြောင့် တုပ်တုပ်မျှ မ လှုပ်ရဲတော့ဘဲ အဖမ်းခံလိုက် ရတော့၏။

“ကဲ ဝင်းအောင်ရေ ခုနကတော့ မင်းက သူများကို လက်ထိတ်ခတ်ခဲ့တာ၊ အဲဒီတုန်း ကတော့ နယ်စပ်က ဝယ်လူ”

တဲ့ စတီးလက်ထိတ်ပေါ့ကွာ။ အခု တစ်ခါတော့ မင်းကို အဲဒီ အပြစ်ကြောင့် ငါတို့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက လက်ထိတ်ပြန် ခတ်လိုက်ပြီ။ ဒါကတော့ နိုင်ငံတော်က တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးအတွက် ထုတ်ပေးထားတဲ့ တရားဝင် လက်ထိတ်အစစ်ပေါ့ကွာ--ဟဲ့--ဟဲ့”

ဝင်းအောင် ဆိုသူမှာ ပါးစပ်တွင် အာစေးထည့်ထားသည့်အလား ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေပြီ။

“ကဲ ပြောပါဦးကွာ အချိန်သိပ်မရဘူး။ မင်းသူငယ်ချင်း ဇော်နိုင်ထွန်း ဘယ်မှာရှိသလဲ”

“ကျွန်တော် မသိဘူး ဆရာ”

“အမှုမှန် ပေါ်ဖို့အတွက်ဆို ငါတို့က ဥပုသ်မစောင့်ဘူးနော်။ အဲဒီကျတော့မှ အဆိုးမဆိုနဲ့။ ယောက်ျားပဲကွာ လုပ်ရရင် ခံရဲရမှာပေါ့။ ထပ်မေးမယ် ဇော်နိုင်ထွန်း ဘယ်မှာရှိသလဲ”

“ဇိမ် KTV မှာရှိပါတယ် ဆရာ”

“ဒီလိုမှပေါ့။ မင်း သ

ဘောပေါက်သွားပြီ။ ကဲ ဒီသုံးယောက်နဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းတွေကို တချို့က စခန်းပြန်ပို့လိုက်ကြ။ တာဝန်မှူးက ဦးစီးပြီးလိုက်သွား။ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင်နဲ့အဖွဲ့က ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့ကြ။ ဇိမ် KTV ကိုသွားကြမယ်။ ( ) ယောက်လောက်တော့ ဒီမှာ ကင်းပုန်းဝပ်ပြီး နေခဲ့ကြဦး။ ဒါမှ မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာခဲ့ရင် အသင့်ပိတ်ဆို့ ဖမ်းဆီးနိုင်မှာ ဒီခြံထဲဝင်လာတဲ့ မသင်္ကာတဲ့ လူမှန်သမျှ အကုန်ဖမ်းကွာ ငါ တာဝန်ယူတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်ကြီး”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် ဆန်းဝင်းက အသီးသီး တာဝန်များခွဲဝေပေးပြီး မိမိကိုယ်တိုင်မှာ နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို ဦးဆောင်၍ ဇိမ် KTV ရှိရာသို့ အလျင်အမြန် ခရီးဆက်ခဲ့၏။ တရားခံဆိုသည်မှာ အချိန်ပေး၍မရ။ မိမိတပ်ဘက်မှ လက်ဦးမှု ရယူနိုင်မှ တော်ရုံကျသော ကိစ္စဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုဇော်နိုင်ထွန်း သောက်လိုက်စားလိုက်

ကောင်မလေးတွေနဲ့ ကဲလိုက်၊ ပန်းကုံးစွပ်လိုက်နဲ့အတော် ပျော်နေသလား”

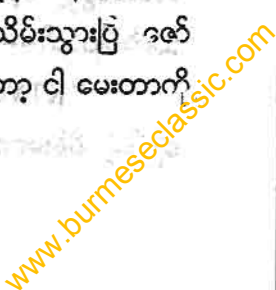
“ဟာ---ရဲတွေ”

ဇော်နိုင်ထွန်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။

“နည်းနည်းကလေးမှ မလှုပ်နဲ့နော်။ အကောင်းဆုံးကတော့ လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ထားလိုက်။ မင်းလက်ထဲမှာ သေနတ် တစ်လက်ရှိတယ်ဆိုတာ ငါတို့ သတင်းရထားပြီးသားဆိုတော့ သဘောပေါက်တယ်နော်။ မင်းရွေ့လျားမှုတွေ ပုံမမှန်ရင် ငါ့သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်တွေက ကလိထိုးသလို ကျီစယ်မှာတော့ မဟုတ်ဘူးနော် အဲဒီထက်ပွဲကြမ်းသွားလိမ့်မယ်”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် ဆန်းဝင်း၏ စကားသံက တည်ငြိမ်စွာ တစ်ခွန်းချင်း ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် ဇော်နိုင်ထွန်းမှာ ဦးခေါင်းပေါ် လက်နှစ်ဖက်လုံးတင်ထားလိုက်ရင်း ကြောက်ဒူးတို့က ဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေ၏။

“ပွဲသိမ်းသွားပြီ ဇော်နိုင်ထွန်း ဒီတော့ ငါ မေးတာကို

ရှုထောင့် ညွှန်ကြားရေး ဝန်ထမ်းများ

ဖြေ။ သေနတ် ဘယ်မှာလဲ၊ ဘာ အမျိုးအစားလဲ”

“ကျွန်တော် ဝှက်ထား တဲ့ နေရာမှာရှိပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော် လိုက်ပြပါမယ်။ ခြောက်လုံးပြူးပါ ဗိုလ်ကြီး”

“ဘယ်က ရသလဲ”

“ယိုးဒယား နယ်စပ် က ဝယ်လာတာပါ ဗိုလ်ကြီး”

“လက် ထိ တ် ရော ဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်ကဝယ်လာ လဲ”

“လက်ထိတ်လဲ ဝှက် ထားပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။ ယိုးဒ ယား နယ်စပ်မှာပဲ ဝယ်တာပါ”

“ဘာကြောင့် ဒီလို ကျူးလွန်တာလဲ။ မင်းက ရော် ဘာခြံပိုင်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ် ရက်သားနဲ့”

“ကျွန်တော် ဘောလုံး ပွဲလောင်းတာ ငွေသိန်း ၄၀ လောက်နှုံးသွားခဲ့တယ် ဗိုလ်ကြီး။ ပြီးတော့ ဒီလို KTV မှာ ယမ ကာလေးတွေမှီဝဲပြီး မိန်းမချော လေးတွေနဲ့ အီရတာကို နှစ် သက်ပါတယ်---”

“KTV ထိုင်ရင် အခန်း ကြေးနဲ့ မိန်းမချောကလေးတွေ

နဲ့ အီတုံး၊ ကျူတဲ့အခါ တစ်နေ့ ကို သိန်းကျော် ကုန်ပါတယ်။ ကြာတော့ ရော်ဘာခြံမှာ ရင်းနှီး မြှုပ်နှံတဲ့ငွေအတွက် အခက်အခဲ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန် တော်နဲ့ ဝင်းအောင် နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး အခုလို ကြံစည်ခဲ့တာ ပါ”

“ငွေတွေကရော”

“တချို့ကို ရော်ဘာ ခြံအိမ်က သေတ္တာထဲမှာ ထားခဲ့ ပါတယ်။ သိန်း(၄၀)ကတော့ ဘောလုံးပွဲအကြွေးကိုဆပ်လိုက် ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ငွေကိုကတော့ ဝင်းအောင်ကို ဝေစုခွဲပေးခဲ့ပါ တယ် ဗိုလ်ကြီး”

“ဇာတ်လမ်းက အဲဒါ ပဲ ကိုဆွေရ။ သာမန်လူတွေ ထက် ငွေကြေးပို အဆင်ပြေတဲ့ ရော်ဘာခြံပိုင်ရှင်ဖြစ်ပေမယ့် အ သောက်အစားကလဲဖက်၊ မိန်းမ ကလဲ လိုက်စားပြန်သေး၊ လောင်းကစားကိုလဲ ဝါသနာ ကြီးပြန်တော့ စာရိတ္တပျက်ပြီး အခုလို ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်တဲ့ ဒုစရိုက်သမားဘဝ ရောက်ရ တာပေါ့ဗျာ---”

“ပြီးတော့ နယ်စပ်

ဒေသနဲ့ ကူးလူးဆက်ဆံမှုရှိတဲ့ ဒီလို နေရာမျိုးတွေမှာ ဥပဒေကို စမ်းသပ်ချင်ကြတဲ့ ဒုစရိုက်သ မားတွေအတွက် လက်ထိတ်တို့ လက်နက်တို့ ဆိုတာကလဲ ဝယ် လို့ ပြုလို့ရနိုင်တာဆိုတော့ မြင်း ကို ချို့တပ်သလိုမျိုးဖြစ်ကုန်ကြ တာပေါ့ဗျာ---

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်

တို့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက စွမ်းရည် ထက်မြက်ပြီးသားဆိုတော့ ဒုစ ရိုက်သမားတွေအပေါ် ခုလိုပဲ စိုးမိုး အနိုင်ရစေမြဲပါပဲဗျာ---

“ရေးမယ်ဆိုရင်လဲ အ

ချို့ အမည်နာမည်တွေကို လွှဲ ပြောင်းရေးပေးပါဗျာ။ ပြည်သူ တွေ သင်ခန်းစာရယူနိုင်အောင် ပညာပေး မှုခင်းလေးပေါ့”

စခန်းမှူး ရဲအုပ်ဆန်း

ဝင်း၏ စကားအဆုံး၌ ကျွန် တော်တို့ နှစ်ယောက် သံလွင် မြစ်ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း ဆိုင် ကယ်လေးဖြင့် ပြန်လာခဲ့ကြပါ တော့သည်။

မောင်ဆွေ-တောင်ငူ

နှိုးတော်မတ် အချုပ်

ကျော်အေးရွှေ

“ဘိုးတော် ‘မ’ တဲ့အချုပ်

ကျော်ဘေးရွှေ

“အမေ သား ကိုညိုကြီးတို့အိမ်ကို ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ သားရယ်။ နှစ်လုံး သွားထိုးမလို့ လား မလုပ်စဖူးသားရယ်”

ဒေါ်အေးကျော့က သားဖြစ်သူအောင်ကျော်မင်းကို တားလိုက်သည်။ ကိုညိုကြီးဆိုတာက ရပ်ကွက်ထဲမှာ နှစ်လုံး သုံးလုံးဒိုင်ကိုင်ပြီး စီးပွားဖြစ်နေသူ။ ဒါကြောင့် နှစ်လုံးထိသွားထိုးမည့် သားကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားမဝင်သော လောင်းကစားဖို့အားမပေးခြင်းပင်။ ရပ်ကွက်ထဲတွင် နှစ်လုံး သုံးလုံးကြောင့် ဘဝပျက်သွားသော အိမ်ထောင်စုတွေ မနည်းတော့။ ဒေါ်အေးကျော့ အသိအမြင်။

“တစ်ခါတည်းပါ အမေရား သား ကံစမ်းကြည့်ချင်လို့ပါ”

အောင်ကျော်မင်းက မိခင်ဖြစ်သူထံ ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

“တစ်ခါမှ မလုပ်ပါနဲ့ သားရယ်။ အစရှိအနောင်နောင် တဲ့။ ဒီလိုအလုပ်မျိုးက မစတာပဲ ကောင်းတယ်။ စမိရင် စွဲတတ်တယ်ကွယ်။ ငွေမျောရင် ငွေနဲ့ လိုက်ဆိုတဲ့ စိတ်ရိုင်းတွေ ဝင်လာတတ်တယ်သားရဲ့”

ဒေါ်အေးကျော့က လေပြည်လေးနှင့် ရှင်းပြသည်။ သားဖြစ်သူ အောင်ကျော်မင်းက အမေ့နားပူးကပ်ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ညီဖြစ်သူ အောင်ကျော်လင်း ကျောင်းကပြန်လာသည်။

“ကိုကိုကြီး ညီလေးကို အနီးကပ်စာစောင်တွေ ဝယ်ပေးပါလား”

ရောက်ရောက်ချင်း ပူဆာလိုက်သည်။ အောင်ကျော်မင်းက မိခင်ဖြစ်သူ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး-

“ညီလေး လိုချင်တာတွေကို စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ ရေးထားလိုက်။ အခု ကိုကိုကြီး နှစ်လုံးသွားထိုးမလို့ ပေါက်မှာ သေချာတယ်ကွ အပိုင်ရထားတာ”

“ဟာဗျာ နှစ်လုံးထိုးတဲ့ အလုပ်ကိုတော့ မစတာကောင်းတယ်ဗျာ။ နှစ်လုံးတို့ သုံးလုံးတို့မှာ အပိုင်ဂဏန်းဆိုတာ မသေချာတဲ့ အလုပ်ကြီးပါ။ မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုကြီးရာ ညီလေးလဲ ဘာမှမလိုချင်တော့ဘူး”

အောင်ကျော်လင်းက အိမ်ထဲ ဝင်သွားသည်။

“အမေ အမေမကြိုက်မှန်းသားသိပါတယ်ဗျာ။ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ အမေရယ်။ သား တစ်ခါလောက် ကံစမ်းကြည့်တာပေါ့။ ကံစမ်းကြည့်လို့ ပေါက်ပေါက် မပေါက်ပေါက် နောက်ဘယ်တော့မှ နှစ်လုံးထိုးတော့ပါဘူး။ သားကတိပါတယ်။ ကတိနော် တာ”

ရှုထောင့်မျှားနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုမြ မောင် ဆုံးသွားကတည်းက ဒီ သားကြီးက ဆိုက်ကားနင်းပြီး အိမ်ထောင့်တာဝန်ကို ယူခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် မတားရက်တော့။

“သား သဘော သား သဘော”

ဟုသာ ပြောလိုက် တော့သည်။ မိခင်ဖြစ်သူက ခွင့်ပြုလိုက်ပြီမို့ အောင်ကျော်မင်း တစ်ယောက် ကျေနပ်သွား သည်။ သူ့ထိုးချင်တဲ့ နံပါတ်က သူနှင့် ဆိုက်ကားနင်းဖော် ကိုပါ လေးက ပေးထားတာ။

“ဟေ့ကောင် အောင် ကျော်မင်း မင်းနှစ်လုံးထိုးကြည့် ပါလား။ မှော်ဘီက ဘိုးတော် ကပေးတာတဲ့ကွ။ သိပ်မှန်တယ် လို့ ပြောကြတယ်။ ဒီနေ့ညနေ ထွက်ကိုထွက်ရမယ်ဆိုပြီး အာ မခံနဲ့ ပေးလိုက်တာတဲ့ မင်းစမ်း ကြည့်ပါလား။ ပြီးတော့ တစ် ပေါက်တည်း ထိုးရမှာကွ”

“ဘိုးတော် ပေးတဲ့ ဂဏန်းက ဘာတဲ့တုန်း”

အောင်ကျော်မင်းက မေးလိုက်သည်။

“သုံးသုည သရိုးဖီးရိုး

တဲ့ တစ်ပေါက်တည်း ပြန်စရာမ လိုဘူး”

“တစ်ပေါက်တည်း ထိုးရမှာဆိုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ထောင်ဖိုးလောက် ထိုးလိုက် မယ်ဗျာ။ ကံစမ်းကြည့်တာပေါ့ နော်”

သားအမိ သုံးယောက် တည်းသာရှိသော အိမ်ထောင်စု လေးမို့ အောင်ကျော်မင်းက ယခုလို တစ်ထောင်ဖိုး ထိုးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ပြီး တော့ ဒီမိသားစုတာဝန်ကို သူ တစ်ယောက်တည်း ထမ်းဆောင် နေရသူဖြစ်လေ၏။ ညီလေး အောင်ကျော်လင်းကဆယ်တန်း

ကျောင်းသား၊ ဝတ်ချင်စားချင် တဲ့အရွယ်၊ ညီလေးအတွက် ကျောင်းစရိတ်က ရှိသေးသည်။ ဒါ့ကြောင့် ကိုပါလေး ပေးသော ဂဏန်းကိုထိုးကြည့်ချင်တာ။

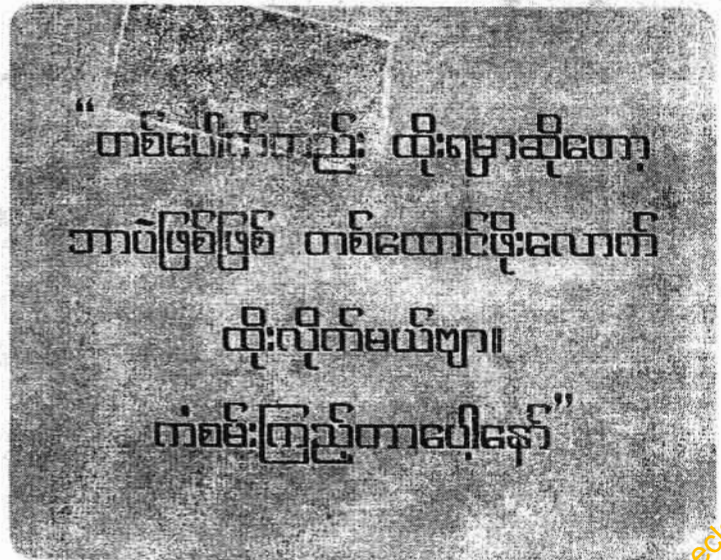
အခုတော့ အမေက ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

နှစ်လုံးခိုင် ကိုညိုကြီး အိမ်ရောက်တော့ ထိုးသားနှစ် ယောက်သာရှိသည်။

“ပြော ဘာဂဏန်းလဲ အောင်ကျော်မင်း”

ထိုးသား နှစ်ယောက် ထွက်သွားသည်နှင့် ကိုညိုကြီး က မေးလိုက်သည်။

ရှုထောင့် ဗုဒ္ဓါးနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

“သုံးသည့် တစ်ပေါက် တည်း တစ်ထောင်ဖိုး ဖြတ်လိုက် ဗျာ။ ပိုက်ဆံကိုတော့ သုံးနာရီ ခွဲလောက် လာပေးမယ်နော်”

အောင်ကျော်မင်းက အကြွေးထိုးလိုက်သည်။ ကိုညို ကြီးက ဘောက်ချာရေးနေရာမှ

“ဘောက်ချာကိုတော့ ငွေပေးမှရမှာနော်။ အဲ လေးနာရီထိုးလို့မှာ ဘောက်ချာလာမယူရင် ကင်ဆယ်လုပ်လိုက်မှာနော် ဒဲ့တစ်ပေါက်တည်းလား။ အာ လိုက်ပါလားကွ”

“ပြန်စရာ မလိုဘူးတဲ့

ဗျာ။ ပေးတဲ့သူက ဒဲ့တစ်ပေါက် တည်းလို့ပြောလိုက်တယ်”

“အေးပါကွာ။ ဒါဆိုလဲ ပြီးရော။ မင်း ငွေလာရှင်းမှ ဘောက်ချာရမှာနော်”

ကိုညိုကြီးက နောက်ထပ် ဝင်လာသော ထိုးသားများကို ကြည့်ရင်း အောင်ကျော်မင်းကို ပြောလိုက်သည်။ အိမ်ရှေ့မှာ ကိုညိုကြီးရဲ့ညီ ကိုဘိုကြီးက ကင်းစောင့်နေသည်။ တရားမဝင် နှစ်လုံးသုံးလုံးလောင်းကစားမှုများပပျောက်သွားအောင် အစိုးရက အလေးထား ဆောင်ရွက်

နေသည့်ကြားက ဥပဒေကို မကြောက်သောသူများက ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လုပ်ကိုင်နေကြလေသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေနှင့် ညီလေးက ထမင်းပွဲပြင်ပြီး စောင့်နေကြသည်။

“သားရေ ထမင်းစားပြီး ခဏနားဦးနော်”

“မနားတော့ဘူး အမေရေ။ နှစ်လုံးဖိုးပေးဖို့ ရှာရဦးမယ်”

အောင်ကျော်မင်းက အိမ်ရှေ့ကျောက်စည်မှ ရေတစ်ခွက်ခပ်ပြီး လက်ဆေးရင်း မိ

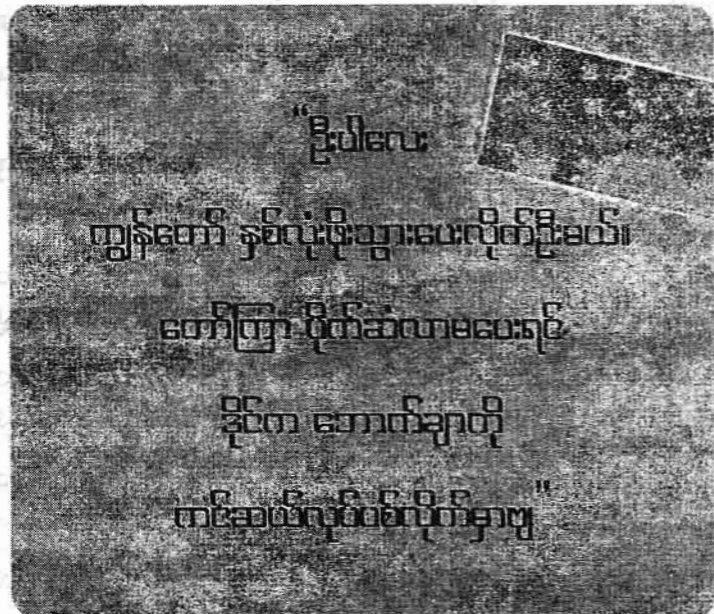

ရှုထောင့် ညွှန်းနှိုင်းရသမျှမဂ္ဂဇင်း

ခင် ဖြစ်သူကို ပြောလိုက်သည်။ အောင်ကျော်မင်းတို့လို ဆိုက်ကားသမား ဘဝက မလွယ်။ ကိုယ်စားရဖို့ထက် အံ့နာကြေးရဖို့ အရင်ရှာရသည်။ အံ့နာကြေးရပြီးလျှင်တော့ ကျန်တာကိုယ့်အတွက်ပေါ့။ ဒီကြားထဲ စပုတ်ပြတ်တာတို့ ဘီးခွေတာ မဖြစ်မှ ကိုယ့်အတွက်ကျန်မှာ။ အောင်ကျော်မင်းမှာ အဖေမရှိတော့ အောင်ကျော်မင်း ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျ၍ ကျောင်းထွက်လိုက်ရသောနှစ်မှာ အဖေက ဆုံးသွားသည်။ သည်တုန်းက ညီလေး အောင်ကျော်လင်းက

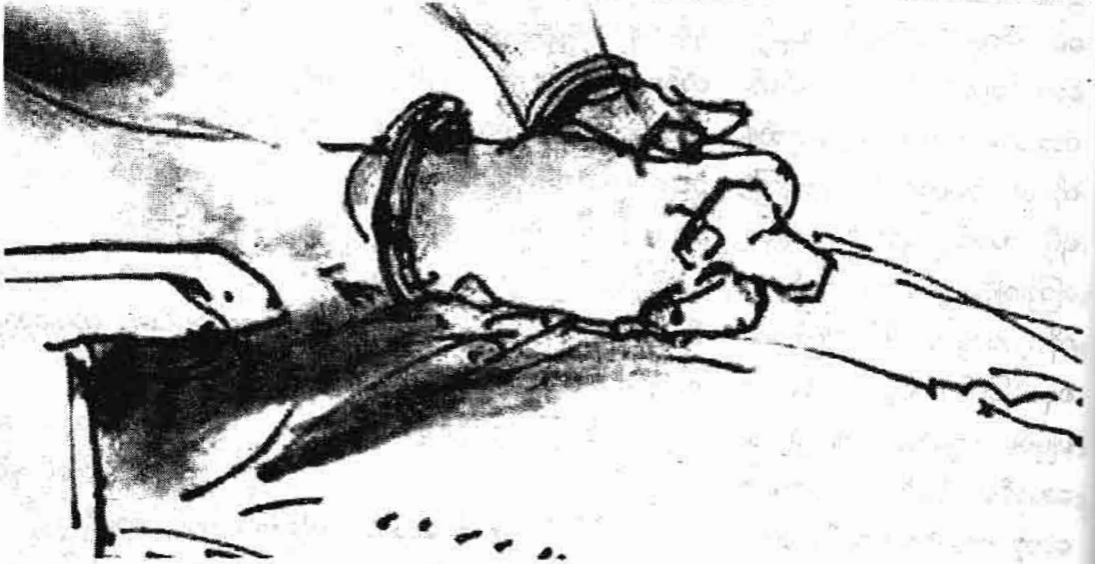
ရှစ်တန်းကျောင်းသား ဆယ်တန်းမအောင်တော့ အလုပ်ရှာရတာမလွယ်။ အဖေသူငယ်ချင်း ဦးငွေထွန်းက စီစဉ်ပေး၍ စပေါ်ငွေမပေးရဘဲ ဆိုက်ကားတစ်စီး နှင်းခွင့်ရခဲ့သည်။ ဤသည်မှစ၍ မိခင်နှင့် ညီလေးကို အောင်ကျော်မင်း ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ခွင့်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့လေသည်။ ဆိုက်ကားဂိတ် ရောက်တော့ ဆယ်နှစ်နာရီထိုးပြီးသွားပြီ။ တစ်နာရီတိတိမှာ အော်ဒါတစ်ခု ရထားတာရှိသေးသည်။ မနက်က အံ့နာကြေးရအောင်

ရှာထားပြီးပြီ။ သည်တော့ အကြွေးထိုးထားသော နှစ်လုံးဖိုးနဲ့ စားစရိတ်ဖိုးပဲ ရှာရတာမည်။ “ကောင်လေး ငါပြောတဲ့ ဂဏန်းထိုးပြီးပြီလား” ဂိတ်ထဲ ဝင်လာသော အောင်ကျော်မင်းကို ကိုပါလေးက မေးလိုက်သည်။ “အကြွေး ထိုးတားတယ်ဗျ။ လေးနာရီမထိုးခင် နှစ်လုံးဖိုးရအောင် ရှာရဦးမှာ” ‘အောင်မယ်လေးကွာ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်။ မင်းက ဘယ်လောက်ဖိုးထိုးထားလို့လဲ’

“ခင်ဗျားက တစ်ပေါက်တည်း ဆိုတာနဲ့ တစ်ထောင်ဖိုး ထိုးလိုက်တယ်လေ” အောင်ကျော်မင်းက ကိုပါလေး ဘေးနားဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ “ငါ့ တွက်နည်းနဲ့ တွက်ကြည့်တော့ သုံးတစ်လုံး ဘိုင်ကွ။ သေချာပါတယ်ကွာ မင်းပေါက်မှာ” “တကယ်လား ကျွန်တော် ပေါက်လို့ကတော့ ခင်ဗျားကို အဝကျွေး အဝတိုက်

မယ်ဗျာ”

ဦးပါလေး စကား
ကြောင့် အောင်ကျော်မင်း တစ်
ယောက် ဝမ်းသာအားရပြောချ
လိုက်သည်။

“ဦးပါလေး ကျွန်တော်
နှစ်လုံးဖိုးသွားပေးလိုက်ဦးမယ်။
တော်ကြာ ပိုက်ဆံ လာမပေးရင်
ဒိုင်က ဘောက်ချာကိုကင်ဆယ်
လုပ်ပစ်လိုက်မှာဗျ”

ညနေ သုံးနာရီ ထိုး
တော့မည်။ နှစ်လုံးဖိုးပေးဖို့အ
ပြင် အမေ့အတွက် ဈေးဖိုးပါရ
နေပြီမို့ အောင်ကျော်မင်း တစ်
ယောက် ကိုညိုကြီးအိမ်သို့ သွား

ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါ ဂိတ်ထွက်
က မင်းအလှည့်လေကွာ။ နှစ်
လုံးဖိုးက လေးနာရီမထိုးခင်သွား
ပေးလည်း မိပါတယ်။ ခဏ
စောင့်ကြည့်ပါဦး”

ဦးပါလေး စကားပင်
မဆုံးသေး ဆိုက်ကားငှားမည့်
ပါစင်ဂျာနှစ်ဦးရောက်လာသည်။

“ဆိုက်ကားဆရာ။ မြို့
မဈေးသွားမယ်”

“ကျွန်တော့်ကိစ္စ ပြီး
အောင်လုပ်ချင်လို့ ခင်ဗျားပဲ
လိုက်ဖို့လိုက်ဗျာ”

“မင်းကိစ္စက အချိန်မီ
ပါတယ်။ သူတို့သွားမယ့် ဈေး

ကလဲ နီးနီးလေးပါ”

မိသားစုကို လုပ်ကျွေး
နေသူမို့ ဦးပါလေးက သနား
သည်။ ရတုန်းရခိုက် ရှာစေချင်
သည်။ ပြီးတော့ အသောက်အ
စား ကင်းသလို ရိုးသားသောသူ
မို့ ချစ်လည်းချစ်သည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ။
မင်းသွား၊ ငါသွားနဲ့”

အသံနှင့်အတူ ဂိတ်ထဲ
ဝင်လာသူက အောင်ကျော်မင်း
နှင့် တစ်လမ်းတည်းနေသော
ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း
ခင်မောင်စိုး။ ဦးပါလေးက ခင်

မောင်စိုးကို ရှင်းပြလိုက်သည်။
“လွယ် လွယ် လွယ် လွယ်

ကိစ္စကို ခက်အောင်လုပ်နေ တယ်။ ငါ ရောက်လာပြီပဲကွာ။ မင်းက ခရီးသည် သွားချင်တဲ့ နေရာကို လိုက်ပို့လိုက်။ ငါက မင်းသွားမယ့် ကိုညိုကြီးအိမ်ကို သွားပေးမယ်။ ပေး မင်းပေးရ မယ့် နှစ်လုံးဖိုး။ ဒါဆိုပြီးရော မဟုတ်လား”

“ဟုတ်သားပဲကွ။ မင်း ကိစ္စကို ခင်မောင်စိုးက လုပ်ပေး မယ်ဆိုတော့ မင်းလဲ အေးအေး ဆေးဆေး ပိုက်ဆံရှာလို့ ရတာ ပေါ့”

ဦးပါလေးက ဝမ်းသာ အားရ ဝင်ပြောလိုက်သည်။ အောင်ကျော်မင်းက ခင်မောင် စိုးကို ငွေတစ်ထောင်တန်တစ် ရွက်ထုတ်ပေးရင်း “သူငယ်ချင်း စိတ်ချနေမယ်နော်” ဟုထပ်တ လဲလဲ ပြောလိုက်သည်။ ပြီး တော့ ဆိုက်ကားစီးမည့် ခရီး သည် နှစ်ဦးကို ဆိုက်ကားပေါ် တင်ကာ မြို့မဈေးဘက်သို့ နင်း လာခဲ့လေသည်။

“ကုသိုလ် ကံများ ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ အပြန် ပါ စင်ဂျာပါထပ်ရသေးသဗျာ။ အင်း

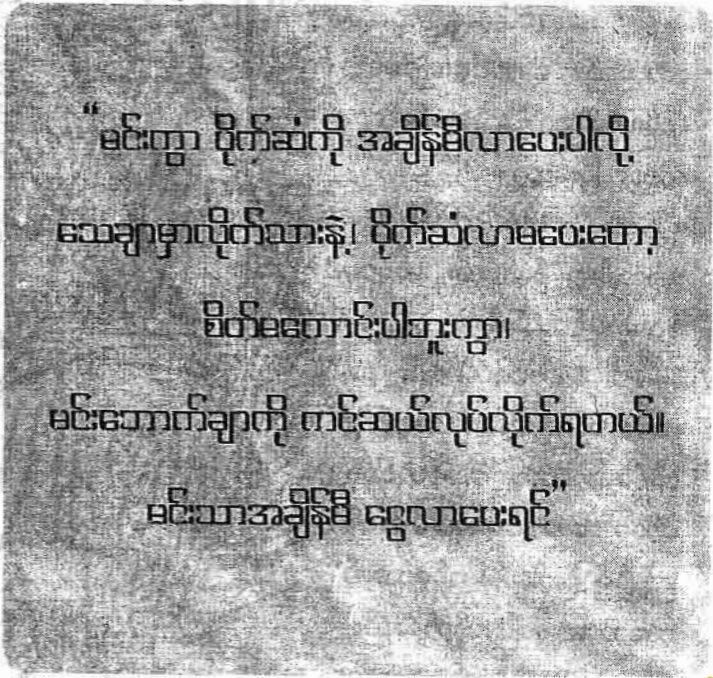
နှစ်လုံးတော့ ပေါက်တော့မယ် ထင်တယ် ဦးပါလေးရေ ပါးစပ် ပြင်ထားတော့ဗျာ”

နဖူးက စို့ထွက်နေ သော ချွေးများကို လက်ဖမိုးဖြင့် ပွတ်သုတ်ရင်း ဆိုက်ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ဂိတ်ထဲသို့ဝင် လိုက်သည်။ လက်မှာပတ်ထား သော တရုတ်နိုင်ငံလုပ် အပေါ စား နာရီလေးကို ကြည့်လိုက် တော့ လေးနာရီ ထိုးပြီးနေပြီ။ ထိုစဉ် ဂိတ်ရှေ့လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲမှ ဆူညံသံများထွက်လာ သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က

နှစ်လုံးထိပေါက်ကဏန်းလွှင့်သော ချာနယ်လှိုင်းကို တီဗွီမှ ဖွင့်ပြ နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီအချိန်ဆို တိပ်စီး ငြိမ်ပြီကွ”

ဦးပါလေးက ဂိတ်ထဲ ဝင်လာသော အောင်ကျော်မင်း ကို ပြောလိုက်သည်။ မကြာ လိုက်ပါ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ မှ လူတချို့ ထွက်လာကြသည်။ အောင်ကျော်မင်း ရန်ခန့်နေလေ ပြီ။ ညီလေး လိုချင်သော ကျောင်းဖတ်စာအုပ်များ ဝယ် ပေးရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

“မင်းထွာ ပိုက်ဆံကို အချိန်မီလှာပေးပါလို့
သေချာမှာလို့တိသားနဲ့ ပိုက်ဆံလှာမပေးတော့
မိတ်မတောင်းပါဘူးကွာ။
မင်းသောက်ချာကို ကင်ဆယ်လုပ်လို့ကိရဏယ်။
မင်းသာအချိန်မီ လှာပေးရင်”

ရွှေစာင် မြားနှင့် ရသေ့ပုဂ္ဂိုလ်

အမေကြိုက်တဲ့ ခေါက်ဆွဲ
ကြော်လည်း ဝယ်ကျွေးလိုက်ချင်
သေးသည်။

“ဟေး ပေါက်တယ်
ကွ၊ ငါပေါက်တယ်”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ
မှ လူတစ်ယောက်အော်ဟစ်ပြီး
ပြေးထွက်လာသည်။

“ဟာကွာ မနက်ဝမ်း
တူ၊ ညနေကျတော့ သရီးဇီး
ဘရိတ်တူဘရိတ်ပဲ ထွက်တယ်
ကွာ”

“ငါ့တွက်နည်းက သုံး
သေတယ်ကွ”

အသံပေါင်းစုံ ထွက်
လာသည်။ အောင်ကျော်မင်း
လမ်းမပေါ်ထွက်ပြီးလှမ်းမေးလိုက်
သည်။ ပြီးတော့-

“ပေါက်တယ်ဟေ့။
ပေါက်ပြီကွ ဦးလီလေး ခင်ဗျား
ဂဏန်းမှန်တယ်ဗျို့”

အောင်ကျော်မင်း အ
သံက အကျယ်ဆုံး။ အရူးကြီး
တစ်ယောက်လို အော်ဟစ်နေ
သော အောင်ကျော်မင်းကို
ကြည့်၍ ဦးပါလေးတစ်ယောက်
သဘောကျစွာပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ငွေသွား

ထုတ်လိုက်ဦးမယ်ဗျို့”

ဂိတ်ရှေ့တွင် ရပ်ထား
သော သူ့ ဆိုက်ကားပေါ်သို့
တက်ခွရင်း ဦးပါလေးကို အော်
ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နိုင်
အိမ်သို့ နင်းလာခဲ့သည်။ ပြီး
တော့ နှစ်လုံးထိပေါက်၍ ရလာ
မည့်ငွေကို ဆိုက်ကားနင်းရင်း
စိတ်ထွက် ထွက်လာခဲ့သည်။

တစ်ရာဖိုး ပေါက်ရင်
ခုနစ်ထောင်ငါးရာ တစ်ထောင်

ဖိုးဆိုတော့ ခုနစ်သောင်းခွဲ၊ မ
နည်းပါလား။ လမ်းထိပ် ကုန်စုံ
ဆိုင်က ဆန်ကြေး၊ ဆီကြေးနဲ့
တိုလီခိုလီကြေးက နှစ်သောင်း
လောက်၊ ဟိုကြေး၊ ဒီကြေးဆပ်
လိုက်ရင်း အမေ့ကိုလေးသောင်း
လောက်တော့ အပ်နိုင်ပါပြီလေ။

နိုင်အိမ်ရှေ့ ရောက်မှ
အတွေးရပ်သွားသည်။ ဆိုက်
ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ကိုညို
ကြီးရှိရာသို့ ဝမ်းသာအားရသွား

“ ဒေါသအိုး

ပေါက်ကွဲလေပြီ။

ပြောပြောဆိုဆို

ခင်မောင်စိုး

လက်ထဲက

အရက်

ဖန်ခွက်ကို

ဆွဲလုပြီး

လွှင့်ပစ်

လိုက်သည်”

လိုက်သည်။ အောင်ကျော်မင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သော ကိုညိုကြီးစကားကြောင့် လှမ်း လက်စ ခြေလှမ်းများရပ်သွား သည်။ “ဘာ ဘာပြောတယ်” ဟု အလန့်တကြား မေးလိုက်မိ သည်။

“မင်းကွာ ပိုက်ဆံကို အချိန်မီလာပေးပါလို့ သေချာ မှာလိုက်သားနဲ့၊ ပိုက်ဆံလာမ ပေးတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကွာ၊ မင်းဘောက်ချာကို ကင် ဆယ် လုပ်လိုက်ရတယ်။ မင်း သာ အချိန်မီ ငွေလာပေးရင်”

“ကျွန်တော် အချိန်မီ ပေးခိုင်းလိုက်တယ်လေဗျာ။ ခင် ဗျား အဲဒီလိုတော့ မနောက်ပါ နဲ့ဗျာ”

“ငါ မနောက်ပါဘူး အောင်ကျော်မင်းရာ။ မင်း ဘောက်ချာကို ဘယ်သူမှ လာမ ရွေးပါဘူးကွာ။ လေးနာရီအထိ စောင့်ပါသေးတယ်။ မင်းက ဘယ်သူ့ကို ရွေးခိုင်းလိုက်တာ လဲ”

ဒိုင် ကိုညိုကြီးက စိတ် မကောင်းသည့် လေသံဖြင့်ရှင်း ပြသည်။

“ခင်မောင်စိုးကို လွှတ် လိုက်တာဗျ။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခင် ဗျားဆီကို သွားပြီး ဘောက်ချာ ရွေးပါမယ်ဆိုလို့ ငွေတစ်ထောင် ပေးလိုက်တာ။ တကယ်လာ မ ရွေးဘူးလားဗျာ။ ဒီကောင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟာကွာ မင်းကလဲ ဒီအရက်သမား စကားကိုမှသွား ယုံတာကိုးကွ”

ကိုညိုကြီး စကားကို သူ့မကြားတော့။ မျှော်လင့်ချက် ကလေးပျက်ပြယ်သွားပြီမို့ ဒေါ သက အထွတ်အထိပ် တက် လာလေပြီ။ အောင်ကျော်မင်း ဒေါသက ခင်မောင်စိုးအပေါ်သို့ ရောက်သွားလေပြီ။

“တောက် သေသေချာ ချာမှာထားရက်သားနဲ့ တွေ့ကြ ပြီပေါ့ကွာ”

မေးကြောကြီးများ ထောင်ထလာအောင် အံကြိတ် လိုက်ပြီး ဒိုင်အိမ်မှ ချာခနဲ လှည့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ခင်မောင်စိုး ကို ရှာပုံတော်ဖွင့်လေပြီ။ သူ အိမ်သွားမေးတော့ ဘာမှရေရေ ရာရာ မပြောနိုင်။

“ဒီအချိန်ဆို အရက်”

ရှုထောင့်မှခင်းနှင်၊ ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဆိုင်မှာရှိမှာပေါ့”

လမ်းထဲက အသိတစ်ယောက်က လမ်းညွှန်လိုက်သည်။ ရပ်ကွက်ထဲက အရက်ဆိုင်ရောက်တော့ ခင်မောင်စိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခင်မောင်စိုးက သူဝင်လာတာကိုမတွေ့အရက်သမား အပေါင်းအသင်းများနှင့် ပျော်နေသည်။

“ဟေ့ ကောင် ခင်မောင်စိုး မင်းလုပ်တာ ကောင်းသလား”

အောင်ကျော်မင်း တစ်ယောက် ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲလေပြီ။ ပြောပြောဆိုဆို ခင်မောင်စိုးလက်ထဲက အရက် ဖန်ခွက်ကို ဆွဲယူပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကြီး ဘာလုပ်တာလဲ”

အရက် မူးနေပြီဖြစ်သော ခင်မောင်စိုးက ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ချဲဖိုးပေးခိုင်းတာကို ဘာလို့သွားမပေးတာလဲ”

“သွားပေးလဲ ခင်ဗျား ငွေတစ်ထောင်က ဆုံးမှာပဲ။

ပေါက်မှာမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒါနဲ့ ခင်ဗျား ငွေတစ်ထောင်နဲ့ အရက်သောက်လိုက်တယ်ဗျာ။ မကျေနပ်ဘူးလား။ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်လဲ”

အရက်မူးနေပြီ ဖြစ်သော ခင်မောင်စိုးက အရက်သမားပေါင်းအသင်းများအားကိုးဖြင့် ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ ပြောချလိုက်သည်။ ခင်မောင်စိုးရဲ့ စကားနှင့် လေသံက ဒေါသထွက်နေသော အောင်ကျော်မင်းအဖို့ မီးလောင်ရာ လေပင့်သလို ဖြစ်သွားလေပြီ။

“ဒါလုပ်ချင်တယ်ကွာ... ဒါလုပ်ချင်တယ်”

အောင်ကျော်မင်း ဘာမှမမြင်တော့။ ဒေါသတွေမွန်နေပြီမို့ သူ့ဘေးနားတွင် ရှိသော သစ်သားခွေးခြေခုံကို ဆွဲယူပြီး ရိုက်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ “ငါ့ဂဏန်းက ပေါက်တယ်ကွ။ ပေါက်တယ်” ဟုဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ခင်မောင်စိုးက ခေါင်းကို လက်နှင့်အုပ်ပြီး ထိုင်ကျသွားသည်။ ဘေးနားမှ အရက်သောက်နေသူများက အောင်ကျော်မင်းကို ဝိုင်းဆွဲထား

လိုက်ကြသည်။ မည်သူက အကြောင်းကြားလိုက်သည် မသိ။ မကြာမီရဲများရောက်လာသည်။ ခင်မောင်စိုးကတော့ သတိမရ။ ခေါင်းမှာ သွေးချင်းချင်း နီနေသည်။ ရဲဆေးစာနှင့်အတူဆေးရုံပို့လိုက်လေသည်။

အရက်မူးမူးနှင့် စဉ်းစား ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် လူမိုက်ဆန်ဆန် ‘ဘာလုပ်ချင်လဲ’ ဟူသော စကားတစ်ခွန်းကြောင့် တစ်ယောက်က ဆေးရုံရောက်သွားသလို အောင်ကျော်မင်းမှာလည်း တရားမဝင် နှစ်လုံးထိ လောင်းကစားရာမှာ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပြဿနာကြောင့် လက်ထိတ်တန်းလန်းဖြင့် ရဲစခန်းသို့ ရောက်သွားရလေပြီ။

“အမေ့ စကား သားနားမထောင်မိလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာပါ အမေရယ်”

အောင်ကျော်မင်း တစ်ယောက် နောင်တရလိုက်သည့် အချိန်က များစွာနောက်ကျသွားလေပြီတကား။ ။

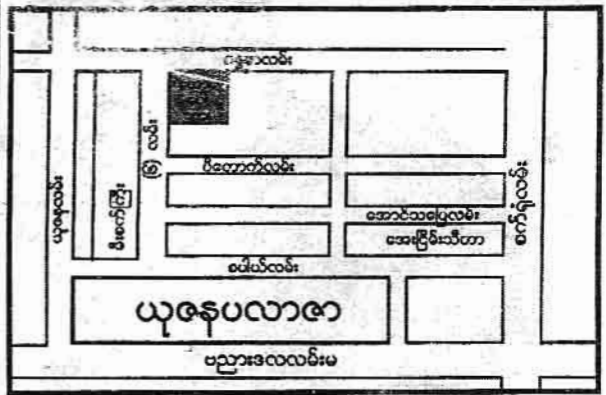
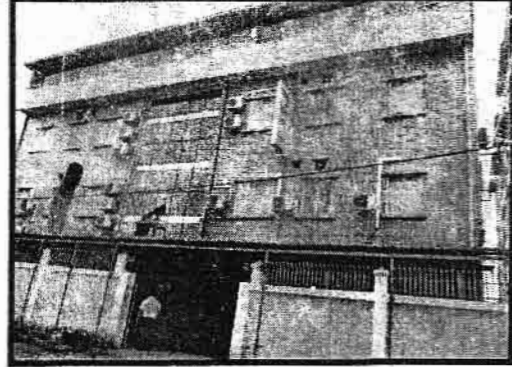
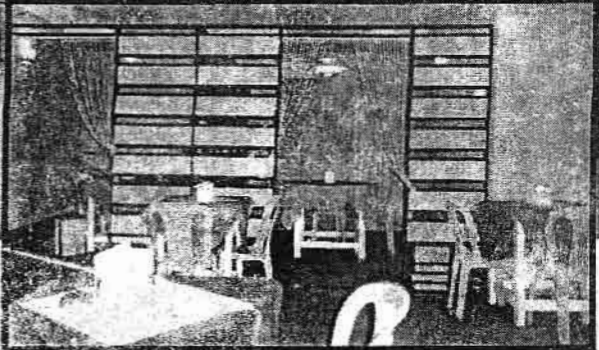
ကျော်အေးဌ

တောင်ပေါ်သား ဟိုတယ်

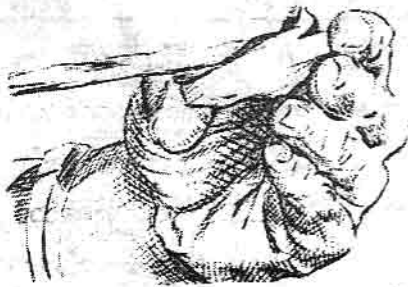
အ
သိ။
ညှိ။
မရ။
နိဇန
းဆးရုံ

အမှတ်(R-1)၊ ဂန္ဓမာလမ်း နှင့် (၆)လမ်းထောင့်၊ မင်္ဂလာဥယျာဉ်မြို့တော်အိမ်ယာစီမံကိန်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ။

ဖုန်း - ၂၉၂၉၂၊ ၂၉၆၈၄၆၊ ၂၉၂၆၈၊ ၂၀၅၈၅၄၊ ၂၀၅၄၀၄၊ ၂၀၅၈၈၉

ဝါယာကြိုး

ယုယုလွင်

“ဝါယာကြိုး”

ယုယုလွှင့်

“ကလင် ... ကလင်
.... ကလင်”

ဒေါက်တာ အလန် ဖရော့စ်ဘီသည် မီးပျက်နေသဖြင့် တယ်လီဖုန်းရှိမည့် နေရာသို့ မမြင်မကန်းနှင့် မှန်း၍စမ်းကာ လက်ကိုင်ခွက်ကို မလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ။ ဒေါက်တာ ဖရော့စ်ဘီပါ။ အမိန့်ရှိပါ”

“ကျွန်တော် ဘစ်ကပ်(စ်)ပါ ဒေါက်တာ။ ဒေါက်တာ အခု ချက်ချင်းလာနိုင်မလား ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆရာမစွတာဒတ်ကင်း ရေချိုးနေတာ ကြာနေလို့ ကျွန်တော် အခုလေးတင်ပဲ သွားကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်--ကျွန်တော့်အထင်သူ ... သူ သေပြီထင်တယ် ဒေါက်တာ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော်အခုချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

ဖုန်းကို ဖုန်းခွက်ပေါ်သို့ ပြန်တင်လိုက်သည်။

ယခုတော့ မစွတာ ဖရော့စ်ဘီ ကောင်းကောင်း နိုးပါပြီ။ မီးခြစ်ကို ခြစ်၍ လက်မှလက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ ညတစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်အလို။ ၁၂ နာရီနှင့် မိနစ် ၅၀ ဆိုတော့ သူနာရီဝက်ကျော်ကျော်လောက်သာ အိပ်ရပါသေးသည်။

မစွတာ အာသာဒတ်ကင်း အသက်ရှိနေစေဖို့ သူမျှော်လင့်မိသည်။ စိတ်အလွန် တိုတတ်သော အဘိုးကြီးသည် သူကုသပေးနေသော လူနာများထဲမှ အချမ်းသာဆုံး စာရင်းဝင် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူခံစားနေရသော နှလုံးရောဂါ ဖြင့်တော့ ...

လျှပ်စစ်မီးက ရုတ်တရက် ပြန်လင်းလာသဖြင့် အတွေးစတို့ ပြတ်သွားရသည်။

“အကြောင်း တစ်ခုခု ရှိလို့ ပျက်သွားတာထင်တယ်။ နောက်တစ်ခါထပ်မပျက်ပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းရတာပဲ”

တကယ်လည်း နောက်တစ်ခါ မီးထပ် မပျက်တော့ပါ။ ဒေါက်တာ ဖရော့စ်ဘီ

သည် အဝတ်အစားကို ပြီးပြတ်အောင် ဝတ်ဆင်လိုက်ပြီး ဘွတ်ဖိနပ်ကို စီးကာ ကားရုံဒေါင်ရှိ ရာသို့ အလျင်အမြန်သွားလိုက်လေသည်။

ဒေါက်တာ၏ ကားသည် ငါးမိနစ်သာသာခန့် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာပြီး နောက် အာသာဒတ်ကင်း၏ အိမ်တံခါးဝရှေ့ရှိ ကျောက်စရစ်လမ်းလေးပေါ်တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားဖြစ်သော ညနေခင်း ဝတ်ရုံရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ဆံပင်များ ဖြူနေပြီဖြစ်သော လူကြီးတစ်ဦးသည် တံခါးဝတွင် တုန်ယင်စွာရပ်လျက် သူ့အလာကို စောင့်မျှော်နေလေသည်။

“ဒေါက်တာ ရောက်လာတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ အကြာကြီး စောင့်နေရသလို ထင်မိတယ်”

“ခင်ဗျား ဖုန်းဆက်လိုက်တာ ဆယ်နှစ်မိနစ်ပဲရှိ ပါသေးတယ် ဘစ်ကပ်(စ်)ရဲ့ သိပ်

ရှုထောင့်မျှခင်းနှင့်ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

မကြာပါဘူး။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ ချက်ချင်း ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်”

ဒေါက်တာသည် ထမင်းချက် အဘိုးကြီး ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့လိုက်လာသည်။ ကျယ်ဝန်းသော ခန်းမကြီးကို ဖြတ်သန်းကာ ကော်ဖော်ထူထူကြီး ခင်းထားသည့် လှေကားမှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြသည်။ ကော်ဖော်တံခါးဖွင့်လျက်သား တွေ့ရသည်။

ရေချိုးခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရေချိုးကန်အတွင်းရှိ ရေထဲတွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိသော သူ့ပုလင်းမူကင်းမဲ့သည့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု၏ ပြာနုမ်းနေသော မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒေါက်တာက ဘစ်ကပ်(စ်)ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့မျက်လုံးများထဲတွင် စိုးရိမ်းပူပန်မှုများ ဖုံးလွှမ်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ

သည်။ သူ့ကိုမေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား သူ့ကို ဒီမှာ ဘယ်လိုလုပ် ရှာတွေ့တာလဲ”

“ကျွန်တော် .. ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲမှာ စာဖတ်နေတာ ဆရာ”

“စာဖတ်နေတယ်။ ဟုတ်လား၊ မီးမပျက်ဘူးလား”

“မပျက်ပါဘူး ဆရာလုံးဝ မပျက်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်ဘက်မှာတော့ မီးပျက်တယ်၊ အသေအချာကို မှတ်မိတာ။ ကဲပါလေ မီးပျက်တဲ့ ကိစ္စ ခဏထားပါဦး၊ မစွတာ ဒတ်ကင်ကိစ္စ ဆက်ပြောပါဦး”

“မစွတာ ဒတ်ကင်း ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွားတဲ့ အသံကို ကျွန်တော် စာဖတ်နေရင်းနဲ့ ကြားနေရတယ်။ ခဏနေတော့ ရေဘုံဘိုင်ခေါင်းက ရေကျနေတဲ့အသံက တော်တော်လေးကို ကြားနေပြီလို့ ထင်လာမိတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်--”

“ဒါကြောင့် အခြေအနေကောင်းရဲ့လားလို့ ခင်ဗျား သွားကြည့်တယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်

တာ”

“သူက အသတ်ခံရတာဆိုတော့ သူ အသတ်ခံရခင် တစ်ခုခုကို ခင်ဗျားသတိထားမိသေးလား ဘစ်ကပ်(စ်)”

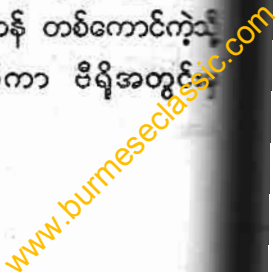
“အသတ်ခံရတယ် ဟုတ်လား”

သူက ဒေါက်တာ၏ စကားကို သံယောင်လိုက်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဘစ်ကပ်(စ်) သူ့မျက်နှာမှာပေါ်နေတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်က လည်ပင်းညှစ်သတ်ခံရတဲ့ လက္ခဏာပြနေတာ ပြူးထွက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေရယ်၊ အပြင်ထွက်နေတဲ့ လျှာရယ်၊ ဒီပေါ်ကအမြှုပ်တွေ”

ဒေါက်တာ ဖရောစ်ဘီပြောနေရင်းက စကားစ ပြတ်သွားသည်။ သူ့နောက် တည်တည်ရှိ အဝတ်လျှော်စက်ပိသော ဗီရိုကြီးမှ ပွတ်တိုက်သလိုလို အသံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထိုသူသည် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ အော်ဟစ်ကာ ဗီရိုအတွင်း

ထွက်လာပြီး ရှေ့သို့ တရကြမ်းကမူးရှူးထိုးပြေးထွက်သွားသည်။ တစ်ချိန်က တက္ကသိုလ်အားကစားအဖွဲ့တွင် လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်၍ သန်မာသော လက်သီးပိုင်ရှင် ကြယ်တစ်ပွင့်ဖြစ်ခဲ့သော ဒေါက်တာ ဖရော့စ်ဘီသည် သူ၏ ညာဖြောင့်လက်သီးတစ်လုံးကို ထိုသူ၏ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ထားခြင်းမရှိသော အသားအရောင်ပြာနုမ်းနုမ်း မေးရိုးနှင့် မလွဲတမ်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ ထိုသူသည် ခြေကားယား၊ လက်ကားယားနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုံကျသွားကာ သတိလစ်သွားလေသည်။

လူထွားကြီး ရဲမှူးကြီး ဂေါ်ရင်းသည် စည်းကမ်းအလွန် ကောင်းသောသူ၊ ဒေါသစိုးစဉ်မျှမရှိဘဲ လက်အောက်ငယ်သားတို့၏ ကြည်ညိုလေးစားခြင်းကို ခံရသူ။ ဘစ်ကပ်စ် ဖုန်းဆက်ခေါ်မှုကြောင့် သူသည် ရဲစုံထောက် တပ်ကြပ်ကြီး မော်လန့်ကို သူနှင့်အတူ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဒေါက်တာ ဖရော့စ်ဘီ၏ ပြောပြချက်များကို ဂရုတစိုက် နား

ထောင်သည်။ “ဒါဆိုရင် လူသတ်သမားကို မရှာရဘဲနဲ့ ဖမ်းမိတဲ့ သဘောပေါ့” ရေချိုးခန်း ကြမ်းပြင်တွင် မေ့မြောနေဆဲဖြစ်သော ထိုသူကိုလေ့လာရင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် လို့တော့ ပြောလို့ရတယ် ရဲမှူးကြီး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့မှာ သူသတ်တယ်ဆိုတဲ့ သက်သေအခိုင်အမာ မရှိသေးဘူး”

ရဲစုံထောက် မိုက်ကယ် မော်လန့်က သူ၏ မီးခိုးရောင်ဆံပင်များဖြင့် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေရင်းက ....

“မငြင်းနိုင်အောင် ပြနိုင်မယ့် သက်သေရှိဖို့ လိုနေတယ်”

မစ္စတာ ဂေါ်ရင်းက ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။ ဤစကော့တလန်သား လူထွားကြီး မိုက်ကယ်မော်လန့်သည် အမှုအသွားအလာ အချက်အလက် အစုံအလင်ကို အသေးစိတ်မှ အစ ရှာဖွေ၍ အခိုင်အမာ ရရှိသောအခါမှသာလျှင် အမှုကို

အတည်ပြုလေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကပင် “ဦးတိကျကြီး” ဟု အမည်ပြောင်း မှည့်ခေါ်ခြင်းခံရသည်နှင့် မလျော်ညီစွာ မိုက်ကယ်မော်လန့်သည် မကြာခဏဆိုသလိုပင် အမှန်တရားတစ်ခု ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက်ဆိုလျှင် ရေဆုံးရေဖျား လိုက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

“ကဲ ကောင်းပြီလေ၊ ဆာဂျင်၊ ကိုယ်တို့ အစကနေပြန်ပြီး တိတိကျကျ စစ်ဆေးကြတာပေါ့”

မစ္စတာ ဂေါ်ရင်းက မိုက်ကယ်မော်လန့်ကို ပြောလိုက်ရင်းမှ ထမင်းချက် အဘိုးကြီးဘက်သို့လှည့်ကာ-

“ဘစ်ကပ်စ်(စ်)ရေ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို ဘာတွေ ပြောပြနိုင်သလဲ”

“ကျွန်တော် မစ္စတာ ဒတ်ကင်းကို အသက်ရှင်လျက် နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်တာ ညဆယ်နာရီခွဲလောက်မှာပါ”

“မစ္စတာ အင်းနစ်(စ်)က အဲဒီအချိန်မှာ သူနဲ့အတူရှိနေတယ်”

“မစ္စတာ အင်းနစ်(စ်) ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

မှတ်စုစာအုပ် ကိုင်ကာ ရေးမှတ်နေသော မိုက်ကယ် မော်လန့်က ဖြတ်၍မေးလိုက် သည်။

“မစ္စတာ ဒတ်ကင်းပိုင် တဲ့ ဝါယာကြိုးစက်ရုံက စာရင်း စစ်ပါ ဆရာ”

“ကျွန်တော် သိပြီ၊ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ လူတစ် ယောက်ပဲ၊ ညက သူ့ဘာလာ လုပ်တာလဲ”

“မပြောတတ်ဘူး ဆ ရာ၊ သူနဲ့ မစ္စတာဒတ်ကင်းနဲ့ စကား အချေအတင် ဆွေးနွေး နေကြတယ် ထင်တာပဲ။ ဆယ် နာရီ ကျော်ကျော်လောက်က ကျွန်တော် ဂီစကီပုလင်း သွား သိမ်းတော့ သူတို့ရှေ့မှာ စာ အုပ်တွေ အများကြီးတွေ့ခဲ့တယ်၊ မစ္စတာ ဒတ်ကင်းက သူ့ကို မ စောင့်နဲ့တော့လို့ပြောတာနဲ့ ကျွန် တော် အလုပ်အားလုံး လက်စ သတ်ပြီး အိပ်ရာထဲဝင်ခဲ့တယ်-

“ကျွန်တော်က အိပ် ရာဝင်ရင် တော်တော်နဲ့ အိပ်မ ပျော်တတ်ဘူးဆရာ၊ မအိပ်ခင်

၁နာရီ၊ ၂နာရီလောက် စာလေး ဘာလေး ဖတ်လေ့ရှိတယ်။ ဆယ့်နှစ်နာရီ ၁၅ မိနစ်လောက် မှာ မစ္စတာ အင်းနစ်ပြန်သွားတဲ့ အသံကိုကြားရတယ်။ သူထွက် သွားပြီးတော့ မစ္စတာ ဒတ်ကင်း က တံခါးမင်းတုပ်ချလိုက်တဲ့ အ သံကို ကြားရတယ်။ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းရှိတဲ့ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာတဲ့ အသံကို ကြားရ တယ်။ သူ့အမြဲလို ဆိုနေကျ ဖြစ် တဲ့ “တို့လမ်းထဲက ဆယ်လီ” သီချင်းရဲ့တေးသွားကို ခါတိုင်း လိုပဲ လေချွန်ပြီး တက်လာ တယ်။ နည်းနည်းကော့ အသက် ရှု မမှန်သလိုပဲ။ ဒါဟာလဲ သူ့ရဲ့ နှလုံးရောဂါကြောင့်ပဲ ထင်ပါ တယ်”

“ပြီးတော့ ရေချိုးခန်း ထဲဝင်သွားတဲ့အသံကြားရတယ်။ တော်တော်လေး ကြာသွားတဲ့အ ထိ ရေဘုံဘိုင်ခေါင်းက ရေကျ နေတဲ့ အသံကြားနေရတုန်းပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သတိထား မိလိုက်တယ်။ သေချာနားစွင့် ကြည့်လိုက်တော့ အသံတွေက တိတ်ဆိတ်နေတယ်။ ရေကျသံ ကလွဲလို့ တခြားဘာသံမှ မ

ကြားရဘူး-

“အဲဒီမှာ ကျွန်တော်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခု ကြောင့် ထပြီးသွားကြည့်လိုက် တော့မှ အခုဆရာတို့ မြင်ရတဲ့ အတိုင်း သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတော့ တာပါပဲ---

“ကျွန်တော် ရေဘုံ ဘိုင် ခေါင်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး ဒေါက်တာဖရော့စ်ဘီဆီကို ဖုန်း ဆက်လိုက်တာပါပဲ ဆရာ”

ထမင်းချက် ကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် မစ္စတာ ဂေါ ရင်းက ရေချိုးခန်းကြမ်းပြင်တွင် သတိလစ်နေသော သူ၊ သူ၏ ရဲစခန်းတွင် အမည်ရှိသောသူ၊ ချာလီ ဆိုင်မွန်ကို ညွှန်ပြရင်း-

“ဒီလူနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရော၊ တစ်စုံတစ်ခု ခင်ဗျားမသိ လိုက်ဘူးလား”

“မသိလိုက်ဘူး ဆ ရာ”

“ဒါဆိုရင် နည်းနည်း တော့ ထူးဆန်းတယ်၊ ခင်ဗျား နားကတော့ တော်တော်ကောင်း ပုံရတယ်” မိုက်ကယ် မော်လန့် က မှတ်ချက်ချသည်။ ထို့ နောက် ဒေါက်တာ ဖရော့စ်ဘီ

ရွှေထောင်ရွှေခင်းနှင့်ရသခံမဂ္ဂဇင်း

ဘက်သို့ လှည့်ကာ-

“သူ့လည်ပင်းညှစ် သတ်ခံရတယ် ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ အတည်ပြုချင်တယ် ဒေါက်တာ”

“အလောင်းကို မခွဲစိတ်ရသေးဘဲနဲ့ သေချာပေါက် သက်သေပြုလို့တော့ မရသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ကို စောင့်နေရင်းနဲ့ ကျွန်တော်သတိ ပြုမိတဲ့ အချက်တွေကတော့ အတည်ပြုဖို့ လုံလောက်နေပါပြီ”

ဒေါက်တာက အလောင်း၏ ဦးခေါင်းကို မလိုက်သည်။ ခရမ်းရောင်သန်းနေသော အစင်းကြောင်းတစ်ခုသည် မစွတာ ဒတ်ကင်း၏ အိတ်ကွေးသော လည်ပင်းပတ်လည်တွင် မြင်သာအောင်ပေါ်လာသည်။

“အညှီအမည်းစွဲနေတဲ့ လက္ခဏာပဲ” မိုက်ကယ် မော်လန်က အာမေဒိုတ်ပြုလိုက်သည်။ “သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ ဝါယာကြိုးနဲ့ လုပ်ကြံခံလိုက်ရတာပဲ”

“ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာလဲ အဲဒါပဲ”

ဖရော့စ်ဘီက သဘော

တူကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဝါယာကြိုးနဲ့ လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်ခံရတာ၊ ဝါယာကြိုးကြောင့် အညှီအမည်းစွဲရင် ဒီလိုပုံစံပဲ၊ မလွဲနိုင်ပါဘူး”

ရဲမှူး ဂေါရင်းက သူ၏ နှုတ်ခမ်းမွှေးထူထူကြီးကို ပွတ်သတ်၍

“ချာလီဆင်း(မ်)က ဝါယာကြိုး စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်တယ် ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဆာဂျင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက စက်ရုံက အလုပ်သမားပါ”

“ဒီအလုပ်သမားတွေနဲ့ အလုပ်ရှင် အကြားမှာ ခါးသီးမှုတွေ၊ အငြိုးတွေ အများကြီးရှိခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မိုက်ကယ် မော်လန်က ချီတုံချတုံ စဉ်းစားရင်းက-

“ဒါပေမယ့် ရဲမှူးကြီး ဒါကို သက်သေလို့ ပြောလို့ မရသေးဘူး။ သူ ...”

မော်လန်၏ စကားမဆုံးမီမှာပင်

“သူ့ သတိပြန်ရလာ

ပြီ”

ရဲမှူးကြီးက စကားစကို ဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘အမှန်တရား ထွက်လာအောင် နှိုက်ထုတ်ရမယ်’

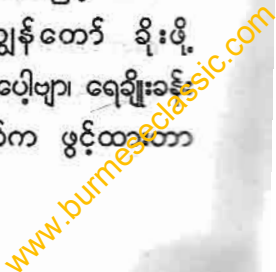
ချာလီဆင်း(မ်)သည် သတိပြန်ရလာပြီးနောက် ချက်ချင်း စကားပြန်မပြောနိုင်သေးသဖြင့် မိနစ်အနည်းငယ်စောင့်ကြရသည်။ ခဏကြာမှ ရှုပ်ရည်နှင့်လိုက်ဖက်ညီသည့် ဆွဲဆောင်မှုမရှိသော အက်ကွဲကွဲအသံဖြင့် ကျေနပ် လက်ခံနိုင်ဖွယ် မရှိသော ခြစ်စဉ်ကို အစအဆုံးပြောပြသည်။

“ကျွန်တော်က ယုန်ထောင်ဖို့ ဒီကိုရောက်လာတာ။ ဒီအိမ်ရဲ့ အနောက်ဘက်က တောအုပ်ကလေးထဲမှာ ယုန်သွားထောင်မလို့”

“ခင်ဗျား တစ်ခုခု ခိုးယူဖို့လာတာလား”

ရဲမှူးကြီးက ခပ်ထန်ထန်ပြောလိုက်သဖြင့်

“ကျွန်တော် ခိုးဖို့ စဉ်းစားတယ်ပေါ့ဗျာ၊ ရေချိုးခန်းပြတင်းပေါက်က ဖွင့်ထားတာ

ရှုထောင့်အသစ်အင်္ဂုလီမဂ္ဂဇင်း

ဆိုတော့ မီးလင်းနေတာကိုတွေ့ရတယ်။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဒီအလုပ်ရှင် ကပ်စေးနဲ့အဘိုးကြီးကို ကျွန်တော့် လက်နှစ်ဖက်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ညှစ်ပစ်ချင်တာဗျ။ အဲဒီတုန်းမှာပဲ လူ့ဟစ်ယောက် လှေကားက ဆင်းလာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်”

“လှေကားက ဆင်းလာတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ ပြတင်းပေါက်မှာ လှေကားထောင်ထားတယ်။ အဲဒီလူက အဲဒီလှေကားကနေ ဆင်းလာတာ ပြီးတော့ အမှောင်ထဲကို ပြေးထွက်သွားတယ်”

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲလို့ မေးရင် ခင်ဗျားက မမြင်လိုက်ဘူးလို့ ဖြေမှာ မဟုတ်လား”

ရဲမှူးကြီး ဂေါရင်းက သရော်တော်တော် အသံဖြင့် ခြောက်လှန့်မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ပါပဲလို့ ဖြေရမှာဆိုပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို တရားခံ မဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်အောင် လီဆယ်ပြောတာ မ

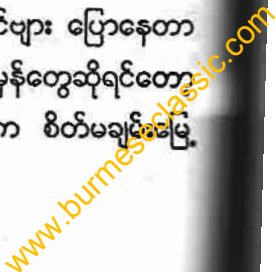
ဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လဲ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ ခဏလောက် ဒီအတိုင်း ရပ်နေမိတယ်။ အဲဒီနောက် လှေကားကနေ တက်ပြီး အထဲကို ချောင်းကြည့်ဦးမှပဲလို့ တွေးပြီးတော့ အသံလုံးဝ မထွက်စေဘဲ လှေကားကနေ အပေါ်ကိုတက်လာလိုက်တယ်။ ပြတင်းတံခါးက လိုက်ကာစကို အသာလေးလှုပ်ပြီး အထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဒီမကောင်းဆိုးဝါးမကြီးကို ရေချိုးကန်ထဲမှာ လဲနေတာ တွေ့လိုက်ရတော့တာပါပဲ။ သူသတ်လစ်ပြီးတော့ ရေနစ်နေတယ် ထင်တာပဲ။ ကျွန်တော်မှာ အဲဒီအချိန်တုန်းက စိတ်နှစ်ခွဲဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ရင်ကောင်းမလား။ ကူညီရင်ကောင်းမလားပေါ့။ ဘုရားသခင်ထံမှာပဲဆုတောင်းမိတယ်-

“ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ကလှေကားကနေ သုတ်သီးသုတ်ပျာ တက်လာတယ်။ ကျွန်တော်ပြန်ထွက်ပြေးဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အဝတ်လျှော်

ဗီရိုထဲကို ဝင်ပုန်းနေလိုက်တာ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ဒီအဘိုးကြီးဟာ အသတ်ခံရတာလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါဆိုရင် အလကားနေရင်း ကျွန်တော်တရားခံဖြစ်ပြီပေါ့။ ကျွန်တော် သူတို့ပေါ်ကို ခုန်အုပ်ပြီး ရဲတွေရောက်မလာခင် ကွက်ပြေးဖို့ စဉ်းစားတယ်။ ဒါပေမယ့် ထွက်မပြေးခင်မှာ ကျွန်တော်အသံပြုမိသွားတယ်။ ပြီးတော့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်သလဲဆိုတာတော့ ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ”

ရဲမှူးကြီး ဂေါရင်းသည် မျက်ခုံးမွှေးများကို သိသိသာသာ အထက်သို့ ပင့်ကာ သူ့လက်ထောက် မိုက်ကယ်မော်လန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မော်လန်က ဒီအချက်တွေက အမှုမှန်ပေါ်ဖို့အတွက် အထောက်အထားတွေ ဖြစ်လို့ တကယ်လိုအပ်တယ်ဟု ဆိုကာ သူ့မှတ်စုများကို ပြန်ဖတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

“ခင်ဗျား ပြောနေတာတွေဟာ အမှန်တွေဆိုရင်တော့ ဘစ်ကပ်(စ်)က စိတ်မချမ်းမမြေ့

ရွှေတောင်ရွာသားနှင့် ရသေ့မိဖုရား

စရာ မြင်ကွင်းကို မြင်ရပြီး ဘုံ ဘိုင်ခေါင်းကိုပိတ်၊ ဖုန်းဆက်၊ ဒေါက်တာ ဖရော့စ်ဆီ အလာ ကို စောင့်နေတဲ့အချိန်မှာ ခင် ဗျားဟာ လှေကားပေါ်က တက် လာတာ ဖြစ်ရမယ်။ ဟိုလူ ဆင်း လာတာကို ခင်ဗျား မြင် လိုက်ရ တဲ့ အချိန်က ဘယ်အချိန် လောက်လဲ ဆင်း(မ်)။

“မသိဘူး၊ ကျွန်တော့် မှာ နာရီမရှိဘူး”

“ဒါဆို ခင်ဗျား လှေ ကားပေါ် မတက်ခင် ဘယ် လောက်ကြာကြာရပ်နေခဲ့လဲ”

“မသိဘူးဗျ၊ ဆယ်မိ နှစ်လောက်တော့ရှိမယ်ထင်တာ ပဲ”

“ဘစ် ကပ် (စ်) က ဒေါက်တာ ဖရော့စ်ဆီကို ၁၂ နာရီ မိနစ်၅၀မှာ ဖုန်းဆက် တယ်၊ တကယ်လို့သာ ဆင်း(မ်) ဟာအမှန်တွေကို ပြောနေတာ ဖြစ်ခဲ့ရင် လူသတ်သမားဟာ ၁၂နာရီ မိနစ် ၄၀ ဝန်းကျင် လောက်မှာ ဒီအိမ်က ထွက်သွား တာဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး အ ချိန်တွေ လိုက်တွက်တဲ့ဆီ

ရောက်သွားရတာလဲ ဆာဂျင်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေက ရှင်းနေ တာပဲ၊ ပြီးတော့ ..”

ရဲမှူးကြီးက ဦးတိကျ ကြီး အတိကျလွန်တော့မည်ကို သိ၍ စိတ်မရှည်စွာ ပြောနေစဉ် မှာပင် မိုက်ကယ်မော်လန့်က-

“ကျွန်တော် သိချင် တာ နောက်တစ်ခုက ဘစ်ကပ် (စ်)ရဲ့ စကားတွေဟာ အမှန်တွေ ဆိုရင် ရေချိုးခန်းထဲမှာ ဖြစ်နေ တဲ့ အသံတွေကို ဘာသံမှဘာ ကြောင့် မကြားခဲ့ရတာလဲ ဆို တာကိုပါပဲ”

ထိုအခါ ရဲမှူးကြီးက

“ ကိုယ့်အမြင် အရ တော့ ဘစ်ကပ်(စ်) အပေါ်မှာ တည်မှီပြီး စဉ်းစားရရင်၊ ရုန်း ရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်တဲ့အသံနဲ့ ပတ် သက်လို့ ဘုံဘိုင်ခေါင်းကလဲ ပွင့်နေတယ်၊ ပြီးတော့ မစွတာ ဒတ်ကင်းရဲ့ လည်ပင်းမှာ ဝိုင် ယာကြိုးတစ်ချောင်းကလဲ ရစ် ပတ်တာခံထားရတယ်ဆိုတော့ အသံတော့ သိပ်ထွက်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဝါယာကြိုး ဟုတ် လား”

ချာလီဆင်း(မ်း)၏ ကွဲ အက်အသံကြီးက ရုတ်တရတ် ပေါ်လာသည်။ ရုပ်ဆိုးလှစွာ သောသူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍန်ကြီးက ဆတ်ခနဲတွန့်သွားသည်။

“ဒီ အဘိုးကြီးက ဝါ ယာကြိုးနဲ့ လည်ပင်းညှစ်သတ် ခံရတာလား”

“သူဘယ်လို သေတာ လဲ ဆိုတာကို မင်း ကိုယ်တိုင် သေချာသိနေတာပဲ၊ ဘာဖြစ် လို့ မင်းလိမ်ချင်ရတာလဲ”

ရဲမှူးကြီးက ခြောက် လှန့်၍ အစ်ထုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဆင်း(မ်း) သည် ရုတ်တရက် တံခါးခေါက် ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝှောက် သွားလေသည်။

မိုက်ကယ် မော်လန့်က ရှေ့မှ ခြေထိုးခံလိုက်သဖြင့် မော် လန့်ရော ဆင်း(မ်း)ပါ နှစ်ဦးစ လုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်သွား သည်။ ဆင်း(မ်း)က ကြောက် ကန်ကန်၍ အပြင်းအထန်ထိုး ကြိတ်သည်။ သို့သော်ငြားလည်း တက္ကသိုလ် ချန်ပီယံ ဒေါက်တာ ဖရော့စ်ဆီ၏ ဝင်ရောက်ကူညီ သော ဒေါသ လက်သီးများ

ရွှေထောင်ပျံအင်းရွာသစ်မဂ္ဂဇင်း

အောက်တွင် လုံးဝနာလန်မထူ နိုင်တော့ပါချေ။ စုံထောက်ကြီး မော်လန့် လက်ထိတ်ကို အသုံး ပြု၍ ဖမ်းဆီးလိုက်ကာ ဆင်း(မ်) ၏ အိတ်ကပ်များကိုစမ်း၍ ရှာ ဖွေလိုက်သည်။

အထင်ရှားဆုံး သက် သေဟုခေါ်ဆိုနိုင်သော ဝါယာ ကြိုးသေးလေး တစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“သူဘာကြောင့်ထွက် ပြေးရသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပြီ”

မော်လန့်က ဂေါ်ရင်းထံ သို့ ဝိုင်ယာကြိုးကို မြှောက်ပြ လိုက်ရင်းက ပြောလိုက်သည်။

ရဲမှူးကြီး ဂေါ်ရင်း၏ မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားပြီး- “ဟာ၊ ဟုတ်ပြီ”

ဝိုင်ယာကြိုးကို ယူ၍ ဆင်း၏မျက်နှာအနီးသို့တိုးကာ ပြလိုက်ပြီး

“မင်း ဘာငြင်းချင် သေးလဲ ဆင်း(မ်)”

“အဲဒါ ယုန်ထောင်တဲ့ ကျော့ကွင်းပဲဗျ”

ဆင်း(မ်)က ခပ်ရိုင်းရိုင်း အသံဖြင့် ရေရွတ် ပြောဆိုလိုက်

သည်။

“ယုန်ထောင်တဲ့ ကျော့ ကွင်းဟုတ်လား။ မဟုတ်ပါဘူး ကွာ။ ဒါဆိုအဘိုးကြီးဒတ်ကင်း ကိုသတ်ဖို့ အသုံးပြုတဲ့ ဝိုင်ယာ ကြိုးပဲ”

ရဲမှူးကြီးက ဆင်း(မ်) ကို သူ့ခြေထောက်နားသို့ ကြမ်း တမ်းစွာ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ဆာဂျင် က မော်လန့်ဘက်လှည့်ကာ-

“ဘယ်လိုလဲ ဆာဂျင် ကိုယ်တို့လိုချင်တဲ့သက်သေအား လုံးရပြီလား”

“ဒါက အမှုကို အ တည်ပြုဖို့အတွက် ပါဝင်တဲ့ အ ချက်အလက်တွေပါပဲ။ ဒါနဲ့ ပတ် သက်လို့ . . . .”

“ဖြစ်ရမယ်လေ ဦးတိ ကျကြီးမော်လန့်ပဲဟာ၊ ဓာတ်ပုံ ဆရာနဲ့ လက်ဗွေကျွမ်းကျင်သူ လွှတ်ပေးစေချင်တယ် မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပြု ပြီးတော့ လွှတ်ပေးပါခင်ဗျာ။ ငြင်းလို့မရတဲ့ အချက်အလက် တွေ သက်သေတွေ ရနေပေ မယ့် ဒီအချက်လောက်နဲ့တော့ ကျွန်တော်တို့ အမှန်တကယ်

သက်သေပြုလို့ မရသေးပါဘူး”

“ကောင်းပြီ ဆာဂျင်၊ ခင်ဗျား ဝသီအတိုင်း လုပ်ပါ။ ကိုယ်ကတော့ ဆင်း(မ်)ကို စခန်း ခေါ်သွားတော့မယ်၊ ခင်ဗျားအ လုပ်တွေ ပြီးပြတ်သွားရင်တော့ ကျွန်တော့်ဆီကို အစီရင်ခံစာ တင်ဖို့ အချက်အလက်အလုံအ လောက်ရှိကောင်းရှိလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို တရား ခံကိုခေါ်ကာ ဒေါက်တာဖရော့စ် ဘီ နှင့်အတူ ထွက်သွားလေ သည်။ မိုက်ကယ် မော်လန့်က တော့ မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင်ရေ ချိုးခန်းတစ်ခန်းလုံးကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ သူ၏အတွေ့ အကြုံရင့်သော ဦးနှောက်ထဲတွင် အမှုနှင့်ပတ်သက်သောဆက်စပ် ၍ရသည့် မည်သည့်အတွေးမျိုး မှ ဝင်မလာသေးပါချေ။ ကွင်း ဆက်များကိုရိပ်ခနဲ မြန်ဆန်စွာ ရှာဖွေ၍ မရသေးသည့်အတွက် ကြောင့်လည်း သူ၏အရည်အ သွေးများကို သူ့အထက်အရာရှိ မြင်သာအောင်မပြနိုင်ခဲ့သေးချေ။

ဆင်း(မ်)သည် ရုပ်ရည် ရော အမူအကျင့်ပါ ကြမ်းတမ်း ပြီးရက်စက်၍ အကြင်နာမဲ့သော

စရိုက်ရှိသူဖြစ်သည်။ ရဲစခန်းတွင် လူဆိုးစာရင်းဝင်သော သူတစ်ယောက်လည်းဖြစ်သည်။ သူသည် မစ္စတာဒတ်ကင်း၏ ဝါယာကြိုးစက်ရုံတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်ကလည်း အခြားသူများနှင့်ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခဲ့သောကြောင့် အလုပ်ထုတ်ခံခဲ့ရသည်။ အလွန်ခက်ထန်သော မစ္စတာ ဒတ်ကင်းကို ခြိမ်းခြောက်မှုများစွာ ပြုလုပ်ခဲ့သူလည်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဤအချက်များက ဆင်း(မ်)ကို တရားခံ တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်ချေဘက်သို့တွန်းပို့နေသည်။ အိမ်ထဲတွင်ရှိနေခြင်း၊ လွတ်မြောက်ဖို့ကြိုးစားခြင်းတို့အပြင် အဆိုးဆုံးကသူ၏ အိတ်ကပ်ထဲတွင် ဝိုင်ယာကြိုးခွေရှိနေခြင်း စသည့် အချက်များသည် လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်များ ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် အသေးစိတ်စေ့စပ်လှသော မိုက်ကယ်မော်လန့် အဖို့ကတော့ လုံလောက်သောအကြောင်းပြချက်များ မဟုတ်သေးပါပေ။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ရေ

ချိုးခန်း တစ်ခန်းလုံးကို သေချာစွာ စစ်ဆေးနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အချိန်နည်းနည်းတော့ ယူရမည်။

အိမ်အပြင်တွင်လည်း မြေကြီးမှာ မာကျော၍ ခြောက်သွေ့နေသည်။ ခြေရာတစ်ခုမျှပင် ရှိမနေချေ။ အဖြူရောင်ဆေးသုတ်ထားသော ရေချိုးခန်း ပြတင်းပေါက်ပေါ်တွင် လက်ဗွေရာ တစ်ခုနှစ်ခုထင်ရှားစွာရှိနိုင်သည်ဟု မော်လန့်စဉ်းစားမိသည်။ အကယ်၍ ဆင်း(မ်)၏ လက်ဗွေရာများသာ ဖြစ်ခဲ့ပါက မငြင်းနိုင်သော နောက်ထပ် အချက်တစ်ခုပိုလာရုံသာရှိလေသည်။ အိမ်နံရံကို မှီထားသော လှေကားကလည်း သက်သေ အဖြစ်ရှိနေသည်။

သူ၏ အာရုံစူးစိုက်မှုကို ထူးခြားမှုမတွေ့ရသော ရေချိုးခန်းမှ ဖယ်ခွာ၍ အိမ်ခန်းဆီသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ ကူညီနိုင်မည့် အထောက်အထားတစ်ခုမျှပင် ရှာမတွေ့ချေ။

မော်လန့်သည် ရေချိုးခန်းဆီသို့ ပြန်သွားပြန်သည်။ ထိုစဉ် ဓာတ်ပုံဆရာနှင့် လက်

ဗွေ ကျွမ်းကျင်သူတို့ ရောက်လာကြသဖြင့် အလုပ်ကို အပြီးသတ်အောင်လုပ်စေပြီးနောက် အလောင်းကို ရွှေ့ရန် ခွင့်ပြုပေးလိုက်သည်။ သူက အလောင်းကို အိမ်ခန်းဆီသို့ သယ်ဆောင်ရန် ကူညီပေးနေရင်းက အလောင်း၏ နှာခေါင်း၊ နှာရိုးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ညိုမည်းနေသော အရာထင်နေသည့် သေးငယ်သော အချိုင့်ကလေးနှစ်ခုကို သတိထားမိလိုက်သည်။

“သူ့မျက်မှန် ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

မော်လန့်က ကောက်ကာ ငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“မပြောတတ်ဘူး ဆရာ”

ထမင်းချက်အဘိုးကြီး ဘစ်ကပ်(စ်)က ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့်ဖြေလိုက်သည်။

“အဝေးတော်တော် မှုန်ပုံရတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်တော် မှုန်တယ်ဆရာ၊ မျက်မှန်မပါရင် ဘာမှကို မမြင်ရတာ”

ရှုထောင့် ညွှန်းနှိုင်းရသည့် မဂ္ဂဇင်း

“သူ့ရေချိုးတဲ့အခါမှာ ရော့ ချွတ်ထားတတ်လား။ သူ့ မျက်လုံးက တော်တော် မှန်တာ ပဲ။ ရေချိုးကန်ထဲ ရောက်တဲ့ အထိ မျက်မှန်တပ်ထားမှ ဖြစ်မယ့် အခြေအနေပဲ။ အခုဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ပျောက်ဆုံးနေသော မျက်မှန်ကို ရေချိုးခန်းအတွင်း၌ လုံးဝမတွေ့ရ။ ဆာဂျင်မော်လန်က ဇွဲနပဲဖြင့် ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာဖွေသောအခါမှ အိပ်ခန်းထဲရှိ အံဆွဲတစ်ခု၏ အနောက်တွင် ကပ်နေသော မျက်မှန် တစ်လက်ကို ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနှင့် ရှာတွေ့ခဲ့သည်။

“ဖုန်တွေ အများကြီး တက်နေတာဆိုတော့ ဒါဟာ မျက်မှန်အပိုတစ်လက်ပဲ”

ဘစ်ကပ်(စ်)ကို ပြောလိုက်သည်။

“ပျောက်နေတဲ့ မျက်မှန်က တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်။ တွေ့အောင်ရှာမှဖြစ်မယ်”

သူ့ဝသီအတိုင်း အသေးစိတ် စေ့စပ်စွာ ဂရုတစိုက် ရှာဖွေလေတော့သည်။

တစ်အိမ်လုံးကို ဆန်ခါစိပ်အောင်ရှာဖွေသည်။ စာကြည့်ခန်းအတွင်းရှိ ကော်ဇောပေါ်တွင် စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ရှာဖွေပြန်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကော်ဇောမျှင်များကြားတွင် အလွန်သေးငယ်သော ဖန်ကွဲစလေးတစ်စကို တွေ့ရှိရလေသည်။ ထိုဖန်ကွဲစလေးကို သေချာစွာ ကြည့်သောအခါ ပျောက်နေသော မျက်မှန်ကိုင်းတွင် သွတ်သွင်းထားသော မှန်ဘီလူးမှ ပဲ့ထွက်လာသော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်ပုံရသည်ဟု ယူဆမိသည်။

သူ့ကော်ဇောကို ထပ်မံ၍ စစ်ဆေးပြန်သည်။ သို့သော် မည်သည့် ဖန်ကွဲစမျှ ထပ်မံ၍ မတွေ့တော့ပေ။

မိုက်ကယ်မော်လန်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ထမင်းချက်ကြီး ဘစ်ကပ်(စ်)ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ တွေးတွေးဆဆ ဖြင့်-

“ဒီ လူသတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမှုကိုဖော်နိုင်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ အချက်အလက်တွေ အားလုံးလိုလိုကို ပြောပြပေးနိုင်

မယ့် အဖြစ်နိုင်ဆုံးလူဟာ ဘယ်သူလို့ထင်လဲ”

“မစ္စတာ အင်းနစ်က တော့ အများဆုံးပြောပြပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ထင်ပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် သူ့ဘယ်မှာ နေလဲ ဘစ်ကပ်(စ်)”

“ကက်စယ်(လ်) ဂါးဒင်း(စ်)၊ အိမ်နံပါတ် (၁၁)ပါ။ ဒေါက်တာဖရော့စ်ဘီ အိမ်နဲ့ တော်တော်နီးတယ်”

“အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော် သိပါတယ်”

မော်လန်က စဉ်းစားတွေးတော နေရင်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်လိုက်ကာ

“ကျွန်တော် ခုချက်ချင်း သွားမှဖြစ်မယ်”

ရဲစုံထောက်ကြီး မော်လန်က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်သောအခါ မစ္စတာ ရောဘတ် အင်းနစ်သည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် တံခါးထဖွင့်ပေးလေသည်။ မောလန်ထံမှ သတင်းဆိုးကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်၍ မျက်လုံးပြူးကျယ်လာသည်။

ရွှေတောင်မြို့ခင်းနှင့်ရသေ့မဂ္ဂဇင်း

“အိမ်ထဲဝင်ပါဦးဗျာ”
ဟုဆိုကာ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း ခန်း
မဆောင်ကိုဖြတ်၍ ရှေ့မှ ဦး
ဆောင်ကာ ခေါ်သွားသည်။

“ထိတ်လန့်စရာ
ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ တကယ့်
ပါပဲ။ သိပ်မကြာခင်လေးတင်က
မှ ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ခဲ့သေး
တယ်”

လက်ရှိ အသက်ထက်
ပို၍ နုပျိုနေသည်ဟု ပြော၍ရ
သော အင်းနစ်သည် လူလတ်
ပိုင်းအရွယ် လူပျိုလူလွတ်တစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။ ပန်းပွင့်လိုလို
ဒီဇိုင်းများ ဖော်ထားသော ပိုး
သားညှပ် အင်္ကျီနီညိုရောင်
ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မော်
လန်ကို ခရီးဦးကြိုပြု၍ ခေါ်သွား
သောညှပ်ခန်းတွင် မိန်းကလေး
များ၏ ဓာတ်ပုံများ ရှိနေသည်။

“ထိုင်ပါဦးလား ဆာ
ဂျင်၊ ကျွန်တော်ဘယ်လို အကူ
အညီပေးရမလဲ”

“အခု အချိန်အထိ
ကျွန်တော်တို့ သိရသလောက်
တော့ မစွတာဒတ်ကင်း အ
သက်ရှင်ရက်နဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့
လိုက်ရတဲ့ လူဟာ ခင်ဗျားပဲ

လေ။ လူသတ်သမားက လွဲရင်
ပေါ့”

“ဘစ်ကပ်(စ်)လဲ ရှိ
သေးတယ်”

“ဘစ်ကပ်(စ်)က အိပ်
ရာထဲရောက်နေပြီလေ”

“ဪ ဟုတ်သားပဲ၊
မစွတာ ဒတ်ကင်းက မစောင့်
နဲ့တော့လို့ ပြောလိုက်တာ ကျွန်
တော် မှတ်မိတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်
တော်သိချင်တာက တစ်စုံတစ်
ရာပေါ့ဗျာ၊ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်
လောက်တဲ့ စကားမျိုးကို မစွ
တာ ဒတ်ကင်းက ခင်ဗျားကို
ပြောပြသေးလား”

“မပြောပါဘူး၊ ကျွန်
တော့်ကိုတော့ ဘာမှမပြောပါ
ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရုန်းရင်းဆန်
ခတ်လုပ်တဲ့ အလုပ်သမားတွေ
တော့ ရှိတယ်၊ ကြိုးဝါးပြီး ခြိမ်း
ခြောက်ခံရတာတွေလဲ ရှိတယ်။
နောက်ဆုံးမှာတော့ ဒါတွေဟာ
ခြိမ်းခြောက်တာ သက်သက်ပဲလို့
သူသိသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ သိပ်
အာရုံမထားတော့ပါဘူး၊ သူ့ အ
တွက်ရယ်စရာတောင် ဖြစ်နေပါ

သေးတယ်”

“ဒါနဲ့ ဘစ်ကပ်(စ်)က
ပြောတော့ ခင်ဗျားနဲ့လဲ စကား
အချေအတင် ဖြစ်ခဲ့ကြသေး
တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အ
လုပ်သမားတွေကို တတ်နိုင်သ
လောက် ဘယ်လိုအကောင်းဆုံး
ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မလဲ ဆိုတာ
ကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ စာရင်းစာအုပ်
တွေနဲ့တိုက်ပြီး သေချာစစ်ဆေး
ခဲ့ကြရင်းနဲ့ အချေအတင်ပြောမိ
ကြတာပါ”

အင်းနစ်က အံ့ဆွဲများ
ပါသော စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထား
သော စာရင်းစာအုပ်များဆီသို့
ခေါင်းဆတ်၍ ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီ စာအုပ်တွေပဲ၊
ကျွန်တော်ပြန်ရောက်ကတည်း
က အဲဒီအပေါ်တင်ထားတာ”

“ဆွေးနွေးခဲ့ကြတဲ့
ကိစ္စရော၊ ပြီးပြတ်ခဲ့သလား ဆို
တာကို ကျွန်တော် မေးလို့ရမ
လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမားတွေ
အတွက် အတတ်နိုင်ဆုံးအဆင်
ပြေအောင် လုပ်ပေးခဲ့ကြပြီးပြီ။

ဒီထက်ပိုပြီး သူတို့ လိုချင်သလောက်တော့ ထပ်လုပ်မပေးနိုင်တော့ဘူး။ ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်လုပ်ချင်လဲလုပ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ အပြင်ကနေ ဆန္ဒပြချင်ရင်လဲ ပြပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်”

မော်လန်က အာရုံစိုက်၍ နားထောင်ရင်းက-

“ဪ ဒါနဲ့ ချာလီဆင်း(မ်)ကို ခင်ဗျားသိတယ်ထင်တယ်”

“ဟာ သိတာပေါ့၊ ဒီအခြေအနေမှာ ကျွန်တော် ဒီကောင့်အကြောင်း ဘာမှ သိပ်မပြောချင်ဘူး”

“ခင်ဗျားကို ဖိအားမပေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့လဲ သူ့အကြောင်းတော်တော်လေး လုံလုံလောက်လောက် သိထားပါမယ်”

မော်လန်က ခေတ္တမျှ ဘာစကားမျှ မပြောဘဲနေပြီးမှ

“ကျွန်တော် ဘစ်ကပ်(စ်)ရဲ့ ပြောပြတဲ့ စကားတွေကို ဖြစ်နိုင် သကောက်တော့ အတည်ပြုချင်ပါတယ်။ သူပြောတာတော့ မစွတာ ဒတ်ကင်း

အိမ်က ခင်ဗျားထွက်လာခဲ့တာ ၁၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်လောက်လို့ ပြောတယ်”

“၁၂ နာရီ ၁၅ မိနစ် အတိအကျပေါ့ဗျာ”

အင်းနစ်က သဘောတူလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ထွက်လာတော့ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ကိုရောက်ဖို့ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသလဲသိချင်လို့ပါ”

“ဘယ်လောက်ကြာသလဲဗျ”

“မိနစ် ၂၀အတိအကျပဲ”

“စာအုပ်တွေလဲ သယ်လာရသေးတယ်ဆိုတော့ အဲလောက်တော့ကြာမှာပေါ့။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ၁၂ နာရီ ၃၅ မိနစ်ပေါ့”

“ဟုတ်ပဲတယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မစွတာဒတ်ကင်းနဲ့ ကျွန်တော်အပြန်အလှန် ပြောခဲ့ကြတာတွေအပေါ်မှာ သုံးသပ်ပြီး မှတ်စုနည်းနည်းလောက် ထိုင်ရေးသေးတယ်။ ၁၅ မိနစ်လောက်တော့ ကြာ

တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် အိပ်ရာဝင်တယ်”

“နေပါဦး၊ ဒါပေမယ့်.....”

မော်လန်က စကားစလိုက်ပြီးမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရပ်လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ ဆာဂျင်”

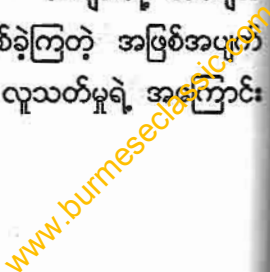
“ဪ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ စွမ်းရည်ကို ကျွန်တော်နည်းနည်း အံ့ဩမိလို့ပါ မစွတာ အင်းနစ်။ အင်း... ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဒီ မနက်တော့ အလုပ်သမားတွေအတွက် ထုတ်ပြန်ဖို့အကြောင်းအရာ တစ်ခုတော့ ရပါပြီ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ စိတ်ထဲမှာ အကြောင်းအရာတွေ ပူဆွေးနေတုန်း၊ မမေ့သေးခင် ချရေးလိုက်ရတာ ပိုပြီး လွယ်ကူတာပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျာ”

မော်လန်က မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ အချေအတင်ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကလဲ လူသတ်မှုရဲ့ အကြောင်း

ရှုထောင့် ညွှန်းနှိုင်း ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ရင်းနှံပတ်သက်ပြီး ဖော်ထုတ်ဖို့ အတွက် သက်သေတစ်ခုပါပဲ”

ဆာဂျင်က အိတ်ကပ် ထဲမှ ဆေးလိပ်ဘူးကို ထုတ် လိုက်ပြီး

“ဆေးလိပ်သောက်ပါ ဦး၊ မစွတာ အင်းနစ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ”
အင်းနစ်က စီးကရက် တစ်လိပ်ယူလိုက်သည်။ ဆာဂျင် က အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ကို ထုတ် ချွဲ ခြစ်လိုက်ပြီး ကမ်းခြံမီးညှိပေး လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားအတွက် လုပ် ပေးနိုင်တာ ဘာများရှိသေးလဲ ဆာဂျင်”

“ခင်ဗျားကို အနှောင့် အယှက်ပေးရာ မရောက်ဘူးဆို ရင်တော့ ပေါ့ဗျာ”

ဆာဂျင်က မီးညှိပေး ရင်းက ပြောလိုက်သည်။

“ဒီ အမှုကို ရဲမှူးကြီး ဂေါရင်းက ဦးဆောင်ကိုင်တွယ် နေတယ်။ ဒီအမှုအတွက် သူ တော်တော်လေး စိုးရိမ်နေတယ်။ ခင်ဗျားရဲစခန်းကို ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောပြ ခဲ့တာတွေကို ရဲမှူးကြီးကို ပြော

ပြပေးပါလား။ တရားဝင်ဖော်ပြ ချက်လေးအနေနဲ့ လုပ်ပေးစေ ချင်ပါတယ်”

“အခုလား”
“အပန်းမကြီးဘူး ဆို ရင်ပေါ့”

“ကောင်းပါပြီ”
အင်းနစ်က လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။
“ကျွန်တော် အဝတ်အ စားလဲပြီး လိုက်ခဲ့မယ်၊ ခဏ လေးစောင့်ပါ”

ရဲစခန်းသို့ ရောက် သောအခါ ရောဘတ်အင်းနစ် ပြောပြသော အဖြစ်အပျက်များ ကို မှတ်တမ်းတင်လိုက်ပြီး နောက် ရောဘတ်အင်းနစ်က လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ ရဲမှူး ကြီး ဂေါရင်းက စဉ်းစားရကျပ် နေဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ် ကာ မှတ်တမ်းကို အစအဆုံး ပြန်ဖတ်နေသည်။ ပြီးနောက် စိတ်မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြော လိုက်သည်။

“ဒါတွေက အမှုအ တွက် သိပ်တော့မလိုအပ်လှဘူး ထင်တယ် ဆာဂျင်”

“မလိုအပ်ပါဘူး ရဲမှူး ကြီး”

“ဒါဆိုရင် ဒီလိုညကြီး အချိန်မတော်မှာ မစွတာအင်း နစ်ကို ရဲစခန်းအထိခေါ်လာပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခပေးရတာလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ ဆို တော့ သူလိမ်ပြောနေတာ ရဲမှူး ကြီး၊ ဘာကြောင့်လိမ်ရသလဲဆို ရင် သူဟာ အာသာဒတ်ကင်း ကို သတ်တဲ့တရားခံဖြစ်နေလို့ ပါပဲ”

မော်လန်က ပြော လိုက်သည်။

ရဲမှူးကြီးနှင့် အင်းနစ် တို့က မော်လန်ကို ကြောင်ရွှဲ ကြည့်နေကြသည်။

“ဘုရားရေ ဘာပြော လိုက်တယ်”

အင်းနစ်ထံမှ အသံ ထွက်လာသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ပြော မပြတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာသော အ ကြောင်းအရာဟာ ခင်ဗျားနဲ့ မစွ တာ ဒတ်ကင်းကြားမှာ ရှိနေ တယ် မစွတာ အင်းနစ်။ ကျွန် တော့် အထင်တော့ ခင်ဗျား စာရင်းလိမ်ထားတာ ဖြစ်မယ်။”

ရွှေတောင်အင်းရွက်ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

ဒါပေမယ့် ဒါကို သက်သေပြဖို့ ဘာမှမရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဒီလို မခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့လူသတ်တရား ခံလို့ သတ်မှတ်လို့ မရဘူး။ အကြောင်းပြချက် မခိုင်လုံရင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ရဲမှူးကြီးက ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ် ရဲမှူးကြီး”

မော်လန်က ရဲမှူးကြီးကို ပြောပြသည်။

“စာကြည့်ခန်းထဲမှာ မစ္စဘာဒတ်ကင်းရဲ့ မျက်မှန်အဖွဲ့အစကို ကျွန်တော်ရှာလို့ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူ့လို အဝေးကြည့်တော်တော်ကို မှန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ မျက်မှန်တစ်လက်ကွဲသွားတာတောင် အရန်ထားတဲ့မျက်မှန်ကို ဘာကြောင့် ချက်ချင်းသွားမယူတာလဲ ဆိုတာကို ကျွန်တော်သံသယဖြစ်မိတယ်”

“အာသာ ဒတ်ကင်းဟာ အိပ်ရာဝင်ဖို့ အပေါ်ထပ်ကို တက်လာတဲ့အချိန်မှာ အာသာ ဒတ်ကင်းကိုယ်တိုင်ဟာ သေနေ

ပြီ။ ဒါကြောင့်လဲ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်တဲ့အသံတွေကို အိပ်ရာထဲက ဘစ်ကပ်(စ်) မကြားရတာပေါ့”

“သက်သေမရှိ၊ ယုတ္တိမရှိ၊ ထင်ရာမြင်ရာ၊ အခြေအမြစ်မရှိ လျှောက်ပြောနေတာ တော့တာပဲ၊ ဒါတွေက ...”

အင်းနစ်က ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သည်။

မော်လန်က ဆက်ပြောသည်။

“အင်းနစ် ထွက်သွားတာကိုလဲ သူမမြင်ရဘူး။ ဘစ်ကပ်(စ်)က တံခါးဖွင့်သံ တံခါးပြန်ပိတ်သံ၊ မင်းတုပ်ထိုးသံ၊ လူတစ်ယောက် အပေါ်ထပ်ကို တက်လာတဲ့အသံ၊ လေချွန်သံ။ အဲဒီ အသံတွေကိုပဲ ကြားခဲ့ရတာ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ အဲဒီလိုပဲ အဖြေရှာလို့ ရတယ်”

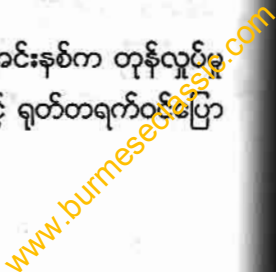
“ဒတ်ကင်းက အင်းနစ်ဟာ လုပ်ငန်း လည်ပတ်ရမယ့်ငွေတွေကို ကိုယ်ပိုင်ငွေလို သုံးနေတယ်လို့ သံသယရှိတဲ့ အတွက် စာရင်းစာအုပ်တွေကို ယူလာဖို့အမိန့်ပေးလိုက်တာတည်း”

က ဒီကိစ္စကို မိသွားရင် ရှောင်လို့ မရတော့မှန်း အင်းနစ်သိနေတဲ့အတွက် ဒတ်ကင်းကို သတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ရေချိုးခန်း နံရံမှာ လှေကားကို အဆင်သင့် ထောင်ထားလိုက်တယ်။ အိမ်အပြင်ကနေ တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်လာပြီး လူသတ်မှုကျူးလွန်သွားတဲ့အမှုမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ဖန်တီးလိုက်တာပဲ---

“သူ အိမ်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်သွားတယ်ဆိုတဲ့အချက်ကို ဘစ်ကပ်(စ်) သတိထားမိအောင် လုပ်တယ်။ ဒါဟာ သူ့အပေါ်မှာ သံသယလုံးစ မရှိအောင် လမ်းကြောင်းလွှဲလိုက်တာပဲ ”

“လူသတ်မှုမှာ ဝါယာကြိုးကို အသုံးပြုတာဟာလဲ မကျေမချမ်းဖြစ်နေတဲ့ အလုပ်သမားတွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်က လာပြီး သတ်သွားတာလို့ ရဲတွေဘက်က ကောက်ချက်ချနိုင်အောင် ကြံရွယ်လိုက်တာပဲ”

အင်းနစ်က တုန်လှုပ်မှုမရှိဟန်ဖြင့် ရုတ်တရက်ဝင်ပြော

လိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ဆင်း(မ်)ကို လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိလိုက်တယ်လေဗျာ။ အခု ခင်ဗျား ပြောနေတဲ့ ထင်ရာမြင် ရာ စကားတွေဟာ ဆင်း(မ်)ကို ဖမ်းမိတဲ့ အကြောင်းအချက်တွေ နဲ့ တခြားစီဖြစ်မနေဘူးလား။”

“ဆင်း(မ်)က ခင်ဗျား အတွက် ကံကောင်းသွားတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုပေါ့ဗျာ။ မဟုတ်ဘူး လား။ သူပြောခဲ့တဲ့ သူ့အဖြစ် အပျက်ကလဲ တစ်ခုချင်းစီ အမှန်တွေပါပဲ။ ခင်ဗျားသာလျှင် ဘစ်ကပ်(စ်) အိပ်ရာထဲရောက် ပြီးအချိန်မှာ ဒတ်ကင်းကို စာ ကြည့်ခန်းထဲမှာ ဝါယာကြိုးနဲ့ လည်ပင်းညှစ်ပြီး သတ်ခဲ့တာ၊ သတ်နေရင်းနဲ့ ဒတ်ကင်းရဲ့ မျက်မှန်က ကျွတ်ကျပြီးကွဲသွား တယ်။ ဒတ်ကင်းလဲ သေရော၊ အကွဲစလေးတွေကို ခင်ဗျား ဂရု တစိုက်နဲ့ တစ်ခုချင်းစီ လိုက် ကောက်ခဲ့ပေမယ့် ကော်ဇော အမွှေးအမျှင်တွေ ကြားမှာရှိနေ တဲ့ အကွဲစသေးသေးလေး တစ် ခုကိုတော့ ခင်ဗျားမျက်စိလျှမ်း သွားတယ်။ အဲဒီ အကွဲစက

လေးကပဲ အမှုရဲ့ကွင်းဆက်အစ ဖြစ်လာခဲ့တယ်---

“၁၂ နာရီ ၁၅ မိနစ် မှာ ခင်ဗျားတံခါးကို ဖွင့်တယ်။ ပြီးတော့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ပြန်ပိတ်တယ်။ တံခါးမင်းတုပ် ကို ထိုးလိုက်တယ်။ ခင်ဗျားအိမ် ပြန်သွားပြီဆိုတဲ့ အသံ ဘစ် ကပ်(စ်)ဆီမှာ ဝင်သွားအောင် လုပ်လိုက်တာဘဲ။ ခင်ဗျားက ဒတ်ကင်းရဲ့ အသက်မရှိတော့ တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အပေါ် ထပ် အိပ်ခန်းဆီကို သယ်တက် သွားပြီး အလောင်းက အဝတ် အစားတွေကို ချွတ်လိုက်တယ်။ ဘစ်ကပ်(စ်)က လှုပ်ရှားတဲ့အသံ တွေကို ကြားနေရမယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားသိနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဘစ်ကပ်(စ်)ဟာ မစွတာ ဒတ် ကင်းရဲ့ အိပ်ခန်းထဲကို ဝင်မလာ အောင် အလောင်းကို ရေချိုး ကန်ထဲကို ထည့်လိုက်ပြီး ဘုံ ဘိုင်ခေါင်းကို ဖွင့်ထားလိုက် တယ်။ ရေချိုးနေတယ်လို့ ထင် အောင်ပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့မှ ခင် ဗျားရဲ့ လွတ်မြောက်လမ်းအ တွက် ပြတင်းပေါက်က လှေ ကားကို အသုံးပြုခဲ့တယ်”

မော်လန်က ခေတ္တနား လိုက်သည်။ ယခုတော့ အင်း နှစ်သည် မော်လန်ကို မထိမဲ့ မြင် ပုံစံဖြင့် မဲ့ရွဲလို့နေသည်။

ရဲမှူးကြီး ဂေါ်ရင်းကမူ လေးလေးနက်နက်နှင့် တည်ငြိမ် စွာ ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ပြောတာ တွေကတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သက်သေအထောက် အထား အတိအကျ ခင်ဗျား မပေးနိုင်သေးဘူးဆိုတော့ ကိုယ့် အနေနဲ့ အတိအကျ ဆောင် ရွက်ဖို့ ခက်တယ်”

“သက်သေပြပါ့မယ်၊ ရဲမှူးကြီး။ အခုအချိန်အထိ ပြော ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်သုံးသင်ချက် တွေဟာ အမှန်တွေချည်းပဲ ဆို တာကို ရဲမှူးကြီး ရှင်းသွားမှာ ပါ။ လူသတ်သမားဟာ အိမ် တစ်အိမ်လုံးကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် သွားပြီးသား ဖြစ်ရမယ်။ ဘစ် ကပ်(စ်)ဟာ အိပ်ရာထဲဝင်ရင် ချက်ချင်း မအိပ်သေးဘဲ စာဖတ် လေ့ရှိတာကိုလဲ သိနေတယ်။ ဒတ်ကင်းရဲ့ အကြိုက်ဆုံးတေး သွားဟာ ‘တို့လမ်းထဲကဆယ် လီ’ဆိုတာကိုလဲ သိနေတယ်”

ရှုထောင့်များနှင့်အချစ်မဂ္ဂဇင်း

“ဟုတ်ပြီ ဆက်ပြောပါဦး”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အင်းနစ်ဆီကို သွားတယ်။ သူ အိမ်ကို ၁၂ နာရီ ၁၅ မိနစ်မှာ ပြန်ရောက်စာယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီကတည်းက သူလိမ်ပြော နေပြီဆိုတာကို ကျွန်တော် သိ တယ်။”

“ဘယ်လို သိတာလဲ ဆိုတာကို ရှင်းစမ်းပါဦး”

“သူဟာ ၁၂ နာရီ ၅၅ မိနစ် မတိုင်ခင်အထိ အိမ်ကို ပြန် မရောက်သေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်ခန့်မှန်းမိတယ်။ ဘာ ကြောင့် သူ ကျွန်တော်ကို လိမ် တာလဲ .....

‘ကျွန်တော် ဆင်း(မ်)ရဲ့ ပြောစကားတွေကို ပြန်သုံးသပ် ကြည့်တယ်။ တကယ်လို့ ဆင်း (မ်)ရဲ့ ပြောပြချက်တွေသာ အ မှန်တွေဖြစ်ခဲ့ရင် လူသတ်သမား ဟာ ဒတ်ကင်းနေတဲ့အိမ်ကနေ ၁၂ နာရီ မိနစ် ၄၀ အထိ မထွက်ခွာရသေးဘူး--

“နောက် တစ် ခု က ဒတ်ကင်းနေတဲ့အိမ်ကနေ အင်း နစ်နေတဲ့ အိမ်အထိ မိနစ် ၂၀

ကြာအောင် လမ်းလျှောက်ရ တယ်။ အင်းနစ်ဟာ သူ့အိမ်ကို ၁၂ နာရီ ၅၅ မိနစ်ကျော်ပြီးမှ ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို တွက်ဆမိတယ်”

“အင်းနစ်ဟာ ၁၂ နာရီ ၅၅ မိနစ်ထက်စောပြီး သူ့ အိမ်ကိုပြန်မရောက်ဘူး ဆိုတာ ကို ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ်သိတာ လဲ”

“၁၂ နာရီ ၁၅ မိနစ် မှာ ယာဉ်မတော်တဆမှု ဖြစ် တယ်။ အင်းနစ်နေတဲ့အိမ်နား မှာပဲ ဖြစ်တာ။ ကားတစ်စီးက ဓာတ်တိုင်ကို ဝင်တိုင်မိပြီးတော့ မီးပြတ်သွားတယ်။ ပျက်စီးသွား တဲ့ ဓာတ်အားလိုင်းတွေကို ၁၂ နာရီ ၅၅ မိနစ် မတိုင်ခင်အထိ ပြင်လို့ မပြီးသေးတဲ့အတွက် မီး မပေးနိုင်သေးဘူး။ ၁၂ နာရီ ၅၅ မိနစ်ကျမှ မီးပြန်လာတယ်။ ဘစ်ကပ်(စ်) ကျွန်တော်တို့ဆီ ဖုန်းမဆက်ခင်လေးတင် မီးပျက် ရတဲ့ အကြောင်းအရင်းကို ကျွန် တော်တို့ ရဲစခန်းကို အသိပေး တယ်လေ--

‘အင်းနစ် ကျွန်တော် ကို ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေအရ သူ

ဟာ ဒီမီးခဏပြတ်သွားတဲ့ ကိစ္စ ကို လုံးဝ မသိလိုက်ဘူးဆိုတာ ရှင်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် မီးပြန် လာပြီးတဲ့ အချိန်အထိ အင်းနစ် ဟာ အိမ်ကို ပြန်မရောက်သေး ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပေါ့”

“ကိုယ် သိပြီ”
ရဲမှူးကြီး ဂေါ်ရင်းက သွေးမရှိတော့သော အင်းနစ်၏ မျက်နှာကို ရူးစိုက်၍ ကြည့် လိုက်သည်။ ထို့နောက်

“ဒါပေမယ့် .. ဒါဟာ သက်သေမဟုတ်သေးဘူး ဆာ ဂျင်၊ လူသတ်မှုကို ဒီလိုအမှန် တကယ် ကျူးလွန်ခဲ့ပါတယ် ဆို တာကို ငြင်းလို့မရအောင် အခိုင် အမာပြောလို့ရတဲ့ သက်သေကို လိုချင်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အခိုင်အမာ သက်သေတစ်ခုရှိပါသေးတယ်”
မော်လန်က ဆိုလိုက် သည်။

“သူဟာ သူ့ရဲ့ လက် နှစ်ဖက်ကို ညဝတ်အင်္ကျီရဲ့ အိပ် ကပ် တစ်ဖက်စီမှာ နှိုက်ထား တာကို သတိထားမိတယ်။ သူ့ ရဲ့ လက်တွေကို ကြည့်ချင်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်သူ

ရှုထောင့်မှသင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ကို စီးကရက် ထုတ်တိုက်ပြီး မီး ညှို့ပေးလိုက်သည်။ အဲဒီမှာ ခိုင် လုံတဲ့ သက်သေကိုတွေ့လိုက် ရ ပါတယ်။ သူ့လက်တွေကို ရဲ မှူးကြီး ကိုယ်တိုင်စစ်ဆေး ကြည့်ပါ”

အင်းနစ်သည် သွေးရှူး သွေးတန်းနှင့် အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်နေသည်။ ရဲမှူးကြီး သည် အင်းနစ်၏ ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ထားသော လက် သီးဆုပ်များကို အတင်းဆွဲ၍ ဖြေ ကြည့်လိုက်သောအခါ

လက်နှစ်ဖက်စလုံး၏ လက်ညှိုးနှင့် လက်မကြားတွင် ခရမ်းရောင် သန်းနေသော အ ကြောင်းငယ်များကို တွေ့လိုက် ရလေသည်။ အညိုအမည်းစွဲနေ သော အရာများပင်။

မော်လန်က

“ဝါယာကြိုး တစ် ချောင်းကို အသုံးပြုပြီး လူတစ် ယောက်ကို သေသွားလောက်

အောင် လည်ပင်းညှစ်ပြီး သတ် ဖို့ဆိုတာ သိပ်တော့ လွယ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူးဗျ။ တော်ရုံအား နဲ့မရဘူး။ ဒတ်ကင်းရဲ့ လည် ပင်းမှာလဲ ဒီလိုမျိုး အညိုအ မည်းစွဲနေတဲ့ အစင်းကြောင်းကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အင်းနစ်ဟာ ဝါ ယာကြိုးကို တင်းနေအောင် ဆွဲ နိုင်ဖို့ အားကုန်သုံးခဲ့ရတဲ့အ တွက် လက်ချောင်းတွေမှာ ဝါ ယာကြိုး နစ်မြုပ်တဲ့အားကြောင့် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ထင် ထင်ရှားရှားပေါ်လာတဲ့ အခိုင်အ မာသက်သေတွေပါပဲ”

မိုက်ကယ်မော်လန်၏ စကားအဆုံးတွင် ရဲမှူးကြီးက

“ဒီအမှုအတွက် ဒွီဟ ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိတော့ပါ ဘူး။ ကိုယ်ကျေနပ်သွားပါပြီ”

ရောဘတ် အင်းနစ် သည် ဘယ်လိုမှ မငြင်းနိုင်တော့ သောအခါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ သည့်အသွင်သဏ္ဍာန်ဖြင့် ရှိုက်

သံများ ရောယှက်ကာ ဖြောင့် ချက် ပေးရလေတော့သည်။ အင်းနစ်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် သွားပြီးနောက် ရဲစုံထောက်ကြီး မော်လန်သည် ဦးထုပ်ကို ဆောင်းလိုက်လေသည်။

“ဘယ်သွား မလို့လဲ ဗျ”

ရဲမှူးကြီးက မေးလိုက် သည်။

“မစွတာ ဒတ်ကင်း အိမ်နောက်ဘက်က တောအုပ် ကလေးထဲကို သွားစစ်လိုက်ဦး မယ်”

ဦးတိကျကြီး မိုက်ကယ် မော်လန်က အလေးအနက်ပြန် ဖြေလိုက်သည်။

“အချုပ်ကျနေတဲ့ ချာ လီဆင်း(မ်)ရဲ့ထွက်ချက်တွေကို အတည်ပြုချင်သေးလို့ပါ”

ယုယုလွင်ကျော်

ပိတ်ခေါ်မိသည့် အန္တရာယ်

နန္ဒမိကျယ်

“စိတ်ခေါ်မိသည်
အန္တရာယ်”

နန္ဒာမိုးကြွယ်

သည် အကြောင်းကို
ကျွန်မ ပြန်မတွေးမိရင် ကောင်း
လိမ့်မယ်။

ဒါပေမယ့် စိတ်ဆိုတာ
က အခက်သားကလေး။ လူက
သာ တစ်နေရာတည်းမှာပဲ မ
လှုပ်မယှက် ရှိချင်ရှိနေမယ်။
စိတ်ကတော့ ထိန်းချုပ်လို့ကို
မရဘူး။ တော်ကြာ ဟိုရောက်
လိုက်၊ တော်ကြာ သည်ရောက်
လိုက်နဲ့။ ကျွန်မကိုယ်နှိုက်က
ဘုရား တရားကို လေ့လာလိုက်
စားတာမှန်ပေမယ့် သမာဓိကျ
တော့ ခိုင်မာအောင်တည်
ဆောက်နိုင်သေးတာမှ မဟုတ်
ဘဲ။ သည်တော့လည်း ဘယ်
တော့မှ စိတ်မရောက်တော့ပါ
ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပေ
မယ့် မခိုင်မာသေးတဲ့ သမာဓိ
ကြောင့် စိတ်ရောက်ရောက်
သွားလေတိုင်း အထိတ်တလန့်
ဖြစ်သွားရလေ။ တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားရတယ်။ ပြီးရင်
ကိုယ်လည်းပန်း၊ စိတ်လည်း

နှမ်း ဆိုတာမျိုးပေါ့။
အို ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့
သည်အကြောင်းက မဆိုက်ချင်
ဘဲ ဆိုက်လာပြန်ပါပြီ။ အင်း
ဒုက္ခ ဒုက္ခ။

ကျွန်မ နာမည်က
မကျင်မေပါ။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုကျင်
ငွေ ဆုံးသွားတော့ ကျွန်မနဲ့
သားလေး အန်းကူတို့ ကျန်ရစ်
ခဲ့တယ်။ ခင်ပွန်းဆုံးသွားပေ
မယ့် ယိုင်ယိုင်နဲ့နဲ့တော့ မဖြစ်
ခဲ့ပါဘူး။ စီးပွားအရှာကောင်း
တဲ့ ကိုကျင်ငွေထားရစ်ခဲ့တဲ့ ငွေ
ကြေးဥစ္စာ အတွင်းပစ္စည်းတွေ
ဆိုတာ နည်းမှမနည်းတဲ့ဟာ။
ဘယ်မှာ အခြေပျက်မှာ မို့လို့
လဲ။

နေရတာကလည်း အ
ဆင့်မြင့် ခေတ်မီတိုက်ခန်း။ အ
သုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေ၊ ပရိ
ဘောဂတွေဆိုတာ လိုလေးသေး
မရှိ။ သည်လိုမျိုး ကူခြေ မပျက်၊
ဟန်မပျက်နေလာရင်းက သား
လေး အန်းကူတော့ စီးပွားရေး
မှ စီးပွားရေးပဲ။ နယ်ပယ်သစ်
တွေ ချဲ့ထွင်ဖို့ဆိုပြီး နိုင်ငံ ခြား

ကိုတောင် ခဏခဏထွက်လား
ထွက်ရဲ့။ ရလာသမျှ အထုပ်အ
ထည်ငွေကြေးတွေဆိုရင်-

“ရော့ အမေ၊ သုံးချင်
သလောက်သာသုံး။ ပိုတာလျှံ
တာ မှန်သမျှ အမေပဲ စုဆောင်း
ပေးထားနော်”

လို့ဆိုပြီး ရတာမှန်သမျှ
အပ်တော့တာပဲ။ သည်တော့
လည်း ကျွန်မအဖို့ လိုအပ်တာ
သုံးစွဲပြီး ပိုလျှံတာမှန်သမျှ လုံ
လုံခြုံခြုံ သိမ်းထားပေးရတာပဲ
ပေါ့။ ကျွန်မရဲ့ သဘောထား
ဆန္ဒအရ အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်
တဲ့ သားကို အိမ်ထောင်ပြုပေး
ချင်တယ်။ အဲသည်ကမှ သူတို့
ထွန်းကားလာမယ့် မြေးကလေး
တွေကို အဖော်ပြုလို့ အထီးကျန်
လူ့ဘဝကို ချမ်းမြေ့ကြည်နူးခြင်း
အတိနဲ့ ဖြတ်သန်းချင်တာပဲပေါ့။
ဒါပေမယ့် လောကကြီးဆိုတာ
က ဖြစ်ချင်တိုင်းလည်း ဖြစ်လာ
တာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

သည်တော့လည်း ဘု
ရား တရားဖက်လို့ ဘဝအခက်
ဝေ ဘဝအသက်ရှည်အောင်
ကြိုးစား နေထိုင်ရတာပဲပေါ့။
အဲသည်လို နေလို့

ရှုထောင့် များနှင့် ရသနဲ့ မဂ္ဂဇင်း

ရင်းနဲ့ ညီညီမင်းဆိုတဲ့ ကောင်
လေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံစည်း
လာရတာပါပဲ။

ဆုံစည်း လာရပုံက
လည်း အဆန်းတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။

တစ်နေ့သားမှာတော့
လျှပ်စစ်ဓာတ်အားလိုင်းက ဘာ
ဖြစ်တယ် မသိပါဘူး။ သုံးရက်
လောက် အဆင့်မြင့် အိမ်ရာ
တစ်ကျောလုံး ရပ်တန့်သွားခဲ့
တယ်။ ညအမှောင်အတွက်
အိမ်သုံး မီးစက်ကလေးရှိနေလို့
အလင်းရဖို့အတွက် အကြောင်း
မဟုတ်ပေမယ့် သောက်သုံးရေ
အတွက် အခက်အခဲဖြစ်လာ
တယ်။ အဲသည်မှာတင် သောက်
သုံးရေကို ဂါလီပေါ်တင်ပြီး လှည့်
လည်ရောင်းတဲ့ ညီညီမင်းဆိုတဲ့
ကောင်လေးနဲ့ ဆုံစည်းရတာပဲ
ပေါ့။

သောက်သုံးရေ လို
အပ်သူနဲ့ သောက်သုံးရေ
ရောင်းချတဲ့သူတို့ ဆုံစည်းကြ
တာပဲပေါ့။

ကောင်လေးရဲ့ ရုပ်
ရည်ကလေးက သနားကမား

လေးပါ။

ဒါပေမယ့် ဘဝကို
ဘယ်လောက်တောင် ခါးစည်းခံ
ရသလဲ မသိဘူး။ ဆံပင်ကလေး
တွေက ဖိုသီဖတ်သီ၊ ဆီနဲ့ဝေး
လို့ပဲလား မပြောတတ်ဘူး။ နီ
ကြောင်ကြောင်နဲ့ရယ်။ အသား
အရေက နေလောင်ထားလို့လား
မသိဘူး မွဲမွဲခြောက်ခြောက်
အသက်လား ရှိလှမှ ဆယ့်ငါး
ဆယ့်ခြောက်သာသာပေါ့။ အ
သွင်အပြင်ကို ကြည့်ရတာနဲ့တင်
အာဟာရမပြည့်ဝဘူးဆိုတာ
သေချာပါတယ်။

သုံးထပ်လောက်ရှိတဲ့

တိုက်ခန်းကို ရေသန့်ဘူး ထမ်း
တက်လာရတာနဲ့တင် သည်က
လေးရဲ့ ရင်အစုံဟာ နိမ့်ချည်၊
မြင့်ချည်ဖြစ်နေတယ်။

“အမေကြီး ရေလှယ်
ထားခဲ့ရမလား?”

“အေးကွယ် လှယ်သာ
ပေးခဲ့ပါ”

ကောင်လေး အဖို့
မမျှော်လင့်ဘဲ ရလာတဲ့ ဖောက်
သည်အတွက် ရှေ့ဆက်မျှော်
လင့်ချက်ကလေး အရောင်သန်း
လာစေဖို့ သူလုပ်ရမယ့်အလုပ်
ကို စေတနာထား လုပ်ကိုင်ပေး
နေရှာတယ်။ လှယ်ထည့်တဲ့အခါ
အဖိတ်အစဉ် မရှိတာနဲ့တင် သ

ရှုထောင့်များနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ဘောကျသွားပြီး-

“ဘယ် လောက် လဲ ကလေး”

“သုံးရာပါ အမေကြီး”
သူက သုံးရာဆိုပေမယ့် ငါးရာတန်ထုတ်ပေးရင်း ပြန်မအမ်းဖို့ ပြောလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာကလေးက ဝင်းလက် သွားသလိုပဲ။

“အမေကြီး အမှိုက် တွေ ဘာတွေရှိရင် ပေးလိုက် နော် ကျွန်တော် တစ်ခါတည်း ယူသွားပြီး ရပ်ကွက်ထိပ်က အမှိုက်ကန်ထဲ ထည့်ပေးမယ်”

သည်လိုမျိုး အလိုက် တသိရှိလို့ သည်ကလေးအပေါ် စေတနာ ဖြစ်မိတာအမှန်ပဲ။ ကိုယ့် မှာလည်း သားတစ် ယောက် ရှိနေတယ် မဟုတ် လား။ ဒါကြောင့်လည်း မိခင် ချင်း ကိုယ်ချင်းစာမိသလား မ ပြောတတ်ဘူး။

“ကလေးရဲ့ နာမည် က”

“ညီညီမင်းပါ အမေ ကြီး”

“အေးအေး မောင်ညီ ဖို့ကွယ်။ ဒါထက် မင်းရဲ့ဝင်ငွေ

က တစ်နေ့ ဘယ်လောက်ရှိ သလဲ”

“ပုံမှန်တော့ မဟုတ် ဘူးပေါ့ အမေကြီးရယ်။ ရောင်း အားကောင်းရင် ကောင်းသ လောက်၊ နည်းရင် နည်းသ လောက်ပေါ့။ ပျမ်းမျှတော့ ထောင့်လေးငါးရာလောက် ရပါ တယ်”

စိတ်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ် သွားရတယ်။ ဪ ငါ့သား လေး အနီးကုန်တော့ ကွာပါလို့။ ဒါပေမယ့်လည်း ဘဝအကျိုးပေး မတူတာချင်း ပညာ အရည် အချင်း ကွာဟတာချင်းတွေ တွေးမိပြီး သက်ပြင်းကို အသာ ခိုးချလိုက်ရတယ်။

“ဒါထက် မင်း မနက် စာကော စားခဲ့ပြီးပလား မောင် ညီ”

ရုတ်တရက်မဖြေသေး ဘူး။ မိနစ်ဝက်လောက် ကြာ တော့မှ -

“ဈေးတန်းကလေး ရောက်တော့မှ အဆာပြေ အ သုပ်ကလေး ဘာလေးဝယ်စား ရမှာပေါ့ အမေကြီးရယ်”

သည်ကတည်းက သိ

လိုက်ပါပြီ။ သည်ကလေး မနက် စာ ဘာမျှ မစားရသေးဘူးဆို တာ။ သူစားမယ်ဆိုရင် ဝင်ငွေနဲ့ ချင့်ချိန်ပြီး အဆာပြေကလေးတဲ့။

“ကိုင်း မောင်ညီ မင်း အမေကြီးကို အားမနာနဲ့ မနက် စာ ဒီမှာစားသွား”

“အို မဟုတ်တာ အ မေကြီးရယ်။ ရေဖိုးလဲပိုပေးပြီး ပြီ”

“မငြင်းပါနဲ့ကွယ်။ အ မေကြီးရဲ့ဒါနလို့ သဘောထား”

ဒါနဲ့ပဲ ကြောင်အိမ်ထဲ မှာ ရှိနေတဲ့ ထမင်းတွေ၊ ဟင်း တွေကို ချကျွေးလိုက်တယ်။ ဟင်းက နှစ်မယ်တောင်မှ။ ကြက်သားဟင်းရယ် ငါးခူကြော် ရယ်။

“ကိုင်း အားမနာနဲ့ အဝသာစား။ အမေကြီးက စား ပြီးပြီ”

ညီညီမင်းလည်း ဟန် မလုပ်သာတော့ပါဘူး။ ဘယ်က လောက်တောင်မှ ဟင်းကျွေး ဟင်းကောင်းတွေ ပြတ်လပ်နေ တယ် မသိဘူး။ ခေါင်းမဖော် တမ်းကို အားရပါရစားတော့တာ ပဲ။ သင်းကလေး အဲဒီလိုစား

နေတာကို ကြည့်ရင်း ပီတိတွေ ဖြစ်ရင် စိတ်ထဲလည်း မကောင်း လိုက်တာ။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမေကြီးရယ်။ တကယ် ပြော ဘာပါ။ ဒီလိုမျိုးအရသာရှိတဲ့ ထမင်းဟင်းကို ခုမှပဲ စားရတာ ပါခင်ဗျား”

ရင်ထဲမှာ ‘အိုး ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ညီညီမင်းရယ်’ လို့ ခံ စားသွားရတယ်။ သည်ကလေး ဟာ သူ့စားပြီးသမျှကို ဘေစင် မှာ သေသေချာချာ ဆေးကြော သန့်စင်သွားခဲ့ပါတယ်။

“ကိုင်း အမေကြီး ကျွန်တော် ခရီးဆက်လိုက်ဦး မယ်။ နောက်ရက်တွေ ဒီလမ်း

ထဲ ကျွန်တော်ဝင်တဲ့အခါ အသံ ပြုလိုက်ပါမယ်။ ကျွန်တော့်ဆီ ကလဲ ရေဝယ်ပါနော်”

“အေး အေး သွား တော့ သွားပေတော့”

ဒါကတော့ ဇာတ်လမ်း အစပဲ ဆိုပါတော့။

အဲသည်ကပဲ ဇာတ် လမ်းစပြီး တစ်ပတ်တစ်ခါ တစ် ပတ်တစ်ခါနဲ့ ကျွန်မနဲ့ မောင်ညီ ညီမင်းတို့ဟာ သွေးသားရင်းချာ သဖွယ် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားပါ တော့တယ်။ သည်ကလေးက ကျွန်မဆီကို ရေလာပို့တိုင်း သပြေပန်းကလေးတွေ ဇီဝေါ ပန်းကလေးတွေ ယူယူလာပေး တယ်။ အမေကြီး ဘုရားပန်း

ကပ်ရအောင် သူလည်းကုသိုလ် ရအောင်တဲ့။ သည်တော့လည်း သံယောဇဉ် ဖြစ်ရပြန်တာပေါ့။

အိမ်နံရံမှာ ကြပ်ခိုးတွေ ရှိနေရင် သုတ်သင်ပေးသွားသ လို၊ ကြမ်းတွေကိုလည်း တိုက် ပေးသွားသေးရဲ့။ အမှိုက်သရိုက် တွေရှိရင် လှည်းကျင်း စွန့်ပစ် စရာ အမှိုက်တွေကို အိတ်ထဲစု ထည့်ပြီး ယူယူသွားပေးတယ်။ သည်အတွက် သူ့ဘာမှ မ တောင်းဆိုရှာပါဘူး။ ရေဖိုးအ တွက် ပိုပေးရင်လည်း မငြင်းဘဲ ယူတာပါပဲ။ ထမင်း ဟင်းတွေ ချကျွေးရင်းလည်း ဟန်မလုပ် တော့ဘဲ စားသွားတာပါပဲ။

သည်တော့လည်း ညီ ညီမင်းလေး အပေါ် သားမြေး ကလေးသဖွယ် ခင်မင်နေမိတာ ဆန်းတယ်လို့ မဆိုသာပေဘူး ပေါ့နော်။ သည်အကြောင်းကို သားအန်းကူကို ပြောပြတော့-

“အမေ အမေက တစ်ယောက်တည်း လိုလိုနေ တာနော်။ ပြီးတော့ သားလဲ အမေနားမှာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့ သွေးမတော် သားမစပ် ကို အဲဒီလောက် မလိုက်ရော့”

ရှုထောင့် များနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

သင့်ဘူးထင်တယ်”

လို့ဝေဖန်ပါတယ်။

“သားရယ် လူတွေ မှာ မေတ္တာတရားဆိုတာ ရှိကြ ပါတယ်။ ဘာသာတရားနဲ့ ပြန် ကြည့်ရင် အားလုံးဟာ ပဋ္ဌာန်း ဆက်တွေချည်းပဲ။ ကိုယ်က သူ့ အပေါ် မေတ္တာထားရင် သူက လဲ ကိုယ့်အပေါ် မေတ္တာထား မှာ အမှန်ပဲ။ မေတ္တာဆိုတာမျိုး ဟာ အလျားအနံမရှိပေမယ့် အသွားအပြန်ဆိုတာတော့ရှိစမြဲ ပါ”

“အို သားတော့ အဲဒါ တွေ သိပ်နားမလည်ဘူး။ ဘာ ပဲဖြစ်ဖြစ် လူတိုင်းကို ကိုယ့်စိတ် လို သဘောမထားသင့်ဘူး ထင် တယ်”

အန်းကူ ဘယ်လိုပဲ ပြောပြော ကျွန်မခေါင်းထဲ မဝင် ခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ လူသားတွေ အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သံသယမျက်စိ တွေနဲ့ ဒေါက်ထောက်ပြီး ကြည့် နေရင် လောကကြီးဟာသာယာ လှပနိုင်ပါ့မလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မရှိန္တမ်း ပါးတဲ့ မောင်ညီညီမင်းလေး

အပေါ် ကျွန်မရဲ့ ပြုမူဆက်ဆံပုံ တွေဟာ ကျွန်မ မမှားဘူးလို့ ထင်တာပါပဲ။

အဲသည်နေ့က အန်းကူ က သူမလာနိုင်လို့ သူပါတနာ တစ်ယောက်နဲ့ ငွေတွေပို့လိုက် တယ်။

“အမေပဲ စစ်ဆေးရေ တွက်ပြီး သေသေချာချာသိမ်း ဆည်းပါ။ သားပြန်လာမှပဲ လုပ် စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်မယ်”

လို့လည်း မှာလိုက်ပါ သေးတယ်။

ကျွန်မလည်း အန်းကူ ရဲ့ ပါတနာထားသွားတဲ့ ငွေထုပ် ကို စားပွဲဝိုင်းလေးပေါ်တင်လို့ တစ်ထုပ်ပြီး တစ်ထုပ် ဖြေရင်း တိတိကျကျ ရှိ/မရှိ ရေတွက်နေ မိတယ်”

“တီး တောင် တီး တောင်”

သည်အချိန်မှာ လူခေါ် ဘဲလဲသံမြည်လို့ နေရာကထပြီး တံခါးမကြီးကိုသွားတယ်။ ဘယ် သူ ဘဲလဲတီးတာပါလိမ့် ဆိုပြီး ချောင်းကြည့်ပေါက်က ကြည့် လိုက်တဲ့အခါ -

“ဪ ဘယ်သူများ လဲလို့ မောင်ညီညီမင်းလေးကိုး”

ဆိုပြီး -- တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ညီညီမင်း လည်း ရေသန့်ဘူးကို ပခုံးပေါ် ထမ်းလို့ ခါတိုင်းအခေါက်တွေ တုန်းကလို အခန်းထဲကို တန်း ဝင်းသွားပြီး ရေလှယ်ဖို့လုပ်နေ တယ်။ ခါတိုင်းလည်း သည်လို ပဲ လုပ်နေကျဆိုတော့ စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မနေဘဲ ကိုယ်လုပ် ရမယ့် အလုပ်ကို လုပ်နေပါ တော့တယ်”

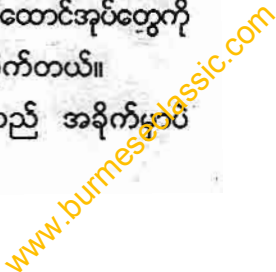
တစ်ထောင်တန်အုပ် တွေက အများသား။

တွက်ရေပြီးသမ္မ ပြန် လည် စုစည်းရင်းကနေ ဝါးစပ် က ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက် ပါသေး။

“မောင်ညီရေ ကြောင် အိမ်ထဲမှာ ခေါက်ဆွဲပြုတ်တွေ ရှိတယ်ဟေ့ အမေကြီးအတွက် မချန်နဲ့တော့ အကုန်သာစား လိုက်ချေ”

လှည့်မကြည့် ငဲ့မ ကြည့်ဘဲ တစ်ထောင်အုပ်တွေကို စိတ်ထဲထားလိုက်တယ်။

အဲသည် အခိုက်မှာပဲ

ရှုထောင့်မှည့်အင်းနှင့်ရသနဲ့မဂ္ဂဇင်း

မောင်ညီဟာ အနားကိုရောက်
လာတယ်။ အို လက်ထဲမှာ
လည်း သားလှီးစားတစ်ချောင်း။

“ဟင်း မင်း... မင်း
ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ မောင်ညီ”

“အမေကြီးကို သတ်
ပြီး ငွေတွေယူမလို့ ကိုင်း”

“အို မဟုတ်တာ မ
လုပ်ကောင်းဘူးလေ။ မလုပ်နဲ့
မလုပ်နဲ့ အား”

ဘယ်လိုပဲ အကြောက်
အကန်ငြင်းပေမယ့် မောင်ညီ
ဟာ ဘီလူးစီး သရဲစီး ခံနေရ
သလားမသိပါဘူး။ မျက်လုံးအစုံ
ဝင်းဝင်းတောက်ပြီး ကျွန်မရဲ့
ရင်ဝတည်တည်ကို သားလှီး
စားနဲ့ တန်းပြီးထိုးလိုက်တယ်။
ကျွန်မလည်း ယောင်ယမ်းပြီး

ရှောင်လိုက်တဲ့အခါ သားလှီး
စားဟာ ရင်ဝကို မထိုးမိတော့
ဘဲ ညာဘက်လက်မောင်းကို
ရှုပ်ခနဲ ထိုးမိသွားတော့တယ်။

“ဟဲ့ မောင်ညီ မလုပ်
နဲ့လေ မလုပ်နဲ့”

“မရဘူး အဲဒီငွေတွေ
လိုချင်တယ်”

သည်အချိန်မှာ သည်
ကောင်လေးရဲ့ အာရုံထဲ ကျွန်မ
မေတ္တာနဲ့ ပေးကမ်းခဲ့တာတွေ
ကျွေးမွေးခဲ့တာတွေ သတိရ
တော့မယ် မထင်ပါဘူး။ သူ့
စိတ်ထဲ ကျွန်မ မဆင်ခြင်ဘဲ
ငွေပုံတွေ ခင်းထားမိတဲ့အတွက်
လောဘတွေ ငယ်ထိပ်တက်ပြီး
အမှားအမှန်ကို ဝေဖန်ခွဲခြားနိုင်
လိမ့်မယ် မထင်ထော့ပါဘူး။

“ကိုင်း ဟာ သေပေ
တော့”

“အား ”
သည် တစ် ချက် မှာ

လည်း ကံအားလျော်စွာပဲ စား
ဟာ ရင်ဝကို မထိုးမိဘဲ ဘယ်
ဘက်လက်မောင်းကိုပဲ ရှုပ်ထိုးမိ
ပြန်ပါတယ်။သည်အတိုင်းဆိုရင်
တစ်ချက်မဟုတ် တစ်ချက်မှာ
မောင်ညီရဲ့ စားချက်နဲ့ ကျွန်မ
သေပွဲဝင်ရတော့မှာ အမှန်ပါ။
မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရရင်း ကျွန်မ
သည်အချိန်မှာ မသေချင်သေး
ဘူး။ သေလို့လည်း မဖြစ်သေး
ဘူး။ လက်ရှိ အနေအထားဆို
ရာမှာ မောင်ညီကတက်လူ၊ ပြီး
တော့ ယောက်ျားသား၊ ကျွန်မ
က ကျလူ မိန်းမသား။

အဲသည် အချိန်မှာ
ကျွန်မ ခေါင်းထဲ လက်ခနဲဖြစ်
သွားပြီးတဲ့နောက် စားပွဲဝိုင်းငယ်
ကို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်။
သည်စားပွဲငယ်ဟာ ကျွန်မအ
တွက်တော့ အကာအရံ ခိုင်းသ
ဖွယ်ပဲပေါ့။

“မောင်ညီ ကလေး
မင်း မှားမယ်နော်”

ကျွန်မဟာ စားပွဲဝိုင်း
ကလေးနဲ့ အကာအကွယ်ပြုရင်း
ပြတင်းပေါက်ရှိရာ ဆုတ်ဆုတ်
လာခဲ့တယ်။ မောင်ညီကတော့
တစ်ချက်တည်း ပွဲသိမ်းနိုင်ဖို့

ရှုဖောင်ပျံခင်းရှင်ရသနာမဂ္ဂဇာတ်

သတ်ကွင်းကို ရှာနေတဲ့ပုံပဲ။ သည်အချိန် ပြတင်းပေါက်နား ရောက်တာနဲ့ ကျွန်မလည်း...

“လာကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး၊ ဟောဒီမှာ အနုကြမ်း စီးနေပါတယ်။ လူသတ်ဖို့ ကြိုးစားနေပါတယ်။ ကယ်ကြပါရှင် ကယ်ကြပါ”

လို့ အာခေါင်ခြစ်ပြီး တော့ အော်လိုက်တယ်”

ကျွန်မရဲ့ အော်သံဟာ အတော်ကလေးကို ထိရောက် သွားပုံရပါတယ်။ သိပ်မကြာခင် မှာပဲ လှေကားတစ်ပိုက် ဝန်းဝန်း ခိုင်းခိုင်းနဲ့ လှမ်းတက်လာတဲ့ ခြေသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်”

“ဟေ့ ဟေ့ကောင်၊ ဓားကို ချလိုက်စမ်း၊ ချလိုက် စမ်း”

“တံခါးကို ချက်ချ မထားဘူးဟေ့၊ ဖွင့်ပြီးဝင်မယ်”

ကျွန်မအဖို့ ခါတိုင်းလို တံခါးကို ချက်မချထားမိတာ ဟာ ဘုရားမ လိုက်တာပါပဲ။ အခန်းထဲဝင်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့လက်ထဲက သစ်သားချောင်းနဲ့ မောင်ညီရဲ့ ဓားကိုင်လက်ကို ဖြတ်ရှိုက်လိုက်

တယ်။

“ဖြောင်း ...”

“အား ....”

“ဘုန်း ....”

“အိ ...”

ဒေါသတကြီးနဲ့ ရိုက်ချက် ကန်ချက်တွေကြားမှာ တော့ လောဘစိတ်တက်နေတဲ့ မောင်ညီဟာ အရပ်ကြိုးပြတ် ပုံလျက်သား လဲကျသွားခဲ့ပါပြီ။

“ဘယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ကြီးကြီးရယ်”

“အဖြစ်ကတော့ ဒီလိုပါကွယ်”

ဆိုပြီး အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြလိုက်တယ်။ လူတွေလည်း ဒေါသတကြီးနဲ့

“တောက် ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်တဲ့ကောင်၊ ကဲ ရဲစခန်းကို ပို့ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါမျိုးကို ကောင်းကောင်းသင်ခန်းစာပေးရမယ်”

အဲသည် အချိန်မှာ မောင်ညီဟာ သတ်ရနေပါပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်တုန် ယင်ယင်နဲ့ ပြီးတော့ ရှိုက်ကြီး တငင်ငိုရင်း-

“ကျွန် ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်သလို ရိုက်ပါ၊ နှက်ပါ၊ ခင်ဗျား။ ရဲစခန်းတော့ မပို့ပါနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ မပို့ရမှာလဲ”

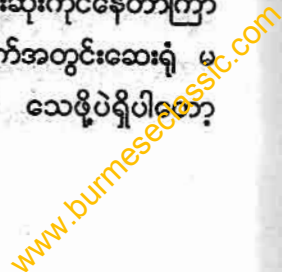
“ကျွန်တော့်ကို ရဲစခန်း ပို့လိုက်ရင် အမေ သေရပါလိမ့်မယ်”

“ဘာ ဘာကွ မင်းလို ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူကို ရဲစခန်း ပို့လိုက်ရင် မင်းအမေက ဘာလို့ သေရမှာတဲ့လဲ”

သည်တဒံမှာ မောင်ညီက ကျွန်မကို မျက်ရည်လည်ရွဲနဲ့ အားကိုးတကြီး မော့ကြည့်နေတယ်။ စောစောက လူသတ်လက်နက်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ဟာ ခုတော့လည်း လက်အုပ်ကလေးချီလို့။

“ကိုင်း မောင်ညီ၊ အမေကြီးကို ဘာပြောချင်လို့လဲ ပြောစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အမှားကြီး မှားပါပြီ အမေကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အမေဟာ မီးယပ်သွေးဆုံးကိုင်နေတာကြာပါပြီ။ ဒီရက်အတွင်းဆေးရုံ မတင်နိုင်ရင် သေဖို့ပဲရှိပါဇော့”

ရှုထောင့်မှန်း၍ ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

တယ်။ အမေ့ရောဂါ ပျောက်ဖို့ ဆေးကုသစရိတ်ကို ကျွန်တော် မရှာနိုင်ပါဘူး။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ရှာလို့ ရသမျှဆိုတာဟာ စားစရိတ်ပဲ ရှိပါတယ်---

“ဒီကနေ့ကျတော့ အမေကြီးရဲ့ ရှေ့မှာငွေပုံကြီး တွေ တာနဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ အမေ့ရောဂါကုဖို့ ပြေးမြင်ပြီး မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တာတွေလုပ်ခဲ့မိပါတယ်။ ကျွန်တော် မှားပါတယ် အမေကြီးရယ် အီး ဟီး ဟီး”

မောင်ညီဟာ ရှိုက်ကြီး တငင်ငိုရင်း ကျွန်မရဲ့ ခြေအစုံကို ဦးတိုက်ရုံခိုးနေပါတော့တယ်။

ကျွန်မ ရင်ထဲ မကောင်းလိုက်တာ။

ကျွန်မသာ ငွေတွေကို အခန်းထဲပိတ်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် သည်လိုမျိုး ကိစ္စတွေ ဘယ်လိုဖြစ်လာမှာတဲ့လဲ။

ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မ အပေါ် အကူအညီပေးကြတဲ့ လူကြီး လူကောင်းတွေကို ရဲစခန်း မပို့ဖို့ တောင်းပန်ပြီးတဲ့နောက်-

“ကိုင်း မောင်ညီ မင်း

အမေ ဆေးကုဖို့ ဘယ်လောက် လိုမလဲ”

“နှစ်သိန်းလောက်ပါ အမေကြီးရယ်”

“မောင်ညီရယ်။ အစကတည်းက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆိုပြီး အကူအညီတောင်းရင်လဲ ရသားနဲ့ကွယ် အခုတော့ မင်း ကံကြီးထိုက်သွားပြီ။ အမေကြီးဟာ လစဉ်ဆိုသလို နာရေး ကူညီမှုအသင်းပရဟိတအသင်း၊ မိဘမဲ့ ဂေဟာတွေကို လှူနေတန်းနေတဲ့သူပါ---

“ကိုင်း ရော့ ရော့ နှစ်သိန်း မဟုတ်ဘူး။ ငါးသိန်းယူသွား”

ငွေ ငါးသိန်းထုပ်ကို လက်ထဲထည့်လိုက်တော့ မောင်ညီရဲ့ လက်တွေဟာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတယ်။

“မောင်ညီ”

“အမေကြီး”

“မင်းစိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မထားနဲ့။ အမေကြီးလဲ မထားဘူး။ ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူ အဟောင်းတဲ့ကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အမေကြီးရယ်”

“ဒီတော့ မင်းလဲ မင်းဘဝကို ပြုပြင်ပျိုးထောင်တော့။ ဒီကနေ့ကစလို့ ဒီလမ်းထဲလဲ မလာနဲ့တော့။ မင်းနဲ့ အမေကြီးရဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ပြတ်ပြီ”

“အို အမေကြီးရယ်”

မောင်ညီဟာ ဝမ်းနည်းပက်လက် မျက်ရည်လည်ရွဲကျရင်း ကျွန်မကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ရှိခိုးပြီးတဲ့နောက် ပြန်သွားပါတော့တယ်။

ကိုင်း သည်အဖြစ်မှာ မောင်ညီ မှားသလား။

ကျွန်မ မှားသလား။

ကျွန်မကတော့ အဲသည်အမှားဟာ ကျွန်မ အမှားပဲလို့ ခံယူထားလိုက်ပါတယ်။ အသိပညာ နဲ့နည်းတဲ့သူကို ငွေပုံကြီးပြုပြီး အန္တရာယ် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။

သည်အကြောင်းကို မတွေးမိရင် အကောင်းသား။

တွေးမိ ပြန်တော့လည်း ကိုယ်လည်းပန်း၊ စိတ်လည်းနွမ်းပေါ့။

နန္ဒာမိုးကြယ်

ညီလေးဖက်ဖို့ရေးတဲ့စာ

တကယ်လိုအပ်တဲ့အရာ

ဆူးသစ်

ညီလေးရေ ---

တစ်ခါက ခြံဝင်းတစ်ဝင်းထဲမှာ အမျိုးသမီးကြီးလေးယောက်ဆုံပြီး စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောနေခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်က နောက်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို မေးပါတယ်။

“အဟွန်း နင့်ကလေးတွေ မမြင်တာကြာပါ ရောလား” တဲ့။ အဲဒီမှာ အဟွန်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောတယ်။ “သူတို့လား အရမ်းအလုပ်ရှုပ်တာ၊ လုပ်ဖို့အလုပ်တွေလဲအများကြီးပါပဲ။ ငါ့သမီးက ရှေ့နေလေ” တဲ့။

အဲဒီမှာ ပထမမေးတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကပဲ ပြန်ပြောပါတယ်။ “ရှေ့နေလား၊ ဒါကြောင့် ငါပြောခဲ့တာပေါ့။ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိတာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲလို့။”

ရှုထောင့်မျှမ်းနှင့်ရသန့်မဂ္ဂဇင်း

သူတို့ဝိုင်းက အခြားအမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက လည်း ဝင်မေးတယ်။ “နင့်သားကရော”တဲ့။ “သူလား သူလဲ အရမ်းအလုပ်ရှုပ်တယ်လဲ”တဲ့။ အဲဒီလို ဖြေ နေတဲ့ အဟွန်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာ အင်မတန်ဂုဏ်ယူနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့ပေါ့။ သူကပဲ ဆက် ပြောပါတယ်။

“ငါ့သား ကုမ္ပဏီက လင်ဖီးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဆေးဖက်ဝင်ပစ္စည်းတွေ ရောင်းတာလေ။ အဲဒီလို ရောင်းရုံတင်မကဘူး။ အမေရိကား၊ ဟောင်ကောင် စတဲ့နိုင်ငံတွေနဲ့ အလုပ်လုပ်နေတာ။ သူက ထိတ်ထိတ် ကြဲ သူဌေးကြီးမျိုးတွေကိုပါ သိတာ”

ဒီအမျိုးသမီးကြီး အဟွန်းရဲ့စကားကိုကြား တော့ တစ်ဝိုင်းလုံးက အမျိုးသမီးကြီးတွေဟာ “ဪ သူ့သားက ဒီလိုကိုး”ဆိုတဲ့ အပြောမျိုးတွေနဲ့ တွတ် ထိုးပါတော့တယ်။ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နားထောင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်တောင် ပါပါတယ်။ အ ဟွန်းရဲ့ သားကိုအထင်ကြီးကြတာ။

အဟွန်းက ဆက်ပြောပါတယ်။ “ပြီးတော့ ငါ့သားက မြို့ကြီးမှာ အိမ်သစ်တစ်လုံးဝယ်ချင်နေ တာ”လို့ပြောတော့ “ဪ သူကမြို့ကြီးမှာတောင် အိမ်ဝယ်နိုင်မှာလား”လို့ ကျန်လူတွေက အံ့ဩရင်း “ကောင်းလိုက်တာဟယ်၊ ကောင်းလိုက်တာလို့” ဝိုင်း ပြီး ချီးမွမ်းကြတာပေါ့။ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေတဲ့ အမျိုး သမီးကြီးကပါ “မဆိုးဘူးကောင်းတယ်။ ကောင်း တယ်”လို့ ထုတ်ပြောပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ အဟွန်းဘေးက ထိုင်နား ထောင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ကလည်း သူ့သားချီးမွမ်းခန်းဝင်ပါတော့တယ်။ “ငါ့သားက

လန်ဒန်မှာ ဆရာဝန်ဟဲ့၊ ငါ့သားက ပိုတော်တာပေါ့။ အထူးကုလေ”လို့ ပြောတော့ အမြဲတမ်း ငြိမ်နား ထောင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကပဲ “ဪ အထူးကု လား”လို့ မေးပါတယ်။

အထူးကုဆရာဝန်ရဲ့ အမေက ဆက်ဖြေပါ တယ်။ “ဘာလဲဟယ်၊ နှလုံးအထူးကုဆိုလား၊ ဝင်ငွေ အရမ်းကောင်းတယ်ဟ”လို့ ပြောတော့ “ဪ နင့် သားလဲ တော်တော်တော်ပါလား”လို့ အဟွန်းကို မေးခွန်းထုတ်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက ဝင်ပြောပါတယ်။

အဲဒီအခါ အထူးကုဆရာဝန်ရဲ့ အမေဆိုသူ က “ဒါနဲ့ နင့်သမီးရော”လို့ အဟွန်းကို မေးခွန်းထုတ် တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကိုမေးတော့ “ငါ့သမီးက ဘယ် လောက် အလုပ်ရှုပ်သလဲဆို ငါ သူ့ကို ဖုန်းခေါ်တိုင်း အလုပ်ရှုပ်နေတာပါပဲအေ။ သူက နာမည်ကြီးငွေစာ ရင်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ်တာ။ အဲဒီမှာလဲ ရှယ်ယာတွေ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပါတယ်။ အဲဒီကုမ္ပဏီ က အရမ်းအရမ်းကို နာမည်ကြီးတာဟဲ့။ နာမည်ဘယ် လို ခေါ်လဲလို့တော့ ငါ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ဝင်ငွေက တစ်နှစ်ကို ဒေါ်လာ လေးသိန်းငါး သောင်းလောက်အထိ ဝင်တယ်”လည်းဆိုရော ကျန် နားထောင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး သုံးယောက်ဟာ အံ့အားသင့်တော့တာပေါ့။

“ငါ့သားက ခွဲစိတ်ကုသတာ တစ်ခါလုပ်ရင် ပေါင်နှစ်သောင်းရတယ်။ တစ်ရက်ကို ခွဲစိတ်ကုသမှု နှစ်ခါလုပ်နိုင်တယ်”လို့ အထူးကုဆရာဝန်ရဲ့အမေက ပြောတော့ ငြိမ်နားထောင်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက လက်ဆယ်ချောင်းထောင်ပြီး ငွေပမာဏကို တွက် ချက်နေပါတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ငြိမ်နားထောင်

ရှုထောင့်မျိုးစုံဖြင့် ရသစုံဗဟုစုစမ်း

နေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးကိုပဲ အတွန်းကို စမေးတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက “အင်း နင့်သားရော” တဲ့။ သူများတွေ သားသမီး ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်နေချိန်မှာ ငြိမ်နားထောင်၊ အံ့ဩလိုက်လုပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကြီး နာမည်က “အန်း” တဲ့။

အန်းက ပြောရှာပါတယ်။ “ငါ့သားလား။ ငါ့သားက တော်ပါတယ်။ သူ ငါ့ကို လာခေါ်လိမ့် မယ်” လေ။ “လာခေါ်မယ်” ဆိုပြီး အန်းကိုမေးတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက နားမလည်သလိုပုံစံနဲ့ ပြောပါတယ်။ အံ့အားသင့်သလိုပေါ့။

အဲဒီအချိန် သူတို့စကားပြောနေတဲ့ ခြံထဲကို ဖိမ်ခံကားအဖြူလေးတစ်စီး ဝင်လာပါတယ်။ အန်းက ဆက်ပြောပါတယ်။ “ဟုတ်တယ် တော်တော်ဒုက္ခ

ပေးတဲ့ ကလေးလေ။ သူ့ဘယ်သွားသွား ငါ့ကို သူနဲ့ လိုက်စေချင်တယ်” လို့ ပြောနေရင်း ခုန ကားဖြူလေးက သူတို့စားပွဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းနား လာရပ်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ အထူးကုဆရာဝန်ရဲ့အမေက လှည့်ကြည့်ပြီး “အလို ဒါကဘယ်သူများပါလိမ့်” လို့ ကားကို ကြည့်ပြီးပြောပါတယ်။ ကားပေါ်မှာ မိသားစုတစ်စုပါ။ လင်မယားနှစ်ယောက်နဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ပေါ့။ အဲဒီမိသားစုကိုကြည့်ပြီး အန်းက ဖြေပါတယ်။ “ငါ့သားလေး ငါ့သား။ ဒီရောက်လာတာ အဲဒါ ငါ့သားပေါ့” လို့ ပြောပါတယ်။ ပြောရင်းနဲ့ စားလက်စတွေ ရပ်ပြီး အားလုံးကို နှုတ်ဆက်လို့ စားပွဲဝိုင်းက ခွာပါတယ်။

ရွှေတောင်ရွာခင်းရှင်ရှင်ရသံမဂ္ဂဇင်း

အန်းရဲ့ သားက သူ့ကိုတွေ့တွေ့ချင်း ‘အမေ နေကောင်းလား’ လို့ မေးပါတယ်။ အန်းက “အေး ကောင်းပါတယ် သားရယ်” လို့ ပြောပြီး ကားဆီကို ထွက်သွားတော့ ခုနတုန်းက ရှေ့နေမနဲ့ လင်ဖီးဆေး ဝါးရောင်းတဲ့ သားရဲ့အမေဖြစ်တဲ့ အဟွန်း၊ အထူးကု ဆရာဝန်ရဲ့ အမေနဲ့ စာရင်းကိုင်ကုမ္ပဏီက သမီးရဲ့ အမေတို့ဟာ အန်းတို့ သားအမိတွေကို ငေးမော ကြည့်နေရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတယ်။ မျက်နှာငယ်လေး တွေနဲ့ပေါ့။

“အမေ သားတို့ ဒီနေ့ တခြားနေရာ သွား လည်မလို့လေ” လို့ အန်းရဲ့သားက ပြောပြီး မြို့တစ် မြို့ကို ပြောပြပါတယ်။ အန်းက “အဲဒီမြို့လား၊ သာ ယာအေးချမ်းတဲ့နေရာပဲပေါ့” လို့ ပြောပြီး ကားပေါ် ပါသွားတဲ့ အန်းက ကျန်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကြီး သုံး ယောက်ကို လက်ပြလို ထွက်ခွာသွားပါတော့တယ်။

အဲဒီပြကွက်လေး ပြီးတော့ တက်လာတဲ့ စာသားလေးက “မိသားစုရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ အမြင့်မြတ်ဆုံးဆုမွန်ကောင်းပါပဲ” တဲ့။

ညီလေးရေး---

အင်တာနက်မှာ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ် (Facebook) သုံးရင် အစ်ကို့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရှယ်ထား လို့ ကြည့်လိုက်ရတာပါ။ အစ်ကိုတောင် ပြန်ရှယ်ထား ပါသေးတယ်။ ဇာတ်လမ်းတိုလေးပါ ညီလေးရေး။

ဒီဒီဒီယိုဖိုင်လေးကို ကြည့်ရင်း မိဘတွေ တကယ်လိုချင်တာ ဘာလဲဆိုတာကို သိလိုက်ရပါ တယ်။ သားသမီးတွေရှာနိုင်တာ၊ မိဘတွေကို တတ် နိုင်သလောက် ကျွေးမွေးပြုစုတာတွေဟာ ကောင်းပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် သားသမီးတွေက ပစ်ပယ်မထားဘဲ

သေသေချာချာ ဂရုစိုက်၊ ကြင်နာတတ်တာကိုသာ မိဘတွေ လိုလားပါတယ်လို့ ဒီဒီဒီယိုဖိုင်လေးက ပြော နေပါတယ် ညီလေးရေး။

ဒီအယူအဆ မှန်မမှန်ကို အစ်ကိုတို့အားလုံး Facebook မှာ ထပ်ရှယ်ရင်းနဲ့ အားလုံးက တစ်ညီ တည်း လက်ခံခဲ့လို့ မိဘတွေ လိုချင်တာ ငွေကြေး ထက် သားသမီးက ပစ်ပယ်မထားဘဲ ဂရုစိုက်တာပါ လားလို့ သိခဲ့ရပါတယ် ညီလေးရေး။

ညီလေးရေး---

အစ်ကို့လို အဝေးကနေ တတ်နိုင်သ လောက် ဂရုစိုက်၊ မိဘကျေးဇူးတတ်နိုင်သလောက် ဆပ်နေတဲ့ လူတွေရှိသလို ညီလေးတို့လို မိဘအနား မှာနေရင်း ဂရုစိုက်နေသူတွေလည်း ရှိမှာပါပဲ။ ဘယ် လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘဆိုတာ သေမှင့်ကြွေးရင်း တမ်းတ တာထက် ရှိနေတုန်း သေသေချာချာ ကျွေးမွေးပြုစု နိုင်တာကသာ ပိုကောင်းပါတယ် ညီလေးရေး။

ဒီတော့ မိဘအနားမှာ ရှိသူတိုင်း ငွေကြေး နဲ့ မထောက်ပံ့နိုင်ရင်နေပါစေ။ သေသေချာချာ ဂရု တစိုက်နဲ့ ပြုစုစောင့်ရှောက်နိုင်ရင်ကိုပဲ မိဘတွေ ကျေနပ်နေမယ်ဆိုတာရယ်၊ ငွေတွေအများကြီး ရှာ နိုင်ပြီး မိဘကို မဝေးမှာထား၊ ဥပေက္ခာပြုထားဖို့ မသင့်ဘူးဆိုတာရယ်၊ စတာတွေကို သိစေချင်လို့ ဒီဒီဒီယိုဖိုင်လေးကို ဘာသာပြန်ရင်း မိဘတွေကို အရင်ကထက်ပိုဂရုစိုက်နိုင်ဖို့ လက်ဆောင်ပါးလိုက်ရပါ တယ်ကွာ။

ဆူးသစ်
၂၂-၁၅၅၅
(၁၉-၃-၁၃)

နှလုံးသားဂျူထောင်

ပြန်လမ်းမှ စောင့်နေသူ ခွန်စည်သာဟိန်း(မြို့သစ်)

အကြင်နာ အရောင်မထွက်တော့
ရင်ဗလာနဲ့ အကောင်လည်းခက်လှပေါ့
မေတ္တာတွေ သွယ်မယှက်တော့
သစ္စာတွေ ပယ်ဖျက်ဖို့မခက်လှပေါ့
ခဏလေးသဏ္ဍာန်တောင် အရိပ်မမြင်ရတော့
လကလေး ဟန်တောင် အိပ်ပြီပေါ့
သံယောဇဉ်လည်း တေးမသီတော့
ကျန်ရစ်သခင်လည်း ဆွေးပြီပေါ့---။
ဒါပေမယ့်လေ---
မင်းရဲ့သဏ္ဍာန် ပြန်လာမယ့်လမ်း

ရွှေရည်သမ်းလို့ ပန်းလေးတွေကြ
စောင့်မြဲစောင့်နေဦးမယ်--ကွယ်။
အသက်
ဘဝမှာ အသက်တမျှ မြတ်နိုးမိလို့ 'အ
သက်' ဆိုပြီး ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့သူကို စိတ်မှာ သတိတရ
နဲ့ အောက်မေ့နေသေးရဲ့လား။ အသက်နဲ့တို့ ဆုံစည်း
မှုဟာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူနိုင်တဲ့ စတင်ခြင်းလေးဖို့၊
တို့ရဲ့ ဝင်သက်ထွက်သက်တိုင်းမှာသာမက ဘဝ
တစ်လျှောက်လုံးစာ ထာဝရအထိ သတိရသွားမယ့်
သူဟာ ကိုယ်ပါ။ သေးငယ်သိမ်နပ်တဲ့အကြောင်းပြ

ချက်နဲ့ မရေရာတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို ခုတုံးလုပ် ပြီး ခုလိုစွန့်ပစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မှတ်မထားခဲ့သ လို ခုလောက်ထိ အသက်ကို မက်မက်မူးမူး စွဲလမ်း နေလိမ့်မယ်လို့ တို့ မျှော်မှန်းမထားမိခဲ့ဘူး။ တို့ စိတ်ကူးယဉ်နန်းတော်မှာ အသက်နဲ့ တူနှစ်ကိုယ် ရွှေ လက်တွဲမယ့် ဘဝမျိုးကို တခမ်းတနားနဲ့ အကြီးအ ကျယ် မျှော်လင့်ဖူးခဲ့တာကိုတော့ ဝန်ခံပါတယ်။

“အသက်--ချစ်သက်”

ဒီလိုလေးပဲ အရင်ကလို ခေါ်လိုက်ချင်တယ်။ နှစ်ဦးသားသိတဲ့ သင်္ကေတလေးတွေ ခုတော့ ဆိတ် ကွယ်ပြီး မျိုးသုဉ်းကုန်ပြီလား။ တမင်တကာ ဟန် ဆောင်ကောင်းခဲ့တာလား။ ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ ဥပေက္ခာ ပြုသွားခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ တို့ခုထက်ထိ စဉ်းစားလို့ကို မရခဲ့ဘူး။ တို့အချစ်တွေ ရိုးသားဖြူစင် ခဲ့တယ်ဆိုတာ မိုးနဲ့မြေကြီးကို တိုင်တည်သစ္စာပြုလိုက် ပါတယ် အသက်။ တို့သစ္စာမှန်ကန်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘစ် နေ့မှာ တို့ဆီကို အသက် ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ တို့ ယုံကြည်တယ်။

ဘယ်လိုမှ မလွဲနိုင်၊ မမေ့နိုင်ခဲ့တဲ့နေ့။

၂၅-၃-၁၀ ကြာသပတေးနေ့မှာ တို့ ညီ လေးနဲ့ တို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သား ရွှေစက်တော် ကို ဆိုင်ကယ်တွေနဲ့ ဘုရားဖူးရောက်ခဲ့ကြတယ်။ ၂၉ ရက် လပြည့်နေ့မတိုင်ခင်ရောက်အောင် ကြိုသွားခဲ့ တာပေါ့။ တို့နေတဲ့ နေရာနဲ့ တည်းချောင်းက ကပ် လျက်ဆိုတော့ ကဗျာဆန်တယ်။

ညဘက်ရောက်တော့ မလှမ်းမကမ်း ကွပ်ပျစ် လေးပေါ်မှာ သာနေတဲ့ လမင်းကြီးကို ထိုင်ကြည့်ရင်း ဘယ်သူ့ကို လွမ်းရမှန်းမသိဘဲ ကြည့်နူးပီတိတွေ ဖြာ

နေတာပေါ့။ ညက စနာရီပဲ ရှိသေးတယ်။ လမင်းကြီး သာတာ စောလိုက်တာလို့ တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ် နေတုန်း မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာကျော်က ကွပ်ပျစ် လေးပေါ်ကနေ--

“ဒီအချိန် ဂစ်တာလေးတီးပြီး သီချင်းဆို လိုက်ရရင် ကောင်းမှာပဲ”

လို့ ခပ်တိုးတိုးလေး ညည်းသံကြားလို့ ကြည့်လိုက်တော့ အသက်တို့ အုပ်စုကို မြင်လိုက်ရ တယ်။ တို့က လက်ခုပ်နှစ်ချက်တီးလိုက်တော့ တည်း ချောင်းထဲကနေ ညီလေးနဲ့သူငယ်ချင်းတို့နှစ်ယောက် ဂီတာတစ်လက်ဆွဲရင်း ထွက်လာကြတယ်။ တို့က-

“သီချင်းနားထောင်မလား”

လို့မေးလိုက်တော့ ကွက်တိကွက်ကျား လရောင်အောက်မှာ အသက် အလွန်ပျော်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ တို့ကိုလည်း သေသေချာချာ လှမ်း မကြည့်ရဲလို့ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး ရှက်နေပုံလေးကို မြင် မြင်ချင်း ချစ်မိသွားစေတယ်။ ဣန္ဒြေကြီးလွန်းတဲ့ အသက်နဲ့ အသက်သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ကို မ မောတမ်း ဆိုပြဖို့ အားတက်သွားခဲ့တယ်။

ဂစ်တာကြီးညှိရင်း တို့က “ဘာဆိုပြရမလဲ”

လို့ လှမ်းမေးတော့ အသက်က “မျောက်ဖြစ်ချင် တယ်”ဆိုပြီး ဖြေတော့ တို့ဘော်ဒါက “အထက် စက်တော်ရာ သွားလေ။ အဲဒီမှာ မျောက်တွေအများ ကြီး၊ ဒါပေမယ့် ငှက်ပျောသီးတော့ ဈေးကြီးတယ် နော်”လို့ လှမ်းစလိုက်တော့ အသက်တို့အဖွဲ့တွေ ဟန်တောင်မဆောင်ဘဲ ရယ်ကြတယ်နော်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ဖွဲ့နဲ့တစ်ဖွဲ့ ရှိန်မနေကြတော့ဘဲ တို့က သီချင် တွေ ဆိုပြတယ်။ အသက်က လိုက်ညည်းနေလို့

ရှုထောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ရာသီဥတုစဉ်း

“လိုက်ဆိုလေ” လို့ တို့ပြောတော့ အသက်လည်း လိုက်ဆိုတယ်။ အသက်ကို “အသံကောင်းတယ် နော်” လို့ ပြောတာကို “ခင်ဗျားကမှ အသံကောင်း တာ၊ အဆိုတော်ထက်တောင် ပိုကောင်းသေး” လို့ ပြောလို့ “မမြောက်ပါနဲ့ ဆက်ဆိုပြဦးမှာပါ” ဆိုပြီး အရွန်းဖောက်တော့ ရယ်ကြပြန်တယ်လေ။ ရှိသမျှ သီချင်းတွေအစုံ တီးလိုက်ဆိုလိုက်နဲ့ စုံတွဲသီချင်းတွေ တောင် တွဲဆိုဖြစ်ခဲ့သေးတယ်။

ဆိုတီးတာတွေ ခဏနားပြီး တို့အဖွဲ့ကစတင် မိတ်ဆက်ကြတော့ အသက်တို့အဖွဲ့ကလည်း ကိုယ်စီ မိတ်ဆက်ခဲ့ကြတယ်နော်။ တို့နာမည်က “သားလူ” ပါလို့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးတာနဲ့ စူးရှရှ ချိုမြတဲ့ အသံ ရှင်ဟာ “ဖြူစင်သက်” ဆိုတဲ့ အသက်ကို စတင်ရင်း နီးခဲ့တဲ့ ညကစပြီး တို့ဘဝမှာ တစ်ညတစ်မျိုး မရိုး နိုင်အောင် အိပ်မက်တွေထဲမှာ အသက် နှိပ်စက်ခဲ့ တယ်လေ။ အဲဒီနာမည်လေး ကြားရုံ တအင်လေးမှာ အရာအားလုံးဟာ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ရပ်တန့်သွား ကြပြီး အကြောပေါင်းတစ်ထောင်တို့ ဖျိုးခနဲဖျဉ်းခနဲ ဖြစ်ပြီး စိမ့်ခနဲနေအောင် ကြက်သီးတွေ ထသွားမိ တယ်။

ရှေးရေစက်ဆိုတာကို တို့ မယုံပေမယ့် အသက်နဲ့ကျတော့ ရင်းရင်းနှီးနှီးကြီးကို တကယ် ခံ စားလိုက်မိတယ်။ ထူးဆန်းတာက တို့နဲ့အသက်က မေဂျာတူ၊ ကျောင်းတူ၊ အတန်းတူနေတဲ့အပြင် အ ဆောင်လမ်းလည်း အတူတူပဲဆိုတာကို သိလိုက်ရ တယ်။ တို့ပျော်သွားတာပေါ့။ “နောင်နှစ်တွေကြာတာ ပေါ့” လို့ စကားလမ်းခင်းပြီး အသက်ရဲ့ မြို့ကိုမေး တော့ ပါးနပ်စွာနဲ့ စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလွှဲနေခဲ့တာ

ကို အစက တို့မရိပ်မိခဲ့ဘူး။

စကားတွေ ပြောလိုက်၊ သီချင်းဆိုလိုက်ကြ နဲ့ ညနှစ်နာရီထိုးတဲ့အထိ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ကြတယ်။ “နောက်နေ့ တွေ့ကြတာပေါ့၊ ဝွတ်နိုက်” ဆိုပြီး အသက်တို့ နေရာကို ပြန်သွားတော့ တို့ရင်ထဲမှာ မောလျပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတစ်ညလုံး တို့မအိပ်ဘဲ ထိုင်ရင်း စဉ်းစားခန်းဖွင့်နေတာ မိုးလင်းထိပဲ။ မနက် ရောက်တော့ ဘယ်အချိန်က သွားလိုက်မှန်းမသိဘဲ အသက်တို့အုပ်စု အထက်စက်တော်ရာကနေ ပြန်လာ ကြတာကို တို့ညက ထိုင်နေတဲ့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာပဲ ထိုင်ရင်း အသက်တို့ကို ကြည့်နေမိတယ်။ ညက အဝတ်အစားအတိုင်းဆိုတော့ တို့ကို မှတ်မိကြပေ မယ့် အသက်တို့အုပ်စုက လေးယောက်ဆိုတော့ တို့ မမှတ်မိဘူး။ ညက အသက်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲလို့ လိုက်ကြည့်နေတာကို အသက် တို့ကလည်း မသိဟန်ဆောင်နေနေကြတယ်။

နောက်တော့မှ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ မနေ တတ်တော့သလို ပုံစံမျိုးနဲ့ “ဟိတ်မောနင်းပါ” လို့ နှုတ်ဆက်မှ တို့မှတ်မိသွားတယ်လေ။ “ဂီတာတီးပြ ပါလား” လို့ ပြောပြန်လို့ တီးပြရသေးတယ်။ နောက် တော့ အသက်တို့အဖော်တွေက အလိုက်သိတာလား၊ လှော်ပေးတာလား၊ သွားစရာရှိလို့လား၊ စတာများ လားတော့ မသိဘူး။ အသက်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ကြတယ်လေ။ တို့လည်း အေသင်ချိုဆွေရဲ့ ‘အပြုံးလေး’ တို့ ‘ကူဇွန်ရှင်’ တို့ ‘သနပ်ခါး’ တို့ စတဲ့ သီချင်းလေးတွေနဲ့ တီးပြရင်း စောင်းမြောင်းဆိုပြ တော့ အသက်မျက်နှာမှာ ပန်းရောင်သွေးလွှမ်းပြီး ရှက်နေခဲ့တယ်လေ။ တို့က မပြောမဆို ဆိုင်းမဆူ

ရှုထောင့် မြှောင်နှင် ရသနဲ့ မဂ္ဂဇင်း

ခုံမဆင့်နဲ့ “အသက်ကိုချစ်တယ်ကွာ” လို့ ပြောတော့ လည်း ရှက်နေပြန်တယ်နော်။

ဒါပေမယ့် အသက် မငြင်းဆန်ခဲ့ဘူး မဟုတ် လော။ တို့က ဂျီကျုလွန်းလို့ အသက်လည်း စိတ် ညစ်ခဲ့မှာပဲနော်။ အခု အဖြေမပေးရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေလိုက်မှာလို့ အကျပ်ကိုင်တော့ ယုံပြီး တို့ကို ‘အုင်း’ လို့ ခေါင်းညှိတ်ပြခဲ့ရဲ့။ ယုံတောင်မယုံနိုင်စရာ ပဲ။ “ပါးစပ်နဲ့ပြောကွာ” ဆိုတော့ “ဆဒန်းဟီး” လို့ ရယ်ပြီး တို့ကို အဖြေပေးခဲ့တယ်နော်။ တို့ဘဝမှာ ဒီလောက် တစ်ခါမှ မပျော်ခဲ့ဖူးဘူး။ တကယ်ပါ။ ၂၆ ရက်နေ့ သောကြာနေ့၊ အလန်းတွေဆင့်တဲ့နေ့၊ အနမ်းတွေ လွင့်တဲ့နေ့၊ ပန်းတွေပွင့်ကြတဲ့နေ့လေး ပေါ့။ တို့အချစ်နဲ့ တို့မေတ္တာဟာ အပေါ်ယံမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ လုံးဝယုံမှားသံသယရှိစရာ မလိုပါဘူး အသက် ရယ်။ ဒီလိုပါပဲ အသက်ရဲ့ မြတ်နိုးမှုနဲ့ သစ္စာတရား ကိုလည်း တို့လုံးဝ သံသယမဖြစ်ဘဲအကြွင်းမဲ့ ယုံ ကြည့် နေချင်ပါတယ်။ အသက် ပြောခဲ့တယ်လေ။

“ထစ်ခဏတွေပြီး ဖြစ်ခဲ့တာဆိုပေမယ့် တစ်ဘဝစာအတွက် ပုံအပ်ပြီး ချစ်ခဲ့တာကို ယုံပါနော် အစ်ကို” တဲ့။

ညဘက်ရောက်ဖြစ်တော့ ချစ်စကားတွေ ပြောကြ၊ ချစ်ရည်လုံးခဲ့ကြတာတွေဟာ ခုထိ မေ့ ဖျောက်မရနိုင်တဲ့ တို့ဘဝ အမှတ်တရပုံရိပ်တွေပေါ့။ လက်နာလို့ ဂီတာမတီးနိုင်ပေမယ့်လည်း တုတ်တွေ နဲ့ခေါက်ပြီး သီချင်းဆိုပြတော့ အသက်က ကလေး တစ်ယောက်လို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မောနေခဲ့ တယ်နော်။ ည (၁၂)နာရီမှာ လမ်းခွဲပြီး ကိုယ့်နေရာ ကိုယ် ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ညသက်တိုက် အိပ်ရေးပျက်

နေပေမယ့် ဘဝမှာတစ်ခါမျှ မကြုံဖူးသေးတဲ့ ရင်ခုန် မှုနဲ့တွေ့တော့ မောရကောင်းမှန်း မသိအောင် စိတ်က လန်းဆန်းနေခဲ့တယ်။ အဲဒီညကလည်း နိုးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက်နဲ့ မိုးလင်းခဲ့ပြန်တယ်။

၂၇ရက်နေ့ စနေနေ့မှာ မိုးလင်းတာနဲ့ ထပ် တွေ့ကြပြန်တယ်။ အသက်ရုပ်ရည်နဲ့ အပြင်အဆင်ကို ကြည့်လိုက်ရင်ပဲ ရွှေဘုံပေါ်ကဆိုတာ မေးစရာမလိုဘဲ ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ အသက်ရဲ့ အမိပီမီးလား၊ ဟန်းဖုန်း လားနဲ့ မသိဘူး။ နှစ်ယောက်တွဲပုံတွေကိုလည်း အသက် ရိုက်ပေးခဲ့တယ်။ တို့က အမှတ်တရအနေနဲ့ လက်သန်းမှာ အမြတ်ဆင်ထားတဲ့ အမေ့အမွေ ငွေ လက်စွပ်မောင်းကွင်းလေးကို ပေးတော့ အသက်က လည်း လော့ကတ်သီးလေးပါတဲ့ ငွေဆွဲကြိုးလေးကို ‘ချစ်သက်လက်ဆောင်’ အဖြစ်ဆိုပြီး ပြန်ပေးခဲ့တယ် နော်။ လော့ကတ်သီးလေးထဲမှာ အသက်ဓာတ်ပုံလေး ပါပြီး ပုံစံက နှင်းဆီပန်းပုံလေး။ နှင်းဆီဆိုတာ ဆူးပါ သလို၊ နှင်းဆီနက်ဆိုတော့ နိမိတ်မကောင်းဘူးလို့ တော့ တို့စိတ်ထဲ ထင်ခနဲ ဖြစ်မိသေးတယ်။ မမှန်း ကြေး၊ မမေ့ကြေး ကတိတွေနဲ့တင် အားမရလို့ အသက် လိပ်စာကိုမေးတော့-- ပြန်ရခါနီးရင် ပြော ပြမယ်တဲ့လေ။ “နောက်နှစ်တွေကြဦးမှာပဲဟာ” လို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်နဲ့ အသက်စကားနာထိုးခဲ့လို့ တို့ အတင်းအကျပ် မမေးတော့ပါဘူး။ အဲဒီညရော ၂၈ ရက်နေ့ညပါ လမင်းကြီးကသာလိုက်တာနော်။

“အသက်”
“ပြော”
“ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်ထိချစ်လဲ”
“ဟောဟို လမင်းကြီးလောက် ချစ်တယ်”

“ဘယ်လိုမျိုးချစ်တာလဲ”

“ပုံအပ်မယ့်အထိ အသက်ခန္ဓာပါ ပေးဆပ်
မယ့်အထိ ချစ်ပါသတဲ့ရှင်”

“တကယ်လား”

“အင်းပေါ့”

ဆိုပြီး ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေက အသက်ပြော
ခဲ့တာများ ဟုတ်ပါလေစလို့ တွေ့မိတယ်။ အဲဒီ တနင်္ဂနွေ
နေ့ညမှာ အိပ်ရေးဆက်တိုက် ပျက်တာများလို့ အိပ်
လိုက်တာ နောက်နေ့ လပြည့်နေ့ရဲ့ နေ့လယ်အထိပဲ။
အဲဒီနေ့မှာ အသက်တို့မရှိတော့ဘူး။ ဘော်ဒါက နှိုး
ပြီး တို့ကိုပြောပြလို့ သိလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဒိန်း
ခနဲ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်ခဲ့ဘူး။ ဟတစ်စောင်ပေးခဲ့
သတဲ့။

“အသက်အကြောင်း အစ်ကိုသိဖို့ လိုနေ
သေးတဲ့အချိန်တွေနဲ့ အကြောင်းအရာတွေ အများ
ကြီးမို့ မေ့လိုက်ပါတော့။ အစ်ကိုကို အသက်တကယ်
ချစ်ခဲ့ပေမယ့် ဆုံးဖြတ်မရဲတဲ့ အခြေအနေတစ်ခု
ကြောင့်မို့ နားလည်ပေးပါ အစ်ကို” တဲ့

ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေလဲ၊ ဘာ ဘာသာ
စကားတွေလဲ။ ဒီလိုမျိုး တို့က လွယ်လွယ်ချစ်ပြီး
လွယ်လွယ်မေ့ပစ်ရမတဲ့လား။ တို့ဘဝမှာ ဘယ်တော့
မှ လွယ်လွယ်နဲ့ ဒူးမထောက်ခဲ့ဖူးဘူး အသက်။
ကျောင်းဖွင့်ချိန်ရောက်တဲ့အထိ ခြောက်လအတွင်း တို့
တတ်နိုင်သလောက် စုံစမ်းခဲ့ပေမယ့်လည်း အချည်း
အနှီးပါပဲ။ ကျောင်းဖွင့်လို့ ကျောင်းတွေတက်ကြတဲ့
အချိန်ထိ အသက်ရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို တစိုးတစိမ့်
တောင် မတွေ့ခဲ့မိပါဘူး။

အသက်ဟာ မော်ဒယ်လ် တစ်ယောက်မို့

လား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပိုင်ရှင်ရှိပြီးသားမို့လား။ ကျောင်း
မတက်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ တို့လိပ်စာသိရက်သားနဲ့
ဘာကြောင့် မဆက်သွယ်ခဲ့ရတာလဲဆိုတဲ့ ပုစ္ဆာတွေ
ကို တို့အသဲအသန် သိချင်တယ်။ ခုတော့ တို့မှာ
ဓာတ်ပုံ မှန်ဝါးဝါးအမွဲလေးရယ်၊ ငွေဆွဲကြိုးနဲ့ လော့
ကတ်သီးလေးရယ် ကိုင်ပြီး ရှာပုံတော်မင်းသားကြီး
အဖြစ် စုံစမ်းခဲ့ရတာလည်း လူကိုအရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်
မတတ်။

အသက်သာ ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ရှင်သန်နေ
သေးတယ်ဆိုရင် တို့မျက်ရည်တွေနဲ့ သိဖို့ခဲတဲ့ ဒီ
စာလေးကို ဖတ်မိနိုင်ပါစေ။ တို့ မြတ်နိုးမှုနဲ့ သစ္စာ
တရားကို ယုံကြည်ခဲ့မယ်ဆိုရင် နေဆယ်စင်းနဲ့ မျှော်
နေသူ ရင်ခွင်ထံ ပြန်လာနိုင်ပါစေလို့ တိတ်တခိုး
ငုံ့လင့်ရင်း---

အသက်ရဲ့ အစ်ကို

ခွန်စည်သာဟိန်း (မြို့သစ်)

ကဲ “ခွန်စည်သာဟိန်း (မြို့သစ်)”ရဲ့
“ပြန်လမ်းမှ စောင့်နေသူ”ဆိုတဲ့ နှလုံးသားရှုထောင့်
ထဲက ‘အစ်ကို (သို့မဟုတ်) သားလူ’ ရဲ့ ခံစားချက်
တွေကို ‘အသက်(ခ)ဖြူစင်သက်’က ဘယ်လိုပြန်ဖြေ
ရှင်းမလဲ။ ‘အသက်’ရဲ့ ကိုယ်စားကိုယ်ပွားခံစားပြီး
၁၁-၆-၂၀၁၃ ရက်နေ့ နောက်ဆုံးထားကာ ရေးသား
ပေးပို့ကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်။

မောင်ငြိမ်းသူ (ကြို့ပင်ကောက်)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

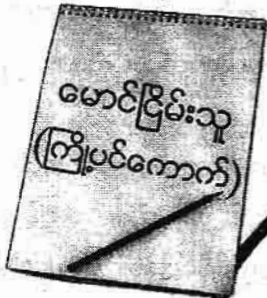
ရှုထောင့်မူခင်းနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ရုတေသနပြုရေးအဖွဲ့၏အဖွဲ့ဝင်များ

နည်းသားရှုထောင့် ဖြောင့်ချက်နည်းသား တာဝန်ခံအယ်ဒီတာရဲ့ သုံးသပ်ချက်

ပဏာမရွေးချယ်စိစစ်ချက်

၂၀၁၃ခုနှစ်၊ မတ်လထုတ် မှုခင်းရှုထောင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ‘ဟန်နီ(တောင်ကြီး)’ ရဲ့ ‘အဆုံးသတ်အိပ်မက်’ဆိုတဲ့ နည်းသားရှုထောင့်ထဲက ‘လွမ်း’ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ‘ရှင်းထက်’ရဲ့ ကိုယ်စား ကိုယ်ပွားခံစားပြီး ဖြေရှင်းပေးထားသူတွေထဲက ပဏာမရွေးချယ်ထားတဲ့ (၁၀)ဦးရဲ့ စာရင်းကို ဖော်ပြလိုက်ပါ တယ် --

(၁) စိုးထက်မြတ်	“လျှောက်လဲချက်မပေးလိုပါ”
(၂) ကျော်စောနိုင်	“အဆိပ်သင့်ပျားပိတုန်း”
(၃) ဝေယံဦး	“အိပ်မက်တစ္ဆေ”
(၄) အောင်အောင်အေး	“ဆွေးတစ်သက်ဝေး”
(၅) မြင့်မြတ်မောင်	“အပြစ်ရှိသူပါ”
(၆) ဇေယျာအောင်	“ချစ်ဒုက္ခ”
(၇) မျိုးလေး (E.Major)	“ချစ်လွန်းလို့ပါ”
(၈) နွယ်ပင် (မြင့်ကွန်း)	“ခဏချစ်ခွင့်မဖြစ်ချင်”
(၉) (-----)	“ငယ်ကချစ် နှစ်တစ်ရာတိုင်စေ ချစ်သက်သေ”
(၁၀) နှင်းဖြူသျှင် (သံတွဲ)	“အက်ကွဲသံ”

(၁) ပြန်လည်စိစစ်သုံးသပ်ချက် စိုးထက်မြတ် “လျှောက်လဲချက်မပေးလိုပါ”

ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက် သင့်ပါတယ်။ ဆန္ဒစော လောကြီးပြီး ရေးထားတာမို့ နောက်ဆုံးမှာ အားနည်းသွားပါတယ်။

(၂) ကျော်ဇောနိုင် “အဆိပ်သင့်ပျားပိတုန်း” လည်ပါများတဲ့ဘီး ချိုး(ချေး)သင့်သလို မျက်နှာများလို့ တကယ်ချစ်ရသူနဲ့ဝေးရပါပြီလို့ ရေးသားထားတာ သင့်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စကားပြောအရေးအသား ပြေပြစ်မှု အားနည်းနေပါတယ်။

(၃) ဝေယံဦး “အိပ်မက်တစ္ဆေ” ခေါင်းစီးလေးပေးထားတာ ကောင်းပေမယ့် ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က လေးနက်မှုမရှိပါ။

(၄) အောင်အောင်အေး “ဆွေးတစ်သက်ဝေး” စကားပြေ ချောသလောက် ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က ယုတ္တိကင်းမဲ့နေပါတယ်။

(၅) မြင့်မြတ်မောင် “အပြစ်ရှိသူပါ” ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က ရိုးစင်းလွန်းနေပါတယ်။

(၆) ဇေယျာအောင် “ချစ်ဒုက္ခ” သီချင်းခေါင်းစဉ်နဲ့ တူနေပါတယ်။ ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်သင့်ပါတယ်။

(၇) မျိုးလေး(E.Major) “ချစ်လွန်းလို့ပါ” ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်က စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းပြီး စာမူကလည်းတိုတောင်းလွန်းလှပါတယ်။ စာပေဝါသနာပါရင် စိတ်ရှည်ပါ။ ဇွဲလို့လစီရိယရှိပါ။

(၈) နွယ်ပင် (မြင့်ကွန်း) “ခဏချစ်ခွင့် မဖြစ်ချင်”

မူဟန်တစ်မျိုးနဲ့ ရေးသားထားတာ သင့်ပါတယ်။ ဝါကျဆုံးတိုင်း ပုဒ်မ (၈)ထည့်ရပါတယ်။ ဝါကျမဆုံးသေးရင် ပုဒ်ထီး (၇)ထည့်ရပါတယ်။ အခု စာမူမှာ ပုဒ်ထီး၊ ပုဒ်မမပါဘဲ တစ်ဆက်တည်း ရေးသားထားလို့ အဓိပ္ပာယ်တွေ လွဲမှားနိုင်ပါတယ်။ ဖော်ပြခြင်းခံရတဲ့ စာမူတွေကို ဖတ်ရှုပြီး နမူနာယူပါ။

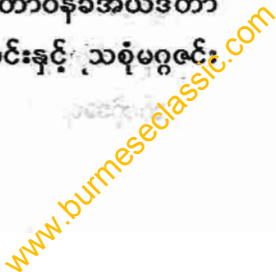
(၉) (-----) “ငယ်ကချစ် နှစ်တစ်ရာတိုင်စေ ချစ်သက်သေ”

ခေါင်းစီးက ရှည်လွန်းနေပါတယ်။ ခေါင်းစီးဆိုတာ လိုတိုရှင်းအဓိပ္ပာယ်ရှိရှိကိုပဲ ရွေးချယ်သင့်ပါတယ်။ စာမူခေါင်းစီးအောက်မှာဖြစ်စေ စာမူအဆုံးမှာဖြစ်စေ ကလောင်နာမည်နဲ့လိပ်စာအပြည့်အစုံကို ခရေးပေးရပါတယ်။ အခုတော့ ဘယ်သူရေးသားထားမှန်းကို မသိတော့ပါ။ ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက်သင့်ပါတယ်။

(၁၀) နှင်းဖြူသျှင်(သံတွဲ) “အက်ကွဲသံ” ကျိုးကြောင်းဖော်ပြချက် သင့်သလို အရေးအသားလည်း ပြေပြစ်ပါတယ်။

အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက်နှလုံးသားပိုင်ရှင် ဒီလအတွက် အကြိုက်ဆုံးဖြောင့်ချက်နှလုံးသားပိုင်ရှင်အဖြစ် “နှင်းဖြူသျှင် (သံတွဲ)” ကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်ပါတယ်။ ကဲ “နှင်းဖြူသျှင် (သံတွဲ)”ရဲ့ “အက်ကွဲသံ” ဆိုတဲ့ ဖြောင့်ချက်နှလုံးသားကို ခံစားကြည့်ကြပါစို့။

မောင်ငြိမ်းသူ(ကြို့ပင်ကောက်) တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ ရှုထောင့်မှခင်းနှင့် သစ်စုံစုစင်း

အက်ကွဲသံ

နှင်းဖြူသူင် (သံတွဲ)

ချစ်သူတွေ မဟုတ်ကြတော့ပေမယ့် မိတ်ဆွေတွေတော့ ဖြစ်ချင်ပါသေးတယ်။ ငါ ဒီတစ်ခါ ပြောပြချင်တာက လောကကြီးထဲက အသက်ရှင်နေတဲ့ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောမှာမို့ နှင်လည်း ၎င်းနည်းတူပဲ ခံစားနားလည်ပေးပါ။ မိန်းမ မပီသတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံစည်းခဲ့တဲ့ ငါ့အတွက် 'လွမ်း' ဆိုတဲ့အရာက အလွမ်းတွေကို ထာဝရရခဲ့မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ အိပ်မက်ခဲ့ဘူး။

ရှုထောင့် ဖြစ်ပေါ်စေရန်အတွက်

မစခင်က လွမ်း၊ မလွမ်းခင်က နှင့်ခဲ့ရတဲ့ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ နှင်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်သူနဲ့ တွဲတွဲ အချိန်တန်ရင် နှင်သာ ငါ့ဘဝရဲ့ နားခိုရာ၊ ငါ့ဘဝရဲ့ အလင်းတန်း၊ ငါ့ဘဝရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ရယ်လို့ ပုံသေ နည်းတစ်ခုလို ငါ သတ်မှတ်ထားခဲ့တာကိုက ငါ့အမှာ။ ပြောင်းလဲတတ်တဲ့ နှင့် နှလုံးသားကိုမှ ကျောက်ဆစ် ရုပ်လို့ အထင်သေးခဲ့မိတာက ငါ့ရဲ့ နောင်တ၊ ဖြေ မဆည်နိုင်၊ ပြန်မရနိုင်တော့တဲ့ ငါ့ဘဝအတွက် ငါ မရှိက်ဘဲငို၊ မငိုဘဲနဲ့ ရှိက်ခဲ့ရပါပြီ။

ငါတို့တွေရဲ့ ဘဝတွေမှာ စာပေတော်တော် များများ နေရာယူခဲ့ကြတယ်နော်။ ကဗျာတွေ၊ စာတွေ၊ အပျော်တွေဟာ အချိန်တွေကုန်လွန်မှန်းမသိအောင် တိုက်စားရင်း ပဲ့ကြွေခဲ့ပါပြီ။ တို့တွေအတူ ဖတ်ခဲ့ဖူး တဲ့၊ ဝေဖန်ခဲ့ဖူးတဲ့၊ လျှောင်ခဲ့သရော်ခဲ့ဖူးတဲ့ “မူခင်းရှု ထောင့်” ရဲ့ ဒီကဏ္ဍလေးမှာ ခုလိုပိုးစိုးပက်စက်နေရာ ယူရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမထင်ထားခဲ့ မိဘူး။ ငါတို့တွေ ဒီဒေသကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကမ်းရိုးတန်းကို အခြေပြုပြီးနေရတဲ့ တံငါရွာလေးကပါ။ ငါ လေးငါးတန်းလောက်မှာ ဒီကို မိသားစုလိုက် ပြောင်းလာရင်းက နှင့်တို့ မောင်နှမတွေနဲ့ ခင်ခဲ့တာ ပါ။ ဒါမေယ့် ငါက သားစိမ်းငါးစိမ်းစားရတဲ့ ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်တဲ့ လှိုင်းတံပိုးတွေကြားမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပေ မယ့် တောင်ကုန်းတောင်တန်းတွေကို အခြေပြုပြီးနေရ တဲ့ နှင့်တို့တောင်ပေါ်သူလေးတွေက နုထွေးညင်သာ စရာကောင်းသင့်တယ်လေ။ ယောက်ျားလေးဆန်တဲ့ နှင့်ကိုမှ ချစ်ခဲ့တွယ်တာခဲ့ရတာက ရှေးဘဝကုသိုလ် ပေါ့။ ငါဆိုတဲ့ ‘ရှင်းထက်’ ဟာ တောင်ပေါ်ဒေသကို အင်မတန် မက်မောချင်ခဲ့မိတယ်။

ငါတို့ဒေသမှာ တောင်ပေါ်သွားလည်တဲ့သူ တွေ ပြန်လာရင် ဘယ်လောက်နေလို့ကောင်းကြောင်း တွေ၊ အသီးအနှံတွေပေါကြောင်းတွေနဲ့၊ အဲ တောင် ပေါ်သူလေးတွေလည်း ချောကြောင်း၊ ပန်းနုရောင် အသားတွေကစိုပြီး လက်ဖက်ခူးနေတာလေးတွေက ချစ်စရာကောင်းကြောင်း၊ စကားသံဝဲဝဲလေးတွေနဲ့ ပြုံးပြတတ်ကြောင်းနဲ့ နွေရာသီမှာ အင်မတန်မေ့လို့ မရတဲ့အရာတွေရှိကြောင်း ကြားဖူးကတည်းကိုက ငါ သိပ်လာချင်မိခဲ့တာပါ။

ဒါပေမယ့် မတန်မရာကို ငါ မက်မောမိခဲ့ လို့ တန်ပြန်ခဲ့တဲ့ အရောင်တွေက မပြောပြတတ်ဘူး။ ဒီအကြောင်းတွေ နှင့်သိရတဲ့အချိန်မှာ ငါ နှင့်အနား မှာ မရှိတော့သလို နှင့်ဆီကိုလည်း မလာနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပြီးပြီလေ။ ငါတို့နေခဲ့တဲ့ ပင်လယ်ကမ်းခြေ က ငယ်ဘဝလေးတွေဆီကို သိပ်မမှတ်မိပေမယ့် ငါ

ရှုထောင့်အသင်းနှင့်ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

ပျော်အောင်နေမှာပါ။ တစ်ခုရှိတာက နှင်နဲ့ ပတ်သက် ခဲ့တဲ့အချိန်က ကဗျာတွေစာတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်း တွေကိုတော့ ငါ မမေ့ပါရစေနဲ့။

ငါ မိုင်းရှူးတက်တုန်းက နှင့်ဆီကို စာအလှာ ကျဲသွားတာ ငါ တကယ်ချစ်လို့ပါ။ ခဏခဏ ရေး နေရင် တန်းဖိုးမရှိဖြစ်သွားမှာကြောင့်ပါ။ ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ တွဲနေတာ နှင့်မြင်တဲ့အထိ ဖြစ်သွားရ တာက နှင့်ကိုသဝန်တိုစေချင်လို့ပါ။ နောက်ပြီး ငါ ပြန်လာခဲ့တယ်။ တာဝန်ယူရတော့မယ်ဆိုတဲ့ မိန်းက လေးဟာလည်း တကယ်မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန် မှာ နှင်ဟာ ငါ့ကို ဆွဲလှုပ်ပြီး ခုန်တွေ့ပစ်လိုက်စေချင် တာ။ ငါလိုချင်တဲ့ နှင့်ဆီက မိန်းကလေးတစ်ယောက် လို အချစ်မျိုး တွေ့ရနိုးနဲ့ နှင်မသိတဲ့ ငါ့ရဲ့အပေါင်း အသင်း တချို့က ဝိုင်းဝန်းသရုပ်ဆောင်ပေးခဲ့တာပါ။

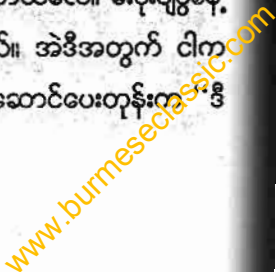
လွမ်းရယ် တစ်ခါတလေမှာ စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ခွင့်လွှတ်သည်းခံပေးတတ်ကြတယ်ဆိုတာ အပြင်ကကြည့်ရင် သူ့စိမ်းဆန်လွန်းပါတယ်။ ငါ့ရဲ့ ငယ်ဘဝအိပ်မက်ထဲကလို နူးညံ့ညင်သာ သိမ်မွေ့တဲ့ တောင်ပေါ်သူလေးဖြစ်စေချင်လိုက်တာ။ ငါ သိပ်ချစ် ရတဲ့သူကို တစ်သက်လုံး မြတ်နိုးနေချင်လိုက်တာဟာ။

ဒါပေမယ့် ခုအချိန်မှာ နှင်က ငါ့ကိုအတော် မုန်းတီး၊ နာကြည်းလွန်းလို့ ငယ်သူချင်းတောင် မဖြစ် နိုင်တော့တဲ့ နှင့်ကို ဒဏ်ရာတွေအလယ်မှာ ငါ မထား ချင်ပါဘူး။ ခု ငါ့ရဲ့ဘဝဟာ စုန်ဆန်ဆင်းရင်း တံငါ သည် ဘဝအကြမ်းထည်လေးပဲ ဖြစ်သွားပါပြီ။ မီးပုံး ပျံ့ပွဲတွေ၊ ကစားပိုင်းပွဲတွေကို သတိရမိတယ်။ မပီပီးတ ဝါး အရိပ်လေးတွေက နောက်က ကပ်လိုက်လာသ

လား ထင်ရတယ်။ အရပ်ဒေသ၊ ဓလေ့ထုံးစံ၊ အစား အသောက်နဲ့ လပြည့်ညတွေတောင် မတူညီကြရင် နှလုံးသားရဲ့ခံစားချက်တွေ ထပ်တူကြမယ်ဆိုတာ ခက်ခဲလွန်းသလိုပါပဲ။ တောင်တန်းပြာကြီးကို မြူမှုန် တွေ လွှမ်းခြုံထားတဲ့ လမင်းကြီးက စန္ဒာဖြစ်နေရင် ပင်လယ်အော်သံတွေနဲ့ လှိုင်းခေါင်းဖြူလေးတွေ ရွေ့ လျားနေတဲ့ သဲဖြူပြင်ကို ကျရောက်နေတဲ့ လမင်းကြီး က သော်တာပဲ ဖြစ်နေမလား။

နှင်ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေထဲမှာ နှင့်ရဲ့ အား နည်းချက်တွေကို အနည်းအကျဉ်းလောက်သာ ဖော် ပြခဲ့ပေမယ့် ငါ့ရဲ့အားနည်းချက် အားလုံးနီးပါးကို နှင် ထောက်ပြခဲ့တယ်နော်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရယ်လို့ ငါမထင်ချင်ပါဘူး။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို နေတတ်တဲ့ နှင့်မှာ ငါ့ထက်ယောက်ျားလေး အပေါင်းအသင်းများပါတယ်။ နှင့်ဘက်က သူငယ်ချင်းတွေလို ခင်ပေမယ့် သူတို့တွေ က နှင့်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ခင်ချင်ကြတာ ကို ငါ ဘေးကကြည့်နေရင်း မြင်ရပါတယ်။

တောင်ဇလပ်ပန်းတွေ တောင်ပေါ်မှာ ပွင့် တုန်းက ငါ နှင့်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ခူးဆွတ်ပေးခဲ့ပေမယ့် နှင်က “ငါ ပန်းမကြိုက်ဘူး” လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ အသက်ရှူလို့တောင် မဝဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့ သင်္ကြန်လည်း ပြီးဆုံး သွားခဲ့ပါပြီ။ ခု ချိန်ဆိုရင် တောင်ပေါ်မြေမှာ ခေါင်ရည်ကျည်တောက် ခွံတွေ ပြည့်နှက်နေပေမယ့် ငါတို့ မြေပြန့်ကမ်းခြေမှာ ဘီယာခွံတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေခဲ့တယ်လေ။ မီးပုံးပျံ့ပွဲနေ့ က နှင့်ရဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအတွက် ငါက နှင့်ကို ရိုးရာဝတ်စုံလေးလက်ဆောင်ပေးတုန်းက ဒီ

ရှုထောင့် ဖွဲ့သင်းနှင့် ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

မှာ ရှင်းထက် ငါအဲဒီအရောင်တွေ မနှစ်သက်ဘူး” တဲ့။ ငါပေးတဲ့ အဆင်လေးဟာ အဖြူရောင်မှာ အဝါနဲ့အနီ ရောထားတဲ့ ကန့်လန့်စင်းအထည်လေးပါ။ နင်နဲ့ဆို သန့်ရှင်းပြီး ကြည့်ကောင်းနေမှာ အမှန်ပဲ။

ဒါပေမယ့် ပွဲနေ့မှာ နင်က အနက်ရောင် အင်္ကျီနဲ့ အနက်ရောင် ရှမ်းဘောင်းဘီကို ယောက်ျား လေးဆန်ဆန်ပဲ ဝတ်ထားခဲ့ပြန်တယ်။ ငါ့ကိုလည်း အဲဒီအရောင်ကိုပဲ ဝတ်လာစေခဲ့တယ်။ အနက်ရောင် ကို ဘာကြောင့်ရွေးချယ်ခဲ့တာလဲဆိုတော့ နင်က “စိတ်ထဲမှာပိုပြီး လေးနက်စေလိုပါ” တဲ့။ ဒါမဟုတ် ဘူးလေ။ ဝမ်းနည်းမှုတွေကို သယ်ဆောင်လာစေခဲ့ တာပါ။ ငါတို့တွေ အစကတည်းကသာ တခြား အ ရောင်တွေကို ရွေးချယ်ကြိုက်ခဲ့ကြရင် ခုလို သူငယ် ချင်းဘဝကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ဘာတွေ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်နေပါစေလေ။ ငါတို့တွေရဲ့ ဘဝမှာ တော့ အချစ်နဲ့အတူ ပတ်သက်ဆက်နွယ်ခဲ့ဖူးတာ တွေကိုတော့ မှတ်ကျောက်တင် ကမည်းထိုးခဲ့ပြီပေါ့။

“အဖြူရောင်လေးကို—ဆေးလည်း မဆိုး နဲ့၊ အရောင်ပြယ်လွင့်အောင်လည်း—မင်းမလုပ်နဲ့၊ အဖြူထည်လေးအတိုင်းပဲထားကွယ်—သူငယ်ချင်း ရယ်”

နင့်ရဲ့အသည်းကို နင်ကိုယ်တိုင် ခွဲခဲ့မှန်းမသိ တာက နင်ပါ။ ငါက တခြား ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တွဲတာကို မကြိုက်မှန်းသိရက်နဲ့ ငါ့ရှေ့မှာ ချစ်သူ ငုတ်တုတ်ကြီးရှိနေတာတောင် စာပေအကြောင်းပြုပြီး အာရုံအကြီးကြီး ဝင်စားပြနေတာတို့၊ သူငယ်ချင်းပါ လို့ ထပ်ကာတလဲလဲ ရှင်းပြနေတာတို့၊ ဒါတွေကြောင့် ငါက ပြန်တွဲပြခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် ငါတွဲခဲ့တာတွေက

အဖြူရောင်သက်သက်ပါ။ နင့်လိုမျိုး အတည်ကြီးနဲ့ တွဲသွားတဲ့လာ အတူစား အတူသောက်လိုက်နဲ့ ရယ် မောနေတာမျိုးတွေ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ့ရဲ့ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေတဲ့ ရင်ဘတ်အစုံထဲက နှလုံးသားကို အရှင်လတ်လတ် ဘရိတ်စားနဲ့ မွန်းနေသလို ခံစားရ တယ်ဟာ။

နောက်ဆုံးတော့လည်း ‘လွမ်း’ဆိုတဲ့ မိန်းက လေးကို လွမ်းရမယ်ဆိုတာထက်၊ ရှင်းနေတာ မရှိ တော့တဲ့ ‘ရှင်းထက်’ ပါ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်း ကို သေသေချာချာ စုံစမ်းလေ့လာပြီးမှ စွပ်စွဲသင့်တယ် လို့ ထင်တယ်။ လေသံဖမ်းပြီး ဒန်းစီးရင် မဖြစ်သင့် တာတွေ ဖြစ်ရတယ်။ လွမ်းနဲ့အတူ အပေါင်းအသင်း တွေနဲ့ လူတွေအမြင်မှာတော့ ငါဟာ ခြေရှုပ်လွန်းတဲ့ ကြိုးတစ်ချောင်းဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။

ဒါပေမယ့် ခုအချိန်တွေက အဖြူရောင်ကို မည်းညစ်စေခဲ့သလိုပဲ။ ငယ်ငယ်လေးတုန်းကလို သူ ငယ်ချင်းဘဝကို ရောင့်ရဲတိမ်းတိမ် ကျေနပ်နိုင်ခဲ့ကြရင် ချစ်သူတွေ မဖြစ်ခဲ့ကြရင် နှလုံးသားရဲ့အလိုကို လိုက် ခဲ့ကြတော့မည် သူငယ်ချင်းဘဝကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြန် တယ်လေ။

လက်ခုပ်သံဟာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်တီးလို့ မြည်ခဲ့တာမှန်ပေမယ့် ရင်ဘတ်ရဲ့ အခြားတစ်နေရာဆီ မှာ နှလုံးသားရဲ့ အက်ကွဲသံတွေကိုတော့ ကမ်းခြေက နေ တောင်တန်းတွေဆီကို သယ်ဆောင်နိုင်ပါ့မလား လွမ်းရယ်—။

တမ်းတနွမ်းလျ လွမ်းနာကျနေရတဲ့ လွမ်းရဲ့ ရှင်းထက် နှင်းဖြူသျှင် (သံလွှဲ)

ရှုထောင် မြောက်မြားစွာ ရသစုံမဂ္ဂဇင်း

စာအုပ်ခေါ်ရွှေထောင်

ကိုကြီးထူး

“ဓမ္မရိပ်ဖြူ၊ ဓမ္မကြေးမုံ တစ်စုံ (၁)”

စာအုပ်၏ ခေါင်းစီးနှင့်အညီ ဓမ္မကြေးမုံထဲမှာ မိမိတို့၏ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို သုံးသပ် တွေ့ရှိနိုင်စွမ်း ရှိသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဗတ်ရှုမှတ်သား လေ့လာအားထားသင့်သည့်စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ရဟန်းစာဆို၊ လူ စာဆို (၁၀)ဦး၏ ဓမ္မရသများကို တန်ဖိုးရှိစွာ ခံစားကြရလိမ့်မည်။ ရွှေပဒုမ္မာစာပေ ဖုန်း ဝဇ္ဇဂုဿဂုဿဂုဿမှ တစ်အုပ်လျှင် ၁၂၀၀/- နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

သာသနာ့ရဟန်းအာဇာနည် ဦးဝိစာရနှင့် ဦးဥက္ကမ

“ဆရာ နန္ဒာမိုးကြယ်” ၏ ဤစာအုပ်တွင် အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာအတွက် သမိုင်းသက်သေ တည်ခဲ့သော သာသနာ့ရဟန်းအာဇာနည် ဦးဝိစာရနှင့် ဦးဥက္ကမတို့၏ ထေရုပ္ပတ္တိအကျဉ်းကို နှောင်းလူငယ် တွေ မှတ်သားအားကျအတုယူဖွယ် ပြုစုထားခြင်းဖြစ်သည်။ မြတ်ပန်းရံစာပေမှ တစ်အုပ်လျှင် ၃၀၀/- နှုန်း ဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

သပိးအောင်ဆန်းနှင့် ခြံထဲမှ ကျွန်ုပ်၏ မှတ်ရုများ

မိုင်းလင်း (ဖိုးလေး)၏ကိုယ်တွေ့ခံစားချက်များကို အနိမ့်အတိုင်း ရေးသားထားရာ တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှသည်။ မှတ်သားစရာ သုတများစွာပါရှိသည့်အနက် အမေရိကန်သမ္မတကြီး ဘာရက်အို ဘားမားအမည်နောက်က (ဘားမား)ထည့်ထားခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ သူ့အဘိုး ကင်ညာ နိုင်ငံသားကြီးဟာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်မှာ အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က မြန်မာလူမျိုးများကို ချစ်ခင်စိတ်၊ မြန်မာ့ရေးမြေခတာ တောင်များကို မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် ကင်ညာနိုင်ငံကို ပြန်ရောက်တော့ (ဘားမား) ဆိုတဲ့စကားလုံးကို သံယောဇဉ်နဲ့ ထည့်သုံးခဲ့ရာမှ ယခု “အိုဘားမား” ကလည်း သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်လက်သုံးစွဲခဲ့ ပုံ၊ ဗြိတိသျှစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လော့ဒ်လူဝီမောင့်ဘက်တန်ဟာ မြန်မာပြည်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးလို့

သူ့လက်မှတ် ရေးထိုးတဲ့အခါမှာ “မောင့်ဘက်တန်အော့ဖ်ဘားမား” လို့ ရေးသားခဲ့ပုံများကို ဖော်ပြထားရာ မြန်မာပြည်၊ မြန်မာလူမျိုးတို့အတွက် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းလှသည်။ မြန်မာ့ကုန်ဆိုင်လီဒီတက်မီဒီယာလီမိတက် ဖုန်း ၀၁-၃၉၂၉၂၈မှ တစ်အုပ်လျှင် ၂၀၀၀/- နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

၇၈၈၈ ဒီမိုကရေစီအရေးတော်ပုံမှတ်တမ်း

“ဆရာ မောင်ခိုင်ခန့် (အမျိုးသားစာပေဆုရ)” ၏ ဤစာအုပ်မှာ ၁၂-၃-၁၉၈၈ရက်နေ့မှ ၁၈-၉-၁၉၈၈ရက်နေ့အတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့ကြသော ဒီမိုကရေစီအရေးအခင်းလှုပ်ရှားမှုများကို နေ့စဉ်မှတ်တမ်းသဖွယ် ဓာတ်ပုံပေါင်း စုံလင်စွာဖြင့် စုစည်းပြုစုမှတ်တမ်းတင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ကြသူများ ဒေနေ ဖြင့် ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုမိပါက အတိတ်က အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရပ်များ၊ သွေးမြေကျ ဘဝနာစရာများနှင့် သံဝေဂရယူဖွယ်ရာများကို ပိတ်ကားပေါ်တွင် ရှုမြင်ကြရသလို ခံစားကြရပေလိမ့်မည်။ သမိုင်းမှတ်တမ်းတင်နေမည့် မှတ်တမ်းဝင် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ပင် ဖြစ်သည်။ အိမ်တိုင်း စာကြည့်တိုက်တိုင်းတွင် ထားရှိသင့်သည်။ စာမျက်နှာ (၅၀၀)ကျော်၊ ကတ်ထုအဖုံး၊ အခန်းချုပ်ဖြင့် ဆင်တောင်ကြီးစာပေမှ တစ်အုပ်လျှင် ၇၀၀၀/- နှုန်းဖြင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလျက်ရှိသည်။

တစ်လတာသင့်ကံကြမ္မာ

တက္ကသိုလ်တန်းမေးခွန်း

တနင်္ဂနွေ

ကိုယ်ပိုင်ဟန်၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ဘဝခရီးကို လျှောက်လှမ်းနေသော ကာလဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်မိမိ အပြည့်အဝ ယုံကြည်အားကိုးလျက် ကိုယ့်ခွဲကိုယ်ချွန် ဆောင်ရွက်နေမည်။ ဖြစ်ချင်သည်ထက် ဖြစ်နိုင်သည်ကို ဦးစားပေးနေမည်။ အတ္တိဟိရသာမက ပရဟိတ္တလုပ်ငန်းများကိုပါ လုပ်ဆောင်ခွင့်ရမည်။

အချစ်ပြားနတ်မောင်က သင့်အတွက် ချစ်သူတစ်ယောက် လက်ဆောင်ပေးလာမည်။ ချစ်သူလေးကို သက်ဆုံးတိုင်ချစ်မိသွားမည်။ လက်တွဲဖော်ချစ်သူကြောင့် သင့်ဘဝကြည်နူးသာယာခွင့် ရရှိပေလိမ့်မည်။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
အကျိုးပေးဂဏန်း - (၆ ၈ ၅) (၉ ၈ ၀)
ယတြာ - ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

တနင်္လာ

စိတ်ကူးအိပ်မက်များကို အရောင်ခြယ်မှုန်းခွင့်ရရှိသော ကာလဖြစ်သည်။ ဉာဏ်လည်းရှိ၊ ဝိသုဒ္ဓိလည်း ထက်သန်နေပေမည်။ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ တိုး

ချဲ့မှု၊ ပြောင်းရွှေ့မှုများ လုပ်ကိုင်ရတတ်သည်။ စိတ်ကူးနှင့် လက်တွေ့ကို ပေါင်းစပ်လုပ်ကိုင်မှုကြောင့် လုပ်ငန်းသစ်ကိစ္စ ထူးခြားစွာ အောင်မြင်မည်။

အချစ်ကျောင်းသားလေးအဖြစ် အချစ်ရင်ခုန်သင်ရိုးညွှန်းတမ်းကို ကျေညက်စွာ လေ့လာခွင့်ရရှိမည်။ အချစ်စာမေးပွဲများကို ထိပ်ဆုံးမှ အောင်မြင်မည်။ အချစ်ကံ အလွန်ကောင်းနေ၏။

ထီထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
အကျိုးပေးဂဏန်း - (၈ ၈ ၇) (၂ ၈ ၇)
ယတြာ - ထင်တိုင်းဖြစ်၊ ကြံတိုင်းအောင်စေရန် မွှေးနေ့ မွှေးနံ့ထောင့်မှာ ရေသပ္ပာယ်ပြီး ထီးဖြူ ထီးနီများ လှူဒါန်းပါ။

အင်္ဂါ

မိမိကိုယ်မိမိ ဝေဖန်စမ်းစစ်နေသော ကာလဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းသစ်ထက် လုပ်ငန်းဟောင်းက ပိုမို အကျိုးဖြစ်ထွန်းပေလိမ့်မည်။ လက်ရှိလုပ်ငန်းကို အားမာန်အပြည့်ဖြင့် ဇောက်ချလုပ်ကိုင်ပါ။ သင့်ရည်ရွယ်ချက်၊ ဆန္ဒများ အောင်မြင်စေရန် ကူညီသူ၊ မ၊ ၈

အချစ်အတွက် ရင်မှာ မီးတောက်များ မငြိမ်း

နိုင်အောင် လောင်ကျွမ်းနေပေလိမ့်မည်။ အချစ်ဖြားနတ်မောင်က သင့်ကို ရက်ရက်စက်စက် ကျီစယ်နေပေလိမ့်မည်။ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးက မမျှော်လင့်ဘဲ အဆုံးသတ်ကို ကြေကွဲဖွယ်ရောက်ရှိသွားမည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
အကျိုးပေးဂဏန်း - (၉ ၀ ၉) (၆ ၀ ၁)

ယတြာ- ဆန္ဒနှင့်ဘဝ တစ်သားတည်းကျစေရန် မွေးနေ့တူနှင့်အတူ ဘုရား(၃)ဆူဖူးပြီး ကုသိုလ်ယူပါ။

ဗုဒ္ဓဟူး

နေပူဟန်ပြင်ပြီးမှ ရုတ်တရက် မိုးရွာသွန်းမှု မျိုးကို အဆန်းတကြယ် ကြုံရတတ်သည်။ အမျိုးစုံသော ပြဿနာများစွာက သင့်ကို အားစမ်းနေမည်။ ကြံ့ကြံ့ခိုင်သော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ဖြတ်ကျော်ပါက တစ်နေ့မှာ ပန်းတိုင်ကို ရောက်ရှိပေလိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းသစ်က သင့်အတွက် အကျိုးရှိမည်။

ချစ်သူထံမှ အနမ်းတံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ခံရမည်။ သင့်နှလုံးသားနားကို တိုးကပ်ပြီး သင့်ရင်ခွန်သံများကို နားစွင့်လာမည့် ချစ်သူနှင့်ကြုံမည်။ ချစ်သူဆောင်ကြဉ်းပေးသော အကြင်နာတရားကို သိချင်း တစ်ပုဒ်အဖြစ် ဖွဲ့တည်ခွင့်ရမည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ စနေ။
အကျိုးပေးဂဏန်း - (၃ ၀ ၆) (၉ ၀ ၅)

ယတြာ- လတ်တလောက်စွ အဆင်ပြေစေရန် "အရဟံ" ဂုဏ်တော်ကို ပုတီးသက်စေ့စိပ်ပါ။

ကြာသပတေး

အောင်မြင်မှုက လက်တစ်လှမ်းအလိုကို ရောက်ရှိနေသော ကာလဖြစ်သည်။ ကံတရားအလွန်ကောင်းမွန်သော ကာလတစ်ခုမဟုတ်သော်လည်း အောင်မြင်မှုရရှိမည့် အသံများကို သဲ့သဲ့ကြားရပေလိမ့်မည်။ လုပ်ငန်းတူ ပြိုင်ဘက်အချို့က သင့်ခြေလှမ်းကို စောင့်ကြည့်နေပေလိမ့်မည်။

ချစ်သူက သင့်ဘဝအတွက် လမ်းပြကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်နေမည်။ သင့်လျှောက်လှမ်းမည့် ခရီးကို ချစ်သူက ပို့ဆောင်ပေးလိမ့်မည်။ အချစ်ကြောင့် ဂုဏ်တက်ရပေလိမ့်မည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ။
အကျိုးပေးဂဏန်း - (၉ ၀ ၆) (၈ ၀ ၇)

ယတြာ- စေတနာရောင်ပြန်ဟပ် အောင်မြင်မှုအဆက်မပြတ် ကြုံစေရန် ဘုရားမှာ ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူပါ။

သောကြာ

ဘဝခရီးကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေသော ကာလဖြစ်သည်။ ငွေကြေးကို ချွေတာစုဆောင်းပြီး အရှာအဖွေကောင်းခြင်းက သင့်အားသာချက် တစ်ခုဖြစ်နေပေမည်။ ပျင်းရိခြင်းခြောက်ပါးကို ရှောင်ပြီး ဘဝတက်လမ်းကို ရှာဖွေနေမည်။

သင့်အချစ်ဇာတ်လမ်းက လွမ်းမောဆွေးမေ့

ဖွယ် အချစ်ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်နှင့် အလားသဏ္ဍာန် တူနေမည်။ အချစ်အတွက် အသည်းလောင်ကျွမ်းနေမည်။ အချိန်က ဆေးဖြစ်သောကြောင့် တစ်ချိန်မှာ အလွမ်းဝေဒနာများ ပြေပျောက်ပြီး နှလုံးသားရင့်ကျက်လာပေမည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ။

အကျိုးပေးဂဏန်း - (၁ ၈ ၇) (၄ ၈ ၂)

ယတြာ- ရည်မှန်းချက်များ ဆက်တိုက်အောင်မြင်စေရန် ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်းကပ်လှူလျက် သီလခံယူပါ။

စနေ

စိတ်ကူးစိတ်သန်း ကောင်းမွန်နေသော ကာလဖြစ်သည်။ အတွေးအခေါ် ရင့်ကျက်မှန်ကန်နေမည်။ မည်သည့်ပြဿနာ အခက်အခဲကိုပင် ခေါင်း

အေးအေးဖြင့် လုပ်ဆောင်နေပေမည်။ အတတ်ပညာ၊ အသိပညာကို စနစ်တကျ စည်းကမ်းတကျ အသုံးပြုပြီး ဘဝအောင်မြင်မှုကို တစ်စထက် တစ်စ တည်ဆောက်နိုင်မည်။

အချစ်၏ နိယာမအတိုင်း ရင်ခုန်သံများ ဆူညံနေမည်။ အချစ်၏ စေခိုင်းချက်ကြောင့် ပြုံးတတ်၊ ရယ်တတ်၊ လွမ်းတတ်၊ ဆွေးတတ်လာမည်။ အချစ်ကြောင့် သင့်ဘဝသည် ပြောင်းလဲလာမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိထိုးရမည့်နေ့ - တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး။

အကျိုးပေးဂဏန်း - (၈ ၈ ၀)၊ (၅ ၈ ၇)

ယတြာ- အခွင့်ကောင်းများ သင့်ထံရှေ့မှောက် ရောက်ရှိလာစေရန် ဘုရားဂုဏ်တော်၊ တရားဂုဏ်တော်၊ သံဃာဂုဏ်တော်များကို သက်စေ့ရွတ်ဆိုပွားများပါ။

တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင်